

ЗЕЙН ГРЕЙ

ЛЕГИОНЪТ КРАЙ ГРАНИЦАТА

Превод от английски: Атанас Шопов, 1991

chitanka.info

ГЛАВА 1

Щом достигна върха на обраслия с кедри хълм, Джоана Рандъл дръпна юздата на коня си. Пред нея се издигаше мрачна и дива планинска верига, при вида на която сърцето на девойката започна да се свива от разкаianie и страх.

— Джим не се е шегувал! — каза си тя. — Намерението му е било сериозно. Сега язди направо към границата... Ох, защо го подиграх така жестоко!

Южната граница на щата Айдахо беше действително една дива област. И както можеше да се съди вече по много признаци, през настоящата година щеше да настъпи най-дивият период в историята на Запада. Треската за злато беше привлякла в Калифорния цели орди авантюристи от всякакъв калибър и класа; те не признаваха никакви закони. Но комитетите за поддържане на реда, съставени от местни граждани, а също и богатите златни находки в Айдахо, бяха предизвикали отлив в потока от тъмни личности, който се изливаше към Калифорния. Из лагерите се разказваха страшни истории за кръв и злато; ловци и златотърсачи често срещаха подозрителни типове.

Джоана се бе скарала с Джим Клийв и сега се разкайваше горчиво. Тя беше на двадесет години, стройна, със здраво тяло и тъмни коси. Родена бе в щата Мисури; баща ѝ беше заможен и всеуважаван плантатор. Джоана бе живяла щастливо до деня, в който старият Рандъл, както мнозина свои съвременници, се беше изпречил на пътя на един револверен куршум. Девойката премина под грижите на своя чичо, който бе последвал примамния зов на златото; и така тя беше прекарала последните няколко години сред пустинята.

Джоана беше яздила много мили по дирите на Джим, които водеха към планината. Щом стигна до върха на хълма, тя слезе от коня с цел да провери дали тези дири бяха наистина така пресни, както вярваше. Джим бе напуснал малкото селище при изгрев-слънце. Един от жителите го беше видял да заминава на кон и бе съобщил тази вест на Джоана. Джим вероятно се е бавил някъде по пътя, защото слънцето

вече показваше обед. Джоана се замисли. Тя беше привикнала с празните закани на Джим и неговата вечна нерешителност бе почнала да ѝ става противна. Именно в това се състоеше бедата: Джим беше мил и любезен момък, но от деня на запознаването си с Джоана до днес не бе проявил и най-малката твърдост на характера.

Джоана стоеше до коня и се взираше напрегнато в далечните пусти планини. Тя беше смела девойка, притежаваше остър и находчив ум, разбираше от коне, умееше да разпознава дири и бе свикнала да се грижи сама за себе си; по тази причина сега можеше лесно да схване, че е отишла много далеч. Тя се бе надявала да стигне Джим. Нима той не беше винаги готов да се разкайва? Този път обаче работата стоеше иначе. Тя си припомни неговото слабо и бледо лице — толкова бледо, че по него се бяха появили пъпчици и малки тъмни петна, които тя не бе забелязала досега; и очите му, иначе толкова кротки и нежни, бяха почнали да издават стоманен блясък. Да, по неговото лице се четеше горчивина и отчаяние. Какво му беше казала тя? Направи опит да си припомни.

Джоана го бе чакала предната вечер при падането на здрача. Тя го предпочиташе пред другите младежи на селището, числото на които впрочем не беше твърде голямо. Ала на нея ѝ се струваше, че Джим не умее да цени благоволението ѝ, и се ядосваше на държанието му, което заслужаваше упрек във всяко отношение. Трогваше я само нежната симпатия, която той изпитваше към нея. Но дори и тази симпатия не ѝ допадаше твърде, защото понякога ѝ се струваше прекалена.

Джоана се замисли; едва сега тя разбра, че Джим я любеше с цялото си сърце. Всички подробности от предната вечер оживяха пред очите ѝ: седеше сама под елхата до дървената хижа. Сенките се съгъстяваха постепенно и избледняваха при лунната светлина. Джоана слушаше лекото бръмчене на насекомите и тихото ромолене на потока; далечен женски смях долиташе от селото. Тази вечер Джим я караше да го чака по-дълго от обикновено. Беше твърде вероятно, както често намекуваше и чичо ѝ, да се е забавил в пивницата, която открай време смуцаваше мира в селището. Бяха надошли много чужденци; мъжете пиянствуваха и вдигаха шум. По-рано беше удоволствие да се отиде в селската пивница, а сега отиването в нея приличаше по-скоро на бойно кръщение. Тези нови условия на живота в селището упражняваха пагубно влияние върху Джим. Но, строго погледнато, той и без това не

се беше държал достойно никога. Гневът на девойката — или може би това бе само някакво неясно чувство в гърдите ѝ — достигна връхната си точка. Джоана стана от мястото си. Не желаше да го чака нито секунда повече. И когато се мернеше пред очите ѝ следния път, не биваше да очаква от нея друго, освен да чуе някои горчиви истини...

Точно в този момент тя долови леко шумолене зад гърба си. Преди още да успее да се обърне, почувствува се обхваната от мощни ръце. Девойката бе прегърната сякаш от мечи лапи и нямаше възможност да се брани или да вика. Едно тъмно лице се наведе над главата ѝ. Жарки целувки затвориха очите на Джоана, запалиха ѝ бузите и се стопиха страстно върху нейните устни. Тези целувки упражниха странна власт над нея. След това прегръдките се разтвориха и Джоана отново придоби свободата си.

Тя залитна назад, уплашена, възмутена. Беше дотолкова замаяна, че не позна мъжа. Но смехът му го издаде. Беше Джим.

— Ти мислиш, че нямам смелост — каза той. — Какво ще кажеш сега?

Внезапно Джоана бе обладана от сляпа ярост. Почувствува се способна да го убие. Тя никога не бе обещавала на Джим и с нищо не бе му давала повод да си въобрази, че особено държи на него. А той се осмеляваше... Кръвта закипя по бузите ѝ. Тя изпитваше ярост към него, но също и спрямо себе си, защото тези страстни целувки, които я бяха разгневили и възмутили, същевременно предизвикаха в нея едно странно чувство на мъка и срам. Тези целувки бяха разтърсили цялото ѝ същество. И Джоана повярва, че е намразила вече този младеж.

— Ти... ти... — заекна тя. — Джим Клийв, не желая да имам повече работа с тебе! Всичко е свършено между нас!

— Аз мисля, че въобще между нас нищо не е започвало — отвърна той горчиво. — Но това беше чудесно... И аз не съжалявам... Бога ми... аз те... разцелувах!

Джим дишаше тежко. Тя можа да забележи на неясната лунна светлина, че той бе страшно побледнял. Джоана почувствува и някаква промяна в неговото същество — дръзка, безогледна упоритост.

— Ще се разкайваш — каза тя. — Не желая вече да имам нещо общо с тебе.

— Добре, но не се разкайвам и никога няма да съжалявам.

В себе си девойката се питаше дали той не е под властта на алкохола. Но Джим не пиеше и това беше единствената негова добродетел. Като си спомняше сега за неговите целувки, Джоана стигна до убеждение, че не е бил пиан. И все пак тогава го обгръщаше една странна атмосфера, чиято същност тя не можеше да проумее. Дали Джим е предчувствувал, че целувките му ще упражнят такава власт над нея? Ако би се осмелил още веднъж!... Джоана трепереше, но не само от гняв. И все пак тя пожела да му даде добър урок.

— Джоана, разцелувах те, защото повече не желая да се влача подир тебе като каещ се грешник — каза Джим. — Аз те обичам и без тебе не струвам нищо. Трябва да проявиш поне малко милост към мене. Да се оженим... Аз...

— Никога! — отговори тя, твърда като камък. — Ти действително не струваш нищо.

— Мамиш се — запротестира той разпалено. — По-рано бях способен да направя много неща, но откакто... откакто те познавам, загубил съм всякаква смелост. Аз съм луд за тебе. Ти позволяваш на другите младежи да те обикалят и задирят. Някои от тях дори не са достойни да... да... Ох, през цялото време се чувствавам така мизерно, толкова унижен! Обхваща ме ту копнеж, ту ревност. Дай ми един шанс, Джоана.

— Защо? — отговори тя студено. — Има ли смисъл да ти давам шанс? Ти си необуздан, не желаеш да работиш. И ако понякога намериш малко злато, бързат да го пропилиеш. Не притежават нищо друго, освен един револвер; и не можеш нищо друго, освен да стреляш.

— Може би някога ще ми потрѣбва и това изкуство — каза той нехайно.

— Джим Клийв, ти не притежаваш дори таланта да бъдеш истински лош — продължи Джоана с рязък тон.

Той отговори на тези думи със силно ръкомахане. След това тъмната му фигура се наклони към нея.

— Джоана, сериозно ли говориш?

— Разбира се.

Най-после тя бе успяла да развълнува студената му кръв. Този факт беше забележителен и смекчи нейния гняв.

— Значи според тебе аз съм толкова долен, така незначителен и без гръбнак, че дори не мога да бъда и лош?

— Да.

— Така мислиш за мене значи... след като се стопих от любов към тебе?

Джоана се изсмя подигравателно. Каква чудна и топла радост изпитваше, когато му причинявате болка!

— Бога ми, аз ще ти докажа! — извика той с дрезгав глас.

— Какво мислиш да предприемеш, Джим? — запита тя иронично.

— Ще обърна гръб на този лагер. Ще отида край границата. Ще стана съюзник на Келс и Гулден... Пак ще чуеш за мене, Джоана Рандъл!

Келс и Гулден — това бяха имената на странни, диви и незначителни хора, членове на една погранична банда, която постоянно растеше и всяваше страх у всички. Там, около границата, обитаваха и се подвизаваха крадци, разбойници, убийци. В селището, някога така тихо и спокойно, сега се носеха зловещи слухове за тия бандити. Джоана усети ледена тръпка по тялото и сърцето ѝ се сви. Но вероятно и това беше една от празните закани на Джим! За него бе невъзможно да стори подобно нещо. Ако пък е способен да го направи, тя нямаше да допусне. Необяснимо защо обаче, вярна на женската си природа, не ѝ дойде наум да му каже това.

— Хайде де! Липсва ти смелост! — отвърна тя и отново се изсмя подигравателно.

Джим я погледна втренчено за миг, объркан и разстроен, с диво изражение на лицето; после, без да произнесе нито дума повече, се отдалечи с бавни крачки. Джоана се учуди; загледа подир него малко несигурно, дори изплашено; но въпреки това не го повика обратно.

* * *

До обед на следния ден тя бе изминала дълги мили по дирите му, които водеха към планината. Той бе тръгнал по една широка пътека, която се използваше от златотърсачи и ловци. За Джоана не съществуваше опасност, че може да се загуби. Излагаше се само на

един-единствен риск: да срещне някого от ония погранични бандити, които през последно време все по-често правеха посещения в селището. Изведнъж тя реши, яхна отново коня и препусна надолу по склона. Искаше да измине още една миля.

Джоана се надяваше да съгледа Джим зад всяка скала, зад всеки кедър. Той сигурно бе се заканвал само. Но тя бе го подиграла по начин, какъвто не може да понесе никой мъж; ако Джим притежава и най-нищожна твърдост на характера, щеше да изпълни закана си. Разкаянието и страхът все повече завладяваха девойката. В края на краищата той беше още младеж — само няколко години по-възрастен от нея. Колко лесно разбунтуваните му чувства можеха да го тласнат към крайности! Беше ли го преценила зле? Ако не, тогава защо се отнесе към него така грубо и жестоко? Но той бе дръзнал да я целуне! Щом си спомняше за целувките му, по тялото на девойката ползваха тръпки, обземаше я смущение и силно чувство на срам. И накрая Джоана откри, за свое най-голямо учудване, че от оскърблението, което бе наранило гордостта ѝ, от свадата с Джим, от факта, че той яздеше сега на път към границата и тя препускаше след него — от всичко това у нея бе започнало да се заражда чувство на дълбоко уважение към Джим Клийв. Но страхът ѝ продължаваше да расте, а заедно със страха растеше и съжалението за лекомисленото ѝ държание.

Джоана изкачи втори хълм и наново спря коня си. Но този път забеляза дълбоко долу сред зеленината конник. Сърцето ѝ заби лудо. Този конник сигурно беше Джим, който се връща обратно. Следователно и този път той само бе заплашвал. Джоана изпита облекчение и радост, но същевременно и леко съжаление. Значи все пак нейната преценка за Джим се бе оказала правилна.

Но Джоана скоро различи коня и се увери, че не беше конят на Джим; скри се грижливо зад един гъсталак и оттам започна да следи конника. Когато той наближи, го позна: не беше Джим, а Харви Робъртс, жител на селището и добър приятел на чичо ѝ. Джоана изскочи от своето скривалище и го повика. Странно нещо: при звука на гласа ѝ Робъртс трепна и посегна за револвера си, но се успокои веднага, щом я позна.

— Добър ден, Джоана! — извика той и насочи коня си към нея. — Как ме изплашихте! Вярвам, че не сте сама в тази пустиня?

— Сама съм. Вървах по дирите на Джим и ви забелязах — отговори тя. — Сметнах ви за него.

— Дирите на Джим ли? Какво е станало?

— Скарахме се. Той се закле, че ще отиде при дяволите. На границата! Бях достатъчно безумна и го предизвиках... Но сега съжалявам... Опитвам се да го настигна.

— Аха! Значи тези дири са от Джим. Учудвах се много на тях. Няколко мили по-нататък те правят завой и се насочват право към границата. Зная посоката, защото веднъж ходих там.

Джоана погледна неспокойно към Робъртс. Грапавото лице и посивелите му коси правеха впечатление на сериозност; той избягна погледа ѝ.

— Значи вие вярвате, че... Джим действително язди в посока на границата? — запита тя нервно.

— Вярвам това, Джоана — отвърна той след кратка пауза. Джим е достатъчно глупав да извърши тази лудост. В последно време постъпките му стават все по-необмислени. Джоана, времето, в което живеем, рядко създава добри и почтени младежи. Неотдавна Джим нанесе побой на младия Бадли. Но мисля, че знаете това.

— Нищо не съм чувала за тази случка! — отвърна тя. — Разкажете. Защо се сбиха?

— Говори се, че Бадли се произнесъл неучтиво за вас.

Джоана усети, че кръвта в нейните жили стана по-топла и сърцето ѝ заби гордо — още едно ново, странно чувство. Тя не можеше да понася Бадли. Той се държеше нахално и много ѝ досаждаше.

— Защо Джим не ми е разказал за това? — попита тя сякаш себе си.

— Вероятно е изпитвал срам от състоянието, в което е оставил Бадли — отговори Робъртс със смях. — Напред, Джоана, да побързаме към дома.

Девойката замълча за момент; нейният поглед се плъзна през зелените хълмове към тъмните склонове на планината. Странно чувство раздираше гърдите ѝ. На младини бащата на Джоана е бил авантюрист. Внезапно тя усети призива на кръвта си. Колко несправедлива се бе показала към човека, който я обичаше!

— Ще продължа подир него — каза тя най-после.

Робъртс не прояви никаква изненада. Той само погледна към небето, за да види положението на слънцето.

— Смятам, че ще можем да настигнем Джим и да се върнем вкъщи преди залез-слънце — заключи той лаконично и обърна коня си назад. — Тук ще пресечем няколко мили напреки й пак ще излезем по дирите му. Няма да ги загубим в никакъв случай.

Робъртс препусна коня си в лек тръс и Джоана го последва. Умът й работеше усилено; явен признак за нейната разсеяност беше обстоятелството, че бе пропуснала да изкаже благодарност на Робъртс. Скоро двамата навлязоха в долина, която представляваше тясна падина между хълмовете и подножието на планината; тук те ускориша хода на конете си. Падината изглеждаше дълга цели мили. Когато стигнаха приблизително до средата й, Робъртс издаде силно възклицание; Джоана погледна към земята и видя, че отново бяха достигнали дирите на Джим. Робъртс препусна коня си в галоп и така те ги проследиха до края на падината. Оттук нататък дирите продължаваха нагоре по склон, който изглеждаше да образува началото на проход през планината. Времето летеше много бързо за Джоана, защото тя непрекъснато се взираше в далечината през главата на коня. Девојката беше изпълнена с надежда и очакваше да съгледа Джим всеки миг. Него обаче го нямаше никъде. От време на време Робъртс хвърляше поглед към слънцето, което се наклоняваше към запад. Краят на следобеда наближаваше. Джоана започна да се безпокои за близките си вкъщи. Тази сутрин тя бе така твърдо убедена, че ще успее да настигне Джим и да се върне у дома си рано, че не пожела да съобщи никому своето намерение. Вероятно домашните й вече я търсеха из околностите на техния лагер.

Местността стана по-сурова, големи скалисти блокове се издигаха наоколо, кедри и иглолистни горички започнаха да се срещат все по-често. Сърни и елени се мяркаха из гъсталаците, диви петли изхвъркваха под копитата на конете.

— Струва ми се, че по-добре ще направим да се върнем — извика Робъртс, като се обърна към Джоана.

— Не, не, по-нататък! — отговори девојката.

Двамата подкараха конете си в по-бързо темпо. Най-после достигнаха билото на склона. От върха се представи пред погледите им кръгла и равна долина. Долу имаше вода, която блестеше като червена

лента на слънчевата светлина. Никъде не се виждаше жива душа. Джоана се обезсърчи още повече. Всички признаци свидетелстваха, че няма вече надежда да настигнат Джим през днешния ден. Дирите му завиваха наляво и проследяването им ставаше все по-трудно. Накрая още една беда влоши положението: конят на Робъртс се подхлъзна върху влажната скала в един улей и окуця.

Робъртс слезе, за да прегледа крака на животното.

— О, кракът му не е счупен! — каза той, като по този начин даваше да се разбере колко зле се бе наранил конят всъщност. — Джоана, мисля, че тази вечер връщането ни у дома ще бъде много трудно, защото вашият кон няма сили да носи двама души, а пък аз не мога да пътувам пеша.

Девојката слезе от седлото. В улея имаше малко вода; Джоана помогна на Робъртс да промият изкълчения крак на животното, който бе почнал вече да се подува.

— Мисля, че ще бъдем принудени да лагеруваме на това място — каза Робъртс. — За щастие, на седлото имам вързоп с разни вещи. Ще мога да ви създам известно удобство за нощуване. Но трябва да бъдем внимателни с огъня; щом се стъмни, ще го угасим.

— Нямаме друга възможност — съгласи се Джоана. — Утре отново ще продължим да следваме дирите на Джим. Той не може да бъде много далеч пред нас.

Джоана изглеждаше доволна от обстоятелството, че днес беше невъзможно да се върнат у дома.

Робъртс смъкна вързоп от гърба на коня си и му свали седлото. Но тъкмо когато се наведе, за да отпусне ремъка и от седлото на Джоана, внезапно цялото му тяло се изопна в миг и остана като вдървено.

— Какво е това?

Джоана чу меки глухи удари върху поляната и веднага след това силен тропот на неподковани копита върху гола скала. Тя се обърна и видя трима конници, които се насочваха към тях откъм отсрещната страна на улея. Единият от конниците сочеше към нея. Колкото повече приближаваха, ясно очертаните им силуети сред червеното сияние на залязващото слънце се превръщаха в тъмни и злокобни сенки. Джоана хвърли страхлив поглед към Робъртс. Той гледаше втрещено конниците. Изведнъж от погледа му пролича, че ги е познал; Робъртс с

тих глас произнесе проклятие. На Джоана се стори, че тъмна сянка пробягна по лицето му.

Тримата конници се спряха до края на поточето. Единият от тях водеше кон, върху гърба, на който бяха натоварени вързопи и убита сърна. През живота си Джоана бе виждала хиляди конници, които по външност не се отличаваха с нищо от тези трима. Ала нито един конник досега не бе упражнявал върху нея такова грозно и страшно въздействие, както тези, които сега виждаше пред очите си.

— Добър ден! — поздрави единият от тримата.

Този път Джоана видя с положителност, че лицето на Робъртс бе станало сивопепеляво.

ГЛАВА 2

— Не сте ли вие... Келс?

Въпросът на Робъртс беше просто потвърждение на мисълта му. Смехът му можеше да се счита за утвърдителен отговор, ако изобщо имаше нужда от някакъв отговор.

Тримата конници прескочиха поточето и се спряха отново. Те се движеха твърде бавно, сякаш за тях времето не играеше никаква роля. И тримата бяха още млади, под тридесет години. Другите двама, които до този момент не бяха произнесли нито дума, със своето примитивно облекло и суровите черти на лицата си, приличаха на десетките мъже, които Джоана виждаше пред очите си всекидневно.

Но Келс беше човек от друг тип. Преди още да я погледне, той напоспа на Джоана човек, когото бе познавала някога в Мисури; но когато погледът му се срещна с нейния, обзе я страх; тя си каза, че никога досега не е срещала човек с такъв поглед. Келс беше бледен, със сиви очи, интелигентен и любезен. Личеше, че по-рано е бил джентълмен. Но личността му излъчваше нещо странно, неуловимо, страхотно. Това чудно въздействие, което упражняваше Келс, беше ли свойствено на човека, или произлизаше само от името му? Келс! През последната година в Айдахо циркулираха от лагер на лагер много мрачни истории — някои до такава степен мрачни и зловещи, че просто изглеждаха невероятни — и всяка една от тези истории увеличаваше славата на Келс. За обитателите на пустинята стана ясно, че край границата върлува страшна банда от разбойници, която расте със застрашителна бързина. Но нито един човек от селището на Джоана или от околните лагери не смееше да твърди, че е виждал този прочут Келс. Дали страхът беше запушил устата им? Джоана остана учудена от обстоятелството, че Робъртс очевидно познава разбойника.

Келс скочи от коня си и протегна ръка. Робъртс подаде своята. Бандитът я стисна с пресилена благосклонност.

— Къде сме се срещали за последен път? — попита Келс.

— Мисля, че беше пред Фресно — отговори Робъртс колебливо и явно бе, че полага мъчително старание да избегне лошите последици, крило би имало едно внезапно припомняне от страна на Келс.

Келс сне шапка и поздрави Джоана, като хвърли към нея само бегъл поглед.

— Изглежда, че сте се отклонили доста от пътя? — запита той Робъртс.

— Струва ми се, че имате право — отговори последният. Изглежда, неговата сдържаност бе почнала да се разсейва; той не заекваше вече и гласът му прозвуча съвсем отчетливо. — Любимият кон на мис Рандъл се е загубил и ние тръгнахме по дирите му. Неусетно стигнахме по-далеч, отколкото възнамерявахме в началото. После моят кон си навехна крака. Страх ме е, че тази вечер няма да можем да се върнем вкъщи.

— Откъде идвате?

— От Худли. Лагерът на Бил Худли, на около тридесет мили оттук.

— И така, Робъртс, ако нямате нищо против, ще лагеруваме заедно с вас на това място — продължи Келс. — Ние имаме и прясно месо.

Той каза няколко думи на двамата си другари, които се оттеглиха до един кедър наблизко и започнаха да свалят товарите от конете и да ги разседлават.

Робъртс се наведе към Джоана; давайки вид, че се занимава с разопаковането на своя багаж, той й прошепна с пресипнал глас:

— Джек Келс, прочутият разбойник от Калифорния. Герой на револвера, опасен като змия очиларка. Когато го видях последния път, около врата му беше надяната въже и той щеше да увисне на бесилката. Чух по-късно, че другарите му го освободили. Джоана, ако си припомни къде съм го виждал, ще ме убие. Не зная какво да правя. За Бога, измислете нещо!... Проявете своята женска изобретателност, развихрете ума си!... Не бихме могли да попаднем в по-лош капан от този!

Джоана усети, че краката ѝ се подкосяват, и седна, за да намери поне малко облекчение. Почувствува се сломена и жалка; обхвана я шемет. Разбра ясно, че някаква голяма опасност я заплашва. Мъже като Робъртс не произнасят такива думи без сериозна причина.

Джоана бе храбра и привикнала на опасности. Но сега като че ли се явяваше опасност от свършено друго естество, в сравнение с която всичките ѝ досегашни преживелици трябваше да се считат като незначителни. Девойката не можеше да проумее намеците на Робъртс. Защо щяха да го убият? Той нямаше пари в себе си, а също и тя; не носеха и други някакви ценни предмети. Дори конете на двамата не бяха от някаква особена порода, за да предизвикат алчност и желание за грабеж. Без съмнение, единствената опасност за нея и за Робъртс се криеше в обстоятелството, че тя — едно момиче — бе изненадана от нощта в далечна и дива местност и така представляваше лесна плячка за низките страсти на злосторници.

Джоана бе слушала за много случки от подобно естество. Но тя имаше вяра в Робъртс; той сигурно ще бъде в състояние да я защити. Съществуваха и една друга надежда: този любезен и сладкодумен Келс не изглеждаше такъв грубиян, каквито са обикновено обитателите на Дивия запад. Той говореше като образован човек и вероятно нямаше да пожелае да ѝ причини зло. През ума ѝ бързо се занизаха страхове, предположения, възможности. Но тя не бе в състояние да съсредоточи мислите си около една точка, за да обсъди положението и да вземе решение как да посрещне събитията, дори в случай, че би могла да предугажда точно по какъв начин ще се развият.

Докато Джоана седеше под сянката на един кедър, мъжете бяха заети с уреждането на лагера. Никой от тях не изглеждаше да обръща и най-малко внимание на момичето. През време на работата мъжете се шегуваха, бърбеха и се смееха така, както обикновено биха се смели и шегували всички други лагерници. Келс запали огън, донесе вода и начупи кедрови клони, с които да се поддържа огънят през нощта. Вторият от бандитите, когото наричаха Бил, препъна предните крака на конете, а третият разтвори вързопа, постла едно платнище и изпразни върху него съдържанието на мазните торби. Робъртс раздробя сухари за вечерята.

Слънцето залязваше и пурпурното му сияние багреше всичко наоколо. Но скоро и това сияние започна да избледнява. Мракът бе обгърнал плътно гората, когато Робъртс дойде при Джоана, за да ѝ донесе хляб, кафе и печено месо от дивеч.

— Ето вашата вечеря, Джоана — извика той весело и с висок глас, но веднага добави шепнешком: — Може би работата не стой

толкова зле. Всички се държат любезно. Но все пак аз се страхувам, Джоана. Ако не бяхте красива като ангел... или ако поне той не беше ви разгледал на светло!...

— Не е ли възможно да се измъкнем в тъмнината? — запита тя в отговор, също така шепнешком.

— Можем да опитаме, но ще бъде безполезно, ако тези типове имат лоши намерения. Още не ми е напълно ясно какво ни предстои. Смятам, че ще бъде от полза да се преструвате на страхлива. Не губете смелост!

Робъртс се върна при лагерния огън. Джоана беше гладна. Тя изяде всичко, което Робъртс ѝ бе донесъл, и така подкрепи своите сили. Това ѝ даде възможност да получи ясна представа за действителността. Странно нещо: макар че страхът продължаваше да я държи в своята власт, Джоана започна да изпитва и едно особено любопитство. Нейното въображение заработи трескаво: взе да ѝ се струва, че фаталното положение, в което се намираше, не е лишено от известна романтична привлекателност. Джоана беше от онези девойки, твърде малко на брой, които винаги се отличават със силна воля и твърдо самообладание. Тя никога обаче не бе преставала да мечтае за нещо особено, необикновено, без ясно да съзнава какво именно. Може би копнееше за волна свобода и приключения.

Нощта обгърна всичко в черното си покривало. На тъмносиньото небе плуваше малко, светло облаче, обкръжено от безброй звезди. Вятърът свиреше между клоните на кедрите и разпалваше лагерния огън, поддържан изобилно с приготвеното гориво. Искри хвърчаха на всички страни и гаснеха в околния мрак. Димните облаци, които стигаха и до Джоана, разнасяха сладкия, остър мирис на горящо кедрово дърво. В далечината който лаеха всред шубраците, а от върха на отсрещния хълм долитаха зловещият и предизвикателен вой на един вълк.

Лагерният живот не представляваше за Джоана нещо ново и непознато. Тя бе преминала равнината с керван от коли и неведнъж бе чувала провлечения боен рев на индианци в далечината. Джоана бе скитала заедно с чичо си по цели седмици из планините в търсене на злато. Но никога досега самотата на пустинята не бе изпълвала цялото ѝ същество с такива угнетителни чувства, както през тази нощ.

Робъртс бе коленичил и триеше своя тиган с влажен пясък. Голямата му космата глава се открояваше на светлината от огъня. Беше потънал в мисли и създаваше впечатление на угрижен и потиснат човек. Някакво бреме тежеше на душата му.

Бил и неговият другар седяха с облегнати гърбове на скалата и разговаряха с тих глас.

Келс стоеше прав в светлината на пламъците. Той държеше лула в ръка, всмукваше продължително и с наслада издишваше кълба дим нагоре във въздуха. Джоана го наблюдаваше напрегнато от мястото си. В телосложението на разбойника не се виждате нищо забележително, нито пък лицето му се отличава с особена привлекателност. Не бяха потребни обаче дълги наблюдения, за да се установи, че този човек действително се различава от обикновените хора по много особен начин. От него се излъчваше енергия, властност и сила.

От време на време на Джоана ѝ се струваше, че Келс хвърля погледи към нея; но девойката не можеше да установи това с положителност, защото отдалеч очите му наподобяваха две малки и кръгли тъмни петна. Той си бе свалил палтото; носеше жилетка, отворена от горе до долу, и карирана мека риза с черна вратовръзка, която се развяваше свободно около шията му. Около кръста на разбойника бе запасан широк колан, от който висеше кобур с голям револвер.

Чудно място за носене на револвер, помисли си Джоана. Виждаше ѝ се смешно. При ходене револверът навярно се люлее наляво-надясно и се удря в бедрата на бандита. Той сигурно слага това оръжие на друго място, когато се качва на кон.

Келс свали лулата от устата си.

— Я ми кажете, имате ли завивка за момичето? — попита той ненадейно, обръщайки се към Робъртс.

— Имам само конски покривки — отговори той. — Знаете, не очаквахме, че нощта ще ни свари на открито.

— Тогава ще ви дам една от моите, понеже скоро ще стане твърде студено — каза Келс и се отдалечи от огъня.

Той се върна с една завивка и я хвърли на Робъртс, който смотолев:

— Много любезно от ваша страна.

— Аз ще спя при огъня — добави Келс.

След тези думи той седна и потъна в размисъл.

Робъртс занесе на Джоана завивката на Келс и няколко конски покривки, сложи ги на земята и се залови да почисти мястото от камъни и съчки, като си служеше с ръце и крака.

— Тази дупка е твърде камениста — каза той. — Надявам се обаче, че това няма да ви попречи да поспите малко.

Робъртс направи постеля от конските покривки, а завивката на Келс сложи отгоре. Внезапно той леко побутна Джоана. Тя погледна надолу и чу Робъртс да ѝ шепне, закривайки уста с широката си ръка:

— Ще остана близо до вас и няма да затворя очи нито за миг.

После той отново се върна при лагерния огън.

Джоана се изтегна на постелята и се покри със завивката, но не защото се чувствуваше изморена или че много ѝ се спеше, а изключително от желание да придаде на действията си напълно естествен характер.

Разговорът на мъжете бе престанал. По едно време Джоана дочу дрънкане на шпори и пращане на кедрови клонки. След малко Робъртс се върна при нея, мъкнейки седлото си, и се изтегна на голата земя съвсем наблизо.

Девојката се понадигна от постелята едва забележимо и видя Келс да седи неподвижен и замислен до огъня. Позата му издаваше напрегнатост и възбуда.

Джоана отново легна безшумно и се загледа в студените, ясни звезди. Какво ли щеше да се случи с нея? Нещо ужасно! Сенките на нощта, безмълвието, присъствието на чужди мъже — всичко ѝ се струваше заплашително. Нейното тяло се тресеше от ужас.

Трябваше да остане будна на всяка цена. Пък и чувствуваше, че ще ѝ бъде невъзможно да заспи. Внезапно трескавият мозък на девојката бе пронизан от една мисъл: какво би станало, ако опита да се измъкне в тъмнината? Може би ще успее да намери коня си и да избяга от всички опасности, които я застрашават. Този план занимава мислите ѝ дълго време. Ако не познаваше много добре условията на живота в Дивия запад, тя сигурно би пристъпила към осъществяване на своя план. Но тъкмо затова го отхвърли. Джоана не беше сигурна, че ще ѝ се удаде да напусне лагера незабелязано; може би няма да намери коня си или пък, най-сетне, преследвачите ѝ могат да я заловят.

А преди всичко друго, тя не беше сигурна, че ще тръгне по верния път и няма да се заблуди. Не! По-добре е да остане при Робъртс.

Джоана се отказа окончателно от своя план за бягство и почти в следния миг острата напрегнатост престана да измъчва мисълта ѝ. Тя почувствува умора и сънливост. Топлината на завивките проникваше в нейното тяло и се разливаше по жилите ѝ. Джоана не изпитваше никакво желание да спи, но въпреки това борбата със съня ставаше все по-трудна. Времето течеше; вероятно бяха изминали вече много часове. Огънят ту загасваше, ту пламваше отново; сенките ту се сгъстяваха, ту ставаха по-светли. От време на време някой от мъжете се понадигаше и хвърляше дърва в огъня. Тропот от копита на препънати коне се разнасяше всред мрака. Вятърът престана да духа и виенето на койоти не се чуваше вече.

Джоана се мъчеше да държи клепките си отворени, но това ѝ се удаваше все по-трудно. Малко по малко тя загуби всяко чувство за нощта и пустинята, тялото ѝ изпадна под властта на приспиващата топлина.

* * *

Когато Джоана се събуди, въздухът беше леденостуден. Очите на девойката се отвориха ясни и бодри. Лъчите на изгряващото слънце позлатяваха върховете на кедрите. Лагерният огън пращеше, синкав дим се извиваше нагоре.

Тази гледка накара Джоана да си припомни всичко и тревогата я завладя отново с такава внезапна сила, че изведнъж се озова седнала в леглото си. Робъртс и Келс шетаха около огъня. Бандитът на име Бил носеше вода. Третият разбойник бе докарал конете и сега сваляше спъвалките от краката им. Никой не обърна и най-малко внимание на Джоана. Тя стана и приглади разрошената си коса, която при езда имаше навик да носи в една плитка на тила. Значи все пак бе спала, и то с ботушите си! Подобно нещо за пръв път ѝ се случваше.

Когато слезе до потока, за да измие лицето и ръцете си, Джоана се увери, че мъжете продължават да не ѝ обръщат никакво внимание. В нея започна да се заражда леко надеждата, че въпреки всичко Робъртс може би е преувеличил опасността.

Конят на Джоана беше доста вироглав и не търпеше чужди ръце. Той се изскубна от въжето и препусна към гората. Девойката се втурна подир своето пони и се отдалечи дотолкова, че изгуби лагера от поглед. Но тя скоро успя да улови коня си, доведе го обратно в лагера и го привърза здраво. Едва сега Джоана почувствува в себе си достатъчно смелост, за да се доближи към огъня и да поздрави мъжете.

— Добро утро — каза тя весело и бодро.

В този момент Келс беше обърнат с гръб към девойката; той не се помръдна, не заговори, не издаде с никакво движение, че е чул нейния поздрав. Бил я изгледа безсрамно, ала не произнесе нито дума. Само Робъртс отговори на поздрава ѝ. Джоана бе изненадана от тона на гласа му и хвърли бърз поглед, за да прочете израза по лицето му, обаче Робъртс извърна глава встрани. Ала все пак Джоана успя да забележи, че лицето му изглежда мрачно, загрижено, отслабнало.

Светлата радост в душата на Джоана получи внезапно силен удар. Надеждите ѝ се стопиха. Нещо бе станало между тези мъже, но какво именно — тя не можеше да отгатне. Тялото ѝ започна да се сковава, нейните колене се подкосиха. Тя се довлече с мъка до един камък и седна върху него с облекчителна въздишка. След малко Робъртс ѝ донесе закуска, но не произнесе нито дума и дори не я погледна. Ръцете му трепереха. Това ужаси Джоана. Какво се подготвяше? Робъртс се върна при огъня. Джоана се насили да хапне, защото ясно съзнаваше, че едно нещо е абсолютно сигурно: тя ще има нужда от всички свои сили и от цялата си смелост.

Внезапно Джоана забеляза, че Робъртс спори за нещо с Келс, но двамата говореха така тихо, че не можеше да чуе думите им. Тя забеляза още, че Робъртс направи движение, което изразяваше остър протест. Келс имаше хладнокръвен и убедителен вид, като човек, който се чувства господар на положението и може да заповядва. Изведнъж той млъкна, сякаш инцидентът бе приключен. Робъртс започна да стяга своя багаж с бързи и разсеяни движения и след като свърши с това, отиде да доведе коня си. Животното още понакуцваше малко, но очевидно не се намиреше в лошо състояние. Робъртс го оседла и привърза багажа на гърба му. После се зае да оседлае и коня на Джоана. След това се обърна с изглед на човек, който е решен да посрещне смело и твърдо голямата опасност, която отдавна е очаквал.

— Хайде, Джоана! Готови сме за път! — извика той с глас, който прозвуча силно, ала неестествено.

Джоана се изправи, за да отиде при него, но Келс пристъпи между двамата. Сякаш девойката не съществуваше — толкова малко внимание изглеждаше да обръща този опасен човек на нейното присъствие. Той пресрещна Робъртс в средата на лагера и застана на половин метър пред него.

— Робъртс, качвайте се на своя кон и се махайте! — каза Келс.

Робъртс пусна оглавника на земята и се изправи. В това единствено движение на стария човек имаше повече смелост от цялото му поведение до този момент. Маската бе паднала вече; неопределеният страх се беше превърнал в сигурност, хитрости и преструвки не бяха помогнали и най-после Робъртс можеше да се покаже истински мъж. Лицето му се промени: обля се с мъртвешка бледност и прие израз на твърда решителност.

— Не, без момичето не тръгвам! — заяви той.

— Не може да я вземете с вас!

Джоана подскочи като ужилена. Ето какво я очакваше!... Сърцето ѝ почти замря. Трепереща и със затаен дъх, тя се втренчи в тези двама мъже, около които всичко изведнъж прие огромни, неестествени размери.

— Добре, тогава ще остана при вас — отговори Робъртс.

— Вашето общество е нежелателно.

— Безразлично ми е. Ще тръгна с вас.

Това е само игра на думи, помисли Джоана. От държанието на Робъртс тя схвана, че той посреща хладнокръвно и решително едно събитие, което бе очаквал. А гласът на Келс... Какво издаваше? Въпреки всичко бандитът изглеждаше внимателен, откровен, любезен, вежлив.

— Нямате ли поне малко разум, Робъртс? — запита той.

Старият човек не отговори.

Келс продължи спокойно:

— Вървете си вкъщи. Мълчете или говорете... както ви е угодно. Веднъж ми оказахте услуга там — в Калифорния. Аз нямам навик да забравям услугите, които са ми били направени. И затова ви казвам: сега си запазете главата и тръгвайте на път!

— Без момичето не тръгвам. Иначе... ще стигнем до бой — заяви Робъртс твърдо и ръцете му се раздвижиха.

От вниманието на Джоана не се изплъзна чудната напрегнатост в светлосивите очи на Келс, които се бяха впили в Робъртс. Тази напрегнатост се четеше и по лицето на бандита, в погледа му, по неговите ръце.

— Какъв смисъл има да се бием? — попита той и се изсмя студено. — Това няма да ѝ помогне... Трябваше да предполагате какво ви очаква.

— Келс... по-скоро ще умра, отколкото да оставя това момиче във вашите ръце! — разпали се Робъртс. — И нямам намерение да стоя тук цели часове и да споря с вас. Оставете я да дойде при мене... или...

— Вие не ми правите впечатление на глупав човек — прекъсна го Келс. Гласът му беше кротък, мек, убедителен, хладен. Каква сила и безкрайна самоувереност звучеше в тона на този глас! — Не ми е в характера да споря с глупаци. Възползвайте се от случая, който ви предлагам. Тръгвайте на път. Животът е скъп, човече... Вие нямате никакви шансове. Пък и какво значение може да има за вас едно момиче по-малко или повече?

— Келс, може да съм глупак, но съм мъж — отговори Робъртс решително. — Зная, че вие сте безчовечен. Това научих там — в сред златоносните полета. Но мисълта, че сте способен да стоите така спокойно... да говорите сладки и приятни думи... без да имате и понятие дори какво значи мъжко достойнство!... Оставете момичето при мене... или... или ще извадя револвера!

— Робъртс, нямате ли жена... деца?

— Да! — извика Робъртс с дрезгав глас. — Но тази жена ще се отрече от мене, ако оставя Джоана Рандъл в лапите ви. Имам също и голяма дъщеря. Може би някой ден и тя ще има нужда от един истински мъж, който да застане в нейна защита срещу типове като вас, Джек Келс!

Горещата буйност на стария човек не произведе абсолютно никакво впечатление върху бандита. Може би тази буйност само засили контраста между Робъртс и страшното, безмилостно същество на Джек Келс.

— Ще тръгвате ли най-после на път?

— Не! — прогърмя гласът на Робъртс.

До този момент силният спор беше приковал вниманието на Джоана и държеше тялото и душата ѝ във вцепенено състояние. Но сега тя бе завладяна в миг от безграничен, неописуем ужас. Бе виждала много сбивания между мъже, ала никога не е бивала свидетелка на борба на живот и смърт. Робъртс се наведе като вълк, готов за скок. Той се намираше в пълна власт на безумието. Трепереше като лист. Внезапно неговото рамо се помръдна... ръката му увисна във въздуха.

Джоана се извърна ужасена, затвори очи, запуши с ръце ушите си и се впусна да бяга стремглаво. И тогава... силен гърмеж от револвер я настигна.

ГЛАВА 3

Девојката продолжи да тича, препъвайки се в камъни и клони; мрак се стелеше пред очите ѝ, ужас цареше в душата ѝ. Намираше се вече в кедровата горичка, когато някой я хвана грубо за рамото. Ръцете му се увиха като змии около тялото ѝ. Джоана беше близо до припадък, но схващаше ясно, че тъкмо сега не бива да загуби съзнание. Тя се дръпна с всички сили и успя да се изскубне от ръцете на човека, който я бе уловил. Беше Бил. Той измърмори нещо неразбираемо.

Девојката се довлече до един изсъхнал кедр, облегна се на стъблото и започна да се бори срещу главозамайването, срещу този студен и черен ужас, който като някакво живо тяло се впиваше в мозъка, в кръвта, в мускулите ѝ.

След като дойде малко на себе си и черното було се разкъса пред очите ѝ, Джоана забеляза Келс, който идваше към нея, водейки за поводите два коня — неговия и нейния. Щом съгледа бандита, кръвта закипя в жилите ѝ. Но изведнъж мисълта за Робъртс я срази.

— Ро... Робъртс? — заекна тя.

Келс я прониза с поглед.

— Мис Рандъл, вашият приятел гореше от желание за борба и беше неизбежно да поугася сгорещената му кръв — каза бандитът спокойно.

— Вие... вие... мъртъв ли е?...

— Не, само повредих малко ръката му, която държеше револвера; иначе би причинил нещастия. Сега вашият приятел се готви да тръгне на път за Худли, за да съобщи на домашните ви. Така те ще знаят, че вие се намирате в безопасност.

— В безопасност! — промълви тя изумена.

— Това е самата истина, мис Рандъл. Щом непременно желаете да отидете в пограничната област... но да, ако там изобщо е възможно да бъдете в безопасност, това ще стане само в случай, че аз ви придружавам.

— Искам да си отида вкъщи. Моля ви, оставете ме да се върна у дома.

— За такова нещо и дума не може да става.

— Тогава... какви намерения имате... спрямо мене?

Сивият му поглед я прониза повторно. Неговите очи бяха ясни, кристално бистри, без студенина, без топлина, абсолютно безизразни.

— Ще измъкна от вас една хубава златна буца.

— Злато? — извика тя учудено.

— Да, ще искам откуп за вас. Тези златотърсачи рано или късно ще се натъкнат на някоя златна жила. Богата жила! Уверен съм в това. И аз трябва да изкарвам препитанието си по някакъв начин.

Докато говореше, Келс затегна колана от седлото на девойката. Гласът на този човек, обноските и държанието му, любезната усмивка на неговото умно лице — всичко това излъчваше искреност и прямота. Ако не бяха неговите странни очи, Джоана би му повярвала напълно. Но съмнението продължаваше да я терзае. Тя си припомни описанието на Робъртс за този човек. Все пак нейната вродена смелост започна бавно да се възвръща. Силите я бяха съвършено напуснали само поради твърдото ѝ убеждение, че Робъртс е загинал в защита на нейната чест. Но откакто узна, че благородният старец е само леко ранен и Келс му е позволил да се върне в селището, страхът за неговия живот престана да я гнети. В действителност сега тя се почувствува успокоена до такава степен, че твърдо реши да посрещне храбро всички изпитания.

— Бил — рече Келс на бандита с гадното червено лице, който стоеше до тях и се хилеше безочливо, — върни се и помогни на Халови да стегне багажа. После тръгнете по моите дири.

Бил кимна и се отдалечи. Келс извика след него:

— Слушай, Бил, не казвай на Робъртс нито дума. Иначе ще се разпали отново.

— Ха-ха-ха! — изсмя се Бил гръмогласно.

Звучният му смях прозвуча неприятно в ушите на Джоана. Но тя бе свикнала да гледа загрубели мъже, които посрещаха и най-печалната вест с дивашки смях.

— Качвайте се, мис Рандъл — каза Келс и се метна на седлото. — Пред нас стои дълъг път. Ще имате нужда от всичките си сили.

Затова ви съветвам да яздите подир мене и да не правите опити за бягство. Всеки такъв опит ще бъде напълно безполезен.

Джоана се качи на своя кон и го подкара подир Келс. Преди това хвърли последен поглед назад с надежда да зърне Робъртс. Видя оседлания му кон, видя и Бил, който се препъваше под тежестта на един голям вързоп, но от Робъртс не се забелязваше нито следа. В следния миг кедровите дървета се стъстиха пред погледа на Джоана и лагерът изчезна от очите ѝ. Когато отново погледна напред, първата ѝ мисъл бе да прецени качествата на коня, който бандитът яздеше. Джоана разбираше от коне още от най-ранното си детство. Келс яздеше едър кафяв кон, чиито ноздри свидетелствуваха за бързина и издръжливост. Нейното малко пони не би могло да избяга от този грамаден кон. И въпреки всичко, Джоана не би се отказала да предприеме опит за бягство, ако ѝ се представеше сгоден случай.

Утрото беше розово, свежо, хладно; приятен, сух аромат се носеше из въздуха. Диви сърни с бели опашки се мяркаха из поляните, но бързо изчезваха с големи скокове в сенките на гората. Тъмните, почти отвесни склонове на светлите планини в далечината, обгърнати в синкави изпарения, засенчваха по-близките височини.

В главата на девойката мислите се гонеха със светкавична бързина и водеха борба; измъчваха я най-противоречиви чувства. Тя яздеше в обществото на един бандит, един разбойник по пътищата, който я отвличаше далеч в дебрите на планините, за да получи откуп за нея. Този факт ѝ се струваше просто невероятен. Джоана не можеше да се освободи от страха пред неизвестни опасности. Опита се да прогони от паметта си думите на Робъртс, но те я преследваха неотлъчно. „Ако не бяхте красива като ангел!“ — бе казал той. Джоана знае, че е много красива, но нейната красота не бе ѝ причинявала особени грижи до този момент. Струваше ѝ се твърде странно, че Келс би могъл да се повлияе от нейната красота, както Робъртс си въобразявате. Келс не я удостояваше дори с поглед. Злато, само за злато жадуват хора като него! Девойката се питаше на каква ли сума ще възлиза откупът, откъде чичо ѝ ще намери толкова пари и дали действително съществува вероятност да се открие богата златна мина, за каквато Келс бе споменал.

След това Джоана си спомни за своята майка, която бе умряла, когато тя е била малко момиченце; странно приятна тъга изпълни

сърцето ѝ. Но тази скръб скоро отлетя. След това Джоана видя пред очите си своя чичо — този едър здравеняк, вече стар човек, толкова сърдечен, толкова великодушен, със своя весел смях и голяма доброта. Нейният чичо я обичаше от все сърце, като своя рождена дъщеря. Той също беше завладян от твърдата и непоколебима вяра, че ще открие богата златна жила, и то в скоро време. А каква буря щеше да предизвика чичо ѝ, щом научи вестта за нейното отвличане! По този повод вероятно цялото селище ще се раздели на две противни страни, защото малкото млади жени в тази колония мразеха Джоана от все сърце, а без нея младежите щяха да враждуват по-малко помежду си.

Внезапно мислите на девойката се насочиха към Джим Клийв — причината за нейното нещастие. Тя свършено бе забравила Джим. Междувременно той бе пораснал в нейните очи. Какъв сладък спомен: да се бие за нея и да премълчи това! Сега, обмисляйки всички подробности, Джоана се увери, че е преценила Джим твърде зле, че тя го бе ненавиждала само защото ѝ е бил приятен. Да, а може би и нещо повече! Тази мисъл смая девойката. Тя си припомни неговите целувки и за миг цялото ѝ същество изтръпна от възмущение. Ако не бе мразила Джим дотогава, след тази негова постъпка трябваше да го намрази. Този младеж не беше годен за нищо; той тичаше подире ѝ като вярно кученце, служеше за прицел на подигравки и присмех, поведението му създаваше в останалите обожатели и приятели на Джоана впечатление, че тя го насърчава към тези лудории и само си играе с неговите чувства.

Но сега вече тази работа стоеше малко по-иначе. Той си бе позволил една безсрамна дързост. Закани се, че сам ще се обрече на гибел. Джоана се бе изплашила сериозно. И бе последвала дирите му, при което и тя самата изпадна в твърде опасно положение.

Къде ли се намира сега Джим Клийв? Внезапно мозъкът на Джоана бе пронизан като мълния от мисълта за една страшна възможност. Джим бе заминал към границата. Той бе дал клетва, че ще изпълни отчаяното си намерение — да се присъедини към бандата на Келс и Гулден, която вилнееше по тези диви краища. А Джоана, виновницата за всички тези печални събития, се намира в ръцете на Келс — разбойникът, който се ползуваше с такава зловеща слава! И сега той я отвлича към граничната област. Там някъде около границата Келс и Джим Клийв щяха да се срещнат... Джим ще види Джоана като

пленница на Келс... И тогава... ужасите на ада щяха да бледнеят пред това, което ще стане при срещата между двамата.

Мисълта за тази възможност, фатална и неизбежна, разтърси със страшна сила духа на Джоана и ужасът отново облада цялото ѝ същество. И този път обаче тя изпита също така едно друго усещане, странно и необяснимо; и пак я полазиха тръпки, но сега вече тези тръпки не бяха студени и не я караха да трепери. От този момент в душата на Джоана се зароди едно ново чувство и — доколкото тя можеше да разбере — това чувство я караше да се радва на своето приключение; сърцето ѝ заби по-силно. Но същевременно тя започна да гледа на тази нова, досега непозната страна от своето същество, със смесени чувства — страх, недоверчивост и срам.

Докато в мозъка на девойката се нижеха хиляди най-различни мисли, часовете на утрото бързо отлитаха; пътят водеше ту нагоре, ту се спущаше стръмно надолу през склоновете на предпланините; безбройни мили се нижеха една след друга. Зелената клисура на един див каньон, обграден с жълти скалисти стени изведнъж зейна пред погледа на Джоана. Този каньон водеше нагоре в планината.

Келс спря до един тих поток, брегът на който бе обрасъл с буйна трева.

— Слезте. Тук ще обядваме и ще дадем почивка на конете — каза той на Джоана. — Трябва да призная, че сте храбро момиче. До обед сме изминали приблизително двадесет и пет мили.

Входът на каньона представляват дива, живописна местност, обрасла с пъстри цветя. Върби, трепетлики и елхи растяха край потока: Бреговете му приличаха на великолепна зелена ливада. Джоана забеляза с бегъл поглед едно кафяво животно, сърпа или мечка, което се промъкваше между бориките по склона. Тя слезе от коня си и едва сега усети, че краката я болят; изпъна ги малко и почувствува облекчение.

След това девойката хвърли поглед през долината към последната височина, през която бяха минали с Келс, и видя другите двама бандити, които наближаваха на коне, водейки за юздите коне с товари. Джоана бе свикнала да наблюдава нещата с остър поглед и да запомня подробности. Затова в миг забеляза едно много страшно обстоятелство: или сега бандитите имаха един кон повече, или пък този кон се бе изплъзнал от нейния поглед при първата среща с тях.

След това вниманието на Джоана бе привлечено от Келс. Тя започна да го наблюдава, докато бе зает с разседлаването на конете. Келс беше жилав и мускулист; неговите ръце се движеха ловко и похватно. Големият лъскав револвер със синкав цвят се клатеше отпред на кръста му. Този револвер упражняваше странно притегателна сила върху Джоана. Кривата му черна дръжка ѝ напомняше за здравия юмрук на Келс, който обхваща тази дръжка, когато си служи с оръжието.

Келс реши да не препъва предните крака на конете. Той плесна кафявия си кон по гърба и го подгони към потока. Понито на Джоана последва коня на бандита. След като се напиха, двата коня преминаха каменистото корито, изкатериха се по отсрещния бряг и се затъркаляха в тревата.

Двамата бандити пристигнаха с натоварените коне. Джоана се зарадва на тяхното идване. До този момент тя не бе помислила за това, но сега изведнъж почувствува, че ще ѝ бъде много по-приятно да не остава сама в обществото на Келс. Девойката се увери, че в групата не се намира излишен кон. Това обстоятелство ѝ се стори много чудновато; започна да се пита дали нейният разсъдък е още здрав.

— Свали товарите, Бил — заповяда Келс.

Бандитите запалиха огън и се заловиха да приготвят обед. Бил и Халови бяха станали твърде приказливи и когато Келс не можеше да ги забележи, хвърляха скрити погледи към Джоана с особена настойчивост. Келс самодоволно си подсвиркуваше една песенчица. По едно време Бил използва отсъствието на Келс, който бе отишъл на потока, и започна да измерва снагата на Джоана с безсрамни погледи. Девойката се престори, че не му обръща внимание, и най-сетне изви главата си настрана. Бандитите се разкикотиха.

— Горделивка! Но мене тя не може да измами. Аз познавам много добре жените.

При тези думи Халови се изкикоти шумно; двамата бандити доближиха главите си и започнаха да си шушукат тайнствено, гласно правейки двусмислени забележки. Келс се върна и донесе пълно ведро с вода.

— Защо сте толкова весели, момчета? — запита ги той.

Двамата се обърнаха към него и придадоха невинен израз на лицата си.

— Мисля, че причината за нашата веселост е същата, която радва и тебе — отвърна Бил.

— Шефе, необичайната компания ни доставя голямо удоволствие — добави Халови с примирителна усмивка. — Бил се разпалва много лесно. Просто не може да се владее. А като си помисля какъв е кисел и намръщен обикновено, от сърце се радвам на хубавото му настроение.

Келс се въздържа да отговори нещо, обърна се и продължи да се занимава със своята работа. Джоана срещна погледа му отблизо и потрепери отново: неговите очи не приличаха на обикновени човешки очи, а представляваха две сиви, непроницаеми петна, зад които не се виждаше нищо, но които криеха в себе си страшна сила.

Приготовленията за обед продължиха, макар малко принудено и неохотно от страна на Бил и Халови, и скоро привършиха. Тримата бандити поглъщаха храната със завиден апетит, възбуден от чистия въздух и изморителната езда. Джоана седна настрана от тях, до брега на потока. След като утоли глада си, тя легна да си почине под сянката на една елха. Изведнъж бърза сянка пробягна край нея. Тя вдигна глава нагоре и видя орел, който летеше над стените на каньона.

След това дълбока сънливост я завладя за известно време; тя затвори очите си, но положи усилия да не заспи. Времето течеше бавно. Джоана на драго сърце би предпочела да седи вече на коня си. Тези бандити бяха непоносимо бавни; а бавността на Келс просто я нервираше. Те не знаеха какво да правят с времето си, прахосваха го. Джоана опита да се бори срещу своето желание да бърза и действа; загриженост и душевни терзания не бяха в състояние да подобрят нейното положение. Но въпреки че надеждата ѝ бе започнала да замира, примирението с неизбежната съдба още не можеше да я завладее напълно. Нещо предвещаваше зла орис... Някакво голямо нещастие висеше над нейната глава.

Пръхтенето и тропотът на конете разгониха дрямката на Джоана; тя се изправи и видя, че тримата бандити се занимаваха с оседлаване на конете и товарене на багажа. Досега Келс бе разговарял с нея само два пъти. Тя му беше благодарна за неговата мълчаливост, но не можеше да я проумее. Той постоянно изглеждаше потънал в размисъл и това обстоятелство никак не хармонираше с любезното изражение на лицето му. Държеше се кротко и добродушно, гласът му звучеше меко, цялото негово същество сякаш излъчваше благородство. Но Джоана

започна да се убеждава, че Келс не е такъв, за какъвто се представя външно. Нещо занимаваше усилено неговия ум. Не беше вероятно да го измъчва гризене на съвестта, нито пък е възможно да тежи нещо на сърцето му: може би се занимава с някакъв проект, може би крои някакъв план, дързък и всеунищожителен — план, който трябва постоянно да се обмисля от всички страни и подробностите, на който поглъщаха цялото внимание на разбойника. Джоана се питаше с отчаяние и тревога дали не го занимава мисълта за откупа, който се надява да получи срещу нея.

След като приготовленията за тръгване привършиха, Джоана отиде при групата. Тъкмо когато тя се наклони да се качи на седлото, конят на Келс прояви за миг буйство. Бил подаде на девойката поводите и ръцете им се докоснаха. Това докосване бе чиста случайност, обаче има за последствие нещо друго: Бил улови стръвно ръката ѝ, но Джоана я дръпна силно, без ясно да съзнава какво прави. Загорялото лице на бандита стана тъмно от притока на кръв. Той протегна ръцете си към нея... и я сграбчи за гърдите. Движението му бе инстинктивно, животинско, ала не предназначено. Девойката разбра, че той просто не можа да спре нагона си; тя живееше от детинство между мъже и достатъчно ги познаваше, за да схване, че Бил не бе имал намерение да се нахвърли върху нея, а стори това под влияние на момента. Но все пак неговото докосване я оскверни; тя отскочи живо назад и нададе силен писък.

Случаят с този бандит може да послужи за пример как едно незначително или криво изтълкувано обстоятелство е в състояние да разпали страсти и да създаде кървави стълкновения в средата на диви и необуздани хора.

В същия момент Джоана чу край себе си тежки крачки и хрипливо дишане, което приличаше по-скоро на съскане.

— Ах, Джек! — извика Бил.

Келс, бърз и гъвкав като пантера, скочи между него и Джоана. Той замахна с револвера си и го стовари с всичка сила в лицето на Бил. Бандитът се строполи на земята като труп и остана неподвижен, със зейнала кървава рана на челото. Келс се наведе за момент над него и бавно наклони револвера. Джоана се уплаши, че ще стреля.

— Ах, не!... Не!... — извика тя. — Той... Той не ми стори нищо.

Келс я отблъсна назад. Тя почувствува неговото докосване като удар от електрически ток. Лицето на разбойника не бе променено, но очите му бяха станали странни. По сивите им кръгчета се виждаха малки, движещи се кървави капчици.

— Вземете коня си — заповяда той на Джоана. — Или не. По-добре прегазете потока пеша. Отсреща ще откриете една пътека. Тръгнете надлъж по каньона. Аз ще ви настигна скоро. Не бягайте и не се крийте. Това само ще влоши положението ви. Хайде, бързайте!

Джоана се подчини. Мина бързо край Халови, който стоеше като закован и с широко отворена уста, изтича надолу към потока и го прегази, скачайки от камък на камък. На отсрещния бряг намери пътеката и тръгна по нея с бързи крачки. Девојката не се обърна нито веднъж назад и нито за момент не ѝ мина през ума мисълта да се скрие или да предприеме опит за бягство. Тя се подчиняваше сяпко, съзнавайки, че се покорява на сила, която владее нейната воля. Веднъж само чу гласове и малко по-после — цвиленето на кон. Пътеката описваше дъга под лявата стена на каньона и криволичеше надлъж край пенливия поток. По едно време на Джоана се стори, че е чула изстрели, и се стресна. Не беше напълно уверена, че наистина се стреля. Спря се, за да се послуша. До ушите ѝ долетя само плисъкът на потока и шумоленето на вятъра между клоните на бориките. Джоана продължи да крачи бързо напред, като се опитваше да събере мислите си. Започна да гради предположения относно странното поведение на Келс.

Силен вик я накара изведнъж да спре и се обърне назад. Два товарни коня тропаха по пътеката. Келс ги караше пред себе си и водеше за юздата понито на Джоана. От другите двама бандити не се виждаше нито следа. Келс бързо настигна девојката и тя се отстрани от пътеката, за да направи път на конете с товарите. Той хвърли в ръцете ѝ повода на нейния кон.

— Качете се! — заповяда Келс.

Джоана се покори. И след това го погледна храбро в лицето.

— Къде са... другите двама?

— Разделихме се — отговори той накъсо.

— Защо? — настоя тя.

— Е, щом пък искате много да знаете... защото сте спечелили симпатията на двете момчета... малко повече, отколкото ми е угодно.

— Симпатията им ли?... — извика Джоана смаяно.

Острите сиви очи на Келс отново я пронизаха в този момент и бързо се отклониха встрани. Джоана, която в миг си възвърна присъствието на духа, от бързия поглед на Келс долови дълбокия смисъл на думите му: той я бе подозирал, че флиртува с двамата негодници, може би с намерение да се изскубне от неговата власт с тяхна помощ. Но това беше само едно подозрение... което сега губеше почва, след като острият поглед на бандита бе измерил изпитателно чертите на нейното лице. Може би за Джоана ще бъде от полза, ако усвои тактиката на лицемерието, за да държи далеч от себе си този мъж: трябваше да си дава вид, че не схваща намеренията му, да се преструва на съвършено невинна, да лицемери, че е само едно невинно дете. Тя реши да направи опит в тази насока и да вложи в играта цялата си женска хитрост, цялата своя наблюдателност и всичката острота на ума си. Джоана се намираше в пълната власт на един образован човек, който водете живот на разбойник; този човек беше отхвърлен от обществото. Може би дълбоко в душата му още дремеха спомените за живота, който е водил преди това. Спомени, които тя би могла да съживи! В същия момент Джоана откри, че е в състояние да противостои на този човек — дотолкова, доколкото може да го разбира и да отгатва действителните му намерения спрямо нея.

— Бил и неговия друг ар ми завиждаха извънредно много... за откупа, който се надявам да получа — добави Келс и се изсмя остро. — Сега напред. Следвайте ме на близко разстояние.

Джоана отново навлезе по пътеката; смехът на Келс още звучеше в ушите ѝ. Дали тя се мамеше, или наистина бе доловила подигравателна нотка в този смях? Изобщо, съществуваше ли някакво основание за нея да вярва, макар и само в една-единствена думичка на този човек? Джоана се чувствуваше също така безсилна пред задачата да проникне в истинското същество на бандита, както беше безсилна да промени с нещо фаталното си положение.

Скоро двамата навлязоха в един каньон, който беше типичен за тази планинска верига. Криволичещата пътека, която следваше подножието на жълтите стени, изглеждаше да се използва съвсем рядко от хора. Джоана не можеше да различи по пътеката никакви стари дири, освен тук-там отпечатащи от нозете на сърна или пантера. Шумното бягане на зайци, кокошки и други диви животни показваше,

че местността не се обитава от хора, защото едва ли можеше да се смята, че животните бягат от страх.

Келс, следван от Джоана точно по петите, мина край една срутена дървена колиба, която вероятно някога е служила за жилище на ловци или златотърсачи. На това място пътеката свършваше. Но Келс продължи да язди и оттатък колибата — пак в същата посока. Доколкото девойката можеше да забележи, стените ставаха все по-високи, храстите — все по-гъсти, а самият каньон се разширяваше постепенно, колкото повече бандитът и девойката проникваха навътре в него.

При един завой цялата фигура на втория товарен кон се изпречи точно пред очите на Джоана. Още от пръв поглед тя разбра, че този кон не е свикнал да носи товари. И нещо друго я порази: той имаше чудна прилика с един друг кон, който бе познат на Джоана, но кой именно — тя не можа да си припомни в момента. Съзнаваше само, че тук не е възможно да става дума за някакво бегло впечатление, създадено в нея било от коня на Келс, било от този на Бил или от някой друг кон, защото Джоана не бе имала нито време, нито желание да разглежда подробно техните коне.

По този начин тя се зае да наблюдава внимателно въпросния кон; изследва подробно както неговата походка, така и цялата му фигура и държание. Не след дълго тя установи с положителност, че този кон не е товарен. Багажът на гърба му беше противен и животното не умееше да го балансира. Това обстоятелство накара Джоана да се замисли дълбоко. Тя вече не откъсваше погледа си от коня и напрегнато следеше всяко негово движение.

Изведнъж... Джоана си спомни: този кон има поразителна прилика с коня на Робъртс. Девойката затаи дъх и отново усети онзи леден ужас, който разкъсваше гърдите ѝ. Притвори очи, за да си припомни по-добре всички особени белези на алестия кон, който Робъртс яздеше: предния крак на коня е бял, има стар белег от жигосване с диамант, кичур косми на челото; и още един съвсем необикновен белег: светла ивица върху самата муцуна. След като си припомни всички тези белези, Джоана стигна до убеждение, че непременно ще ги открие и в товарния кон. Тя се изплаши дотолкова, че дълго време не посмя да си отвори очите. Най-после направи усилие и погледна към коня. Още в първия миг зърна три от

въпросните белези. Обзета от отчаяние, девойката болезнено се вкопчи в последната си надежда. Конят, който стъпваше внимателно и избираше пътя си, изведнъж обърна глава към нея и тя откри бялата ивица точно върху неговата муцуна.

Джоана позна животното. И така, Робъртс не се намираше на път за Худли. Келс бе излъгал. Той беше убил благородния старец. Конят на Робъртс беше необоримо и страшно доказателство, което напълно потвърждаваше зловещата прокоба на стария човек!

Джоана изведнъж схвана целия ужас на своето положение. Облада я безгранично отчаяние и ѝ се зави свят. Олюля се на седлото и щеше да падне. Но за миг се окопити, събра сетните си сили, вложи цялото свое самообладание и успя да се задържи на коня. Тя се бореше срещу ужаса, както би се борила срещу хищен звяр. Отпусна гръб върху облегалото на седлото, затвори очи и предостави на понито да се движи само. Страшното откритие бе свършено смазало Джоана. Но тя продължаваше да се бори храбро срещу шемета, желаейки да остане на всяка цена господарка на чувствата си.

И докато девойката постепенно преодоляваше мъчителната си слабост, нейният ум възприе цялата сложност на промененото ѝ положение. Тя разбра гнусните намерения на Келс и съвсем ясно схвана грамадната опасност, която виси над главата ѝ. Не съзнаваше добре как бе стигнала до откриване на истинското си положение, но знаеше, че вече не може да се съмнява. Сега всичко ѝ беше ясно, ужасната действителност бе станала осезаема, уловима.

Джоана започна да се пита с удивление как е било възможно да се остави да я излъжат като малко дете. Не виждаше сега нито една сериозна причина, която би оправдала нейното лековерие. Откупът, който Келс бе изтъкнал като причина за отвлечането ѝ, беше само предлог, най-подла измама; също така измама беше твърдението на бандита, че се е разделил с Бил и Халови, защото не желае да дели откупа с тях. Разглеждана при такава светлина, идеята за откупа бе просто смешна. Сега Джоана знаеше с положителност, че още от първия момент на срещата им Келс е бил привлечен от нейната младост и красота и е взел решение да я похити. Той бе направил опит да убеди Робъртс, че ще я освободи срещу откуп, и понеже не успя — застреля стареца; по същия начин Келс бе ликвидирал другите двама бандити. Сега Джоана се увери, че действително е чула изстрели; сега

всички нейни разсъждения и умозаклучения потвърждаваха зловещите намерения на разбойника и неговият образ лъсна пред нея без маска: той ѝ подготвяше съдба по-лоша от пленничество, по-жестока от изтезания, по-тежка от смъртта — най-позорната съдба, която може да сполети една жена.

Тази грозна картина, която се представи пред въображението на Джоана, смрази кръвта ѝ. Но не! Това не беше въображение, а голата и страшна действителност, също така, както бяха действителност и всички онези страхотни истории, които до този момент девойката беше считала за невъзможни и измислени! Тя, нейните близки и приятели, видимо незаплашвани от никакви опасности, си живееха спокойно в лагера всред планината, радваха се на своята работа, бяха изпълнени с вяра в добротата и благородството на хората и им бе невъзможно да повярват в такива ужасни неща, каквито сега се случваха на самата нея. Нападения над пътнически коли, убийства на самотни златотърсачи, кървави стълкновения из пивниците и сред планинските пътеки, безрезултатни преследвания на бандитите, които бяха хитри като араби и ловки като индианци върху бързите си коне — всички тези факти бяха сами по себе си вече толкова ужасни, че мъчно можеше да се повярва, че разбойниците край границата вършат още по-страхотни престъпления.

Истинският смисъл на положението ѝ, действителното значение на нейното пленничество, подеждуваша като прищпорване на ума и смелостта на Джоана Рандъл. Тя разбра, че сега вече за нея е абсолютно необходимо да започне една колкото трудна, толкова и рискована игра. Реши да посрещне Келс с всички ония котешки хитрини, да приложи всякакви дяволски преструвки и да употреби цялата лукавщина и коварство, които са свойствени само на жената. Тя трябваше да приспива Келс, да го мами, да го залъгва по всякакъв начин и — ако стане неизбежно — да го убие... или да убие себе си. Джоана не беше момиче, което би се оставило на един разбойник да я влачи из планинските пустоши и да бъде играчка в ръцете му. Ужасът и отвращението бяха проникнали до най-дълбоките гънки на нейната душа и бяха извикали на живот неподозирани сили — сили, от които Джоана не бе имала нужда в живота си досега.

Девойката не изпитваше вече страх. Напротив, почувствува се способна да води борба срещу този мъж. До скоро глупаво момиче,

сега тя бе станала вече жена. Наистина, това момиче бе мечтало винаги за чудни приключения, защото слушаше гласа на своята кръв и защото се подчиняваше на инстинкти, унаследени в течение на хилядолетия от първобитните хора.

Не само ярост обаче, омраза и оскърбено женско достойнство съставляваха силите, които преобразиха коренно Джоана Рандъл, като ѝ вдъхнаха смелост да започне с разбойника една борба на живот и смърт, залогът на която беше нейната чест. В преобразението на девойката имаше и една тайна. В нейното решение се криеше и нещо друго.

ГЛАВА 4

Джоана Рандъл продължаваше да язди напред и все напред — безспирно; преминаха каньона и навлязоха в друг. Но през всичкото това време тя старателно избягваше да даде възможност на Келс да погледне в нейните очи — до момента, когато в нея изчезна всякаква следа от съмнение, че погледът ѝ може да я предаде, да разкрие пред разбойника силата и смелостта на нейния дух и тайната на решението ѝ.

Настъпи момент, когато пътят стана толкова див и стръмен, че Джоана бе принудена да посвети вниманието си изключително върху коня, за да обезпечи своята безопасност. Келс се изкачваше по един извънредно стръмен склон, който се състоеше само от скалисти блокове, и девойката понякога се виждаше заставена да върви подире му пеша. Тази камениста пустиня се простираше много мили. Вълци и лисици се показваха иззад скалите и скритом наблюдаваха странните същества, каквито не бяха виждали досега. Наоколо се извисяваха в небесата тъмни планински върхове.

Следобедът беше вече към края си, когато Келс започна да слиза от другата страна на възвишението. Той яздеше зигзагообразно върху склонове, разронени от пороите и шибани от силните ветрове, върху площадки, обрасли с шубраци — надолу и все надолу, към дъното на каньоните.

Един самотен връх, облян в червеникавото сияние на залязващото слънце, се открояваше ясно сред синевата на небето, когато Келс най-последно дръпна юздата на коня си, за да спре окончателно. С това се сложи край на най-продължителната езда, която Джоана бе извършвала през живота си в течение само на един ден. Тя бе изминала множество мили нагоре в катерене по височините, в спускане надолу по склоновете и накрая бе проникнала в дълбоките пазви на планината по криви, непристъпни и неznайни пътища.

Джоана нямаше никакво понятие къде може да се намира. Не беше в състояние да се ориентира. Чувствуваше се съвършено

загубено, откъсната от хората, завлечена накрай света. Но все пак Джоана се бе озовала в най-дивата и най-живописната местност, каквато е виждала някога през живота си. От това място започваше един тесен каньон с ниски стени и разкошна растителност: висока сочна трева, диви рози, върби, борики и балсамови храсталаци. Между дърветата стояха сърни с дълги наперени уши — неподвижни, любопитни, питомни като домашни животни. Подвижни ивици се образуваха по високата трева и издаваха пътя на по-дребни животни, които бягаха да се спасят от непознатите им същества.

Изведнъж Джоана съгледа нещо, което не очакваше да види в този див кът: една малка дървена колиба с открита предна страна, построена под грамадно балсамово дърво, чиято корона стигаше до самия връх на скалистата стена. Тази колиба не изглеждаше строена много отдавна, защото някои от гредите бяха запазили свежия си жълт цвят. Обаче тя по нищо не приличаше на колибите на златотърсачите и ловците, чиито жилища девойката бе виждала през време на излетите с чичо си.

Джоана обгърна всички тези подробности от околната обстановка само с един бърз поглед. Келс слезе от коня и се приближи до нея. Тя погледна към него свободно, без смущение, но избягна да срещне очите му.

— Уморена съм извънредно много — каза Джоана спокойно. — До такава степен, че не намирам сили да слеза от коня си.

— Петдесет мили през скали и трънаци, през височини и каньони, ту нагоре, ту надолу! И без да проявите никакви капризи! — рече Келс с искрено удивление. — Вие сте наистина храбро момиче!

— Къде се намираме?

— Това е Загубеният каньон. Само малцина хора на света знаят за неговото съществуване. И тези малцина... са мои привърженици. Имам намерение да ви подслоня на това място.

— Докога?

Джоана почувствува пламъка в неговия поглед.

— До... докато... докато получа откупа, който ми се пада — отговори той бавно и колебливо.

— Каква сума ще искате?

— Сега вие струвате сто хиляди в злато... Може би... по-късно ще ви освободя срещу по-малка сума.

Изострената чувствителност на Джоана схвана в миг тайнствения, едва прикрит смисъл на неговите думи. Погледите на разбойника зашариха по снагата ѝ.

— О, клетият ми чичо! Никога няма да намери толкова много пари.

— Сигурно ще ги намери — отвърна Келс грубо.

След това той помогна на младото момиче да слезе от седлото. Тялото на Джоана се беше вцепенило и тя се отпусна безпомощно в прегръдките на разбойника. Келс я пое нежно и внимателно, като джентълмен, и така Джоана превъзмогна първия критичен момент от бойното си кръщение. Тя виждаше, че нейните предчувствия не бяха я измамили. Келс може да е бил по-рано най-пропадналият от всички престъпници; вероятно и сега не е по-добър. Но присъствието на едно момиче като нея, колкото и това момиче да събужда низките му страсти, не можеше да не съживи у разбойника спомени за едно време, когато е живял между честните хора и сам е имал възпитание и навици на почтен човек. Той изглеждаше джентълмен дори и по произход. Поведението му в този момент, също като вулгарната постъпка на похотливия Бил, бе съвършено несъзнателно и се изплъзваше от контрола на неговия ум. Тъкмо това заглъхнало чувство, това слабо и чупливо звено от веригата на живота му, което свързваше разбойника с неговото минало като честен човек, изпълваше девойката с неизмеримо упование, като същевременно ѝ сочеше основата и рамките на трудната роля, която се готвеше да играе спрямо Келс.

— Вие сте истински рицар-разбойник — рече Джоана и се усмихна.

Изглежда, Келс не чу нейните думи или не им обърна внимание; погледът му продължаваше да я измерва от глава до пети; след това се доближи плътно към нея, може би от желание да сравни нейния ръст със своя.

— Не предполагам, че сте толкова висока; стигате над раменете ми.

— Да, много съм слаба.

— Слаба! Това не е вярно! Имате великолепна фигура — снажна, гъвкава, силна. Много приличате на една ездачка, също така младо момиче, която познавах някога... Вие сте наистина красиво създание. Нима това не ви е известно?

— Не съм напълно сигурна. Моите приятели не смеят да ме ласкаят. Но по всичко изглежда, че ще бъда принудена да слушам от вас подобни неща. Не съм очаквала обаче, че ще чуя комплименти от Джек Келс — един от водачите на легиона край границата.

— Легионът край границата? Къде сте чувала това название?

— Не съм го чувала. Сама го измислих... Названието е мое изобретение.

— А, значи така!... Аз ще използвам вашето изобретение... А как се наричате вие... малкото ви име? Чух Робъртс да го произнася.

Сърцето на девойката се смрази, но тя дори не мигна.

— Наричам се Джоана.

— Джоана!

Келс сложи своите тежки и брутални ръце върху раменете на девойката и обърна последната с лице към себе си.

Джоана отново почувствува неговия поглед — странен, наподобяващ отражение на слънчеви лъчи върху ледена повърхнина. В този момент ѝ се налагаше да погледне бандита право в очите. И това беше нейното най-тежко изпитание. Тя се бе подготвяла за този миг цели часове, събирала бе сили и напругала чувства и нерви до скъсване. Джоана отправи бърза молитва към Бога и смело се взря в очите на Келс. Два прозореца към черен ад! Девойката гледаше втренчено в тази гола бездна, в тази мрачна, оскотена душа. Нейният поглед изразяваше само боязън и свенливост; в него се четеше онази невинност на малко момиче, което още няма представа за същността на отношенията между мъжете и жените.

— Джоана! Знаете ли защо ви доведох тук?

— Да, разбира се; нали ми казахте причината — отговори тя с твърд и сигурен глас. — Искате да получите откуп за мене... Но ме е страх, че ще се видите принуден да ме отведете обратно вкъщи, без да получите нито цент.

— Вие знаете какво ще правя с вас — добави бандитът с дрезгав глас.

— Какво ще правите с мене ли? — повтори девойката и нито едно мускулче не трепна по лицето ѝ. — Вие... вие не сте ми казали нищо... Не съм мислила за това... Но няма да ми причините зло... нали така? Не е моя вината, ако близките ми не намерят пари, за да ме откупят.

Бандитът раздруса раменете ѝ. Лицето му се промени, стана по-мрачно.

— Разбирате какво искам да кажа, нали?

— Не.

Джоана си даде вид, че е добила малко смелост и направи слаб опит да се изскубне от ръцете на Келс. Но той я задържа по-здраво.

— На колко години сте?

Нейният ръст и добре развитите форми на тялото ѝ даваха възможност да се определи приблизително възрастта ѝ. Но често пъти я смятаха за по-млада, отколкото бе в действителност.

— Имам седемнадесет години — отговори Джоана.

Това не беше истина. И все пак тази лъжа бе изговорена с чудесно спокойствие от устата на едно момиче, което ненавиждаше всякакъв фалш.

— Седемнадесет ли! — възкликна разбойникът с удивление. — Честна дума?

Девојката презрително вдигна брадичката си нагоре и не отговори нищо.

— Пък аз ви смятах за жена. Предполагах, че сте на двадесет и пет или най-малко на двадесет и две. Едва седемнадесетгодишна, а с такава фигура! Та вие сте още момиче... дете. И сигурно не разбирате нищо от живота.

В следния миг Келс отблъсна Джоана от себе си — почти грубо, сякаш ядосан от нея или сърдит на самия себе си. Той отиде при конете. Джоана се отправи към малката колиба, мъчейки се да прогони своето вълнение. Напрежението от тази първа схватка с разбойника бе причинило слабост във всички органи на нейното тяло. Но щом се скри от погледа на Келс, девојката отново доби равновесието си. Намери подкрепа в своята увереност, че при първата схватка е държала ловко оръжието в ръцете си. Сигурно ще има да води още много подобни схватки, да преодолява още много изпитания — далеч по-трудни от това, което току-що бе превъзмогнала. Едно нещо обаче бе разбрала напълно ясно: никога няма да се изложи на опасност да прояви своя страх, да разкрие истинското си аз или да покаже на разбойника, че има ясна представа за гнусните му намерения.

Обстановката, всред която ще живее като самотна пленница, създаде у Джоана известна раздражителност. Младото момиче

изтръпна от ужас при мисълта, че предстои да се случи с нея нещо страхотно в тази самотна, безмълвна клисура.

Под балсамовото дърво се намираше една груба пейка, направена от няколко плоски камъка. Край пейката течеше бърз поток с бистра като кристал вода; ширината му беше около един метър. Джоана забеляза нещо бяло върху ствола на дървото и пристъпи по-близо до него. Карта за игра — купа ас, беше прикрепена към кората на стъблото посредством куршуми от револвер; всички дупки от куршумите се намираха по краищата на червеното сърце, а само един куршум го бе пронизал точно в средата. На самия край на картата, под дупките, бе написано с молив име: Гулден. Почеркът беше непохватен, разкривен и издаваше малограмотен човек.

Само два дни преди описаните събития, когато Джим Клийв заплаши Джоана, че ще се присъедини към бандата на Келс и Гулден, девойката не подозираше дори, че това са имена на живи хора, които много скоро ще срещне на пътя си и ще се страхува от тях. А ето че сега се намира като пленница в ръцете на единия от тези разбойници. Девойката си науми да пита Келс, кой и какъв е този Гулден.

Колибата представляваше просто един навес без огнище и без прозорци; подът беше постлан с пласт от сухи, вече загнили балсамови клони. Пътека, едва забележима, водеше от колибата по протежение на каньона. Казахме, че Джоана разбираше много добре от дири. Впрочем тя установи, че по пътеката не е стъпвал конски крак вече от месеци насам — нещо, което можеше да забележи дори човек, който има най-слабо понятие от дири. От всичко това Джоана стигна до заключение, че Келс я бе домъкнал в едно истинско скривалище, в едно от онези непристъпни леговища в дебрите на планината, за които из лагерите се разказваше, че се обитават само от бандитите край границата. Джоана знаеше отлично, че само индианец е в състояние да проследи почти невидимата пътека из скалите и трънаците, по които Келс я бе довял до това скривалище. Не съществуваше и най-малка надежда, че близките ѝ биха могли да я открият на това място — в сърцето на планината.

Следите от продължителната езда личаха ясно по девойката: тя беше запотена, прашна, изподраскана; косата ѝ бе разрошена, дрехите — изпокъсани. Тя се върна при седлото, което Келс бе свалил от нейното пони, откачи чантата си и я отвори, за да прегледа вещите,

които се намират в нея. Тези вещи бяха твърде малко, но сега, при нейното неочаквано и принудително пребиваване сред планинските пустоши, имаха неоценима стойност за нея. Между другото, Джоана притежаваше сега и следните по-важни неща: кърпа, сапун, четка за зъби, гребен, огледало, четка за дрехи, червено шалче за шия и ръкавици. През ума ѝ мина мисълта, че много рядко носеше чантата на седлото си. Тя бе готова да припише на случая вземането на чантата, но сетне си призна откровено и с весела усмивка, че този път нейната женска суетност я накара да вземе тоалетни принадлежности, когато тръгна да гони Джим Клийв.

Джоана отиде до потока, стъпи върху един плосък камък, запретна ръкави и се залови да приведе в ред тоалета и външността си. След като изми косата си, тя си направи онази прическа, която бе носила като момиче на шестнадесет години. Като свърши с тоалета си, девойката изправи снага решително и отиде при Келс. Бандитът бе зает с разопаковането на багажа.

— Ще ви помогна да приготвим вечерята — каза Джоана.

Келс бе коленичил сред купчина домашни вещи, които представляваха истински хаос, защото един от конете бе хвърлил товара си на земята. Бандитът бавно вдигна поглед нагоре по снагата на Джоана, позагледа се в закръглените ѝ здрави ръце, загорели от слънцето, и жадно се втренчи в нейното лице, добило розов цвят от студената вода и силното триене.

— Ах! Вие сте наистина прекрасно девойче!

Разбойникът произнесе тези думи с искрено възхищение, без следа от коварство или гнусен намек. Но дори да беше vyplътен демон, неговите думи изразяваха самата действителност; те бяха възхвала и признание на всепобедната младост и награда за красотата.

— Бих се радвала, ако това е истина, но все пак ви моля да не ми говорите такива неща — каза Джоана простодушно.

Тя започна да помага на Келс да приведат в ред покъщнината, която неопитният товарен кон бе тръшнал на земята без никаква милост. Ловките пръсти на девойката работеха усилено. С бързи и сигурни движения на опитна домакиня тя скоро постави всичко в изправност и се залови да приготви брашно от сухари. Келс се зае да запали огън. Изглежда, че той беше приел помощта на Джоана по-скоро заради нейната опитност като домакиня, отколкото за да

удовлетвори нейното желание да му бъде полезна. Разбойникът говореше твърде малко, но от време на време погледът му се спираше върху девойката и започваше да шари по снагата ѝ. После той потъваше в дълбоко размишление. За него това положение беше ново и непознато. Понякога Джоана успяваше да прочете мислите му, понякога те оставаха пълна загадка за нея. Но тя съзнаваше ясно каква картина представлява от себе си в този момент — с побелели от брашното ръце и коленичила с тиган пред огъня — и лесно можеше да отгатне какви чувства е в състояние да предизвика едно момиче при различни пози и положения в душата на един мъж, който го наблюдава внимателно, Джоана схващаше отлично колко странен трябва да се вижда на Келс фактът, че вместо да лежи отчаяна и с разрошена коса под някое дърво, вместо да се вайка и ридае, вместо да го моли, разплакана и на колене, да я върне у дома ѝ, гледаше на едно лошо положение откъм добрата му страна и се мъчеше да му даде благоприятен обрат, влагайки в своите усилия цялото величие на душата и характера си.

Скоро след това бандитът и момичето седнаха един срещу друг със скръстени крака върху едно платнище и започнаха да се хранят. Това беше най-чудната вечеря в живота на Джоана. Всичко ѝ се виждаше като сън. Тя се чувствуваше заплашена от страшни опасности, но знаеше, че сънува и скоро ще се събуди от своя кошмар.

В душата на Келс се извършваше една почти незабележима промяна. Необикновената любезност, изписана досега по лицето му, взе да отстъпва място на известна апатия. Заговаряше девойката само за да ѝ предложи месо, хляб или кафе. След вечеря той не ѝ позволи да измие съдовете и сам свърши тази работа.

Джоана седна под стъблото на едно дърво, което се намираще близо до лагерния огън. Пурпурен здрач обгръщаше каньона. В далечината, по високия стръмен връх, гаснеха последните лъчи на залязващото слънце. Вятър не духаше, нищо не помръдваше — наоколо цареше абсолютно безмълвие.

Джоана се отдаде на размишления. Запита се къде ли може да се намира Джим Клийв в този момент. Често пъти двамата бяха седели така в здрача — един до друг. Изведнъж тя бе обладана от безразсъден гняв към Джим и макар да съзнаваше, че самата е единствената виновница, обвини него за своето мъчително положение.

След това си спомни за своя чичо, за дома си, за добрата си стара леля, която винаги бе полагала трогателни грижи за нея. Да, на този свят съществуваха за Джоана толкова много неща, споменът за които щеше да я терзае постоянно. Тя почувствува по-голяма загриженост за тези добри хора, отколкото за своята собствена участ. Това чувство я обезсърчи за кратко време. Безпомощна, загубена всред планината, обладана внезапно от силна тъга, от неизказан страх ѝ безкрайно отчаяние, Джоана отпусна глава върху коленете си и зарови лицето си в ръце. Тя забрави Келс и ролята, която трябваше да играе. Но скоро се върна в действителността: ръката на разбойника я бе докоснала грубо.

— Плачете ли? — запита той сурово.

— Нима мислите, че се смея? — отвърна тя.

Сълзите в очите ѝ бяха ясно доказателство.

— Престанете да плачете.

— Не мога иначе... трябва да си поплача малко. Мислех за дома... за двамата старци, които ме отгледаха като баща и майка... от най-ранното ми детство. Не плачех... заради себе си. Но те... ще бъдат толкова нещастни... Те толкова ме обичат.

— Вашите сълзи не могат да променят положението.

Изведнъж Джоана скочи на крака; тя не беше вече искреното и чувствително момиче, а жена, която умее да хитрува и да играе роли. В дрезгавината тя се наведе към разбойника.

— Обичали ли сте някога? Имали ли сте сестра... момиче като мене?

Келс се отдалечи с големи крачки и се загуби в тъмнината.

Джоана остана сама. Тя не знаеше дали трябва да тълкува благоприятно неговата постъпка, която свидетелствуваше за липса на решителност, за неустойчивост на духа. Но се молеше горещо на Бога и се надяваше, че ще успее да запали последната искрица от човештина и великодушие в сърцето на разбойника, ако играе умело своята роля. Да, всичко зависи главно от нейното умение да прикрива страха и отвращението си от бандита и с нищо да не издава, че разбира гадните му намерения!

Джоана запали голям огън, пламъците на който се издигаха високо. Дърва имаше в изобилие. Девојката се страхуваше от нощния мрак. Освен това въздухът постепенно ставаше по-студен. Джоана довлече седлото и покривките си близо до огъня, постла си нещо като

легло и седна в удобна поза, за да чака връщането на Келс и да види в какво състояние на духа се намира сега бандитът. Тя установи с удивление, че отчасти е загубила страха си от него, ала не можеше да проумее причините, на които се дължеше тази промяна в нея.

Не след дълго младото момиче долови стъпките на разбойника по меката трева и само след миг той изплува от тъмнината. На рамо носеше дърва за огъня.

— Преодоляхте ли скръбта си?

Келс изпитателно погледна девойката в лицето.

— Да — отговори тя.

Той се наведе към огъня, взе една горяща съчка, запали лулата си и седна малко настрана. Пламъците хвърляха ярка светлина върху неговата фигура. Видът му не бе заплашителен, нито издаваше похотливост или жестокост.

След малко двамата поведоха непринуден разговор. Келс попита Джоана къде е родена и щом получи отговор, веднага ѝ зададе друг въпрос. И така беседата им продължи до момента, в който младото момиче схвана, че Келс я разпитва не защото се интересува от нейните отговори, а с единствената цел да се наслаждава на присъствието ѝ, да слуша нейния глас, да се възхищава от нейната красота. Джоана чувствуваше страха на разбойника от самотата, жаждата му да чува човешки глас, да се намира в обществото на човек.

Джоана често бе слушала чичо си да разказва за онази страшна самота всред дълбоката нощ, която гнети душата на хората около лагерния огън. Всички ония, които работят в пустинята или са принудени да се укриват, или пък са се загубили всред безкрайната шир, нощем, около огъня, стават жертва на странни видения. Започва да им се струва, че виждат лицата на любими хора в гаснещата жаравя. Обладани от мъка и копнеж, в ушите им зазвучават нежни, познати гласове. И така, нещастните самотници се чувствуват обкръжени от близки и скъпи същества.

Въпреки пороците и престъпленията си Келс също бе човешко същество. И той също страдаше от самотата. Играейки ролята си, Джоана се залови да го забавлява; тя знаеше, че трябва да отвлича вниманието му, за да го държи далеч от себе си. И тя бръщолевеше както никога през живота си — весело, бодро, сладкодумно. Разказа преживелици от своето детство, приключения от юношеските си

години, подробно описа всички свои грижи, всички свои радости, издаде някои от съкровенията си мечти и стигна до момента, когато бе дошла в лагера Худли. И прекъсна безспирното си разказване, за да си даде малко отдих.

— Оставихте ли сега любовници в лагера? — запита я Келс след кратко мълчание.

— Да.

— Колко прочее? Един или двама?

— Целия лагер — провикна се Джоана с весел смях и добави дяволито: — Всички тези младежи обаче по-скоро могат да се нарекат мои обожатели.

— Значи още нямате свой избраник?

— Едва ли.

— Би ли ви харесало, ако останете да живеете в тази усамотена местност... да кажем... завинаги?

— Не, не бих желала такова нещо — отговори Джоана и продължи с детски наивен тон: — Разбира се, свободният лагерен живот никога не ми е бил противен... Ако поне домашните ми знаеха, че съм жива и здрава, че се намирам в пълна безопасност... Аз много обичам усамотени и живописни местности. Често съм мечтала да живея както в приказките, в кътче като това тук. На това място човек се чувства напълно откъснат от света, затворен между скалисти стени, всред абсолютно безмълвие. Толкова спокойно, толкова красиво! Обичам звездите. Те ми говорят. И вятъра всред бориките. Чуйте го: съвсем тих и така нежен! Той ми нашепва, че утре това място ще ми хареса много, ако душата ми не изпитва скръб, ако гърдите ми не се раздират от болка. Аз още не съм голямо момиче. Още се катеря по дърветата за птичи гнезда и ходя да търся леговищата на диви зайци. Знаете ли каква мила картина представляват такива малки животинчета, току-що родени, красиви, с нежна козина или едва напъпила перушина! И как изплашено писукат или цвърчат за майка си! Ала за нищо на света не бих се докоснала до такива животинки. Аз въобще не съм способна да причиня зло на живо същество. Не мога да бия коня си, не мога даже да го ударя с шпора. Ох, аз мразя от сърце всяка болка.

— Вие сте много странно момиче... Учудвам се, че живеете в тази погранична област — рече Келс.

— Аз не се различавам от другите девойки. Вие изобщо не познавате момичетата.

— Едно момиче познавах много добре — отвърна Келс злобно. — То постави въже на шията ми.

— Въже ли!

— Да... искам да кажа... въжето на един палач — въжето на бесилката! Но и аз не останах длъжен на това момиче... разчистих си сметките с него.

— Ох!... Добро ли беше то?

— Лошо! Лошо до дъното на черното си сърце... толкова лошо, колкото съм и аз! — извика бандитът внезапно с дива и неудържима ярост.

Джоана потрепери. Този човек се беше преобразил съвършено само в един миг, бе станал ужасен като самата смърт. Девойката се изплаши; тя не намираше сили да го погледне, но съзнаваше, че трябва да продължи да говори на всяка цена — все едно какво ще му каже.

— Лош? Чудно! Вие не ми се виждате лош. Може би сте малко груб и властен... малко суров...

Келс се чувствуваше потресен от тази девойка. Забравената лула се изплъзна от ръката му. Той втренчи поглед в огъня, сякаш виждаше в пламъците образи и картини от своето минало.

— Защо не? — запита той със странен глас. — Защо да не сторя нещо, което съм считал за невъзможно от дълги години насам? Защо да не отворя най-сетне уста? Това не може да ми навреди... Защо да не кажа тези работи на едно момиче, което никога няма да има възможност да го избъбри!... Забравил ли съм всичко? Бога ми — не! Слушайте, девойко, за да разберете, че не съм лош. Келс не е истинското ми име. Роден съм на изток и ходех на училище, докато един ден ми скимна да го напусна. Бях млад, честолюбив, необуздан и див. Избягах от дома... почнах да крада... Преди няколко години дойдох тук и се заселих в златоносните полета на Калифорния. Станах златокопач, миньор, картоиграч, после бандит... и най-сетне — разбойник по пътищата. В мене дремеха лоши инстинкти, както във всички хора, но дивият ми живот през последните години разпали и засили тези инстинкти. Нямах вече никакви шансове. Зло, кръв, злато — всичко това е едно и също нещо. Започнах да върша всякакви възможни престъпления... И сега няма вече нито едно селище, с

колкото и лошо име да се ползува, където бих могъл да се намирам в безопасност. Няма нито едно населено кътче, където бих могъл да живея поне донякъде спокойно. Гонен и преследван, стрелян като див звяр, обречен на глад, избягал дори от бесилката!... Това съм аз. И сега се наричам Келс, един от главатарите на онази банда, която вие назовахте „Легионът край границата“! Извършил съм всяко възможно и черно престъпление... освен едно — най-черното. А и то ме преследва като демон тази нощ и ми пари под ноктите!

— Ах, вие говорите толкова... страшни неща! — извика Джоана. — Какво мога да ви кажа аз? Съжалявам ви от все сърце. Но не вярвам всичко, което разправихте. Какво... какво е това черно престъпление, което ви преследва? Ох, какво ли може да се случи през тази нощ... тук, в този уединен каньон?... И аз съм свършено сама... наоколо няма жива душа!...

Разбойникът се изправи — мрачен и ужасен.

— Момиче — извика той с пресипнал глас, — тази нощ... тази нощ аз... Какво направихте с мене? Още един ден... и аз ще бъда завладян от безумното желание да ви щадя и закрилям, вместо... да ви причиня зло... Разбирате ли това?

Джоана се наклони към светлината на огъня с разтворени ръце и треперещи устни — дълбоко потресена не само от колебливата проява на тази последна частица от мъжкото достойнство на разбойника, но и от урагана на стихийната му и злокобна страст.

— Не... не... нищо не разбирам... и нищо не вярвам! — извика тя. — Но вие ме плашите много! Аз съм... съвсем сама с вас. Казахте, че не ще ми причините зло. Ох, не... не...

Гласът на девойката се схвана и тя се отпусна обезсилена назад. Келс вероятно бе чул само първите думи от нейната трогателна молба, защото започна възбудено да крачи нагоре-надолу в осветения от огъня кръг. Големият револвер се люлееше и удряше в бедрото му. В очите на Джоана този револвер изведнъж започна да расте и да приема вид на страшно чудовище с грамадни размери. Някаква чудна интуиция, оживила се в душата на младата девойка пред опасността, на която бе изложена в тоя късен час на самотната нощ, внушаваше на Джоана да остане нащрек и да не заспива.

С трепетно очакване девойката започна да следи жестоката борба, която се водеше в душата на разбойника между дремещия в

него звяр и последната останка от чест и мъжество в гърдите му. Моминската нежност на Джоана и нейната девствена невинност бяха наистина оказали въздействие върху разбойника, но само за да събудят в душата му мъртви спомени и грозни привидения от неговото минало.

Джоана съзнаваше отлично, че не бе успяла нито да спечели разбойника, нито да го измами със своята игра. Следователно, не ѝ оставаше нищо друго, освен да завладее револвера на Келс и... да убие разбойника... или!... — Алтернативата означаваше нейната собствена смърт!

Девојката продължаваше да седи приведена над огъня. В себе си тя мълком събираше всички ония непонятни, но неизчерпаеми сили, които са заложени във всяка жена с борческа натура. И същевременно очакваше с напрежение сгодния момент, когато ще рискува да предприеме последния си и отчаян опит за спасение на своя живот и своята чест.

ГЛАВА 5

Келс се разхождаше с провлечени крачки насам-нататък — черна, безмълвна сянка. Той имаше толкова изтерзан изглед, че човек би помислил, че бандитът е преследван и измъчван от хиляди демони и фурии.

Сетивата на Джоана бяха изопнати до крайност. Със свойствената си тънка проникателност, девойката запечатваше в себе си и най-нищожните подробности от околната картина: сгърченото лице на Келс, слабите очертания на глухите черни скали и неясните сенки на нощта. Следеше чувствата в гърдите си и анализираше тяхната същност. Келс тичаше бясно около девойката, зловец и разярен, смазан от тежестта на своето бреме, изпълнен с омерзение от самия себе си, защото неговата мъжка гордост презираше малодушието. А сега той се чувствуваше пленник на своето малодушие, което го възпираше да се нахвърли като хищен звяр върху момичето. Хора, които имат характера на този разбойник, не са никога малодушни. В своя живот те не проявяват нито подъл страх, нито вероломство.

Джоана усети огнена лава в гърдите си — чувство, което изгаряше цялата ѝ вътрешност и се разливаше като горяща течност по нейните жили. Тя съзнаваше, че това чувство не беше нищо друго, освен пламенната ѝ омраза към похитителя. И все пак в сърцето на девойката проблясваха искрици на милосърдие към него. Тя преценяваше по достойнство героичната му въздържаност и се удивляваше на адската борба, която бандитът водеше срещу изгарящата го жестока страст. А обуздаването на тази страст изискваше свръхусилия от един човек, който с години е водил див живот всред диви хора в епохата на сурови и необуздани нрави.

И като премисляше възможностите, с които Келс бе разполагал през време на дългите часове и безкрайните мили всред своята самота на планинската пустиня, Джоана не можеше да не изпита едно леко чувство на благодарност към него. Тя не подценяваше ни най-малко

неговото самообладание и си даваше ясна сметка за тормоза, на който се бе подложил, за да надвие сам себе си — колкото да бе различен от Бил и Халови и да му липсваше тяхната брутална наглост. Но всичко това би останало без никакво значение и нейните разсъждения биха отишли напусто, ако Келс не успее да победи себе си докрай.

И така, Джоана чакаше, неподвижна и безмълвна, полагайки болезнени усилия да запази самообладанието и стоманените си нерви.

Девојката бе облегнала гръб на седлото си и се бе загърнала в една покривка. Но въпреки присъствието на мрачната и зловеща фигура, която беснееше около нея, въпреки че духът ѝ бе прикован към една-единствена страшна и неотменима мисъл, Джоана се вгледаше в пламъците на разпалените главни и в мигането на студените, безмилостни звезди, следеше грамадните сенки под скалистите стени, вслушваше се в лекото стенание на вятъра в клоните на балсамовото дърво, в ромоленето на сребристото поточе и във всички тайнствени звуци, които ѝ се струваше, че долитат до нейните уши и чието естество не можеше да определи. Освен това върху душата на Джоана жестоко тегнеше и дълбокото, непоносимо безмълвие. Този мрачен каньон ѝ се виждаше като края на света. Тук тя се чувствуваше сякаш притисната от огромни и безкрайни планини, погребана в грамадна, грозна и безмълвна гробница.

Внезапно Келс се приближи до огъня с безшумни стъпки и наклони снагата си към Джоана. Лицето му представляваше само едно тъмно ѝ мътно петно, ала стойката на неговото тяло наподобяваше вълк, който се готви за скок. Разбойникът се наклоняваше все по-ниско към момичето — бавно, но непрекъснато. Джоана съзря големия револвер, който се люлееше около краката му — черен и ясно очертан на светлината от огъня. Дръжката на оръжието издаваше синкав, студен блясък. Келс се наведе толкова ниско над девојката, че тя можа да види ясно лицето и очите му, които приличаха на сенки от извиващи се пламъци. Джоана се взря в неговите очи с твърд поглед, с бистри очи, без страх и без да мигне. Дишането на разбойника бе задъхано и хрипливо. Той втренчено гледа момичето известно време; Джоана повярва, че неговото фиксиране продължи цяла вечност. След това приведената фигура на бандите се изопна и изправи. Той се отдръпна и поднови разходката си около огъня.

И от този миг нататък за Джоана времето започна да протича в отделни моменти или часове, които се отпечатваха в нейното съзнание от заплашителния силует на Келс. Всеки път той се промъкваше към нея от различна посока; но всеки път я заварваше будна и с широко отворени очи. Мрачният му поглед се виждаше на Джоана като поглед на задгробна сянка. Този поглед се плъзваше стръвно по гъвкавата и стройна снага на момичето. След това Келс отново се загубваше в мрака.

Джоана седеше неподвижна, но не преставаше да бди зорко. Понякога шумът от стъпките на разбойника заглъхваше напълно и девойката напрегнато се вслушваше, треперейки от страх, че той може да се промъкне до нея безшумно като пантера. Понякога Келс разпалваше огъня дотолкова, че високи пламъци се издигаха към тъмното небе; друг път го оставяше почти да загасне. А тъкмо тези мигове на пълен мрак изпълваха Джоана с неизразим ужас. Нощта ѝ се струваше вероломна — съюзница на нейния враг. И тази нощ продължаваше до безкрайност; Джоана очакваше зората с болезнено напрежение... и същевременно гледаше на приближаващия ден с чувство на абсолютна безнадеждност. Можеше ли тя да понесе и занапред тия безкрайни, жестоки часове? Нямаше ли да се пречупи нейната воля под това постоянно, непоносимо напрежение? Нима нейните сили нямаше да се огънат?

Наставаха моменти, когато Джоана трепереше като лист всред буря и когато ударите на сърцето ѝ се чуваха всред тишината; в такива моменти и едно дете би забелязало нейното безгранично отчаяние. Имаше мигове, когато всичко това ѝ се струваше жестоко, нереално, невъзможно, сякаш беше мъчителен кошмар. Но щом Келс се появи около нея или се промъкваше дебнешком, за да я изненада, подобно на котка, която си играе с уловена мишка, Джоана отново добиваше сили и нейното внимание, тласкано сякаш от странна и непреодолима сила, неотклонно се съсредоточаваше в револвера, който се люлееше около бедрото на разбойника. Девойката едва устояваше на изкушението да грабне и стисне здраво, в ръката си това оръжие — толкова близо до нея се люлееше то понякога.

Нощта вече преваляше, когато Келс изчезна за по-дълго време; колко продължи отсъствието му — Джоана не би могла да определи. Но неговото отсъствие я правеше по-недоверчива и повече я плашеше,

отколкото присъствието му. Колкото по-близо идваше той до нея, толкова повече сили добиваше тя и толкова по-твърдо ставаше решението ѝ да изпълни своето намерение. Най-после каньонът започна да губи дълбоката и непроницаемата си тъмнина и взе да се изпъстря със сиви проблясъци и петна. Дрезгавината настъпваше. Ужасната и безконечна нощ, през която Джоана от момиче бе прераснала в жена, беше вече към края си. През тази паметна нощ Джоана не бе затворила очи нито за един миг.

Щом денят настъпи, тя стана от леглото си. Мускулите ѝ се бяха схванали и вдървили през дългите часове, които бе прекарала в лежане на земята. Джоана започна да се движи наоколо, за да се поразтъпче. Келс също отхвърли покривката от тялото си; той бе прекарал остатъка от нощта под балсамовото дърво. Лицето му беше мрачно, изпито, сбръчкано. Джоана го наблюдаваше. Той отиде до потока, потопи ръце във водата и започна да си плиска лицето с бързи и нервни движения. После се отправи към загасналото огнище. От личността на разбойника лъхаше странна и мрачна суровост; той беше смутен и печален — нещо, което не се забелязваше у него предния ден.

Джоана намери водата леденостудена, но тя подействува като балсам върху разпалената жар под кожата ѝ. Щом се увери, че Келс очевидно не ѝ обръща внимание, тя продължи да върви бавно нататък, към мястото, където потокът извираше от скалата. Изворът се намираше на около стотина крачки, но беше на открито и се виждаше много добре от лагера. Джоана затърси с поглед коня си, но не можа да го види. Тя взе решение да избяга при първия удобен случай, все едно пеш или на кон, само да се изтръгне от ноктите на Келс. Безразлично ѝ беше, че може да се заблуди и да скита без път сред планините, докато гладната смърт сложи край на нейните страдания. Може би денят ще бъде отчасти поносим за нея, но една втора нощ сигурно щеше да я доведе до безумие. Тя седна на една скала и продължи да размишлява, задълбочена в своите планове за бягство; внезапно я стресна гласът на Келс, който я викаше. Джоана бавно закрачи обратно към лагера.

— Няма ли да ядете? — запита той.

— Не съм гладна — отвърна тя.

— Все пак трябва да ядете на всяка цена... дори да се задушите от храната! — каза той повелително.

Джоана седна до огъня, Келс ѝ подаде храна и питие. Тя избягваше да го погледне, но чувствуваше, че и неговият поглед също не е устремен в нея. Колкото и чужди да изглеждаха един на друг те през вчерашния ден, днес разстоянието, което ги делеше, бе неизмеримо по-голямо.

Джоана похапна малко и блъсна останките настрана. След това напусна огъня и започна да се влачи безцелно наоколо, без да възприема това, което очите и виждаха. Зловеща сянка помрачаваше нейната душа, предчувствието за неизбежна катастрофа я караше да тръпне. Кръвта ѝ се смразяваше при мисълта за оня фатален момент, който щеше да настъпи след това безкрайно, мъчително очакване.

Джоана се облепва върху стъблото на балсамовото дърво, но скоро се махна оттам и седна върху каменната пейка; не издържа и тук обаче, а отново започна да снове насам-нататък. Това безцелно лутане бе продължило навярно с часове, ала тя не би могла да каже дали беше траяло дълго или кратко. Загубила бе представа за времето. Постепенно я завладя странна отпуснатост на духа, смелостта ѝ внезапно отслабна. Но чудно нещо: нейното униние се придружаваше от конвулсивна, неуморна и властна активност. Нервите на Джоана се намираха пред окончателно рухване.

Внезапно едно провикване на Келс прогони с бързината на светкавица всяка слабост от тялото на девойката и отново изпълни душата ѝ със студено напрежение. Разбойникът идваше към нея. Лицето му отново бе добило свойствения си любезен израз и явно сияеше от някаква прикрита, задна мисъл. Той стъпваше ловко и сигурно, сякаш бе от рождение обитател на планината. Джоана погледна в сивите му очи и прочете присъдата си в тях. Тези очи отразяваха демона, който бе взел връх в него и го тласкаше към насилие. В тях гореше онази дивашка страст, която не се спира пред нищо. Маската на разбойника бе паднала окончателно.

Келс сграбчи Джоана за ръката и я притегли в обятията си с едно-единствено, мощно движение.

— Трябва да платите този откуп!

Силата, с която разбойникът се нахвърли върху момичето, показваше, че се е приготвил да смаже очакваната съпротива от нейна страна. Джоана обаче предпочете да не се брани, а само наведе глава,

за да скрие очите си; защото тя се страхуваше, че погледът ѝ може да издаде нейните замисли.

Келс здраво притисна Джоана в прегръдките си и я повлече към колибата, като почти я носеше на ръце. По пътя девойката виждаше със страхотна яснота балсамовите и липови клончета под краката си, виждаше високата сочна трева, изпъстрена със сини и жълти цветенца. После изведнъж пред очите ѝ се мернаха сухи и прогнили клони. Тя се намираше вече в колибата.

— Момиче!... Аз... те желая страстно! — изхлипа Келс с прегракнал глас.

Той обърна девойката с лице към себе си и я притисна в обятията си с такава дивашка буйност, сякаш бе дивак по рождение и насилието беше в кръвта му.

Ако Джоана изобщо се бранеше, нейната съпротива бе съвсем слаба. Тя се увиваше като змия в прегръдките на разбойника, мъчейки се да провери ръката си между неговите ръце, които обгръщаха шията ѝ. След това се отпусна безпомощна. Келс я притисна силно към своите гърди и вдигна нагоре лицето ѝ с грубата си ръка, която трепереше от страст. След това, съвършено обезумял, той обсипа с целувки лицето, шията и раменете на девойката, като впиваше дълбоко в нейната плът жарките си тръпнещи устни. Джоана се чувствуваше ослепена, обхваната от огън; тялото ѝ пламтеше. Ала нейното намерение беше така твърдо, действията ѝ бяха толкова чудни и бързи, колкото неговата страст беше буйна и неудържима. Ръката на Джоана започна да опипва дрехите на бандита. С първото си движение нейната ръка докосна колана му; после се плъзна по колана с бързината на светкавица. Пръстите ѝ се докоснаха до студеното оръжие, свиха се конвулсивно и предадоха ледени тръпки по цялото тяло на девойката; после, твърди и самоуверени, нейните пръсти се плъзнаха по-надолу, за да напипат спусъка.

Тогава... с върховно усилие и трепетна енергия, която по сила не отстъпваше на енергията на разбойника, Джоана изтегли револвера от кобура. Тя вдигна оръжието, но очите ѝ останаха затворени. Нейното тяло се бе отпуснало безволно под целувките на Келс — всеизгарящите целувки на един здрав и енергичен мъж, лишен от сладостта, огъня и живота на женските устни. Настъпил бе моментът, в който скотското желание на разбойника да притежава момичето се

сблъска със сляпата ярост на жената срещу похитителя на нейната чест. Джоана прилепи револвера към слабините на Келс и натисна спусъка.

Тъп, глух гърмеж се разнесе в колибата. Миризма на барут раздра ноздрите на Джоана. Ръцете на Келс се изопнаха конвулсивно, прегръдката му се отпусна със странно и бързо намаляваща сила. Джоана се олюля назад и се изскубна от неговите ръце, все още държейки очите си здраво затворени. От устните на Келс се изтръгна грозен вик — вик на предсмъртна агония. Девојката настръхна. И когато най-после отвори очи, тя видя бандита да се олюлява като поразен от гръм или като уловен звяр, попаднал в жестоките стоманени скоби на капан. Ръцете на Келс се откъснаха от кръста и от тях закапа кръв. Раздвижиха се диво из въздуха и кървавите капки започнаха да ваят по дървените стени на колибата и върху сухите клони на пода. Едва тогава Келс схвана какво бе станало и насочи кървавите си ръце към Джоана.

— Боже велики! — изхърка той. — Ти стреля върху мене!... Ти... ти, момиче!... Ти ме изигра... Знаела си... през цялото време си разбирала много добре!... Ти, фалшива котка!... Дай ми... револвера!

— Келс, назад! Ще ви убия! — изкрещя Джоана.

Бандитът не виждаше оръжието. В безумното си заслепление той се опита да скочи напред и да улови момичето, ала не му се удаде. Неговото тяло се прегъна, краката му се подкосиха; той се повали на колене и щеше да се строполи на земята, ако не беше намерил опора в стената.

Изведнъж по лицето на разбойника настъпи промяна. Мрачно, подуто и сгърчено до този момент, сега стана бяло и призрачно, обля се с лепливи капки пот и чертите му се разкривиха болезнено. Страшните очи на бандита отразиха мислите, които светкавично се сменяха в главата му: учудване, страх, ярост и... дори възхищение.

— Джоана, ти ме... ликвидира! — изхриптя Келс. — Строши ми гръбнака!... Ще умра от тази рана. Ох, как боли! Боли! Аз не мога да понасям болки! Ти... ти, момиче! Ти — невинното момиченце на седемнадесет години! Ти, която не би могла да причиниш болка на никое живо създание! Ти, нежната... кротката!... Ах! Как ме измами! Женско коварство! Трябваше да предугадя това. Добрата жена... е по-страшна... от лошата жена... Но аз го заслужих. Някога бях... Ах, тези

болки!... Защо не ме уби... докрай?... Джоана... Рандъл... гледай... как умирам! И без това... все някога ще умра... било от въже... било от куршум... и затова се радвам, че... че... умирам от твоята ръка!... Човек ли съм аз или звяр... знай... че съм те обичал!

Джоана захвърли револвера и падна на колене пред разбойника, чупейки ръце, обладана от неизказан ужас. Искаше да му каже, че съжалява, че той самият я бе тласнал към тази крайност, че трябва да ѝ позволи да се моли за душата му. Но не можеше да говори. Езикът ѝ бе прилепнал към небцето и тя чувствуваше, че се задушаваше.

Лицето на Келс се промени повторно, този път по-бавно и едва забележимо. Той вече не гледаше Джоана. Беше я забравил. Белият цвят на лицето му постепенно се разнесе и то стана сиво — сиво като зловещите му очи. Дух, чувства, живот — всичко изчезна от неговото лице. Конвулсиите, които раздрусваха измъченото тяло на смъртно ранения разбойник, пресекнаха. И всичко, което бе останало от Келс, беше една самотна душа, която заскита между живота и смъртта над зловещите пустини в крайграничната област. Внезапно раменете на Келс се изплъзнаха по стената надолу и неподвижното му тяло се строполи в краката на Джоана. Тогава и тя загуби съзнание.

ГЛАВА 6

Когато Джоана дойде отново на себе си, половината от нейното тяло лежеше въвн от колибата, а над главата ѝ се носете малко синкаво облаче, което бавно се извиваше нагоре. Щом съзря дима от барута, съзнанието на девойката в миг бе пронизано от спомена за ужасното произшествие. Въпреки това Джоана продължи да лежи неподвижно, като само се ослушваше напрегнато. Не долови никакъв звук, освен тихото шумолене на потока. Следователно Келс беше мъртъв. И Джоана усети, че ужасът от нейното злодеяние се заменя с чувство на безкрайно облекчение. Страхът, който бе сковавал до този момент изтерзаната ѝ душа, се замени с радост, породена от съзнанието, че бе успяла не само да спаси живота и моминската си чест, но и да възвърне свободата си. Това сладостно чувство започна да ѝ нашепва оправдания за нейното фатално дело.

Джоана се изправи на крака. Избягвайки грижливо да хвърля поглед към вътрешността на колибата, тя се отдалечи бързо от мястото на убийството. Слънцето вече стоеше почти на зенита. Кога бяха отлетели часовете на утрото?

— Трябва да избягам — промълви Джоана.

Тази мисъл ѝ вдъхна живот и сили. Конете пасяха малко по-нататък в тесния каньон. Джоана се втурна по пътеката надолу, питайки се в нерешителност дали да предприеме бягството си по тази стара и почти изличена пътека, или да се върне по същия път, по който Келс я довлече до това място. Реши да направи второто. Ако язди бавно и търси пътя си по предмети, които вече е виждала един път и които се бяха запечатали в паметта ѝ — съществуваха шансове, че ще успее да се ориентира. Освен това, тази посока ѝ предлагаше и друго едно преимущество: нейните собствени дири и дирите на Келс. Джоана чувствуваше в себе си достатъчно сили и смелост, за да предприеме този опит. Тя улови своето пони и го поведе към лагера.

— Какво да взема със себе си? — запита се девойката.

Реши да вземе само най-необходимите вещи: покривка, кожена торба с хляб и месо и съд за вода. Но няма ли да бъде по-благоразумно от нейна страна, ако носи и оръжие в себе си? Съществуваше обаче само револверът, с който бе убила Келс. Бе й абсолютно невъзможно да се докосне още веднъж до това отвратително оръжие. Нямахше място за колебание: сега, след като бе възвърнала свободата си с цената на убийство, тя не можеше да се поддава на сантименталности.

Джоана се запъти решително към колибата, но щом наближи, крачките й станаха бавни и провлечени. Дългият тъмносин револвер се намираше на същото място, където го бе захвърлила. Девойката се мъчеше да не гледа в колибата, но все пак с крайчеца на окото си зърна едно тяло, проснато до гредите на стената. Тя протегна треперещата си ръка към револвера, изпитвайки такова отвращение, че свят й се зави.

Тъкмо в този момент мъртвешката тишина бе пронизана от тих, болезнен стон.

Джоана се вцепени. Нима духовете вече витаеха из колибата? Сърцето на девойката се напрегна да изхвъркне от гърдите й и черно було премрежи очите й.

Повторно стенание обясни всичко: Келс беше още жив. И леденото чувство на погнуса, което душеше Джоана, топката на гърлото й, която спираше дишането й, безпределният ужас от нейното злодеяние — всичко това само за един миг се превърна в буен порой на възторг и тържество. Келс не беше мъртъв. Тя не го е убила. Нейните ръце не бяха замърсени с кръв. Въпреки всичко тя не е убийца!

Джоана се обърна чевръсто и погледна към разбойника. Той лежеше като безжизнен труп. При тази гледка всичката женска радост се изпари от душата на Джоана. Но състраданието изпълни нейното сърце и тя коленичи до разбойника, забравяйки всичко друго на света. Келс беше студен като лед. Джоана не усети конвулсии по тялото му, пулсът му не биеше нито на ръцете, нито по слепоочието. Джоана постави ухо на гърдите му: сърцето биеше едва доловимо.

— Жив е — прошепна тя. — Но... агонизира... Какво да правя?

Разнообразни мисли се занизаха в съзнанието й. Не можеше да му помогне; той скоро ще умре. Джоана не желаше да рискува и да чака смъртта му до тялото, защото съществуваше друга опасност: през това време можеше да пристигнат някои негови другари. Нали тук им беше сборище. Но ако гръбнакът на Келс не е строшен! Ами ако се

предположи, че тя може да му спаси живота, като превърже раната и спре бликащата кръв? В случай че съществува и най-малката възможност за бандита да остане жив, в което Джоана много се съмняваше, не беше ли неин дълг да помогне за спасението му? Но къде е гаранцията, че Келс, в момента, когато се почувствува отново здрав и силен, не ще се покаже пак същият дивак и варварин, какъвто е бил досега? Какво може да промени тя в един бандит с неговия характер? Този човек беше лош и не притежаваше сили да превъзмогне злото. Той бе принудил Робъртс да изтегли оръжието и след това го беше убил. Без съмнение Келс бе убил също така обмислено и хладнокръвно двамата негодници Бил и Халови само за да се освободи от тяхната похот и от страстните им погледи и да остане сам с Джоана. Той заслужаваше да умре тук като куче.

Това, което направи сега Джоана Рандъл, можеше да бъде направено само от една жена. Тя внимателно обърна Келс по гръб. Жилетката и ризата му откъм гърба бяха напоени с кръв. Девојката стана, за да донесе нож, кърпа и вода. Когато се върна в колибата, Келс изстена още веднъж.

Джоана бе превързвала много рани. Тя не се плашеше от гледката на кръв. Единствената разлика в случая беше тази, че сега кръвта беше проляна от нейната собствена ръка. Вътрешно Джоана се чувствуваше напълно съкрушена, но ръцете ѝ не трепереха, когато сръза жилетката и ризата, подгъна ги настрана и изми целия гръб с вода. Големият куршум бе отворил дълбока, зееща рана; както изглеждаше, куршумът бе пронизал слабините. Кръвта продължаваше да блика. Джоана не знаеше дали бе строшен гръбнакът на Келс, но вярваше, че куршумът е минал между кости и мускули или, най-малко, само е докоснал гръбначния стълб. Девојката разкъса кърпата, която носеше на шията си, направи я на бинтове и превърза раната на Келс. След това го положи по гръб върху едно конско покривало.

Така тя бе сторила всичко, което в момента беше в нейна власт, и това съзнание ѝ вдъхна известно чувство на утеха. Тя се помоли дори за живота на бандита, а ако не можеше да бъде спасен — за душата му. След това се изправи на крака. Келс лежеше в безсъзнание, бледен, приличен на мъртвец. Изглеждаше сякаш, че болката и близостта на смъртта бяха изличили от лицето му всякаква следа от жестокост и диващина, но също така бяха отнели и свойственото му любезно

изражение. Но очите на Келс, тези прозорци към ада, сега бяха затворени.

Джоана зачака смъртта на бандита. Следобедът премина, но тя не напусна колибата. Възможно бе Келс да дойде на себе си и да поиска вода. Веднъж тя се бе грижила за един златотърсач, когото една лавина бе затрупала смъртоносно. И никога не би могла да забрави дрезгавите му викове за вода и блясъка на благодарност в неговия поглед, когато му даваше да пие.

Слънцето залезе, дрезгавината изчезна и тъмна нощ обгърна каньона в своята плащеница. Джоана започна да чувства тъмнината като нещо материално и осезаемо. Тя домъкна седлата и покривките в колибата, постла си на прага едно импровизирано легло и се изтегна да почива, с лице обърнато нагоре — към звездите. Нямаше намерение да спи, а искаше да бди над разбойника до сетния му час. Мракът не ѝ пречеше да наблюдава тялото на Келс, изпънато до дървената стена. Бандитът продължаваше да лежи неподвижно, без да издава нито звук, сякаш бе вече труп.

Джоана се чувствуваше напълно изтощена и отпусната; сънливост я завладяваше все повече. С падането на нощта нейната смелост я напусна и тя започна да се плаши дори от сянката си. Бръмченето на насекомите звучеше в нейните очи като оглушителен шум, жалният вой на вълка и кресливият рев на ягуара ѝ вдъхваха невъобразим ужас; вятърът, който все повече се засилваше, стенеше като заблудена душа между клоните на дърветата.

Постепенно Джоана изпадна в полусънно състояние, при което нейната фантазия започна да рисува пред очите ѝ кошмарни картини — призрци се появяваха на тълпи из дълбините на мрака, събираха се в колибата, трупаха се около тялото на Келс и търпеливо чакаха да приберат душата му. След това на Джоана взе да ѝ се струва, че язди към дома си, сигурна в пътя, познаваща отлично всяка крачка от непристъпната и едва забележима пътека. Но едва измъкнала се от планината, духовете се нахвърлиха върху нея и я отвякоха обратно при Келс.

След това фантазия и действителност, призрчни видения и кошмарни картини се сляха в едно с колибата и мрачната клисура и Джоана повярва, че потъва в неизмерима, тъмна бездна.

Слънцето озари източната стена на каньона, освети лицето на Джоана и я събуди. Тя бе спала дълги часове и сега се чувствуваше бодра и силна. С настъпването на деня мрачните нощни привидения освободиха съзнанието на девойката. Сега на душата ѝ бе по-леко и тя знаеше причината за това: Келс беше още жив. Джоана не бе хвърлила поглед към разбойника, но чувствуваше, предугаждаше, че той още не е напуснал този свят. След като прегледа ранения, тя се увери, че нейното предчувствие не я лъжеше. В състоянието на разбойника не бе настъпила видима промяна, освен едно благоприятно обстоятелство: от раната му вече не струеше кръв. Животът в него се проявяваше едва забележимо в бавните и леки удари на сърцето му.

* * *

По-голямата част от втория ден Джоана прекара до леглото на Келс. Този ден ѝ се стори не по-дълъг от един час. Тя често поглеждаше страхливо към пътеката през каньона, несъзнателно очаквайки да види приближаващи конници. Ако се появи случайно някой от другарите на Келс, какво щеше да му каже? Сигурно и тези бандити са жестоки и пропаднали като главатаря си хора: при това у тях вероятно липсва и онази нищожна частица от благородство, която бе направила от Келс човек, макар и само за един ден.

Джоана размишляваше. Би било невъзможно за другарите на Келс да подозрат, че тя именно го е застреляла. Тази мисъл я накара да почисти оръжието с голяма грижливост и да го напълни. Ако се появи някой от разбойниците, ще му каже, че Бил е наранил главатаря си.

Келс висеше между живота и смъртта. Джоана започна все по-силно да изпитва чувството, че той ще оживее, макар и всички признаци да говореха за обратното. От време на време тя повдигаше главата му и изливаше в устата му по една лъжица вода. И всеки път той издаваше слаби стенания. През втората нощ, през дългите самотни часове, които прекара будна, тя почерпи нови сили тъкмо от своята самота и изоставеност. Нямаше от какво да се страхува, дори и да дойдеше някой в каньона.

Следният ден не се различаваше по нищо от предишния. Настъпи и третият ден, но състоянието на Келс не се подобряваше.

Надвечер обаче Джоана повярва, че съзнанието му бе започнало да се възвръща. Но скоро трябваше да си каже, че се е измамила. Изминаха още дълги часове и тя продължаваше да чака търпеливо. Може би Келс ще дойде в съзнание непосредствено преди смъртта си и ще се опита да говори, ще поиска да изкаже предсмъртното си желание, ще пожелае да му се прочете молитва или да почувствува човешка ръка в последния си час.

През тази нощ лунният сърп за пръв път изгря над каньона. Бледната светлина на луната обля бялото като тебешир лице на Келс, странно и печално, ала освободено от онези черти, които му придаваха израз на злоба и жестокост. Настана момент, когато устните на бандита се раздвижиха. Опита се да говори. Джоана накваси устните му и му даде да пие. Шепнейки несвързани думи, Келс отново загуби съзнание, после повторно дойде на себе си и започна да бръщолеви като умопобъркан. След това дълго време остана спокоен — толкова дълго, че сънят започна да предявява правата си над Джоана. Внезапно раненият я изплаши с много тих, но съвсем ясен вик:

— Вода! Вода!

Джоана се наклони над него, повдигна главата му и му помогна да пие. Тя можа да види неговите очи: тъмни дупки сред бяла повърхнина.

— Ти... ли... си... майко? — промълви раненият.

— Да — отвърна Джоана.

В следния миг той отново изпадна в някакво замайване, подобно на сън, от което не се пробуди скоро. Думата „майка“, която разбойникът бе промълвил, покърти Джоана. И престъпниците също имат майки, както всички други хора. Да, дори и този Келс има майка. Той е още млад човек... бил е момък, дете, бебе. Майка му го е обичала, люляла го е, целувала е розовите му пръстенца, гледала го е да расте с гордост и възторг, градила е въздушни кули за бъдещето му, а може би и сега още праща за него топли молитви към небето, изпълнена с вяра, че той живее всред хората — почитан и уважаван. А Келс лежеше тук като човешка отрепка и умираше поради своето желание да извърши най-позорното дело, за да украси венеца от многобройните си престъпления. Да, съдбата на Келс беше наистина голяма трагедия! Джоана се замисли за печалната участ на майките. Колко дивашки бяха нравите в този пустинен Запад, където мъжете се

събират на глутници, подобно на вълците, проливат кръв като вода и не считат за нищо човешкия живот.

Девојката легна на постелјата си и скоро заспа. Когато утрото настъпи, тя не отиде веднага при леглото на Келс. Изпитваше неопределен страх да не го завари в съзнание; този страх беше почти толкова силен, колкото и страхът ѝ да не го намери труп. Но кога то най-после се наведе над него, тој беше буден. При нејното појавување Келс покажа леко удивление.

— Джоана! — изшепна тој.

— Да — отвърна тя.

— Вие сте... все още при мене?

— Естествено. Та нима можех да ви остава?

Бледните му очи се помрачиха странно.

— Аз съм още жив. И вие сте останала!... Вчера ли беше... кога то насочихте... револвера ми среќу мене?

— Не, преди четири дни.

— Четири дни! Грѣбначниот ми стѣлб счупен ли е?

— Не знаа, но не вярвам. Раната е страшна. Аз... аз направих всичко, което зависеше од мене.

— Вие се опитахте да ме убиете... и след тоа се постаравте да ме спасите?

Тя не отговори нищо.

— Вие сте добра... и сте постѣпили благородно — каза тој. — Но аз многу бих желал да сте само лоша. Тогава ще ви проклинам... и ще ви удуша... А сега...

— Може би е по-добре за вас да се дрѣжите спокойно — отвърна Джоана.

— Не. Аз съм получавал куршуми в тѣлото си неколку пѣти. Ще преживеа и този пѣт... ако грѣбнакѣт ми не е повреден. Как можем да проверим тоа?

— Нямам понятие.

— Вдигнете ме нагоре.

— Но така раната ви може да се разтвори.

— Вдигнете ме нагоре.

Силата на волята у този мѣж се проявуваше даже и в тихия шепот.

— Защо?... Защо?...

— Искам да видя дали мога да седя. Ако не... тогава ми дайте револвера.

— Няма да ви го дам — отговори Джоана твърдо.

Тогава тя провря ръцете си под раменете на разбойника, повдигна го внимателно в седящо положение и го пусна.

— Аз съм... отвратителен страхливец... когато чувствам болки — изпъшка Келс и едри капки пот блеснаха по бледото му чело. — Аз... не мога... да издържа.

Но въпреки страшните си болки, той се задържа седнал без нейна помощ и дори има енергията да си превие гърба. Тогава отново загуби съзнание и с болезнен стон падна в ръцете на Джоана. Тя го простря на пода и положи немалко усилия, за да го върне пак в съзнание. Той беше бледен като восък, приличаше на труп, гърчеше се от болки, но оставаше ням и безмълвен. Въпреки всичко Джоана вярваше, че Келс ще оживее, и сподели с него своето убеждение. Бандитът посрещна думите ѝ със странна усмивка. По-късно тя му донесе супа и той я изсърба с благодарност.

— Аз ще понеса този удар — рече той с угаснал глас. — Пак ще оздравея. Гръбначният ми стълб не е счупен. Донесете тук в колибата храна и вода... и си вървете.

— Да си вървя ли? — повтори тя, не вярвайки на ушите си.

— Да, но не продължавайте по пътеката в каньона... защото ще си изпатите зле... Тръгнете обратно по пътя, по който дойдохме. Имате шанс да се измъкнете от планината... Заминавайте!

— Да ви оставя тук сам ли? Толкова слаб, че не можете да вдигнете една чаша! Не.

— Бих предпочел да се подчините на желанието ми.

— Защо?

— Защото положението ми ще се подобри след няколко дни. Тогава в мен ще се върне моето предишно аз... Вярвам... страх ме е, че ви обичам... А това за вас може да означава само едно нещо — истински ад. Вървете си сега, преди да е станало късно!... Ако останете, докато оздравея напълно... никога вече няма да ви пусна!

— Келс, аз ще считам себе си за много подла, ако ви оставя тук свършено сам — отговори Джоана сериозно. — Сам не можете да си помогнете. Това би значело смърт за вас.

— Толкова по-добре. Но няма да умра. Аз съм корав и жилав. Вървете си, ви казвам!

Девојката поклати глава отрицателно.

— Не спорете... зле ви се отразява. Възбуден сте. Моля, дръжете се спокойно.

— Джоана Рандъл, ако останете... аз ще ви вържа здраво... ще ви затворя гола в някоя дупка... ще ви проклинам... ще ви бия с пръчка... ще ви убия!... Ох, способен съм да го направя!... Вървете си, ви казвам!

— Вие не сте с разума си. Веднъж завинаги — не! — отговори тя твърдо.

— Ти... ти...

Гласът на Келс преградна и се загуби в неприятно шептене.

* * *

През следващите дни раненият си отваряше устата много рядко. Оздравяването му ставаше бавно и все още бе под знака на съмнението. Беше ясно като бял ден, че той скоро би се простил с живота, ако Джоана бе го напуснала. Тя знаеше това. Знаеше го и той. Когато лежеше буден и Джоана се приближаваше към него, тъжна, но красива усмивка озаряваше очите му. Нейното присъствие явно го измъчваше, но същевременно го укрепваше и утешаваше. Всеки ден той прекарваше в сън по цели двадесет часа; а когато спеше, нямаше нужда от нейното присъствие.

Джоана започваше да разбира истинският смисъл на самотата. Имаше дни, през които тя не чуваше дори нито веднъж звука на собствения си глас. Навикът на мълчанието, една от най-забележителните прояви на самотата, бе започнал да става свойствен и на нейното същество. От този ден девојката мислеше все по-малко и чувствуваше все повече. Прекарваше цели часове в абсолютно бездействие.

Когато понякога се насилваше да мисли за тия скалисти стени на усамотената клисура, които я държаха като в затвор, за великолепните дървета и разкошната растителност и за всички ония вечно мълчаливи и непроменливи неща от обкръжаващата я безмълвна обстановка,

Джоана изпитваше сляпа омраза към тях, започваше да ги ненавижда с цялата сила на своята пламенна душа. Тя ги мразеше, защото я принуждаваха да губи любовта си към тях, защото ставаха част от собствената ѝ личност, защото стояха неми и неподвижни, а тя ги чувствуваше доволни и безучастни. Тя с удоволствие се припичаше на слънце, чувствувайки животворната топлина да се разлива по жилите ѝ, като се любуваше на слънчевия блясък. И така понякога забравяше дори да се върне при пациента си.

Бавно и постепенно Джоана стигна до убеждение, че времето, което прекарва в безделие, съвършено поглъща малкото часове, през които ѝ се налагаше да действа за посрещане на най-необходимите нужди за себе си и ранения. И от този момент нататък мисълта за Джим Клийв започна да спохожда Джоана все по-често, завладявайки цялото ѝ същество по твърде странен начин. Спомените за този младеж взеха да играят спасителна роля в нейния печален живот в сред пустия каньон. Джоана мечтаеше за Джим през дългите и светли слънчеви дни, диреше опора и спасение в мисълта за него през ония мрачни и тягостни часове, когато самотата ѝ ставаше непоносима и вселяваше ужас в нейната душа — през нощта. Споменът за жарките целувки на Джим изпълваше девойката със сладостни чувства; тя забравяше своя гняв, пренебрегваше моминския си срам и така неусетно се увеличаваше все повече в своята чиста любов към Джим Клийв. И безкрайните часове на самотата отлитаха незабелязано за нея.

Провизиите бяха на изчерпване и Джоана пак се видя изправена пред сериозна опасност. В каньона имаше сърни и диви зайци в изобилие, но тя не можеше да ходи на лов с револвера. Мина ѝ през ум мисълта, че ще се види принудена да пожертва един от конете. Келс изведнъж започна да проявява неутолим глад за месо и това обстоятелство направи положението на Джоана критично.

И тъкмо през онова утро, когато на девойката се налагаше непременно да вземе някакво решение по въпроса за месото, тя забеляза група конници, които идеха през каньона в посока към колибата. В първия момент Джоана почувствува облекчение и не усети дори най-малка следа от оня страх, който по-рано я обземаше при мисълта за евентуално появяване на бандити в каньона.

— Келс — каза тя бързо, — конници идват по пътеката насам.

— Добре — отвърна той със слаб глас и радост просия по измъченото му лице. — Доста време им бе потребно, за да пристигнат най-после. Колко са?

Джоана започна да брои: пет души и няколко коня с товари.

— Да. Гулден е.

— Гулден! — извика Джоана уплашено.

Нейният вик и тонът на гласа й накараха Келс да я погледне изпитателно.

— Значи чували сте за Гулден? Той е най-страшният злодей... в тази погранична област... Друг като него не съм виждал още. Вие няма да бъдете в безопасност нито минутка. А пък аз съм така безпомощен!... Какво да измислим... какво да му разкажем?... Джоана, ако аз все пак угасна — трябва незабавно да бягате... или да се застреляте.

Колко странно беше обстоятелството, че този бандит я предупреждаваше за една опасност, която доскоро я беше заплашвала от негова страна! Джоана грабна бързо револвера и го скри в една цепнатина между гредите. След това погледна навън от колибата.

Конниците се намираха вече съвсем наблизо. Водачът им, човек с херкулесово телосложение, застави коня си да прескочи потока и слезе от седлото, като преди това обтегна силно юздата. Вторият конник направи същото, а останалите трима се приближиха бавно, следвайки хода на товарните коне.

— О, Келс! — извика дебелият.

Гласът му беше силен, отсечен, звънлив.

— Мисля, че трябва да се намира някъде наоколо — каза вторият конник.

— Положително. Видях коня му. А Джек не може да бъде далеч от своя кон.

Двамата пристъпиха към колибата. Джоана никога не бе виждала хора с по-зъл и страшен изглед. Дебелината на единия беше огромна — тялото му беше така широко, тежко и набито, че краката му изглеждаха къси; по своята фигура той много приличаше на горила. Другият беше пълна противоположност на първия: необикновено висок и мършав, с огненочервено лице, по което се четеше тъпа жестокост и ненаситна алчност. Раменете му висяха надолу, но главата

си държеше вирната назад и това му придаваше изглед на вълк, който души миризмата на кръв.

— Пирс, в колибата има човек — прогърмя гласът на дебелия.

— О, Гул, едно момиче!

Джоана излезе от сянката на стената и посочи простряното върху покривалото тяло.

— Здравейте, момчета! — обади се Келс с болнав глас.

За да изрази своето удивление, Гулден изригна силно проклятие, а Пирс издаде възклицание на загриженост и веднага коленичи до ранения. Двамата заговориха едновременно, но Келс прекъсна потока от думи с едно движение на отслабналата си ръка.

— Не, още нямам намерение да се преселвам в ада — каза той.
— Полумъртъв съм само от глад... имам нужда от засилване. Половината ми гръб е прострелян.

— Но кой те нареди така, Джек?

— Твоят скъп побратим Бил, драги ми Гулден.

— Бил? — В гласа на Гулден прозвуча явно недоверие. След това бързо добави: — Аз пък мислех, че двамата се погаждате много добре.

— Така беше, но той ми измени.

— А... къде е сега Бил?

Този път Гулден зададе своя въпрос с привлечен тон; Джоана долови в гласа му нотка на любопитство и изтълкува тази нотка двусмислено: като израз на съмнение и като дебнещо коварство.

— Бил е мъртъв, и Халови също — отговори Келс.

Гулден извърна към Джоана дебелата си космата глава. Девойката не намери кураж да срещне погледа му.

Тогава Пирс запита:

— Заради момичето ли се скарахте, Келс?

— Не — отговори бандитът рязко. — Те се опитаха да... интимничат с жена ми; тогава застрелях и двамата.

Джоана усети вълна от гореща кръв да се разлива по цялото ѝ тяло; след това се скова от мраз. Погнусата ѝ бе толкова силна, че пред нейните очи всичко потъна в мрак.

— Жена ти! — възкликна Гулден смаяно.

— Това момиче наистина ли е твоя жена, Джек? — запита Пирс.

— Разбира се, че ми е жена. Да ви представя... Джоана, двама мои приятели — Сам Гулден и Червения Пирс.

Гулден изломоти нещо неразбрано.

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Келс — рече Пирс галантно.

В този момент останалите трима бандити влязоха в колибата; Джоана се възползува от бъркотията, за да се измъкне навън. Тя чувствуваше пълната мизерия на положението си. Беше изплашена, но същевременно в душата ѝ бушуваше бясна ярост.

При излизането си девойката залитна за миг и щеше да се строполи на земята. Чувствуваше, че е бледна като мъртвец. Пристигането на тези разбойници я бе върнало внезапно в жестоката действителност. В личността на тоя Гулден имаше нещо ужасно. Джоана не бе имала смелост да го разгледа подробно, но видът му бе действувал върху нея съкрушително. Да бяга! Но сега всеки опит за бягство беше хиляди пъти по-опасен отпреди. Тези нови врагове ще се спуснат по петите ѝ като глутница кръвожадни хрътки. Девойката си даде ясна сметка защо Келс я представи на разбойниците като своя жена. Самата мисъл за това я изпълни със срам и пламенна омраза. Но след като поразмисли малко, Джоана се увери, че Келс още веднъж се беше подчинил на един благороден инстинкт. И след като обмисли подробно от всички страни новосъздаденото положение, тя се убеди окончателно, че за нея ще бъде най-благоразумно да възприеме измамата на Келс и да я провежда с всички сили. И най-важното: да се държи съвсем естествено. Само в това се криеше единствената и последна надежда за спасение, защото бе несъмнено, че положението ѝ бе станало твърде опасно.

Джоана си спомни за револвера, който бе скрила, и тази мисъл ѝ даде сили да превъзмогне вълнението си. Тя влезе в колибата, запазвайки пълно спокойствие.

Келс лежеше обърнат на една страна. Бандитите бяха разголили гърба му.

— Ах, Гул, той има нужда само от уиски — каза един от тях.

— Ако му източиш още малко кръв, сигурно ще пукне — запротестира друг.

— Виж колко е отслабнал — каза Червения Пирс.

— Махайте се по дяволите! — изръмжа Гулден. — Нищо не разбирате от рани. Едно време аз служих в... но това не ви интересува... Ето! Виждате ли това синьо петно? — той натисна с

огромния си пръст гърба на Келс и последният изстена болезнено. — Това петно не е нищо друго, освен олово... куршумът.

— Ти имаш пълно право! — извика Пирс, който внимателно бе следил обясненията на Гулден.

Келс извърна глава към двамата.

— Гул, когато натисна на това място, цялото ми тяло се парализира. Щом си намерил куршума, извади го!

Джоана не присъствува на операцията. Отивайки към балсамовото дърво, където се намираше любимото ѝ място за почивка, тя чу пронизителен писък и силни, ликуващи викове. Очевидно този страшен и навъсен Гулден владееше изкуството да оперира рани с голяма бързина и успех.

Не след дълго бандитите излязоха от колибата и се заловиха за конете и багажа си.

Пирс потърси Джоана; щом я съгледа, той ѝ викна:

— Келс желае да говори с вас.

Джоана завари бандита седнал, с гръб, облегнат на едно седло; лицето му беше бледно и влажно от пот, но имаше свършено друг израз.

— Джоана, куршумът е притискал гръбначния ми стълб — заяви разбойникът. — Сега, след като е изваден, парализацията на тялото ми изчезна напълно. Отново чувствам живот в жилите си. Скоро ще бъда свършено здрав... Куршумът възбуди любопитството на Гулден. Бил и Халови не са употребявали куршуми от този калибър. Гулден си припомни това обстоятелство. Той е хитър. Бил му беше най-близкият приятел. Не мога да се доверявам на никого от тия обесници, а най-малко на Гулден. Старайте се да бъдете винаги около мене.

— Келс, нали скоро ще ми върнете свободата? И ще ми помогнете да стигна у дома, нали? — замоли се Джоана с тих глас.

— Момиче, сега това е свързано с много опасности — отговори той.

— Тогава по-късно... скоро... щом стане безопасно!

— Ще видим... Засега обаче... ти си... моя жена!

При последните думи в разбойника настъпи едва забележима промяна. Нещо от оная сила, която му беше свойствена преди нараняването, взе да се проявява пак.

— Сигурно не ще дръзнете...

Джоана не посмя да изкаже мисълта си докрай.

— Нима ще се осмелиш да излезеш вън и да извикаш високо пред тези негодници, че не си ми жена? — запита Келс.

Гласът му бе станал по-сигурен, а очите му издаваха неговите мисли.

Джоана съзнаваше много добре, че едва ли ще има кураж да извърши подобно нещо. Впрочем от две злини трябваше да избере по-малката.

— Никой мъж... не би могъл да се отнесе така подло спрямо една жена, след като тя му е спасила живота — промълви девойката отчаяно.

— Аз съм способен на всичко. Ти пропусна своя шанс. Не те ли поканих да си вървиш? Не те ли предупредих, че щом стъпя здраво на крака, ще бъда пак същият... както преди?

— Вие щяхте да умрете!

— И това за тебе щеше да бъде спасение... Слушай, Джоана, сега ти предлагам следното: ще се ожения за тебе като почтен човек и двамата ще напуснем страната. Аз имам злато. Млад съм. Обичам те. Желая да те притежавам. И ще започна нов живот... Какво ще кажеш?

— Какво ще кажа ли? Предпочитам да умра... отколкото да се омъжа за вас! — извика тя с дълбока въздишка.

— Имаш право, Джоана Рандъл — каза Келс с неизразима горест. — За момент пред моите очи оживя един призрак. Моето предишно, мъртво, по-добро аз!... Призракът изчезна... И ти ще останеш при мене!

ГЛАВА 7

При настъпването на нощта Келс накара хората си да запалят огън пред отворената страна на колибата. Той се изтягаше в удобна поза, облегал се на седлото, цял загърнат в покривала, а другите бандити седяха в полукръг около огъня или се суетяха из колибата.

Джоана притегли завивката си в един тъмен ъгъл, откъдето можеше да наблюдава бандитите, оставайки невидима за техните погледи. Тя чувствуваше, че нейното присъствие едновременно обуздава и възбужда бандитите, но не можеше да си обясни причините за това. Нейното влияние се проявяваше несъзнателно, но осезаемо, без да се поддава на описание.

Джоана седеше и наблюдаваше обстановката с широко отворени очи. В тоя момент тя почувствува по-силно от всякога дивата власт на пустинята. Дори огънят гореше с някаква дивашка буйност; той не грееше, не прашеше и не искреше като всеки обикновен лагерен огън, а избухваше в кървавочервени, буйни и вихрени пламъци, обладани сякаш от дива настървеност да унищожават натрупаните пънове и клони. Тези пламъци хвърляха мрачни и зловещи отражения върху суровите лица на бандитите. По-късно нощта прие форма на дълбока и черна пропаст. Койотите наизскачаха на глутници от леговищата си и дивото им пискливо лаене изпълни цялата околност. Появи се вятър, който застана като злокобен призрак между клоните на балсамовото дърво.

Но дивата и стихийна първобитност Джоана чувствуваше най-силно в образите на мъжете. Мъртвешкото лице на Келс се осветяваше ясно от извиващите се пламъци. Това лице бе умно, строго и мъжествено, но по него ясно личаха лошите инстинкти на разбойника. Зла воля, бруталност и насилие се излъчваха от бръчките и особено от страшните очи, които сега, при неясните сенки от огъня, изглеждаха още по-страшни отпреди. Лицето на Келс отново създаваше впечатление, че този неумолим и властен човек е започнал пак да кове своите диви и разрушителни планове.

Червеното лице на Пирс изглеждаше още по-червено от светлината на пламъците. Този разбойник беше суров и много слаб, почти кожа и кости; неговото лице приличаше на червена маска, надяната върху озъбен човешки череп. Третият бандит, когото наричаха Френчи, беше дребно човече; той имаше тъмни коси, тънки черти на лицето и проницателни очи, прилични на копчета. Неговата уста изглеждаше винаги готова да бълва потоци от думи за дивашки насилия и свирепа омраза. Останалите двама не се отличаваха с никакви характерни черти, а правеха впечатление на обикновени погранични разбойници от типа на Бил и Халови.

Гулден обаче, който седеше в края на полукръга, представляваше една картина, която ужасяваше Джоана до такава степен, че тя просто не смееше да го разглежда. Първият негов поглед предизвика в нея едно много особено чувство: тя съзнаваше, че като жена е отделена от този мъж с грамадна пропаст, каквато не я разделя от никое друго същество или предмет на божия свят. Тя отклони очите си от Гулден, но в същия миг усети, че някаква незнайна сила я кара да го погледне повторно. Нейният поглед се привличаше от неговия по същия начин, както погледът на змията омайва птичката. Този човек беше истински великан и всяко негово движение говореше за грамадна физическа сила. Той беше същинско животно — горила, само с една разлика: вместо черни косми имаше руси кичури и вместо черна кожа — бяла. Чертите на лицето му сякаш бяха дялани с тъпо, развалено длето и след това — удряни с чук. Върху това безформено лице, в сред неговите гънки и тлъстини, в грамадните дупки, в дъното на които се криеха малките лукави очи, върху чудовищната цепнатина, далечно подобие на уста, зад която се подаваха здрави и бели зъби на хищен звяр, природата и животът бяха ударили отпечатък на дива и свирепа жестокост.

Гулден имаше вид на такова грозно чудовище, че Джоана би предпочела хиляди пъти смъртта, отколкото да се докосне до него само с пръст. Той не пушеше и не вземаше участие нито в разговора, нито в грубите, но безобидни шеги и смешки на другарите си; той просто седеше неподвижно като някаква грамадна машина, която сама не се нуждае от почивка, но спира да работи поради умората на другите.

Откакто куршумът бе изваден от гърба му, Келс бе придобил нови сили с изумителна бързина. С това се бе повишил и интересът му

към работите на неговата банда. От разговора на разбойниците Джоана разбра, че той дълбоко обича своята слава като главатар на всички бандити, които върлуваха в цялата златоносна област на Айдахо, Невада и Североизточна Калифорния. Но тя разбра също, че Келс обича не по-малко и златото, което краде. От отговорите и поведението на другарите му девойката заключи, че неговата власт е извънредно голяма. Той заповядваше на разбойниците от многобройните си банди, които очевидно се подвизаваха от Банак до Левистон и поотделно странствуваха из цялата крайгранична област. Властта на Келс се простираше и върху онези погранични бандити, които не се намираха под непосредствените му заповеди и предпочитаха да вършат злодейства самостоятелно.

През време на принудителното пребиваване на главатаря в този каньон, което бе продължило повече от един месец, настъпил застой в операциите — Джоана лесно можеше да отгатне естеството на тези операции — и в главния лагер постепенно се насъбрали голям брой бандити, които прекарвали времето си в безделие. По-нататък Джоана долови от неясни намеци и двусмислени забележки, че организацията, която Келс се мъчеше да създаде, далеч още не е достигнала онова съвършенство, което той желае. По лицето на ранения главатар последователно се изписваха ту замисленост, ту раздразнение, а особено думата злато възбуждаше най-дълбок интерес у него.

— Мисля, че моята преценка е правилна, Джек — каза Червения Пирс и млъкна, подобно на оратор, който прави пауза пред дълга реч. След като си напълни лулата, той продължи: — Рано или късно тук ще бъдат открити най-богатите находища от злато, каквито някога са били откривани на Запад. Всеки ден се срещат кервани от фургони, които идват откъм Соленото езеро. При Банак златотърсачи проникват на тълпи в планините. Всички долини, котловини и клисури в Мечите планини са изпълнени с лагери. Навсякъде в пясъка има злато и може лесно да се добива там, където има вода. Но няма нито едно кътче, където да не е копано. Досега не е открита някоя значителна находка на злато. Рано или късно такава ще бъде открита. И тогава, щом новината се разнесе по широките пътища и достигне селищата отгатък планините, ще настъпи един прилив на хора, в сравнение с който преселенията през 1849 и 1851 година ще бъдат само детска игра. Какво ще кажеш, Бейт?

— Но да, сигурно — отговори един тип с прошарена коса, когото Келс бе нарекъл с името Бейт Ууд. Той не беше млад като своите другари, държеше се по-сериозно, не изглеждаше толкова див и говореше бавно и обмислено. — Аз видях преселението през 49-та година, а също и това през 51-ва. Какви времена бяха тогава! Но аз споделям мнението на Червения. Рано или късно тук по границата на Айдахо ще се разрази ад. Сам съм бил златокопач, макар че тежката и трудна работа на златокопачите никога не ме е привличала особено. Златото мъчно се копае, лесно се губи, а още по-лесно се измъква от чуждите джобове. Аз виждам признаците на голяма златна находка, която ще бъде открита някъде в тази област. Може би вече е открита. Навсякъде из планините, където и да се обърне човек, гъмжи от хиляди златотърсачи, които се движат по двама, по трима или на цели групи. Когато намерят злато, нито през ум не им минава да дрънкат за своето откритие. А златото трябва да бъде пренесено. То е тежко. Не може да се скрие лесно. По тези причини никой не може да запази в тайна находките си. Повече от сигурен съм, че настоящата година далеч ще засенчи преселенията от 49-та и 51-ва. Главно по две причини. От Калифорния приижда непрекъснат поток от разочаровани и фалирали златотърсачи. А от Изток постоянно тече насам още по-голям порой от безумни ловци на щастие, изпълнени с планове и надежди. Като се прибави към тях числото на жените, картоиграчите и всички ония, които войната прогони насам — картината става пълна. Щом бъдат открити големи златни залежи, тези два потока ще се срещнат и тогава ще настане най-адското време, което светът някога е виждал!

— Момчета — извика Келс, придавайки твърд тон на мекия си глас, — щом настане това време, ще има богата жетва и за моя „Граничен легион“!

— За кого? — запита Бейт Ууд любопитно.

Всички останали, с изключение на Гулден, се обърнаха живо към своя главатар. По лицата им бе изписан напрегнат интерес и очакване.

— За „Легиона край границата“ — отговори Келс.

— Какъв е този легион? — запита Червения Пирс без заобикалки.

— Слушай! Щом като вече е настъпило времето за голямата златна треска, както ти пророкуваш, тогава то е настъпило също и за

най-голямата банда, която някога е съществувала. Аз ще организирам тази банда и ще я нарека „Легионът край границата“!

— Можеш да разчиташ на мене, както на дясната си ръка — извика Червения Пирс с ентузиазъм.

— И на мене, разбира се, шефе — добави Бейт Ууд.

Идеята на Келс беше посрещната с голямо въодушевление. Силните викове на бандитите изтръгнаха колоса Гулден от неговата неподвижност; той вдиша грамадната си месеста глава и запита, или по-скоро изръмжа с дебелия си език:

— Защо се вдига тази врява?

Въпросът на Гулден и неочакваната проява на неговото присъствие упражниха едно особено, студено въздействие, което се отрази не само върху другите бандити, но повлия и на самия Келс; за него стана ясно, че тук се явява един враждебен характер, едно препятствие, което трябва да се вземе под сериозно внимание. След моментно мълчание Червения Пирс обясни на Гулден проекта на Келс.

— Уф! Това не е нещо ново — отвърна горилата. — Едно време сам принадлежах към една подобна банда. Беше в Алжир. Наричаха я „Чуждестранният легион“.

— Алжир! Къде е това място? — запита Бейт Ууд.

— В Африка — отговори Гулден.

— Я гледай, ти доста си скитал по света, Гул — каза Червения Пирс с възхищение. — Какво представляваше този „Чуждестранен легион“?

— Нищо повече от една шайка демони, събрани от всички краища на земното кълбо. Границата на този легион беше краят на света. Там всеки се намираше в безопасност от каквото и да било преследване.

— Какво правехте в легиона?

— Избивахме се един друг. Когато аз го напуснах, в легиона не бяха останали мнозина.

— А, това не е много препоръчително за тебе! — извика Ууд с многозначителен тон.

Неговият намек не произведе никакво въздействие върху Гулден.

— В моя легион няма да има разпри — каза Келс хладно. — Аз сам ще подбера членовете на бандата.

— В това се крие разковничето — съгласи се Ууд. — Да се подберат само истински, изпечени момчета. Участвувал съм във всевъзможни банди. Даже през 51-ва година бях член на „Комитета за поддържане на реда“.

Тази забележка предизвика весел смях у другарите му; само издяланото сякаш от дърво лице на Гулден остана сериозно и неподвижно.

— От колко души имаме нужда? — запита Червения Пирс.

— Числото не играе роля. Но трябва да бъдат хора, на които мога да се доверявам и които ще се подчиняват на моите заповеди. За помощници имам нужда от няколко младежи като тебе, Пирс. Жилави, смели, хладнокръвни, съобразителни — хора с остър ум.

Червения Пирс остана възхитен от похвалата на Келс и високомерно изпъчи гърди.

— Понеже заговорихме на тази тема, шефе — рече той, — дойде ми наум един тип, който преди няколко седмици пристигна на кон в Кябин Гълч. Нахълта направо в колибата на Бърд, където всички играехме „фаро“, и попита за Джек Келс. Естествено, в първия момент всички помислихме, че момчето търси да си отмъщава за нещо; неколцина от нас решиха да го застрелят. Но младежът ми се понрави донякъде и аз успокоих бандата. Сега се радвам, че сторих това. Той съвсем не е имал за цел да завира револвера си под носа ни. Напротив, намеренията му бяха най-почтени. Естествено, аз не проявих особено любопитство и не пожелах да му задавам въпроси кой е и откъде идва. Казах си само, че този млад човек е тръгнал стремглаво по лоши пътища и сега търси нови приятели. И трябва да призная, шефе, че той е наистина див младеж!

— Как се нарича? — запита Келс.

— Джим Клийв, това твърди сам той — отговори Пирс.

Джоана Рандъл, скрита дълбоко в сянката, забравена или умишлено пренебрегната от групата бандити, с болка и страх чу да се произнася името на Джим Клийв. Но не изпита ни най-малко удивление. Още от момента, в който Пирс спомена за непознатия младеж, девойката очакваше да чуе името на избягалия си любовник...

Джоана се разтрепери като лист. Чувство на неизказана угнетеност завладя душата ѝ; върху нейните гърди легна сякаш тежък студен камък. Значи този път Джим не бе изрекъл една празна закана!

Какво не би дала Джоана, за да преживее още веднъж момента, който ги бе разделил един от друг!

— Джим Клийв — каза Келс замислено. — Никога не съм чувал за него. А пък аз не забравям лесно имена и физиономии. Как изглежда той?

— Хубав, подвижен и ловък младеж, едър, но не прекалено — отговори Пирс. — Изтъкан само от мускули. Не по-стар от двадесет и три. Бесен ездач, опасен побойник, безумен играч, пиянствува като умопобъркан. Във всяко отношение безогледен като дявол. Ако би могъл да го обуздаеш, шефе! Запитай Бейт за неговото мнение.

— О! — извика Келс изненадан. — В тази гранична област всеки ден срещаме непознати хора и чужденци. Но досега не съм забелязал някой да е направил такова неотразимо впечатление върху моите момчета, както въпросният Клийв... Бейт, какво ще кажеш ти? Какво е направил този Клийв? Ти си стар и опитен. Говори веднъж разумно.

— Какво е направил ли? — повтори Ууд и почеса посивялата си глава. — По дяволите, по-добре питай какво не е направил!... Пристигна на кон в лагера с толкова дързък и нахален вид, какъвто не е имал и най-смелият преследвач на нашата банда. И веднага стана любимец на всички момчета. Не зная по какъв начин постигна това. Главната причина е може би тази, че не дава пукната пара за никого на тоя свят. Раздвижи цялата банда. Спечели всички пари, които имахме в лагера... на повечето от нас обра и последния цент... а след това ни върна парите обратно. Пие повече от цялата банда, взета заедно, и все не може да се напие. Стреля срещу Беди Джонс, тъй като лъжеше на карти, а после и срещу най-близкия приятел на Беди — Шик Уилямс. Но не с намерение да ги пречука, а само за да ги обезвреди. Слушай Келс, той е най-бързият и най-точният стрелец, който някога е скитал по тия места. Ти трябва да вземеш това предвид...

— Бейт, ти забрави да разкажеш как Джим се разправи с Луче — каза Червения Пирс. — Ти беше очевидец. Аз отсъствах.

— Луче? Познавам го. Хайде, разказвай, Бейт! — настоя Келс.

— Може би този случай не говори твърде в полза на въпросния Джим Клийв — започна Ууд. — До известна степен обаче той ми спечели симпатията със своята постъпка... Шефе, вероятно си спомняш за дъщерята на стария Брандер отсреща — при Мечото езеро. Тя помага в кръчмата на баща си. Виждал съм и тебе да задиряш и се

шегуваш с това момиче. Както изглежда, старият Брандер и неколцина от неговите момчета тръгнали да търсят злато, като взели със себе си и момичето. Аз поне така разбрах. Един ден Луче пристигна като хала в Кябин Гълч. Както обикновено, ние играехме и пиехме. Но младият Клийв не правеше нито едното, нито другото. Спомням си, че през този ден той беше в особено мрачно настроение. Луче ни предложи една хубава работа. Ние никога не сме работили с него или бандата му, но може би — не се знае какво щеше да стане, ако не беше се намесил Клийв. Луче ни покани да слезем в долината, където старият Брандер промивал златоносен пясък, и да задигнем златото му... а също и момичето. Факт беше, че в тази работа златото играеше само второстепенна роля. След като един от нас започна да разпитва Луче по-подробно, последният отказа да се закълне, че златото е достатъчно, за да ни възнагради труда. Тъкмо в този момент Джим Клийв се пробуди от дълбоката си унесеност и почна да бълва най-страшни ругатни в лицето на Луче. Разбира се, Луче извади револвера си, но Джим Клийв го изби от ръката му със светкавичен удар. И в следния миг се хвърли върху Луче. Повали го на пода, остави го да се изправи на крака и започна да го бие с юмруци, гонейки го из цялата колиба. Докато успеем да се намесим, Луче беше пребит до смърт и приличаше повече на труп, отколкото на жив човек. Съвършено смазан, със счупени кости и не зная още какви рани, положихме го в легло; той лежи и до днес. По всичко личи, че никога вече няма да бъде предишният Луче.

След като Бейт свърши своя разказ, сред групата настана многозначително мълчание. Ууд разказваше увлекателно и неговата история накара бандитите да се замислят. Изведнъж бледото лице на Келс се извърна леко към грамадната фигура на човека-горила.

— Гулден, чу ли всичко това? — запита Келс.

— Да — отговори колосът.

— Какво мнение имаш ти за този Клийв и за работата, която е осуетил?

— Клийв не съм виждал. Смятам да се позанимая с него, щом се върнем в лагера. А след това аз ще грабна момичето на Брандер.

Тези негови думи очертаха рязко границата, която го отделяше от другарите му. В този Гулден имаше нещо чудовищно, нещо извратено, мерзост, каквато рядко може да се срещне. Какво бе целил Келс,

запитвайки Гулден за мнението му? Дали бе имал само намерение да осветли тази страна от характера на горилата, или просто търсеше да си създаде по-ясна представа за Джим Клийв?

Джоана не можа да си отговори на този въпрос. Тя отгатна само, че между Гулден и останалите бандити съществува скрита враждебност. Освен това те явно изпитваха към него и някакво друго чувство, смътно и неопределено, което беше може би страх. Очевидно Гулден беше престъпник затова, защото вършенето на злодейства му носеше радост и удоволствие. Джоана го разглеждаше с нарастващ ужас, който още повече се засилваше от факта, че Гулден, единствен от всички бандити, беше устремил погледа си в ъгъла, където лежеше тя. Девойката съзнаваше отлично, че в сравнение с Гулден всички останали бандити, включително и Келс, в престъпните дела и замисли на когото тя се бе лично убедила, бяха само незначителни злосторници. Джоана дръпна покривалото над главата си, за да се откъсне от гледката на тази космата глава с нейните грамадни очни дупки, прилични на черни, зеещи кухини.

От този момент нататък Джоана престана да вижда и слуша бандитите. Може би разговорът им беше замрял, или пък тя, погълната от нови мисли, не се вслушваше в него. Нервите ѝ се отпуснаха; внезапно цялото ѝ тяло се разтrese при тихия звук на едно име, което тя сама си шепнеше: „Джим! Джим! Джим! Ох, Джим.“ Нейният шепот се превърна в ридание. Постъпката на Джим ѝ се струваше ужасна, чудовищна. Терзаеше я. Тя не беше вярвала, че Джим е способен на такова дело. И все пак, мислеше тя сега, той винаги е изглеждал способен на всичко! Бе се хвърлил в пропастта само заради нея — обладан от диво упорство и отчаяние. Сега Джим ще намери смъртта си при някоя пиянска свада някъде около границата или, което беше още по-лошо, ще стане член на някоя от разбойническите банди и ще затъва все повече в тинята на престъпленията. А това ще бъде най-страшният удар за Джоана. Тя бе стоварила проклятието върху главата на добрия младеж. Колко безумна, измамна и безсмислена е била нейната кокетност, нейното равнодушие! Едва сега Джоана разбра с пълна яснота, че обича Джим Клийв! Тя не бе съзнавала своята любов, когато тръгна от лагера по дирите на Джим, с намерение да го стигне и върне обратно; но сега я съзнаваше. Отдавна вече трябваше да я съзнае!

Положението, което Джоана бе предвидила още когато Келс я влачеше към този каньон, заплашваше да настъпи в най-близко бъдеще. Тогава ще се случи нещо страотно, нещо невъобразимо. Самата мисъл за това смразяваше кръвта в жилите ѝ. И въпреки всичко, в сърцето на девойката нахлуваше чудна, живителна струя, която изпълваше нейното същество със сладост и нега. Скоро тя ще се изправи лице срещу лице с преобразования Джим Клийв, с този младеж, който бе станал въплътен демон и чиято смелост не познаваше граници. Какво ще направи той? Какво ще стори тя? Нямаше ли Джим просто да презре своята Джоана, да я подиграе и прокълне като жена на бандит, вярвайки в твърдението на Келс? Но не, това бе невъзможно — Джим ще разбере истината само в една частица от секундата. И тогава! Джоана просто не беше в състояние да си представи какво ще последва тогава, но то не можеше да бъде друго, освен кръвопролитие и смърт. Ако Джим се спаси от Келс, как би могъл да убегне от лапите на тоя кръвожаден звяр, който се наричаше Гулден?

Но колкото и непоносим да бе ужасът, който гнетеше нейната душа, Джоана все още не искаше да признае играта за изгубена. От момента, в който до нейните уши достигна името на Джим Клийв, произнесено от бързивата уста на Пирс; от момента, в който научи вестта, че Джим действително се е осъдил сам на гибел, момичето в Джоана престана да съществува. Девойката се преобрази в жена и тази жена бе обладана само от едно-единствено и горещо желание: да спаси Джим дори с цената на собствения си живот. Джоана загуби своя страх от Келс и останалите разбойници; но страхът ѝ от Гулден растеше, защото Гулден не беше човек, а звяр и Джоана чувствуваше инстинктивно, че никога не би могла да се справи с него. Тя съзнаваше, че е възможно да повлияе на всички останали бандити, но на Гулден — никога.

Душевните мъки на Джоана постепенно се смекчиха и тя се поуспокои; само в сърцето ѝ остана тиха болка. Миналото изглеждаше потънало в дълбока забрава, настоящето нямаше никакво значение. Само бъдещето играеше роля за Джоана, защото бе свързано със съдбата на Джим Клийв. Ако в този момент Джоана би разполагала с възможност да тръгне свободно и без опасности към дома си, тя сигурно би се отказала да тръгне, предпочитайки да остане и занаят в ноктите на Джек Келс. Нещо повече: тя непременно трябва да отиде

в Кябин Гълч. Това бе последната мисъл, която бе занимавала уморения мозък на девойката, преди да заспи.

ГЛАВА 8

Изтекоха три дни. През това време Джоана се грижеше за ранения разбойник с такава преданост, като че ли действително беше негова съпруга. Келс оздравяваше бавно, но все пак на третия ден заяви, че се чувства достатъчно силен, за да понесе едно пътуване до главния лагер на разбойниците — Кябин Гълч. Той добави, че е необходимо да стигне там колкото се може по-скоро, и властно прекъсна всички възражения.

— Ако се наложи, може да ме подкрепяте върху седлото, като се сменят един друг — заключи главатарят.

И така, сутринта на четвъртия ден започна стягането на багажа за дългото пътуване.

През тия няколко дни Джоана намери пълно потвърждение на своята преценка, че в характера на Келс се проявяват две съвършено противоположни същности. По-вероятно беше обаче, че нейното присъствие бе съживило в душата на Келс едно друго същество, отдавна задрямало или мъртво досега. Когато Джоана се намираше около разбойника и нейната личност поглъщаше вниманието му, той ставаше съвършено друг човек, не такъв, какъвто бе в средата на другарите си. Вероятно Келс сам не съзнаваше промените, които ставаха с него. Той се показваше изненадан от грижите и добротата на Джоана, за които ѝ беше благодарен, но все пак не проявяваше към нея никакво чувство на милост или състрадание. Че Келс се беше влюбил безнадеждно в Джоана — в това не можеше да има никакво съмнение. Погледът на странните му сиви очи я следваше на всяка стъпка; в този поглед се отразяваше някакъв замечтан блясък. В присъствието на Джоана разбойникът ставаше мълчалив и замислен.

През течение на изтеклите три дни в поведението на Келс се забелязваха ясно две неща: силно нежелание да се лишава, макар и за кратко време от присъствието на Джоана и недоволство от близостта на бандитите, а особено от тази на Гулден.

Джоана чувствуваше погледите на бандитите, устремени постоянно в нея. Най-често те я фиксираха скрито, почти плахо, но Гулден правеше изключение и в това. Колосът я наблюдаваше с продължителни, мрачни и неподвижни погледи, в които не се четеше нито любопитство, нито замисленост, нито възхищение. Очевидно за Гулден една жена представляваше някакво ново и странно същество, което пораждаше непознати чувства в него. Всеки път, щом Джоана срещаше случайно погледа на Гулден — тя старателно избягваше да го погледне, — потръпваше от ужас, защото си спомняше една отвратителна история, която бе чула веднъж и в която се разказваше как една грамадна дива горила се промъкнала в едно африканско село и отвлякла една бяла жена. Джоана не можеше да се освободи от мисълта за тази история. Точно това обстоятелство я караше да се държи любезно с Келс — много по-любезно, отколкото би било възможно при друга обстановка.

През този период от нейния живот всички способности на Джоана се развиха до неподозирана степен. Тя следеше с интерес развитието на собствената си личност, подложена при новите условия на горчиво и сурово възпитание; инстинктивно усвояваше всичко, на което природата учи своите диви създания, и особено първата заповед на живота — самосъхранението.

Душата и сърцето на Джоана се изпълваха едновременно от пълно отчаяние и от неукротимо желание за действие. Първото чувство произлизаше от страха, второто — от любовта. Джоана си бе дала вече ясна сметка, че тя и само тя бе произнесла присъдата, която бе решила не само живота на Джим Клийв, но предопредели и нейната участ. Но девойката също така много добре съзнаваше, че притежава достатъчно смелост, сили и любов, за да спаси Джим Клийв от гибел. За своето спасение и не помисляше. Джоана въпреки страшната действителност, чувствуваше в себе си достатъчно сили да поведе борбата. Нейното отчаяние, колкото и да беше голямо, не бе засегнало любовта ѝ.

* * *

Сутринта на четвъртия ден, преди да бъде положен върху гърба на един кон, Келс запаса около кръста си колана с револвера. Кобурът, пълната лента с патрони и револверът представляваха значителна тежест за един слаб и болен човек. Червения Пирс изтъкна това обстоятелство с особена настойчивост, но Келс се изсмя в лицето му. Бандитите, с изключение на Гулден, проявяваха към ранения искрено другарство, полагайки неуморни грижи за него. Без съмнение те биха се сражавали до смърт за Келс; даваха израз на чувствата си простосърдечно и без задни мисли. Чувствата им бяха сурови, но искрени.

Джоана съзираше в личността на Келс един силен характер, който, макар и оформен при дивите условия на живота в крайграничната област, съумяваше да се освободи от ограничените рамки на това съществуване, като възприемаше неочакваните възможности и по-дълбокия смисъл на живота. Келс съзнаваше, че един мъж може лесно да засвидетелствува в даден момент приятелство и вяроност, но е способен в следната минута да извърши позорни дела и престъпления, тласкан от зле разбрана мъжественост, или от обстоятелствата, или от случая, като по тоя начин отново пада в плен на първичните си страсти и инстинкти. Джоана се досети, че Келс запаса тежкия си револвер с единствената цел да бъде готов да я закриля. Но хората му и не подозираха неговите мотиви. Келс беше силен и престъпен човек, когото съдбата бе захвърлила между подобни нему хора, но все пак се отличаваше много от другарите си, защото притежаваше разум.

При тръгване Джоана получи заповед да язди пред Келс и Пирс; последният подкрепяше главатаря си върху седлото. Бейт Ууд и Френчи, които караха пред себе си товарните коне, яздеха начело, а Гулден образуваше ариергарда. Този ред на пътуването бе запазен до обед, когато кавалкадата спря за почивка в едно кътче на гората, където имаше дълбока сянка, сочна трева и изобилна вода. Лицето на Келс беше бледно и изпито, челото му — обляно в лепкава пот и прорязано от дълбоки бръчки, които издаваха силните му болки. Но въпреки това Келс беше весел, понасяше болките търпеливо и непрестанно подканваше хората си да бързат.

Почивката продължи един час, след което групата отново тръгна на път. Каньонът ставаше все по-стръмен, но и по-широк. Пътеката

също се разширяваше и ставаше по-удобна. Джоана забеляза и пресечни пътеки, които водеха към странични котловини и по-малки каньони. Слизането от планината се извършваше съвсем бавно и се забелязваше само по течението на водата и по това, че въздухът ставаше по-горещ.

Още в първите часове на следобеда Келс показва признаци на силно изтощение и много пъти щеше да падне от седлото, ако другарят му не го подкрепяше. Всички бандити се сменяха последователно, за да поддържат върху коня ранения си водач, което съвсем не беше лека работа, тъй като трябваше да яздят паралелно с Келс и да го крепят с ръце. Джоана забеляза, че Гулден не бе предложил своите услуги на Келс нито веднъж. През всичкото време тя изпитваше неприятно чувство поради обстоятелството, че Гулден язди зад нея; и когато понякога я наближеше особено много, това чувство се усилваше. Надвечер девойката забеляза, че Гулден я наблюдава с особено внимание. И когато групата спря на лагер, облада я силен страх от някаква неизвестна, но близка опасност.

Бандитите прекъснаха пътуването много рано — още преди залез-слънце, защото Келс падна в безсъзнание. Той бе положен върху постеля от конски покривала, а главата му бе облежната на седло. Джоана веднага се зае да го свести и той скоро дойде малко на себе си, обаче сетивата му бяха загубили свойствената си острота и сила.

Лагерната работа закипя; конете трябваше да се разседлят и нахранят, провизии и съдове — да се разопаковат. Част от бандитите се заловиха да нацепят дърва за огъня и да сготвят вечеря.

— Джоана — прошепна Келс на девойката в един сгоден момент, — аз съм уморен до смърт и страшно ми се спи. Останете близо до мене. Събудете ме веднага, щом сметнете това за необходимо!

Без да дава по-подробни обяснения, Келс затвори уморените си очи и само след миг заспа дълбоко. Джоана по никой начин не желаше да покаже пред тези мъже, че се страхува от тях, или че не им се доверява, или че не може да ги понася, и затова седна заедно с тях около лагерния огън. За пръв път разбойниците се намериха в непосредствена близост с Джоана. Нейното присъствие веднага упражни странно и благотворно влияние върху тях. Макар да имаше пълно съзнание за своята рядка красота, Джоана не беше суетна. Тя положи усилия да се държи любезно и приятелски с бандитите и дори

не се посвени да ги отрупа с похвали и ласкателства. Мъжете веднага реагираха по същия начин. Отначало бяха дръзки и безочливи, после станаха грубо фамилиарни. Джоана беше свикнала с грубите нрави и суровите условия на живот в лагерите. Тези мъже обаче се държаха още по-лошо. Но техните безсрамни шеги и намеци не произвеждаха никакво действие върху Джоана, защото далеч надхвърляха границите на приличието. И след като се увериха окончателно в това, бандитите коренно промениха държанието си спрямо тази жена. В началото Джоана възприе промяната съвсем интуитивно, но скоро тя се потвърди и чрез несъмнени доказателства. Сърцето на девойката заби по-силно, гордост изпълни душата ѝ. Тя разбра, че ако умее да скрива омразата, страха и отвращението си, ще може да упражнява значително влияние върху тези диви и необуздани мъже. Но всичко зависеше все пак от нейната женствена привлекателност.

Много скоро бандитите изпаднаха съвсем незабелязано под влияние на Джоана и с това доказаха, че дори в най-пропадналите хора не престава да тлее искрица от доброта и почтеност. Само Гулден представляваше контраст. За Джоана той беше истински проблем. Изглежда, че Гулден съзнаваше нейното присъствие, докато седеше до огъня и поглъщаше храната си като гладен вълк, но оставяше впечатление, че за него момичето е само едно бездушно същество. Все пак погледът му я дебнеше като поглед на диво животно.

Опитът, който Джоана доби през време на вечерята край лагерния огън, затвърди нейното убеждение, че ако изобщо съществува възможност да избегне заплашващите я опасности, това можеше да стане само ако се държи любезно и непринудено към своите натрапени спътници. Сега девойката осъзна пълната сила на своята прелест, но все пак това съзнание я изпълни с меланхолия и боязън. В дома си тя твърде рядко бе имала случай да разсъждава върху факта, че се е родила жена. Там нейното положение беше напълно естествено. Но тук условията бяха съвършено друга. Тези диви хора, чеда на самотата, с гореща и буйна кръв, при вида на една жена се чувствуваха очаровани, укротени, омагьосани. Те изпитваха ненаситна жажда да следят девойката с очи, да я поглъщат с погледи. Сами не съзнаваха ясно това, но Джоана го разбираше отлично.

След като свърши вечерята си, Джоана каза:

— Ще отида да спъна краката на моя кон. Понякога се загубва.

— Оставете на мене тази работа, мис — предложи Бейт Ууд.

Този бандит не бе я нарекъл нито веднъж „мисис Келс“, но въпреки това, Джоана бе сигурна, че я бе назовал „мис“ несъзнателно, без да влага умисъл. Колкото и да бе закоравял престъпник, Джоана го намираше за най-добър от всички. Той беше вече стар и сигурно не всички години от дългия му живот са протекли в престъпления.

— Аз също бих я свършил с удоволствие — предложи ѝ Червения Пирс.

— Не, благодаря. Аз сама ще отида.

Джоана взе спъвалката от седлото си и смело закрачи по пътеката. Внезапно тя чу бандитите да говорят всички в един глас и долови следните тихи, но отчетливи думи, произнесени от Червения Пирс:

— Гулден, къде, по дяволите, отиваш и ти?

Джоана мигновено се обърна назад. Гулден тъкмо се канеше да тръгне подире ѝ. Сърцето на девойката подскочи в гърдите ѝ, коленете ѝ се подкосиха и тя за малко не се върна обратно в лагера. Гулден спря и се обърна настрана, мърморейки нещо. Той имаше вид на човек, заловен в престъпно деяние, което изненадва и самия него.

— Ние бдим, Гулден — продължи Пирс предупредително. — Внимавай, иначе ще съобщим на Келс.

В отговор горилата издаде яростно проклятие; бандитите се струпяха по-близо един до друг и започнаха силен спор. Джоана почти затича по пътеката, докато престана да чува гласовете им. Ако в този момент някой от мъжете би тръгнал подир нея, тя би се хвърлила в най-тъмния гъсталак като подплашена сърна. Но изглежда, че бандитите бяха решили да я оставят сама. Джоана намери коня си. Навеждайки се да му спъне предните крака, тя бе обзета от силно изкушение да се метне върху гърба на животното и да полети надалеч. Макар и да нямаше никакво желание за бягство, не можа да заглуши гласа на естествените инстинкти у жената.

Джоана прегази потока, мина на отсрещния бряг и тръгна обратно за лагера, провирайки се между клоните на бориките и балсамовите дървета. Тя не бързаше. Изпитваше истинска наслада от усамотението си — далеч от атмосферата на безброй заплахи и катастрофи. Въпреки това не се почувствува нито за миг напълно свободна и в безопасност; вглеждаше се страхливо в сенките на

дърветата и скалите и почувствува силно облекчение, когато се озова отново до спящия Келс. Джоана постла завивките и постави седлото си съвсем близо до главатаря на бандата, като се приготви да посрещне храбро нощта. Съвсем инстинктивно девойката си приготви леглото така, че да може в случай на нужда да докопа револвера на Келс само с едно бързо движение.

Слънцето залязваше. Долината на каньона беше топла и тиха, а хребетите на планините се обливаха в розова светлина, която постепенно избледняваше. Мъжете бяха заети с работа. Джоана намираше твърде чудно обстоятелството, че Гулден, когото бе считала за тромав и ленив човек, се заемаше да извършва най-тежките работи. Изглеждаше, че изпитва особена радост да мъкне сам някое дърво, което би повалило на земята двама обикновени мъже. Той беше така огромен, толкова силен и работеше с такова прилежание, че видът му просто приковаваше погледа на наблюдателя.

Бандитите наредиха дървета за през нощта близо до леглото на Джоана. Девойката изпита неприятно чувство от това, но като си спомни колко студен ще стане въздухът по-късно, не възрази нищо. Скоро настъпи дрезгавината. Мъжете привършиха работата си и се струпаха около огъня.

Не мина много време и Джоана забеляза, че необикновеното положение започна да оказва своето въздействие върху чувствата на всеки един от тези мъже. Те взеха да я гледат с други очи. Един след друг измисляха всевъзможни предлози, за да се приближат към нея. Идваха да я питат за някоя дреболия, да ѝ предложат своите услуги или само да я видят. Стремяха се да бъдат близо до нея, да чувствуват присъствието ѝ. В поведението на всеки един от тях се проявяваха интересни черти на характера.

Джоана схвана по интуиция, че опитът на Гулден да тръгне подир нея бе дал повод на всеки бандит поотделно да хвърли поглед в собственото си сърце. Гулден седеше мълчалив и неподвижен в края на кръга, образуван от светлината на огъня. От време на време пламъците го осветяваха напълно и му придаваха изглед на кръвожадна човекоподобна маймуна. Доколкото Джоана можеше да установи в полумрака, погледът на Гулден нито веднъж не се бе насочил към нея. Едно различие от останалите бандити, което даваше

повод за разсъждения. Дали тази безформена маса от мускули и кости бе започнала да мисли?

Предложението си Бейт Ууд прошепна на ухото на Джоана с груба искреност:

— Мис, ние всички знаем, че вие не сте жена на Келс. Този бандит не би се оженил никога, защото е голям женомразец. В Калифорния беше известен със сляпата си омраза към жените. Едно нещо е положително за нас: той ви е отвлякъл насила... Гулден се кълне, че Келс е застрелял хората си, а после на свой ред е бил застрелян от вас. Дупката от куршума на гърба му беше пълна с барут. Между двамата всеки момент може да настъпи свада и бой... Да, мис, за вас ще бъде най-добре да се измъкнете тази нощ от лагера заедно с мене, когато другите заспят. Аз ще се погрижа за храна и коне. Ще ви отведа до някой лагер на златотърсачи, откъдето ще имате възможност да се върнете у дома.

Джоана не отрони нито дума, а само поклати глава отрицателно. Дори да имаше пълно доверие на Ууд — а тя беше почти склонна да повярва на думите му, — беше много късно. Каквото и да се случи с нея, няма особено значение, щом като със своите страдания би могла да спаси Джим Клийв от пропастта, в която сама го бе тласнала.

Бандитът на име Френчи беше нахален, вироглав, усмихваше се с влюбени очи и проявяваше смешна и груба галантност. Той престана да се интересува от другарите си, като че ли те не съществуваха. В своите блудкави любезности към Джоана Френчи се надпреварваше с Червения Пирс. Поведението на тези двама възбуди ревност и недоволство в останалите. Положението можеше да бъде забавно, ако не беше толкова трагично. Зад любезностите и ревността на разбойниците, зад тяхното съчувствие, неотклонно и като сянка дебнеше опасността. С изключение на внезапната и неосъзната постъпка на Гулден — постъпка на див и първобитен човек, който не умее да се преструва — от страна на разбойниците нямаше нито дума, нито поглед, нито действие, които биха били оскърбителни за Джоана. В отношенията помежду си бандитите бяха подигравателни и груби, като често се уязвяваха един друг с ирония и сарказми, но пред момичето всеки един от тях показваше своето естествено лице или изтъкваше — по свое лично схващане — най-добрите черти на характера и най-благоприятните качества наличността си. Млада и

красива жена бе попаднала в средата на сурови и диви мъже. Чудно ли е, че в дивите сърца на тези мъже се зародиха чувства като егоизъм, суетност и желание да изпъкнат в нейните очи? В случая разбойниците много приличаха на ято пауни, които чистят и красят перата си, готвейки се да парадират пред единствения женски паун. Без съмнение в сърцето на някого от тях можеше да бликне и чувство на човеколюбие при вида на това нещастно и безпомощно момиче; а положително в тоя или оня бандит ще се разгорят пламъците на дивата страст, както бе станало с Келс.

Джоана се намери в едно положение, чиято двусмисленост все повече се натрапваше на съзнанието ѝ. От една страна, съревнованието на бандитите, които се надпреварваха да я обсипват с любезности; те засвидетелствуваха симпатиите и приятелството си към девойката, мъчейки се да изтръгнат от нея благосклонен поглед или сладка усмивка. От друга страна — ужасното съзнание за някаква мрачна и неуловима заплаха, която тегне над главата ѝ; олицетворение на тази дебнеща я заплаха Джоана виждаше в тъпата и неподвижна фигура на Гулден. Разположението на бандитите пораждаше в нея нови надежди, но видът на Гулден я караше да тръпне от ужас пред неизвестното бъдеще. Ето в тази двойственост се криеше нов източник на терзания и страхове за Джоана.

— Престани най-после, Френчи! Ти не си кавалер — викна Червения Пирс нетърпеливо. — А ти, Бейт, си много стар. Хайде, махайте се оттук... бързо, бързо!

Пирс решително изтласка двамата бандити, придавайки си шеговит и добродушен изглед.

— Но тя е момиче на Келс — каза Ууд провлечено. — Нима всички забравяте това?

— Келс спи или е умрял — отговори Пирс, успял да задържи позицията си около Джоана.

След това се обърна към девойката и наклони червеното си лице над нея.

— Впрочем къде срещнахте Келс?

Джоана трябваше да играе ролята си. Играта беше трудна, тъй като тя се досети, че любопитството на Пирс е само примка, с която цели да я улови в лъжа. Както Пирс, така и всички други знаеха, че Джоана не е жена на Келс. Удивляваше ги обаче фактът, че ако тя е

само пленница на главатаря им, защо се примирява така охотно със своето пленничество. Както личеше от приведената стойка на бандита, в действителност неговият въпрос търсеше обяснение на едно странно нещо: по какъв начин нейната доброволна подчиненост на Келс може да се постави в хармония с чистотата на душата ѝ, която той и неговите другари бяха почувствували с такава сила?

— Това не интересува никого — отвърна Джоана.

— Имате пълно право — съгласи се Пирс. После се наведе още по-ниско към нея и каза с напрегнато лице: — Искам да зная само едно нещо: истина ли е това, което Гулден твърди? Вие ли стреляхте срещу Келс?

Джоана се обърна в тъмнината и улови ръката на ранения.

Странно нещо: макар много слаб и изтощен, Келс се събуди веднага от съвсем лекото докосване на Джоана. Той вдиша глава и викна рязко:

— Хей! Кой е там?

Пирс се изправи предпазливо, изплашен, ала не и смутен.

— Аз съм, шефе — отговори той. — Реших преди лягане да те видя... как е здравословното ти състояние... дали не се нуждаеш от помощ.

— Зле съм, Ред — отговори Келс хладно. — Махни се и ме остави на спокойствие. Всички!

Пирс се отдалечи с едно „лека нощ“ и се присъедини към другарите си при огъня. Скоро всички се изтегнаха върху леглата си, с изключение на Гулден, който продължи да седи мълчаливо до огъня, огряван от колебливата светлина на пламъците.

— Джоана, защо ме събудихте? — прошепна Келс.

— Пирс ме запита дали аз не съм стреляла срещу вас. Вместо да му отговоря, ви събудих.

— Наистина ли? — възкликна Келс сдържано. След това се засмя тихо. — Мъчно е да се излъжат тия бандити. Но това не вреди. Напротив, може би ще ни бъде от полза да знаят, че вие именно сте ме наранили.

Той се замисли. Пламъците на гаснещия огън неясно осветяваха бледното му лице. Ала не каза нито дума повече и скоро пак заспа.

Джоана легна отново върху завивките си в такова положение, при което да може само с едно бързо движение да достигне ръката на

Келс. Сложи глава върху седлото, загърна се добре в завивката и си изпъна краката за почивка. Нищо не ѝ се виждаше по-чуждо от мисълта да се отдаде на сладък сън. Учудваше се, че изобщо се осмелява да мисли за сън.

Нощта бе станала мразовита. Вятърът виеше между балсамовите клони; огънят издаваше смътна, червеникава светлина. Джоана внимателно наблюдаваше черната безформена маса, която представляваше Гулден. Той прекара дълго време в абсолютна неподвижност. Малко по малко в него се появи живот. Той се приближи още повече до огъня и остана за момент в кръга на замиращата червеникава светлина, всред която грамадното му туловище взе формата на привидение. Сенките около него загубиха ясните си очертания, започнаха да се преливат една в друга и станаха още по-зловещи. Очните дупки на Гулден наподобяваха две голи черни петна сред огромното му лице; но въпреки това Джоана чувствуваше неговите погледи. След това Гулден си легна между другите бандити; скоро дълбокото му и тежко дишане показа, че и това животно е потънало в дълбок и сладък сън.

Джоана полежа будна още дълги часове, взирайки се в променливите сенки край огъня и бледната светлина на звездите. Хиляди мисли обсаждаха уморения ѝ мозък, но всички те се въртяха около една главна и съдбоносна мисъл — мисълта за Джим Клийв.

Едва когато слънчевите лъчи осветиха нейното лице и я събудиха, Джоана разбра, че действително е спала.

В лагера кипеше усилена работа. Конете стояха готови, с наперени уши, бодри и проявяващи желание за борба. Келс седеше върху един камък край огъня и държеше в ръка чаша с кафе. Той изглеждаше значително по-добре. Когато поздрави Джоана, гласът му прозвуча по-силно, отколкото предния ден.

Отивайки към потока, Джоана мина покрай Пирс, Френчи и Гулден, обаче тримата злодеи не ѝ обърнаха никакво внимание. Само Бейт Ууд посегна към сомбрерото си и извика: „Добро утро, мис.“ Джоана започна да се пита дали нейните спомени за изминалата нощ не са в края на краищата само един лош сън. На дневната светлина цареше съвършено друга атмосфера. Изглежда, присъствието на Келс оказваше решително влияние върху състоянието на духовете.

Скоро групата потегли отново на път. Когато девойката се намираше върху седлото на коня си, времето за нея летеше с бързината на вятъра. Движенията на тялото и промените в околната обстановка ѝ доставяха истинско удоволствие. Тя възприемаше летенето на часовете само с едно смътно чувство на очакване, някаква смесица от страх, надежда и тормоз; защото в края на това пътуване се намираше Джим Клийв. По-рано тя се подиграваше с този младеж и неговите пламенни чувства само я забавляваха; тиранизираше го по всевъзможни начини, но никога не му бе засвидетелствувала поне капчица любов или уважение. Тогава той не беше в състояние да ѝ вдъхне страх.

Днес Джоана беше абсолютно уверена в своята любов към Джим Клийв. Но чувствуваше също, че се плаши от срещата си с него. Реномето, което той си бе създал между тези сурови бандити, ѝ се струваше чудно и необяснимо. Девойката яздеше непрекъснато, миля след миля, но постоянно мислеше за Джим, изпитвайки страх от него и за него. Той започна да изпълва цялото ѝ същество с копнеж и мечти; Джоана отправяше топли молитви към Бога за спасението на Джим; накрая тя сама започна да крои планове как да осъществи това спасение.

Към обед кавалкадата достигна края на каньона и навлезе в широка долина, обкръжена от високи пресечени и хълмисти предпланини. Конете и говедата пасяха по зелените ливади. Широка, равна и шумяща река прорязваше долината. Дирите около брода убедиха Джоана, че тази местност, каквато и да е тя и където и да се намира, е гъсто населена; от това тя извади заключение, че главната квартира на бандитите се намира някъде в близката околност.

Групата премина реката през брода и потегли напреки през долината. Скоро навлезе в един пресечен скалист пролом. Той беше тесен, обграден от стръмни скали и неравен, но все пак пътят през него беше добър. Скоро проломът се превърна в котловина с формата на буквата V, която представляваше съвършено различна гледка от затворените и обградени с високи стени каньони. По равната земя течеше един поток, покрай който растяха групи от борове и липи и тук-там се издигаше по някое грамадно балсамово дърво. Огромни ливади, обрасли с цветя, придаваха красив розов цвят на тревистите склонове. На горния край на котловината Джоана съзря известен брой дървени хижи, разхвърляни нашироко. Тук значи се намира Кябин Гълч —

котловината, всред която беше построено дървеното селище на бандитите.

Кавалкадата се раздвои, щом стигна до първата постройка. От хижите наизлязоха мъже, които приветствуваха новодошлите с радостни викове. Гулден спря коня си. Ууд подкара товарните коне надясно по склона, съвсем леко възвишаващ се нагоре. Червения Пирс, който яздеше напред с Келс, направи знак на Джоана да го последва. Той я отведе към една площадка всред разпръснати борики, в средата на която се издигаше голяма дървена хижа — съвсем нова постройка. Но и всички други хижи и колиби не изглеждаха строени много отдавна и нито една от тях не носеше признаци, че е прекарала поне една зима. Цепнатините между гредите бяха още незапушени. Хижата всред букета от борики беше построена съвсем грубо. Състоеше се от отрязани стъбла на дървета, просто наредени едно върху друго, без дори кората им да бъде обелена, а покривът беше направен от пръст и клони. Той беше нисък и плосък, но доста голям и по цялата дължина на предната му страна се простираше веранда, поддържана от стълбове. На единия край на хижата се намираше оградено място за добитък. По дървените ѝ стени имаше оставени отвори за врати и прозорци, но те зееха празни. Отвън на предната стена висяха седла и оглавници.

Джоана разгледа с бърз и изпитателен поглед групата мъже, които наставаха живо от местата си, за да поздравят новодошлите. Джим Клийв не се намираше между тях. Топката, която задушаваше Джоана, падна от гърлото ѝ; тя задиша по-леко. Как ще застане пред очите на Джим Клийв?

Келс се намираше в по-добро състояние, отколкото миналия ден по обед. Но все пак стана нужда да го вдигнат от седлото. Всред бандитите настана смущение и всички заговориха едновременно. Те наобиколиха Пирс и всеки протегна ръце да му помогне при свалянето на водача. Келс обаче се насили и успя да влезе в хижата без чужда помощ. Бейт Ууд въведе Джоана подир бандитите.

Вътрешността на хижата представляваше едно продълговато помещение с каменно огнище. Имаше маса и няколко пейки, грубо издялани от дърво. Върху пода се търкаляха в безпорядък покривки и кожи, а по стената, срещуположна на вратата, висяха оръжия и фенери.

На отсамната стена Джоана забеляза готварски съдове, струпани хаотично, и няколко лавици с провизии.

Бандитите не преставаха да обсипват Келс с въпроси, но внезапно нетърпеливият глас на главатаря ги накара да занемееят в един миг:

— Стига, не съм ранен! — викна той. — Здрав съм напълно, но съм малко слаб и уморен. Момчета, това е моята жена... Джоана, в задната част на хижата ще намериш една свободна стая. Разположи се в нея свободно и без стеснение.

Джоана прие поканата на Келс с неизказана радост. Стъблата, които образуваха задната стена, бяха изрязани на едно място на височина колкото човешки ръст. Отворът представляваше нещо като вход; вместо врата беше провесено едно покривало.

Джоана дръпна настрана тази своеобразна завеса и се озова пред няколко стръмни стъпала, които водеха в една втора, по-леко построена хижа, състояща се от две стаи; стената между тях се състоеше от сухи клони. Девойката спусна завесата и започна да се изкачва по стъпалата. Тя забеляза сега, че новата хижа е била построена непосредствено пред старата. Последната нямаше друг изход, освен вратата, през която Джоана влезе. Цепнатините между гредите пропускаха достатъчно светлина. Покъщнината на стаята, в която се настани девойката, беше съвсем проста и се състоеше от широко легло, направено от клони и постлано с покривки, дъска, закована към стената, с висящо над нея счупено и мръсно огледало, маса, направена от дъските на сандък, два стола и един фенер. Стаята се намираше четири стъпки по-високо от предната хижа.

В подножието на стъпалата имаше около половин дузина тънки, издялани колове. Джоана веднага се досети, че тези колове служат за препречване на входа, тъй като бяха приспособени така, че само с едно дръпване отвътре можеха да се наредят във формата на плет, здраво запънат с напречен лост. По този начин коловете образуваха доста солидна барикада. Ако застане върху най-горното стъпало, Джоана получаваше възможност да наблюдава вътрешността на голямото помещение през една широка пролука в покривалото, което висеше върху отвора между двете хижи. Но това беше единственото място, през което можеше да се гледа в предната хижа, защото отвърстията между гредите на двете постройки не лежаха на едно и също равнище.

Двете стаи в задната колиба, които Келс предостави на Джоана, бяха удобни, тихи и достъпът до тях можеше да бъде отрязан за натрапници и нежелани посетители. Джоана не бе очаквала такова внимание от страна на Келс и му беше благодарна от все сърце.

Девојката се изтегна на леглото, за да си почине и да размисли. Тя намираше обстановката на новото си жилище твърде приятна. Птичките бяха свили своите гнезда в цепнатините по стените; една катеричка се затича по гредите и приветствува Джоана с весело скимтене. През широка пукнатина в стената, близо до лицето ѝ, Джоана видя храсти от дива роза и зеления склон на котловината. През същата пукнатина проникваше лек ветрец, наситен с приятен аромат, и развяваше косата ѝ. Девојката почиваше и мислеше за красотите на природата, която в своята щедрост не държи сметка за характера на хората. Как иначе може да се обясни, че в това разбойническо гнездо съществуват толкова приятни и красиви неща? И тук времето бе същото, както навсякъде другаде; и тук слънцето грееше топло и небето беше синьо.

Изведнъж Джоана усети тялото си обхванато от страшна умора; очите ѝ се затваряха. Но тя искаше непременно да остане будна, за да размишлява, да се вслушва, да чака. Не можа да устои срещу съня и заспа дълбоко. Разбуди я силен шум. Цветът, който бе добило небето на запад, ѝ подсказа, че денят е вече към своя край. Тя бе спала дълги часове. Някой чукаше по гредата. Джоана стана от леглото и дръпна покривалото настрана. На отвора стоеше Бейт Ууд.

— Мис, вечерята е готова — каза той. — Предполагам, че няма да имате нищо против, ако донеса тук вашето ядене.

— Ще ми бъде много приятно — отговори Джоана. — Благодаря ви.

След минута Ууд се върна с капак от сандък, върху който бяха наредени чинии и чаши. Гозбите изпускаха пара. Ууд подаде импровизираната табла на Джоана.

— Мис, аз съм първокласен готвач, когато има какво да готвя — каза той с усмивка, която преобрази суровото му лице.

Джоана отвърна на тази усмивка с чувство на искрена благодарност. За нея стана очевидно, че зимникът на Келс е добре натъпкан с провизии. Понеже от дълго време вече живееше само с примитивна и лоша храна, тази вечеря беше за нея истинска благодат,

защото бе не само богата и обилна, но и извънредно вкусна и апетитна. Докато Джоана се хранеше, покривалото бе дръпнато настрана и Келс се появи на отвора. Той спусна завесата зад гърба си, но не изкачи стъпалата. Беше със запретнати ръкави, с гладко избръснато лице и изглеждаше свършено друг човек.

— Как ви харесва... вашият нов дом? — запита той с лека следа от предишната си ироничност.

— Много ви благодаря, че ме настанихте отделно — отговори Джоана.

— Смятате значи, че в това отношение може да бъдете и по-зле?

— Известно ми е.

— Ами ако предположим, че Гулден успее да ме ликвидира... сам стане главатар на бандата... и ви грабне за себе си?... Съществува една история — най-ужасната, която някога съм чувал в тази гранична област. Някой ден, когато поискам да ви изплаша силно, ще ви разкажа въпросната история.

— Гулден! — Джоана изтръпна, когато устните ѝ произнесоха това име. — Врагове ли сте с него?

— Тук, по тези места, никой не може да има приятели. Ние се събираме заедно като лешоядите. Големият брой ни създава безопасност, но помежду си воюваме като лешояди за мърша.

— Келс, вие мразите този живот?

— Аз винаги съм мразил живота си — винаги и навсякъде. Обичал съм само приключенията... Но все пак на драго сърце бих започнал нов живот, ако се съгласите да тръгнете с мене.

Джоана поклати глава.

— А защо не? Ще се ожения за вас — продължи Келс с тих глас. — Имам злато; и скоро ще имам още повече.

— Откъде имате това злато? — запита го тя.

— Не е тайна: облекчил съм значителен брой златотърсачи и пътници, претоварени със злато.

— Келс, вие сте... отвратителен злодей! — избухна Джоана, неспособна да задържи внезапната си възбуда. — И трябва да сте обезумял свършено, щом можете да вярвате, че ще се омъжа за вас.

— Не, не съм обезумял — отговори Келс със смях. — Гулден е безумец. Нещо му липсва. Но аз не съм луд... Единствената ми слаба страна е тази, че се оставих да ми завъртите главата. Но ви моля да

направите едно сравнение и да изберете: женитбата ви с мене ще означава безкрайни пътешествия всред удобна обстановка, между почтени и възпитани хора; а животът ви в разбойническите лагери ще бъде мъчение. Когато не се намирам в пияно състояние, ще се отнасям с вас прилично и сравнително добре. Но рано или късно ще бъда застрелян. Тогава ще попаднете във властта на Гулден.

— Защо пък тъкмо в неговата власт? — запита Джоана и в гласа ѝ прозвуча смесица от страх и любопитство.

— Защото Гулден не излиза от главата ми.

— Ах, той преследва също и мене... Отнема ми всяко чувство за мярка. В сравнение с Гулден вие и всички други приличате на ангели. Но аз от опит знам, че вие също сте лош и порочен.

— Значи затова не желаете да се омъжите за мене и да ме последвате в чужбина?... Чуден е вашият избор... Само защото ви казвам истината.

— Келс! Аз съм жена. Един глас дълбоко в моята душа ми нашепва, че вие няма да ме държите тук в плен... Не е възможно да бъдете толкова подъл и мерзък. Особено сега, след като ви спасих живота! Би било отвратително... безчовечно. Не мога да повярвам, че човек, роден от жена, е способен да извърши подобно дело.

— Но аз ви желая... любя ви! — отвърна Келс тихо, ала твърдо.

— Любов? Не, това не е любов — заяви Джоана с тон на неизказано презрение. — Бог знае що е.

— Наречете го както желаете — подхвана Келс с огорчение. — Вие сте млада и красива жена, на чиято прелест е мъчно да се устои. Да бъде човек близо до вас е наслада. Моят живот е същински ад. Не съм познал никакви радости, не съм изпитал никакви наслади. Когато хвърлям поглед в бъдещето, виждам, че не ме очаква нищо друго, освен ад... Адски ще бъде и краят ми. Защо тогава да не ви задържа при мене?

— Келс, послушайте ме — заговори Джоана тихо, но сериозно. — Да предположим, че съм млада, красива и прелестна... както казвате. Намирам се беззащитна под ваша власт. Нещо повече дори: принудена съм да търся вашата защита срещу хора, които са още по-лоши от вас. Между вас и всички тези бандити съществува известна разлика. Вие сте образован. Сигурно сте имали... добра майка. Сега сте отчаян, ожесточен, страшен. Мразите живота. И вярвате, изглежда,

че тия прелести, които съзирате в мене, ще ви донесат щастие. А такава щастие ще бъде въображаемо. Не може и да бъде другояче. Защото вие знаете... много добре знаете... че аз не... аз не ви обичам!

Келс гледаше девойката втренчено; лицето му беше разкривено и сгърчено. Несъмнено, неговата скотска страст заплашваше да вземе отново надмощие. В страшните сиви очи на разбойника пробягваха сенките на лошите му помисли. Втренченият поглед на Келс не се откъсваше от красивото лице на Джоана, докато ръцете шаваха зад гърба му, търсейки да отместят завесата. След това той излезе с наведена глава.

Джоана остана да седи неподвижна, наблюдавайки вратата, през която Келс бе изчезнал, и се вслушваше в постоянно засилващото се туптене на своето сърце. Тя бе говорила с пълна сериозност и откровеност. Но изглежда, че Келс бе придал на последните й думи смисъл, какъвто тя не бе вложила в тях. Всичко, което бе женствено в девойката — възмущение, упоритост, борба за чест, омраза, — намираше опора в душевната сила, която Джоана чувствуваше сега в себе си. Тя знаеше с положителност, че има възможност да държи Келс далеч от себе си, възбуждайки в него измамната надежда, че един ден може да отвърне на любовта му. По този начин Джоана бе в състояние да прави с бандита каквото си иска. Но тя съзнаваше, че от нейна страна ще бъде долно коварство да вдъхва на Келс надежди, които никога няма да се осъществят. Но тази беше единствената възможност да избегне страшната дилема: да се омъжи за разбойника или да пожертвува живота си. Джоана се учуди, че една подобна идея изобщо може да се появи в нейното съзнание, макар и само за миг. Ала някакъв вътрешен глас й шептеше, че животът около границата е нещо съвсем различно от живота, който бе водила досега: тук всичко, което й беше мило и скъпо, бе заплашено от страшна опасност. При дадените обстоятелства всеки фалш и всяка измама не само са оправдани, но дори са и морална повеля.

Изобщо, би ли могла Джоана да изготви някакъв план, който този проникателен бандит да не прозре? Най-много, което тя можеше да си позволи, бе да му внуши далечната и неопределена надежда, че е възможно един ден да почувствува по-дълбока симпатия към него. Джоана не би посмяла да отиде по-далеч. Но тази слаба надежда у Келс, прибавена към всички прелести и редки качества на девойката,

може би ще е достатъчна за нейното спасение. И така, трябваше ли да предприеме този опит? Но ако опитът ѝ не успее, тя рискува да си навлече презрението на Келс, а това сигурно ще има за последица нейната гибел.

Джоана тръпнеше от страх, люшкана между надеждата и отчаянието. Всичко, което беше искрено и естествено в нейната личност, се бунтуваше при мисълта да си послужи срещу Келс с една такава измамна маневра — толкова противна за всяка жена. Но всички ония чувства, които нейното ужасно приключение бе породило, я възпламеняваха и усиляха желанието ѝ да започне дръзката борба — да противопостави женското двуличие срещу мерзавщината на Келс.

Докато Джоана измъчваше душата си с всички тези разсъждения, слънцето залезе, дневната светлина потъмня, дрезгавината нахлу в колибата, а след това настъпи пълен мрак. През всичкото това време, в продължение на повече от час, в голямата хижа гърмяха безпорядъчно гърлени мъжки гласове, които понякога затихваха и след това отново избухваха високо и гръмко.

Едва когато Джоана чу съвсем ясно името на Джим Клийв, бе изтръгната от дълбоката си замисленост. Името на скъпия ѝ момък я накара да се изчерви и разтрепери. В бързината, търсейки да намери вратата пипнешком, Джоана се препъна и щеше да падне на пода. Ръката ѝ трепереше силно, когато поотмести малко завесата върху входа.

Голямото помещение в предната хижа бе осветено, освен от огъня в огнището, още от около половин дузина фенери. Из въздуха се носеше тънък облак от синкав дим. Джоана видя голяма група мъже, насъбрани около Келс, който седеше върху едно издигнато място като на трон. Светлината падаше право върху лицето му. Някои от бандитите бяха седнали, други стояха прави, а трети се суетяха около групата. Както изглежда, в разговора бе настъпила пауза. Доколкото Джоана можа да види, мрачните лица на почти всички бандити бяха отправени към вратата, сякаш очакваха появяването на някого.

Тъкмо в този момент Келс каза:

— Въведи го вътре, Бейт, за да го разгледаме.

Бейт Ууд влезе в помещението и започна да си пробива път през тълпата. Едната му ръка обгръщаше рамото на един висок и строен младеж. Щом двамата стъпиха в кръга на светлината, Джоана

изтръпна, сякаш получи удар с нож в сърцето. Младежът, когото Ууд влачеше напред, беше Джим Клийв. Той се намираше пред очите на Джоана в плът и кръв, но не беше същият Джим Клийв, когото тя познаваше.

— Клийв, радвам се много да се запозная с вас — приветствува го Келс и му подаде ръка.

— Благодаря. И аз също се радвам — отговори Клийв и пое ръката на Келс.

Гласът на младежа прозвуча студено и беззвучно, почти недоверчиво. Джоана се запита в недоумение, дали този мъж е действително Джим Клийв?

Срещата между Келс и Клийв беше забележителна поради интереса на главатаря към младежа и поради мълчанието, с което членовете на бандата наблюдаваха сцената. За Клийв обаче, ако се съди по бледото му лице и тъжните му и равнодушни очи, тази среща не означаваше абсолютно нищо. Джоана го гледаше втренчено, обзета от безгранично удивление. Тя познаваше един друг Джим Клийв — широкоплещест и снажен младеж, прекомерно висок, с цветущо здраве, с добродушна и малко ленива усмивка на пълното си лице и със сънливи очи. Тя почти не можеше да познае своя Джим Клийв в този мъж, който сега стоеше пред очите ѝ, едър и пълен със сили, със здрави и набити мускули, които ясно личаха под грубата му бяла риза.

Погледът на Джоана се плъзна върху снагата на Джим, нагоре и надолу, за миг се спря с ужас върху двата големи револвера, които висяха на кръста му, и се прикова в неговото лице. Бившият или по-право другият Джим Клийв беше твърде маловажен и незначителен, лицето му беше прекалено пълно и охранено, за да изрази силна воля или огнена страст. Този мъж тук беше красив, но красотата му бе трагична. Той беше бледен почти като Келс, но неговата бледност беше чиста и гладка, без сенки, без да е обгорена от слънцето. Устните му изглеждаха замръзнали в горчива, равнодушна усмивка. Очите му — остри, проникателни, измъчени и страшни като нощ — гледаха право напред. Около тях се виждаха големи сиви кръгове, които им придаваха още по-голяма дълбочина и тайнственост. По лицето на новия Джим Клийв бяха отпечатани отчаяние и печал, които потресоха Джоана до дълбините на душата ѝ. Девойката разбра, че е дошла

твърде късно, за да спаси щастието на Джим, но се молеше горещо дано има време, за да спаси честта и душата му.

Докато Джоана се взираше втренчено в лицето на Клийв, между него и Келс бяха разменени още няколко думи; макар да говореха тихо и неясно, тя бе чула всичко, което си казаха двамата мъже. Келс се отнесе към Джим с подчертана любезност, а също и останалите бандити, доколкото Джоана можеше да ги обгърне с поглед, проявяваха към него внимание и приятелство. Клийв бе обкръжен от цялата група, която, всред силен смях и шеги, го отведе към една дълга маса, около която неколцина бандити вече играеха на карти.

Джоана спусна завесата. В тъмнината на колибата тя отново видя пред себе си бледото измъчено лице на Джим; продължи да го вижда и след като си закри очите с ръце. Болката, безкрайните страдания, безпределното отчаяние, крушението и пълният провал, отпечатани върху чертите на това лице — всичко това беше нейно дело. Защо? Какво зло ѝ бе сторил Джим Клийв? Той я обичаше въпреки нейното нежелание и я беше разцелувал против волята ѝ. Тя му хвърли яростни упреци в лицето; а когато най-после Джим опита да се защити и се заклани да ѝ докаже, че не е страхливец, тя го подигра с безсърдечието на кокетна девойка.

А сега, след като Джоана вече бе видяла Джим, тя загуби в един миг всички сили и цялата си решителност. Отново стана страхлива и слаба — слаба като истинска жена. Хвърли се на леглото. Съмнение, безнадеждност, отчаяние отново завладяха цялото ѝ същество. След това изпадна в силно вълнение. Какво бе пожертвувала тя? Неговото и своето собствено щастие, неговия и своя живот!

Шумът в предната постройка нарасна до оглушителност. И когато този шум заглъхна изведнъж, Джоана несъзнателно обърна внимание на това обстоятелство. Тя повторно отмести завесата и започна да гледа какво става оттатък.

Гулден — огромен, тъп и мрачен — влезе в дървената къща. Той проникна в осветения кръг и пристъпи към Келс. Отраженията от огъня затанцуваха в дълбоките му очни кухини.

— Здравей, Гулден! — викна Келс. — Какво ти е?

— Някой разказа ли ти нещо за Бил Бейли? — запита Гулден мрачно.

— Какво да ми разкаже?

— Че Бил е умрял в низината, в една колиба?

Келс трепна съвсем леко; очите му се стесниха и погледът му блесна като стомана.

— Не, това е нещо ново за мене.

— Келс, когато си оставил Бил, смятал си го за мъртъв. Но той е бил още жив. Въпреки смъртоносната си рана, успял да се довлече до колибата. Никой не знае как. Бил агонизирал вече, когато случайно край колибата минал Беди Джонс. Преди да умре, Бил заклел Джонс да ми предаде една вест... Любопитен ли си да узнаеш каква е тази вест?

— Не ме интересува ни най-малко — отговори Келс. — Бейли... Но да, той си позволи да оскърби жена ми. И аз го застрелях.

— Бил се заклел, че ти си изтеглил револвера с най-голямо хладнокръвие — прогърмя гласът на Гулден. — Заклел се, че ти си го застрелял съвсем безпричинно — просто за да останеш сам с момичето.

Келс се изправи с чудно спокойствие; само бледността на неговото лице и лекото треперене на ръцете издаваха вълнението му. Бандитите се размърдаха неспокойно и зашепнаха помежду си. Червения Пирс, който се намираше най-близо до Келс, застана до водача си, готов да се бие за него. Сред бандата зацари адска атмосфера, която предвещаваше убийства и смърт.

— Добре — рече Келс най-сетне. — Бил се е заклел в истината!... Но какво те засяга това?

Или смъртта на Бил и признанието от страна на Келс нямаха значение за Гулден, или пък този разбойник беше твърде хитър и лукав, въпреки че всички го смятаха за тъп и повърхностен.

— Станалото е станало — подзе Гулден. — Бил е мъртъв и не може да възкръсне. Но защо мамиш бандата? Какво целиш с тази своя игра? Какви са твоите намерения? Никога до днес не ти е хрумвало подобно нещо... Това момиче не е твоя...

— Дръж си устата! — изсъска Келс.

Ръката му насочи револвера със светкавично движение и цялата му фигура изрази страшна закана.

Гулден не направи опит да изтегли револвера си. Той не прояви нито изненада, нито страх, нито се помръдна дори. Изглеждаше потънал в дълбоко размишление.

Червения Пирс пристъпи между Келс и Гулден. Напрежението сред бандитите изчезна, всички си отдъхнаха дълбоко и се раздвижиха. Гулден обърна гръб и тръгна към изхода. Келс се върна на мястото си и взе отново лулата, сякаш не се бе случило нищо особено.

ГЛАВА 9

Джоана се отдръпна от вратата с ледено, болезнено чувство на облекчение. Сянката на смъртта витаеше над тези мъже. Девојката чувствуваше, че трябва да се приготви и въоръжи за възможността да живее под тази сянка и в бъдеще. Това значи, че трябва да се приготви да посрещне внезапни насилия, да претърпи безкрайна верига от удари и сътресения, които неминуемо ще последват.

Джоана се вслушваше. Бандитите разговаряха и се смееха; слухът на девојката различаваше дрънкането на марките за игра, пляска на хвърлените карти, тъпите удари в масата на кесиите със злато. Тези мъже щяха да продължават шумния си гуляй цяла нощ. В колибата на Джоана проникваше съвсем тънка струя светлина, но тя бе достатъчна, за да може девојката да различава предметите. Тя се залови да обтегне плета от коловете, за да барикадира отвора на вратата. След като свърши тази работа, почувствува се отчасти сигурна срещу натрапници. Кой беше построил тази груба преграда и с каква цел? След това Джоана се поддаде на изкушението да погледа още малко през дупката на завесата.

Дългото помещение беше вече изпълнено с гъсти облаци синкав пушек. Джоана видя Джим Клийв до една маса да играе на карти с неколцина бандити. Той беше обърнат гърбом към нея, но Джоана почувствува контраста, който съществуваше между него и партньорите му по отношение ходовете и промените на играта. Бандитите бяха напрегнати, буйни и изпълнени с трескаво любопитство при падането на всяка карта. Джим Клийв беше абсолютно равнодушен към играта, което личеше от държането на главата му и от движенията на неговите ръце.

Един от играчите изпусна гневен вик, захвърли картите си на масата и скочи на крака.

— Обран! — произнесе друг с дяволска радост.

— Не — заяви трети. — Той притежава още две кутии от консерви, пълни със златен прах. Виждал съм ги лично... Но чисто и

просто се отказва от играта — като отровен койот от мърша.

— Да ви призная ли нещо? — обади се друг един от играчите и добави с висок смях: — Аз се радвам, че щастието е на страната на Клийв, защото може би той ще ми върне златото обратно!

— О, Клийв ми се вижда твърде благороден комарджия — каза в отговор на това един от бандитите. — Джим, имал ли си винаги такова щастие и в любовта, както в картите?

— Щастие в любовта?... Положително! — отговори Джим Клийв простодушно и в гласа му прозвуча подигравателна нотка.

— Интересно! Нали, момчета? Да вземем например нашия главатар. Келс умее да подмамва младите момичета, но е твърде злополучен картоиграч.

Келс чу тези думи и сам се присъедини към общия смях.

— Ех, мръсен мексиканецо, ти поне никога не си печелил от моето злато — каза той.

— Ела да играеш с нас, шефе. Ела и ще видиш как ще се топи златото в твоите ръце. Няма да можеш да удържиш срещу Джим Клийв. Щастие има той — дяволско щастие. Ще спечели не само златото ти, но и конете ти заедно със седлата, и шпорите ти, и револвера ти... а дори и ризата ти, ако имаш кураж да я заложиш!

Бандитът, който бе изказал това убеждение, захвърли картите на масата и устреми поглед в Клийв с израз на печал и възхищение. Келс отиде при групата и положи ръка върху рамото на Клийв.

— Кажете ми, момко — рече той с весел тон, — ще продължите ли да твърдите и пред мене, че имате голямо щастие в любовта, както и в картите?... Аз например съм си втъпил в главата, че някакво злощастие или злополучна любовна история с някое момиче ви е прогонила тук на границата.

Келс бе говорил шеговито, с тон, който не би могъл да обиди дори най-избухливия от бандитите; но все пак в думите му се долавяше остро, изпитателно любопитство. Тези думи обаче не произведоха никакво въздействие върху Джим Клийв.

— Злощастие ли? Момиче ли?... По дяволите и двете! — отвърна той равнодушно.

— Ето една чудесна мисъл — извика нещастният картоиграч. — Защото и съдбата, и момичетата са рожба на дявола. — Ей вие, негодници, не желае ли някой от вас да ми подаде шишето с уиски?

Силният интерес, който Келс проявяваше към Джим Клийв, не закъсня да упражни своето въздействие върху Джоана. Тя бе видяла вече достатъчно. Напусна вратата, домъкна се с мъка до своето легло и се тръшна върху него с горчива скръб в сърцето.

— Ох! — промълви девойката на себе си. — Той е загубен... загубен... загубен!... Бог да ми прости греха!

През цепнатините между гредите прозираше блясъкът на светлите звезди. Нощният вятър проникваше в колибата, свеж и студен, пропит с росата на планините. Джоана слушаше печалния вой на вълците, кряска на кукумявките, далечния рев на една пантера. Всичко ѝ се виждаше диво и призрачно. От съседната хижа, от която Келс я бе отделил така милостиво, проявявайки рядко чувство на деликатност, долитаха всевъзможни звуци и шумове, които представляваха неприятен контраст с тишината и спокойствието на нощта. След като премисля много, Джоана дръпна завивката си презглава и най-после, изтощена от горест и размисъл, потъна в дълбок сън.

На следната сутрин, дълго време след като Джоана се бе събудила, в съседната хижа цареше пълна тишина и никой не се помръдваше. Наближаваше обед, когато Ууд почука и донесе в стаята на Джоана пълно ведро с вода, един леген и кърпа за лице. След това се появи повторно със закуската.

Джоана се изми и закуси; после не ѝ остана да върши нищо друго, освен да се разхожда насам-нататък из двете стаи. Втората стая беше само килер, който отдавна не служеше за нищо. През пукнатините на неговите стени гледката се ограничаваше само със зеления склон на котловината, който се извиваше нагоре към жълтите скали и синьото небе. Но Джоана на драго сърце би се задоволила да гледа само тази монотонна обстановка, вместо да вижда постоянно пред очите си делата на злодеите в съседната хижа.

Към обед девойката дочу гласа на Келс, който разговаряше тихо, но сериозно с някого от другарите си; не можа обаче да долови нито дума от разговора им. Гласовете замряха и тя чу крачките на Келс, отиващи към ъгъла. Разнесе се тропот на кон, който напусна колибата в галоп; след една секунда се почука на стената.

— Джоана! — чу се гласът на Келс.

Завесата бе дръпната настрана и разбойникът, бледен и видимо силно развълнуван, влезе в задната хижа при девойката.

— Какво е станало? — запита Джоана бързо и неспокойно.

— Тази сутрин Гулден е застрелял двама от моите хора. Единият е издъхнал. Другият е зле ранен, както ми доложи Ред. Не съм го видял още.

— Кой... кой е той? — заекна Джоана.

— Мъртвецът е Дан Смол. Раненият се нарича Дик. Никога не съм чувал презимето му.

— Спречкване ли?

— Естествено. Гулден ги е провокирал. Той е много свадлив човек. Никой не може да се разправи с него. Той непрекъснато се намира в особено раздразнено състояние, каквото другите достигат само когато са пияни. Съжалявам много, че снощи не го застрелях. Щях да го извърша, ако не се бе намесил Червения Пирс.

Келс се намираше в много лошо настроение и правеше впечатление на силно загрижен човек; той говореше с Джоана така естествено, като че ли имаше право да разчита на нейната симпатия. Следователно и този злодей не се различаваше по нищо от обикновените хора в подробностите и дреболиите на живота, в своите планове, грижи, чувства и приятелства. Той също беше човешко същество и някои неща, които за страничния наблюдател биха изглеждали като голямо нещастие, за него бяха скъпи, сякаш са част от неговата личност. Джоана даде израз на престорено съчувствие, каквото не можеше да изпитва в действителност.

— Мисля, че вие сте врагове с Гулден.

Келс седна върху един от сандъците и кобурът с тежкия му револвер се опря на пода. Той погледна Джоана по начин, сякаш бе забравил, че тя е жена и при това негова пленница.

— До днес не съм мислил никога по този въпрос — каза той. — С Гулден се, спогаждахме винаги, защото аз го разбирах. Дадох му възможност да напредне между нас. Той не се е променил ни най-малко. Остава си все същият. Но сега като че ли забелязвам известна разлика у него. Гулден ми направи за пръв път впечатление там — в Загубения каньон. Джоана, мисля, че причината сте вие.

— Не! О, не! — извика девойката разтреперана.

— Може би се заблуждавам. Във всеки случай, нещо с него не е в ред. Гулден никога не е имал приятел или другар. Позицията, която зае по отношение на Бейли, ми е съвършено неясна и непонятна. Защо този пияница ненадейно му е станал така скъп? Гулден е много опърничав човек. Всичко и всички го тласкат към противоречие. Някакво колелце в мозъка му се е развинтило и това обстоятелство го прави опасен... Отдавна съм искал да се отърва от него. И след снощната случка взех твърдо решение за това. Но сега тази работа далеч не изглежда така лесна.

— Защо? — запита Джоана с любопитство.

— Пирс, Ууд, Бърд и всички други момчета, на чиято поддръжка разчитам, ми заявиха, че това не може да стане. Дават ми да разбера, че Гулден има силна позиция тук сред моите хора и в цялата погранична област. Аз изпаднах в ярост. Не вярвам в това. Но тъй като не зная с положителност — какво мога да направя?... Всички мои хора се страхуват от Гулден. Това е истината... Струва ми се, че и аз самият се страхувам от него.

— Вие! — възкликна Джоана неволно.

Келс действително имаше вид на човек, който се срамува от себе си.

— Вярвам, че това е самата истина, Джоана — потвърди той. Този Гулден не е човек. Аз никога не съм се страхувал от истински хора. Но той... той е див звяр.

— Напомня ми горила — каза Джоана.

— Познавам само един човек, който не се плаши от Гулден. Новодошъл е в нашето погранично царство. Нарича се Джим Клийв. Един млад момък, когото не мога да разбера. Но той не би се поколебал да напляска в лицето и самия сатана. Тук Клийв няма да живее дълго време. Но човек не може да знае нищо с положителност. Хора като него, които презират смъртта, често биват щадени от нея дълги години... Някога и аз бях такъв... Клийв ни чу, когато разговаряхме с Пирс относно Гулден, и каза: „Келс, ще предизвикам свада и ще прогоня този Гулден от лагера или ще го застрелям.“

— И какво отговорихте вие? — запита Джоана, мъчейки се да придаде твърдост на своя глас и държейки очите си сведени надолу.

— Аз му рекох: „Джим, вашето предложение ми импонира, но аз не желая да ви убият“... Този момък наистина притежава рядка

храброст. Предложението си изказа с такъв тон, като че ли предлагаше да затегне ремъка на седлото ми. Гулден е в състояние да накара десетки мъже да затанцуват. Доказал го е. Когато стане нужда да се даде смъртоносен изстрел, още не съм чул някой да е задминал неговите постижения.

— Затова ли се страхувате от него?

— Не — отговори Келс буйно, сякаш бе докачено мъжкото му достойнство. — Страх ме е от него само защото е Гулден. В неговата личност има нещо гадно и гнусно... Гулден е човекоядец!

Джоана вдиша очите си, сякаш не бе чула добре.

— Безспорен факт. Известен по цялата граница. Гулден не е самохвалко. Но все пак чували са го да бъбри. Бил е моряк — пират. При едно пътуване претърпял корабокрушение и страхът от гладната смърт го тласнал към човекоядство. Той е разказвал тази история в Калифорния и по лагерите в Невада. Никой обаче не искал да му вярва. Преди няколко години Гулден бил отрязан от снега в планините зад Левистон. Имал двама другари със себе си. И тримата били заплашени от гладна смърт. Станало необходимо да направят опит да си пробият път през снега. Тръгнали. Напредването било страшно трудно. По-късно Гулден разказваше, че другарите му грохнали и умрели от изтощение. Всъщност той ги е убил, като по този начин за втори път спасил живота си чрез людоедство. След като този факт стана общоизвестен, хората престанаха да се съмняват и в канибалските истории през време на пиратството му... Но за него се разказва още една много по-страшна история. Веднъж отвякъл едно момиче и го замъкнал в планините. След свършването на зимата се върнал сам и разказал, че вързал момичето голо в една дупка, където то умряло от студ.

— Ох, колко отвратително! — простена Джоана.

— Не знам доколко е истина всичко това. Но аз го вярвам. Гулден не е човек. И най-лошите от нас имат поне малко съвест. Могат да различават доброто от злото. Но Гулден не може това. Той стои подолу от всякакъв морал. Той няма никакво понятие за мъжественост, от каквото са лишени само най-пропадналите типове от изметта на обществото. Тази история с момичето го обрисова най-добре. Гулден е човек от каменната ера. Едно бездушно същество... Тук на границата,

ако той пожелае, тъкмо поради своя характер, може да стигне до най-голямата власт.

— Келс, не му позволявайте да ме вижда — замоли се Джоана с покъртителен глас.

Изглежда, че бандитът не можеше да проумее страха, който изразяваха гласът и погледът на Джоана. За него тя беше само проста слушателка. И внезапно, с мрачно и замислено лице, той излезе от стаята и остави девойката сама.

* * *

Джоана не го видя цели три дни, с изключение на някои бегли погледи, които хвърляше през дупките на завесата. Тя държеше вратата барикадирана с коловете и не говореше с никого, освен с Бейт Ууд, който редовно ѝ донасяше храна. Джоана крачеше из стаята си подобно на животно в клетка. През тези три дни в хижата на Келс бяха идвали само неколцина посетители и те не се задържаха за дълго време. Джоана установи, че Келс не прекарва цялото си време в хижата. Беше явно, че той може вече да язди кон. На четвъртия ден Келс се появи пред завесата и почука. Джоана го пусна да влезе и забеляза, че бандитът се е поправил напълно и пак е станал предишният Келс — хладен, непринуден, весел, със същия израз на странните си сиви очи.

— Добър ден, Джоана. Вие не изглеждате твърде загрижена от отсъствието на... вашия съпруг, забравил своите обязанности.

Келс се засмя, сякаш подигравате сам себе си, но беше явно, че нейният вид му доставя удоволствие; в гласа му се долавяше някакъв неопределен тон, който вдъхваше уважение.

— Вашето отсъствие действително не ми създаваше грижи — отговори Джоана.

Въпреки всичко тя почувствува облекчение, че го вижда най-после.

— Мога да си представя това — рече Келс сухо. — Впрочем аз бях много зает със своите хора и... с планове си. Развитието на работите е задоволително. Червения Пирс умишлено се сближи с Гулден. Разцепление и раздори не е имало. Впрочем Гулден замина.

Някои твърдят, че е тръгнал на лов за едно младо момиче на име Брандер. Надявам се, че някой ще застреля някъде този звяр... Джоана, скоро ще напуснем това селище. Очаквам известия, които ще променят хода на работите. Не искам да ви оставя тук. Ще яздим през най-стръмни и недостъпни пътеки, а вашите дрехи са станали на парцали; трябва да си намерите друго облекло.

— И аз съм на същото мнение — каза Джоана и заопипва тънките си и износени дрехи, които почти висяха на парцали по тялото ѝ. — Първият храст, край който мина, ще ми смъкне тези дрипи от гърба.

— Неприятна работа — каза Келс ядосано, сърдейки се на себе си. — Откъде, по дяволите, да ви намеря дрехи? Двеста мили разстояние оттук до най-малкото населено място... съвършено пустинна област... Слушайте, носила ли сте някога мъжки дрехи?

— Да-а, когато ходех с чичо си на лов или за да търсим злато — отговори девойката неохотно.

Внезапно по лицето на Келс се плъзна дръзка и радостна усмивка, която го преобрази съвършено. Той си затърка ръцете доволно и започна да се смее гръмко, сякаш бе чул крайно сполучлива шегга. След това изпитателните му погледи зашариха нагоре-надолу по стройното тяло на Джоана.

— Почакайте малко, ще се върна веднага — каза той.

Келс остави Джоана сама и след малко тя го чу да рови в голямата купчина с всевъзможни вещи, която бе забелязала в ъгъла на голямото помещение. Скоро той се върна при Джоана с един вързоп в ръка. Развърза го на леглото и разгъна предметите.

— Спортните дрехи на Денди Дайл — каза той живо. — Денди беше нещо като странствуващ рицар. И носеше подходящо облекло за ролята си. Веднъж обаче се опита да нападне пътническа кола, при което един енергичен пътник, неразбиращ от шегги, го застреля. Денди не издъхна на място. Успя да се измъкне и умря в горите. Неколцина от хората ми го намериха и донесоха дрехите му. Тези дрехи струват цяло състояние. Но никой от нас не може да ги носи — много са тесни.

Облеклото се състоеше от черно сомбреро с тежка сребърна лента, тъмносиня блуза и бродирана кожена жилетка, пълна лента с патрони и револвер със седефена дръжка, панталон от здраво сукно,

високи ботуши с ревери и позлатени шпори — всичко от първокачествен материал и най-фина изработка.

— Джоана, ще ви направя и една черна маска от периферията на филцовата си шапка. Тогава ще бъдете просто великолепна.

Бандитът произнесе това с момчешко въодушевление.

— Келс, вероятно не искате да кажете, че трябва да нося тези дрехи? — запита Джоана колебливо.

— Разбира се, че ще ги носите. А защо не? Те подходат тъкмо за вас. Малко фантастични, но вие сте момиче. Това не може да се скрие. Пък и аз не желая да го крия.

— Отказвам — заяви Джоана.

— Извинявайте... но ще трябва да се подчините — отговори Келс хладно, макар и учтиво.

— Не! — извика Джоана.

Тя не можа да запази хладнокръвие.

— Джоана, ще трябва да изминете заедно с мене големи разстояния. Понякога ще, яздим дори и през нощта. Понякога ще препускаме с шеметна бързина, за да избегнем преследвачите си. Вие ще ме придружавате из лагерите и трябва да носите здрави, удобни и свободни дрехи. И да бъдете маскирана. Тук имате цялото си облекло, изработено като че ли специално за вас. Какво щастие: здрав и хубав плат, който ще издържи на всички напрежения и при това подходящ за момиче... Облечете тези дрехи още сега, веднага!

— Казах вече, не! — изкрещя Джоана в лицето на разбойника.

— Какво значение може да има за вас, че дрехите са принадлежали на младеж, който сега е мъртъв? На, вижте тази дупка на ризата. Тя е от куршум. Само не бъдете чувствителна. Това би утежило нашата роля.

— Мистър Келс, вие, изглежда, сте забравили съвършено, че аз съм... момиче.

Погледът на Келс изрази безгранично удивление.

— Може би... Ще си спомня. Но вие сама казахте, че сте носила вече мъжко облекло.

— Да, палтото и работния панталон на брат си; а и те ми стояха като чувал — отговори Джоана.

Лицето на Келс се оживи. После той избухна в гръмък смях.

— Разбирам. Тези дрехи... ще прилепнат на тялото ви... като ръкавица. Чудесно! Горя от желание да ви видя в тях.

— Никога няма да ме видите.

Келс стана сериозен и очите му изпуснаха искри.

— Вие не желаете да понесете и най-малката шега. Ще ви оставя за малко. Когато се върна, да сте облечена в тези дрехи!

Гласът на главатаря бе добил онзи тон, който девойката бе чувала, когато дава заповеди на хората си.

От погледа на Джоана искреше упоритост.

— Когато се върна, искам да ви намеря облечена в новите дрехи — повтори Келс. — В противен случай ще... насила ще смъкна тези парцали от тялото ви!... Вие сте малък, но жилав дявол и аз може би още не се чувствам достатъчно здрав, за да ви облека насила новите дрехи. Но мога да повикам други на помощ... Ако ме ядосате много, може би ще почакам завръщането на Гулден!

Краката на Джоана се подкосиха и тя падна върху леглото. Келс бе способен да изпълни заканата си буквално. Сега Джоана разбра скрития смисъл на блясъка в неговите очи. В даден момент той можеше да бъде истински и напълно нормален човек, за да се преобрази съвършено още в следната секунда. При последната му промяна девойката неволно откри в неговото лице своя смъртен враг. И разбра за последен път, че е наложително да играе своята игра спрямо разбойника. Трябваше да влага всички сили, целия си разум, цялата си женска хитрост, да изтъква всички свои прелести, за да поддържа надмощието на по-доброто аз в раздвоената личност на Келс. Иначе всички нейни усилия биха отишли напразно.

— Понеже ме принуждавате... ще се подчиня — каза Джоана с печален глас.

Келс напусна стаята ѝ, без да произнесе нито дума повече.

Джоана свали мръсното си и изпокъсано облекло и събу износените си ботуши; след това, с трескава бързина, цяла трепереща от страх при мисълта, че Келс може да се върне всяка секунда, тя навлече костюма на убития бандит. Без съмнение Денди Дайл трябва да е бил неин истински двойник, защото дрехите му ѝ прилягаха превъзходно. Джоана изпитваше такова странно усещане, че не намираще смелост да се погледне в огледалото. И когато най-после се реши да хвърли един поглед в него, в миг отскочи назад — от

удивление, но същевременно и от срам. Ако лицето ѝ не беше открито, девойката не би познала сама себе си. Какво чудо бе станало с фигурата ѝ — с нейната стройна и гъвкава женска фигура? Сега тя приличаше на безсрамно момиче, което е надянало елегантен мъжки костюм през време на маскарад.

Срамът, който девойката изпитваше, бе проява на едно друго чувство. Гадно и противно чувство, породено от съзнанието, че не е могла да заглуши леките тръпки от радост при вида на своята фигура в огледалото. Джоана се възмущаваше от себе си, не можейки да си обясни на какво се дължи неволното ѝ възхищение, че този костюм откроява по един прелъстителен начин всяка линия и всяка извивка на нейното тяло; в тези мъжки дрехи женските форми на Джоана изпъкваха така ясно, както в никое женско облекло, което бе носила досега през живота си.

В този момент Келс потропа на вратата и извика:

— Джоана, облякохте ли се?

— Да — отговори тя.

Но тази дума се изтръгна от нейните устни против волята ѝ.

Келс влезе при девойката.

Подчинявайки се на един безумен, инстинктивен импулс, Джоана грабна една покривка от леглото и бързо закри горната част от фигурата си. С пурпурночервени бузи и широко разтворени очи, девойката стоеше пред разбойника, треперейки като лист с цялото си тяло.

Келс бе влязъл в стаята с любопитна усмивка и със свойствения си подигравателен блясък в очите. В следния миг усмивката му замръзна и блясъкът угасна. Той устреми погледа си в покривката и после върху лицето на девойката. И едва сега схвана напълно какво душевно изтезание представлява за нея това предreshване. Разбойникът като че ли изпита съжаление към момичето и каза покъртен:

— Ех, ти, малка глупачке!

Чувството на милост към нея като че ли го ожесточи. Той се обърна гърбом към Джоана и се загледа навън през една цепнатина между гредите. Отново, както толкова пъти вече, мислите му почнаха да странствуват из неговото минало, което му навяваше само скръб и мъчителни спомени.

Въпреки голямото си вълнение Джоана забеляза какво въздействие произведе върху Келс нейната неочаквана и несъзнателна постъпка. Това бе постъпка на невинно и неопитно момиче. Но с тънкия усет на жена, в каквато момичето се превърна в следния миг, Джоана схвана и прецени чувствата, които разбойникът изпита при нейната постъпка. Както в Келс, така също и в Джоана живееха две различни личности.

— Стремя се да се отнасям благоприлично с вас — продължи Келс, без да обръща поглед към девойката. — Искам да ви създам възможност да гледате на едно лошо положение откъм добрата му страна. Но вие сте дете... малко момиченце!... А пък аз съм разбойник. Човек, загубен за всичко хубаво и добро. И все пак човек, който желае да ви притежава!

— Не, вие не сте загубен за всичко хубаво и добро — отвърна Джоана с голяма сериозност. — Не мога да разбера какво чувствавам. Но зная едно нещо: ако вместо вас беше Гулден... аз не бих направила опит... да се прикрия с тази покривка. А това значи, че ви считам за човек и вече... вече не се страхувам от вас. И поради това се държа като... изненадано момиче... Ох, нима не можете да проумеее това?

— Не, не мога да го проумея — отговори разбойникът. — Бих желал да не съм ви довличал тук! Бих желал да не съм ви срещал! Сега вече е късно.

— Никога не е късно... Вие... вие още нищо... не сте ми сторили.

— Но аз ви обичам! — избухна Келс. — Не както преди... о, не! Сега ясно съзнавам едно нещо... че до днес не съм обичал истински нито една жена. Любовта е обладала цялото ми същество. Чувствавам тази любов като въжето около шията си, когато щяха да ме бесят.

Джоана потрепери пред този изблик на неговите чувства. Тя окончателно се убеди, че този странен и силен мъж е изцяло завладян от страшна, пламенна страст към нея. Изправена срещу тази безспорна и неумолима действителност, тя се чудеше какво да отговори. Но съзнанието за неговата любов ѝ вдъхна нов кураж.

Келс престоя дълго време до стената, обърнат с гръб към Джоана, гледайки навън към зеления склон. След това каза тихо, говорейки сякаш на себе си:

— Аз размесих картите и сам изтеглих моята карта. Тя губи... И сега, против волята си, съм принуден да водя играта докрай!

При тези думи той обърна лицето си към Джоана. Пронизителният поглед, който зашари по нейната фигура, накара девойката да побърза и изпълни своето решение: да подеме отново играта си с разбойника.

Джоана пусна покривката на пода. Мрачното изражение изчезна от лицето на Келс. Стоманената твърдост по чертите на това лице се разнесе и то засия от възхищение. Джоана никога не бе виждала подобна усмивка по устните на Келс. В неговата усмивка и в смаяния му поглед девойката прочете безпределния възторг, който нейната красота будеше в разбойника. Келс се наслаждаваше на фигурата ѝ в безмълвна унесеност. Въпреки мъжкия си костюм, въпреки факта, че Келс беше човек с лош характер и лоши дела, Джоана съзнаваше, че никога до днес не е получавала по-голям и по-искрен комплимент. Най-послед езикът на Келс се развърза:

— Джоана, вие сте най-красивата жена, която съм виждал през живота си!

— Не мога да свикна с това облекло — отвърна девойката. — Не мога... Не желая да излизам оттук, облечена в този костюм.

— Ще можете. Погледнете това нещо, то може би ще ви настрои иначе. Вие сте толкова страхлива.

Келс показа на девойката едно парче от дебело черно сукно, което вероятно бе изрязал от някое сомбреро. Постави сукното върху нейното лице, измери челото и очите ѝ, извади ножа от джоба си и придаде на маската желаната форма. Накрай проби две дупки за очите и привърза двата края с кожена връв.

— Опитайте тази маска... Така. Свалете я по-долу, към очите. Така... Сега се погледнете в огледалото.

Джоана хвърли поглед към огледалото и не видя нищо друго, освен един непознат човек с маска на лицето. Тя престана да бъде Джоана Рандъл. Нейната самоличност беше вече съвършено променена.

— Нито един човек... който ме е познавал някога... не би могъл да ме познае сега — промълви тя и тази утешителна мисъл извика пред въображението ѝ образа на Джим Клийв.

— Това нещо не съм имал предвид — заяви Келс. — Но вие имате право... Джоана, ако моите предвиждания не ме лъжат, не ще мине дълго време и вие ще станете любимата тема на разговорите около лагерните огньове и в селищата на златотърсачите.

Тази забележка на Келс представляваше за Джоана доказателство за странната гордост на бандита от славата, която си бе създал всред обитателите на граничната област; тази забележка доказваше истинността на ония страшни и чудни истории, в които се говореше за похожденията на разбойници и диви жени край границата. Джоана никога не бе вярвала на тези истории. Досега тя ги беше смятала като неизбежна част от живота в тази дива страна, където няма законност и ред. Един златотърсач прекарва една нощ до някой лагерен огън и разказва някаква странна история; на сутринта златотърсачът си заминава и никой не го вижда повече. Но историята му продължава да се разказва. Джоана се замисли: нима може да съществува по-чудна история от историята на нейния живот, който изглеждаше като някакво предопределение на съдбата? В мозъка на девойката бушуваха неясни, шеметни мисли — Келс и неговата банда, дивите планински пътеки, лагери и селища, злато и пътнически коли, обири, сражения, убийства, бесни препускания в тъмнината и след това: обратно към Джим Клийв и неговата гибел.

Внезапно Келс пристъпи до Джоана и я прегърна откъм гърба. Джоана изтръпна. Тя се бе оставила да я надхитрят. Сега лежеше в прегръдките на Келс и не можеше да се защитава.

— Джоана, целуни ме! — прошепна ѝ той нежно, с плътен, дълбок глас.

— Не! — извика Джоана силно.

Последва моментно мълчание; девойката усещаше как неговата прегръдка се затяга около тялото ѝ и става все по-здрава; гърдите му бурно се вдигаха и падаха.

— Тогава аз ще те принудя! — изхърка Келс.

Гласът му прозвуча съвсем различен, сякаш тези думи бяха изговорени от друг човек. После отблъсна Джоана малко назад, освободи едната си ръка, улови девойката за брадичката и се опита да повдигне лицето ѝ нагоре.

Джоана обаче оказвате дива, отчаяна съпротива. Тя повярва, че вече е окончателно загубена, но тази увереност само увеличи нейния

гняв и подкрепи силите ѝ. С наведена глава, с изопнати мускули, с втвърдено тяло и несломима енергия девойката се борете срещу бандита, без да вика, без да се моли. Двамата се боричкаха из цялата стая, люшкаха се от стена на стена, прекатуриха масата, обърнаха столовете и най-сетне паднаха върху леглото. Изведнъж желязната прегръдка на Келс се разкъса. Джоана скочи на крака, задъхана, с разрошена коса, и се отдалечи от разбойника, отстъпвайки гърбом. Борбата бе водена от нейна страна с отчаяние и ожесточеност. Джоана бе излязла победителка, защото се бе оказала по-силна от Келс, който явно още не бе оздравял напълно. Той се изправи полека и сложи ръка на гърдите си. Лицето му беше изпито, мокро от пот, разкривено от страст и сгърчено от болка. Изглежда, че през време на жестоката борба Джоана го бе наранила; може би раната му се бе разтворила отново.

— С нож ли ме... прободохте... та ме боли толкова? — изпъшка Келс и вдигна треперещата си ръка.

— Не, браних се само с голи ръце — извика девойката изтръпнала.

— Пак ранен... проклетие!... Какъв страхливец съм аз... и куче при това! Не съм дори половин мъж!... Ти, малко момиченце... и аз не можах да те... задържа!

Болките и срамът, които Келс изпитваше, представляваха страшна гледка за Джоана, защото тя го съжаляваше и защото вече предчувствуваше, че неговото мъжко достойнство отново ще се издигне над мрачните и жестоки нагони на насилието. Джоана имате право. В бандита настъпи внезапна промяна. Онова състояние, което правете от Келс живо олицетворение на порочност и падение, отстъпи място на гордост и човещина. По лицето му се изписа неизразима горест. Съкрушен напълно, Келс взе колана на Денди Дайл, който Джоана бе оставила на леглото, и извади револвера от кобура. След като отвори магазина, за да провери дали е пълен, Келс захвърли оръжието в краката на Джоана.

— Ето! Вземи... и този път свърши делото си по-добре — каза той.

Гласът му беше толкова силен и убедителен, че подеждства върху Джоана като внушение. Тя се наведе несъзнателно и вдигна револвера.

— Какво искате да кажете? — смотолеви Джоана.

— Стреляйте още веднъж срещу мене! Освободете ме от моите мъки... от жалкото ми съществуване!... Всичко ми е омръзнало — всичко. Много ще се радвам, ако ме убиете!

— Келс! — измънка Джоана с угаснал глас.

— Използвайте случая... сега, когато нямам сили да се справя с вас... Насочете оръжието срещу мене... Убийте ме!

Келс говореше с такава ужасна и настойчива сериозност, че Джоана бе готова да се поддаде на хипнотичното влияние на волевата му сила и без малко щеше да изпълни желанието му.

— Вие сте обезумял — каза тя. — Аз не желая да ви убивам. Не бих могла да го сторя... Не искам от вас нищо повече... освен да се отнасяте с мене в рамките на благоприличието.

— Правех това... доколкото ми бе възможно. Този път исках само да се пошегувам... когато ви прегърнах. Но щом почувствувах вашето тяло между ръцете си!... Престанах да се владея и забравих всякакви правила на благоприличието. Сега виждам нещата ясно. Джоана Рандъл, касае се за моя живот или за вашата душа!

Разбойникът се изправи в целия си ръст, мрачен, потресен, свалил всякаква маска, разголил своята същност.

Безсилните пръсти на Джоана изпуснаха револвера.

— Това ли е вашето решение? — запита Келс с дрезгав глас.

— Не мога да ви убия!

— Да не се страхувате от другите мъже?... От Гулден? Да не е тази причината, че не можете да ме убиете? Вие се страхувате да останете сама. Плашите се от опасностите, с които е свързан един опит за бягство?

— Не помислих дори за тези мъже.

— Тогава... моят живот или вашата душа!

Келс пристъпи напред и се наведе към Джоана дотолкова, че тя протегна напред треперещите си ръце. След дивата и ожесточена борба реакцията не бе закъсняла да настъпи: Джоана отново стана слаба и забрави своя план.

— Щом нямате милост... тогава ще трябва... да жертвувам моята душа — промълви девойката. — Защото аз не мога да ви убия... Чувствувате ли се способен да вземете това оръжие... да го насочите срещу мене... и да ме застреляте?

— Не. Защото ви обичам.

— Вие не ме обичате. Да убиете душата е по-черно престъпление, отколкото да умъртвите тялото.

Едно проблясване в странните сири очи на Келс внезапно внуши на Джоана спасителна идея. Като порой изведнъж се вляха в нея всички онези фини, неуловими сили и трикове на жената, която си е поставила за цел да подмами един мъж, да го промени, да го омагьоса. Тя пристъпи бързо към Келс и застана до самия него. Протегна ръцете си. Едната ѝ ръка бе окървавена от силен удар в една греда през време на борбата. Китките ѝ бяха червени, подути, раздрани — следи от яростните хватки на бандита.

— Ето. Вижте делото си. Вие бяхте животно. И мене принудихте да се боря като животно. Ръцете ми станаха нокти на хищна птица, цялото ми тяло — здрав възел от мускули. Вие не можахте да ме задържите, не успяхте да ме целунете. Да предположим, че бъдете в състояние да ме задържите... по-късно... и постигнете целта си. И тогава аз ще стана само една празна обвивка на жена: една студена черупка, грохнала, сгърчена, едно бездушно същество, неспособно за каквото и да било себеотдаване... Всичко, което представлява моята личност, момичето, жената, която вие се кълнете, че обичате, ще потъне в най-скритите и тъмни глъбини на сърцето ми, което ще се изпълни с погнуса, ще прелее от омраза, ще се отвори до смърт. Вие ще ме обезличите, ще ме лишите от душа. Вашите устни ще целуват и вашите прегръдки ще притискат едно обезчестено създание, една девойка, на която вие сте отнели най-скъпото. Топлината, сладостта, трепетът, животът, страстта, чувствената взаимност — всичко онова, което изпълва тялото и душата на жената и я прави приятна и любима, — всичко ще бъде мъртво, убито от вас.

Джоана пристъпи още по-близо до Келс. И в момента, когато неговият живот или нейната душа висяха на косъм от смъртта, чудото стана — онова вечно чудо, името на което е жена. Джоана само в един миг преобрази съвършено своята личност и стана пълна противоположност на онова буйно, диво и неотстъпчиво момиче, което бе победило разбойника в борбата.

— Оставете ме... да ви покажа разликата — промълви тя и се наведе към него пламнала, нежна, мила, безподобна в своята прелъстителна женственост. — Нещо ми нашепва... вдъхва ми сила...

Какво би могло да стане... ако се случи едно малко нещо!... Ако в моето голямо нещастие... вие се преобразите в истински човек, не вече лош, а добър... И ако е възможно, почувствайте разликата в жената, когато тя се отдава от сърце... Аз ще ви покажа тази разлика — за да спася душата си!

Джоана протегна ръцете си към Келс, който стоеше замаян и я гледаше като омагьосан, плъзна се леко в неговите обятия, притисна се към снагата му и остана за момент в прегръдките му — тръпнещо, отдадено тяло; и тогава, вдигайки бледото си лице, искрена в своето желание да даде на този мъж да вкуси поне за миг от красотата, нежността и душата на женската любов, тя залепи топлите си и тръпнещи устни върху устните на Келс.

След това Джоана бързо се изскубна от неговите прегръдки, трепереща и уплашена. Но разбойникът стоеше като закован, сякаш бе преживял нето, което надминаваше всяка мислима граница, което надхвърляше всичко, което бе очаквал, и всичко, на което се бе надявал. Злият израз на лицето му, дълбоките бръчки на порока, животинските страсти и нагони — всичко това изчезна от личността на Келс, който сякаш изведнъж потъна в блясъка на едно голямо преображение.

— Велики Боже! — промълви той едва чуто.

След това се събуди сякаш от дълбок сън, скочи надолу по стъпалата, дръпна силно завесата и изчезна.

Джоана се хвърли на леглото и изля остатъка от силите си в утешителни сълзи. Тя бе победила. И нямаше вече причини да се плаши от Келс занаяпред. В тоя единствен, кратък миг на себеотдаване тя бе издигнала бандита над самия него.

Но на каква цена!

ГЛАВА 10

На следния ден Келс повика Джоана в предната хижа. Девојката констатира, че нейната вяра и надеждите ѝ се бяха осъществили. Това убеждение се създаде у нея не толкова от необяснимата скръб, отпечатана върху застарялото лице на Келс, колкото от обзелото я силно чувство, че нейната власт и обаяние са пораснали още повече в очите на Келс и са го направили по-човечен.

— Джоана, не бива повече да чезнете като пленница в онази задна стая — започна той. — Изглеждате бледа и отслабнала. Излизайте вън на слънце и чист въздух. Ще бъде също от полза за вас, ако привикнете с бандата. Тази сутрин Бейт Ууд дойде при мене и ми каза, че ви е сметнал за духа на Денди Дайл. Това име ще ви остане. Безразлично ми е как ще се отнасяте с моите хора. Но ако се държите към тях любезно, ще спечелите повече. Не се отдалечавайте много от нашата хижа. И ако някой каже или направи нещо, което не е по вашия вкус, изтеглете револвера си, вместо да крещите и викате Келс на помощ. По този начин вие така ще респектирате тия негодници, че няма да смеят да мръднат във ваше присъствие.

Излизането навън от хижата в костюма на Денди Дайл представляваше за Джоана особено мъчително изпитание. Стъпките ѝ не бяха твърде сигурни, а под маската студени тръпки лазеха по лицето ѝ. Девојката не изпитваше страх, а срам. Би предпочела да умре, отколкото да бъде позната от Джим Клийв в тези безобразни дрехи.

Пред хижата чакаха цяла редица оседлани и прашни коне. Когато Джоана се появи, голяма група мъже, които седяха или сновяха пред вратата, прекъснаха разговорите си. От тези мъже се излъчваше един специфичен дъх, някаква смесица от миризми — прах, коне, кожа, уиски и тютюн. Джоана не познаваше никого от тези бандити и това обстоятелство ѝ помогна да възвърне бързо своето самообладание. Без съмнение, нейното появяване бе произвело истинска сензация всред тези безделници. Тази мисъл достави истинско удоволствие на девојката. Бандитите се заяпаха в нея — неподвижни и с отворена

уста. Един стар, брадат разбойник изгърва лулата от устата си, без да забележи това. Един тъмнокож младеж с див изглед, по чието лице пороците и разюзданият живот бяха сложили своя отпечатък, пръв се раздвижи и свали сомбрерото си с непохватна галантност. След това и останалите поздравиха девойката, малко грубо и несръчно, но все пак с желание да се покажат любезни.

Джоана на драго сърце би се впуснала в бяг, но се помъчи да издържи този кръстосан огън от любопитни и безсрамни погледи, запазвайки пълно равнодушие и престорено безгрижие. Щом веднъж преодолее стеснението от първото си появяване, всичко друго ще тръгне по-леко. Джоана се радваше, че носи маска на лицето си. Тя отговори едва чуто и с почти несвързани думи на поздравите и с това навлезе във втората фаза на своите преживелици между разбойниците. Нейната естествена непринуденост започна да се възвръща постепенно, а заедно с това се възвръщаше и предишният ѝ разум, и предишната ѝ смелост.

Макар да беше вече привикнала с безобразните физиономии на пограничните бандити, при по-внимателно вглеждане Джоана откри още по-диви и грозни лица. Но въпреки отвратителната външност на бандитите, въпреки безсрамното и нескривано възхищение, изписано по техните лица, Джоана забеляза, че по тези лица не липсва и известна следа от съчувствие, любезност и добродушие.

Бавно и с привлечени крачки, Джоана се отдалечи от групата мъже, провря се в редицата на уморените коне и започна да ги потупва приятелски по шиите.

Не след дълго конник долетя като хала по пътеката и скочи от седлото пред хижата на Келс, а малко по-късно в лагера пристигнаха бързо и други двама конници. Минавайки край Джоана, те приковаха в нея кръглите си опулени очи. Внезапно тя схвана причината на своето напрегнато внимание; непрекъснато, каквото и да правеше, каквото и да мислеше или говореше, в главата ѝ живееше будната и плаха мисъл за Джим Клийв. Къде беше той? Какво правеше? Пиян ли беше сега, на карти ли играеше, биеше ли се, или пък спеше? Беше ли останал почтен? Ако го срещне, какво щеше да се случи? Как щеше да му обясни своето поведение и положението си, преди той да застреля някого? Нов страх се зароди в нейната душа и този страх растеше

постоянно: Клийв ще я познае въпреки предрешването ѝ, въпреки маската ѝ.

Джоана започна да се разхожда нагоре-надолу, завладяна всецяло от тази мисъл. Изведнъж необикновено раздвижване всред бандитите привлече нейното внимание и го насочи към група мъже, които бяха обградили неколцина конници. Изглежда, че ги посрещаха. Джоана позна Червения Пирс, позна Френчи, и... сърцето ѝ моментално спря да бие. Тя бе познала и Джим Клийв.

Конниците яздеха по пътеката в посока към лагера. В следния миг сърцето на Джоана затуптя, сякаш заплашваше да се пръсне. Тя не би могла да застане пред очите на Джим; не смееше да разчита на своето предрешване. Всичките ѝ планове се стопиха в миг, сякаш не бяха съществували никога. Джоана забрави Келс. Забрави дори и страха си от вероятното поведение на Джим Клийв. Срещата, неизбежното ѝ познаване от Джим, мъката, която той щеше да изпита при внезапното откриване на нейното положение, фалшивата представа, която щеше да си създаде за нея — всичко това прогони всякаква друга мисъл от главата на Джоана. С маска или без маска, тя нямаше да може да издържи на пронизателните му погледи. И подобно на истински страхливец, се обърна и побърза назад към хижата.

Но преди още да прекрачи прага, девойката откри, че нещо необикновено бе развълнувало бандитите, които зяпаха с небивал интерес към приближаващата се група. Високи гласове загърмяха в ушите на Джоана. Докато прекосяваше вратата, покрай нея изтича Келс, без да я забележи.

Хижата бе съвършено празна. През външната врата Джоана забеляза една част от бандитите, събрали се на купчина, с вдигнати глави, разговарящи силно и възбудено. След това чу заповедния глас на Келс, но не можа да разбере нито дума. Врявата от дрезгавите гласове стана още по-силна. Келс се появи на вратата, придружен от Червения Пирс. Зад тях идеше Джим Клийв. Щом тримата влязоха в хижата, бандитите нахълтаха вътре като разярен рояк пчели. Келс говореше, Джим говореше, но техните гласове се губеха в невъобразимата глъчка. Внезапно Келс даде воля на темперамента си:

— Занемейте... нехранимайковци — изрева той и по заплашителния израз на лицето му пролича неговото положение на водач и властта, с която разполагате.

Бандитите изведнъж утихнаха.

— И тъй... какво е станало? — запита той.

— Не се нервирай, шефе — отговори Пирс весело. — Нищо лошо не се е случило... Клийв даде възможност на Гулден да се запознае с неговия револвер, и нищо повече.

Келс трепна съвсем леко, едва забележимо, обаче енергията на движенията му и бегъл, светкавичен проблясък по лицето му създадоха в Джоана убеждението, че той изпитва адска радост. А нейното сърце се присви от ледено учудване.

— Гулден!

Възклицанието на Келс беше същевременно и буен въпрос, и страстно очакване.

— Не, не е пукнал — отговори Пирс. — Този бик не се убива така лесно. Но все пак е доста прострелян. Лежи отсреща при Бърд. Мисля, че ти трябва да отидеш при него и му превържеш раните.

— Може спокойно да пукне, ако разчита на лекарска помощ от мене — отговори Келс. — Къде е Бейт Ууд?... Бейт, вземи моята аптечка и се погрижи за Гулден. А сега, Ред^[1], разкажи ми как стана това сбиване!

— Причината е, че близките приятели на Гулден търсеха да се спречат с Клийв, Клийв търсеше да се спречка с тях... и аз помежду им!... Трябва да ти кажа, шефе, че положих доста труд, за да не получа и аз някой куршум в тялото си.

Докато този бърз разговор се водеше между Келс и помощника му, Клийв седеше върху ръба на масата, с угарка от цигара в уста, и размахваше насам-натам прашния си ботуш с такава сила, че шпората дрънчеше. Лицето му беше бяло, с изключение на няколко петна под очите, които изглеждаха като отоци. Джоана никога не бе го виждала в такава състояние. Тя бе склонна да предположи, че е пил... може би и сега още е пиян. Колко ясно четеше в това изтерзано лице! Тя трябваше да си прехапе езика, за да не зариде високо. Да, Джим беше загубен!

— Защо се скараха? — запита Келс.

— Питай Клийв — отвърна Пирс. — Нямам никакво желание да говоря повече вместо него.

Келс се обърна към Клийв и пристъпи до него. Гледката на тези двама мъже, които стояха лице срещу лице, разтърси Джоана до

дълбините на душата ѝ. Каква противоположност представляваха двамата! Келс беше суров, повелителен, силен и енергичен, изпълнен с нескрито и приятелско уважение към този млад изгнаник, който сам се бе изключил от обществото на хората. Клийв изглеждаше отсъстващ духом, всецяло откъснат от околната среда, равнодушен към всичко, блед, уморен — съвършено олицетворение на презрението. Двамата мъже надминаваха далеч и по ръст, и по дух зяпащите около тях бандити.

— Клиив, защо изтеглихте своя револвер срещу Гулден? — запита Келс рязко.

— Това е моя работа — отговори Клиив бавно и устремил в Келс пронизителния си поглед, издуха към тавана тънък, синкав стълб тютюнев дим.

— Разбира се... Но аз си спомням какво ме попитахте неотдавна... относно Гулден. Това ли е причината?

— Не — отговори Клиив. — Моя лична работа.

— Добре. Но бих желал да узная всичко. Пирс казва, че вие сте се скарали с приятелите на Гулден. Ако не мога да възстановя мира между вас, ще бъда принуден да взема страна.

— Келс, аз нямам нужда от никого на моя страна — каза Клиив и захвърли угарката от цигарата.

— Все пак, да — отвърна Келс търпеливо. — Всеки човек в тази гранична област има нужда от приятели и помощници. И е щастлив, когато намери такива.

— Може и да е така, но аз не търся и не желая помощници.

— Това е ваша работа. Не искам да натрапвам своя съвет.

Силата на Келс и неговата способност да владее и печели хората се проявиха в поведението и думите му. За него нямаше нищо по-лесно от това да принуди Джим Клиив към съпротива. Този разбойнически водач беше нагодил до невероятна степен характера си към дивите условия на живота в пограничната област.

— Следователно не желаете да погледнете в моите карти? — запита Клиив, устремил тъмния си остър поглед в Келс.

— Аз пасувам, Джим — отговори бандитът спокойно.

Клийв започна да свива нова цигара. Джоана забеляза, че силните му загорели ръце потреперват и отгатна, че не вълнението беше причина за това, а разстройството на нервите му. Сърцето ѝ се

сви от мъка за Джим. Горчива болка раздра душата ѝ. Как ясно изразявате неговото бледо и мрачно лице пълното му падение! Джим беше избягал на границата, обладан от бясна ярост срещу Джоана... и срещу себе си. И тук, всред пустинята, той вероятно е загубил вече всяка представа за себе си и всеки спомен за нея. Хвърлил се бе стремглаво и всеотдайно в безпътния живот край границата, чиито променливи, сурови и много често фатални събития може би отдавна са му донесли жадуваната забрава. Но изглежда, че Джим бе обладан също и от бясно желание да руши и унищожава с цел да причини и своето собствено унищожение.

Джоана потръпна, като си спомни с какво лекомислие бе подиграла нараненото честолубие на този младеж... с каква язвителност му бе изказала мнението си, че той не притежава достатъчно мъжество и смелост, за да стане дори злосторник!

— Слушай, Ред — обърна се Келс към Червения Пирс. — Разкажи ми какво се е случило... какво си видял ти. Джим не може да има нещо против.

— Сигурно — отговори Пирс, побързал да се отзове на поканата. — Ние всички седяхме насреща у Бърд. Момчетата бяха образували няколко групи и играеха на карти. Снощи Гулден се върна в лагера. Той е винаги сърдит и раздразнен, но този път мрачното му настроение надминаваше всяка представа. Не говореше много, никой не го закачи и нищо не се случи. Всички помислихме, че излетът му е излязъл злополучен. Днес Гулден проявява особено неспокойствие. Непрекъснато се разхождаше нагоре-надолу, като ягуар в клетка. Можеш да бъдеш сигурен, че ние се пазехме да го закачим. Ненадейно той се приближи до нашата група — аз, Клийв, Бърд и Тексас играехме на карти — и без малко щеше да прекатури масата върху нас. Аз грабнах златото, Клийв спаси бутилката с уиски. Всички бяхме пили, а Клийв — най-много. Бърд побледня като мъртвец от гняв, а Тексас едва не се задуши от ярост. Но всички ние се страхувахме от Гулден с изключение на Клийв, както се установи по-късно. Той обаче не се помръдна и с нищо не издаде, че има лоши намерения. Гулден стовари юмрука си върху масата и се обърна към Клийв:

— Проектирам една работа, която ще ви хареса. Елате с мене.

— Работа ли? Слушайте какво ще ви кажа, човече: вашите работи, каквито и да са, не могат да ми се харесат — отвърна Клийв

бавно и студено.

— Келс — продължи Червения Пирс, — на тебе е известно какво става с Гулден, когато получи припадък. Като че ли го завладяват хиляди демони! Аз съм виждал герои на револвера, които търсят свади... и горят от желание да застрелят някого. Но Гулден беше хиляди пъти по-бесен. Вярвайте ми всички: аз съм твърдо убеден, че в неговия мозък нещо не е в ред!

— Клийв, — каза Гулден — аз открих златната мина на стария Брандер... Там се намира и момичето му.

По лицето на Клийв пробягна сякаш огнена светкавица — продължи Пирс своя разказ. — Всички си припомнихме за Луче... и започнахме да присвиваме гърбовете си, готови да се навеждаме под куршумите. Гулден не промени с нищо израза на лицето си. Изобщо в неговата външност мъчно може да се забележи промяна при какъвто и да било случай. Но аз почувствувах, че в гърдите му пламна ад.

— Охо! Наистина ли? — извика Клийв бързо, сякаш тази вест го беше зарадвала. — И пипнахте ли вече девойката?

— Не още. Само изследвах почвата. Предлагам ви да дойдете с мене. Златото ще си поделим, а момичето ще взема аз.

Клийв замахна с бутилката уиски през главата си и я стовари с такава сила върху черепа на Гулден, че той се повали на пода като пъп. Клийв скочи на крака с чевръстината на котка и револверът блесна в ръката му. Всички момчета в миг се изпокриха и сгушиха из ъглите. И докато аз се спасявах, търсейки безопасно кътче, видях Гулден, който лежете върху дъските проснат по гръб, да вади револвера си. Внезапно движението на ръката му се прекъсна и тя увисна надолу. Едната страна от лицето му се обля в кръв. Бях почти убеден, че светлината на живота вече е угаснала в Гулден, затова скочих и улових Клийв. Всичко би се наредило прекрасно, ако Гулден чисто и просто бе пожелал да се пресели в ада. Но не било писано така. Гулден дойде на себе си и зарева като див звяр, викайки на помощ своите приятели и търсейки револвера си. Ревът му сигурно се е чувал от една миля разстояние... След това, както вече ти казах, аз положих неимоверни усилия, за да осуеят избухването на междуособици и общо сбиване. Докато Гулден ревете, крещеше и квичеше, аз доведох момчетата тук при тебе. Той лежи насреща с простреляна физиономия. И с това инцидентът се приключи.

Келс се замисли за момент. После изгледа изпитателно мрачните лица на бандитите.

— Това стълкновение изяснява един въпрос — започна той. — Ние трябва да имаме организация. Ако всички вие не сте само шайка от глупци, ще проумеете това. Вие имате нужда от действителен главатар. Повечето от вас признават мене за водач, но има и такива, които държат за Гулден. Поради единствената причина, че Гулден е кръвожаден демон. Днес ние преживяваме най-дивите времена, каквито са виждани някога на Запад, а много скоро времената ще станат още по-диви. Като изпълнителна машина, Гулден е великолепен. Не знае що е страх. Той е великан. Обича борбата, жадува да върши убийства. Но Гулден е почти умопобъркан. Инцидентът с Клийв най-добре доказва това. Аз предоставям на вашия здрав разум да вземе решение. Гулден язди из горите и дебне за някой самотен лагер, за да го обере. Или за някое момиче, за да го отвлече. Той не помисля дори да обсъжда своите планове с мене или с някого от вас, на чийто здрав разум аз се доверявам. Гулден винаги е без злато, а също така и повечето от неговите привърженици. Не зная кои влизат в това число. И не ме интересува. Но ще се наложи да се разделим, ако Гулден и неговите другари продължават да не се вслушват в моите съвети и да не изпълняват моите заповеди. Съвсем не желая да взема страната на Клийв. Но всеки от вас ще се съгласи, че методите на действие, които Гулден прилага, дезорганизируют нашата банда. Той е при нас вече от дълго време. А се обръща към Клийв и му предлага съучастие в работа. Клийв е чужденец за нас. Макар да изглежда много подходящ за нашата банда, все пак той още не е приет в нея. Гулден не би трябвало да се обръща към него. Това не е честна игра. Ние не можем да отгатнем какво е било истинското намерение на Гулден, но не е вероятно, че действително е искал да вземе Клийв със себе си. Това е някаква уловка от негова страна. Той трябваше да заяви... Обмислете този въпрос, момчета. Гулден ли предпочитате за водач или мене? А сега се махайте отгук!

Силните и откровени думи на Келс явно оказаха своето действие. Шайката се измъкна мълчаливо от хижата на Келс и при него останаха само Пирс и Клийв.

— Джим, вие толкова ли страстно желаете да се биете, или просто искате да се изтъкнете като рицар-закрилник на всички млади

момичета из тези писти краища?

Клийв изпусна из устата си кълбо дим, който му закри главата.

— Не съм човек, който търси свади — отговори той.

— Което значи, че кръвта ви се качва в главата само при споменаване думата „момиче“?

Клийв направи силно движение с ръка, което даде да се разбере, че Келс има право.

— Ех, дано само аз не стана причина да ви се качи кръвта в главата! — извика Келс хапливо. — Защото аз желая да стана ваш приятел, ако ми дадете възможност, разбира се... Но кажете ми откровено, че сте истински мъж... в случай, че желаете да ви бъда приятел!

— Благодаря ви, Келс — отговори Клиив сериозно. — Аз не струвам нищо, иначе не бих се намирал тук... Но не мога... не мога да понасям тези истории с млади момичета.

— Ще се промените — заяви Келс е горчивина. — Сам ще видите как ще станете друг човек, след като прекарате няколко самотни години по тия места! Вие още не разбирате живота в това гранично царство. Млад сте. Живял съм в златоносните полета на Калифорния и Невада. Златната треска лишава хората от разум. Ако не бъдете застрелян, сигурно ще се промените; ако останете жив, ще опознаете живота около тази граница. Войната разрушава моралните сили на човека; но нищо не може да се сравни с това, което ще преживеете по тия места през идните няколко години. Насам прииждат потоци от мъже, заедно с жените и дъщерите си. Пръскат се из цялата област. Намират злато. Значи подушили са мириса на кръвта. Почакайте само, докато се открият огромни залежи от злато! Тогава ще видите как мъже и жени ще се върнат с десетки хиляди години назад... Просто ще подивеят... И тогава какво значение може да има едно момиче повече или по-малко?

— Вижте какво, Келс: аз бях обичан от момиче толкова сърдечно, че то ме направи герой. По тази причина сега не мога да понасям да гледам пред очите си гаври с момичета.

Клийв произнесе тези думи почти небрежно, държанието му беше спокойно и хладно, изразът на лицето му — непроницаем. Но горчивата нотка в гласа му издаваше, че неговото твърдение не отговаря на истината.

Червения Пирс тегли своето заключение и се изсмя гръмко, сякаш Клийв бе разказал чудесен виц. Келс поклати глава със съмнение, като че ли за него прозрачната лъжа на Клийв само усложнява положението. Самият Клийв се извърна настрана, сякаш за миг бе свършено забравил съществуването на другарите си.

* * *

Малко по-късно, всред мрака и мълчанието на нощта, Джоана Рандъл лежеше без сън в леглото си, преследвана от бледното лице на Джим, изпълнена с удивление от безумното благородство на неговото сърце, възхитена до най-дълбоките гънки на душата си от истинския смисъл на неговото нападение върху Гулден и терзана от една любов, която се бе засилила до непознати размери, вследствие на преживените от нея страхове и поради дивите страсти и разюздания живот в това гранично царство.

Дори и насън Джоана съсредоточаваше всичката сила на волята си, за да се подготви да посрещне неизбежния и съдбоносен момент, в който ще застане пред очите на Джим Клийв. Този момент трябваше да дойде. И тя трябваше да намери в себе си достатъчно сили и смелост, за да преживее достойно тази среща, без да гледа на страшните терзания, които ще разкъсват гърдите ѝ. В края на краищата, въпреки непрекъснатото напрежение на нейните телесни и душевни сили, досегашните преживелици на девойката между бандитите бяха завършвали безкрайно по-щастливо, отколкото можете да се очаква. Джоана се молеше горещо на Бога това нейно щастие да продължава и занапред.

Тази нощ Джоана спа облечена в дрехите на Денди Дайл, като събу само ботушите си. Неведнъж, обръщайки се неспокойно насън, тя се разбуждаше от натиска на тежкия револвер, който не бе извадила от кобура. В такива моменти се сепваше и напругаше мисълта си в тъмнината, докато си спомни и разбере какво става с нея: тя, Джоана Рандъл, се намира пленница в един разбойнически лагер, облечена в дрехите на един убит бандит, с неговия револвер на кръста си — дори и по време на сън. Тази действителност се струваше на Джоана

невероятна, невъзможна. Но все пак студената и гладко полирана дръжка на револвера ѝ вдъхвате кураж и чувство на сигурност.

Когато на следната сутрин Джоана излезе от стаята си, бе взела решение да наложи някакъв изход от своето положение.

Келс закусваше до масата; Бейт Ууд му прислужваше.

— Добро утро, Денди! — поздрави я главатарят изненадан и с удоволствие. — Много сте ранобудна.

Джоана отговори на неговия поздрав и заяви, че не може да спи вечно.

— Джоана, сега вие сменяте перушината си. Обзалагам се, че преди да изтече месецът, ще нападнете първата си пощенска кола.

— Да нападна пощенска кола ли? — повтори момичето като ехо.

— Разбира се. Ще бъде голямо събитие и твърде весело при това — потвърди Келс и се засмя. — Хайде, седнете да закусите с мене... Бейт, погрижи се по-живо за закуската... Джоана, чудесно е да ви гледа човек. Но маската ви променя. Никой не може да ви се любовува на красотата... А знаете ли, че вашият мил обожател Гулден е изваден от строя понастоящем?

Келс повтори с явно задоволство историята, която Джоана бе чула предната вечер от устата на Червения Пирс; на девойката направи впечатление, че Келс употреби доста време, за да описва Джим Клийв.

— Започнах да изпитвам искрена симпатия към него — добави Келс. — Той е много чуден и особен младеж. Но се държи повече като зрял мъж, отколкото като момък. Наклонен съм да вярвам, че някое проклето момиче е разбило сърцето на това прекрасно момче. Изневерила му е или нещо подобно. Мнозинството от жените не струват пукната пара, Джоана. До неотдавна мислех, че всички жени без изключение са лоши, но откакто ви познавам, съм променил мнението си. Преживях нещо, което промени и чувствата ми. Но все пак едно момиче между милиони не може да измени същността на жените.

— Какво би направил този Джим Клийв, ако ме види? — запита Джоана и почти се задуши от произнасянето на скъпото име.

— Не яжте толкова бързо, момиче — рече Келс. — Вие сте едва на седемнадесет години и разполагате с достатъчно време пред себе си... Впрочем аз мислих дълго време относно този Клийв. Той не е побъркан като Гулден, но може би е по-опасен и от него. Опасен е,

защото не знае какво прави... не изпитва абсолютно никакъв страх от смъртта... а освен това умее да борава удивително бързо с револвера. Последните две качества са лоша и твърде опасна комбинация. Клийв е в състояние да пречука един човек без никакво колебание. Досега е застрелял трима души, а също и при инцидента с Гулден е стрелял срещу него с намерение да го убие. Започвам да изпитвам безпокойство за срещата между Клийв и вас, Джоана. Но вярвам, че ще съумея да го спечеля и подчиня на моето влияние. Не мога да го заплашвам — той не се плаши. Да го принуждавам също не мога — не се покорява. Но може би ще ми се удаде да го заблудя. Поръчах на Червения Пирс да му разкаже, че вие сте моя жена. Нека се надяваме, че поне той ще повярва. Защото... другите не вярват. Във всеки случай вие скоро ще се срещнете с Джим Клийв, може би още днес. Джоана, желая от вас да се отнасяте любезно с него. Ако ми се удаде да влея малко разум в лудата му глава и ако мога да му попреча да пиянствува толкова много — Клийв ще стане за мене най-сигурният човек в пограничната област.

— Значи ли това, че аз трябва да ви окажа съдействие при вашия опит да подмамите този младеж да стане член на бандата ви? — запита Джоана, която още не бе станала пълна господарка на своя глас.

— Толкова ли е страшна тази работа? — отвърна Келс на въпроса с въпрос.

Гласът му издаде раздражение; погледът му се устреми в лицето на девойката.

— Аз... аз не зная — заекна Джоана. — Този младеж... престъпник ли е вече?

— Не. Той е добър и почтен момък, който е само подлудял... когото някое момиче е лишило от разум. Вече ви казах това. Изглежда, че вие не можете да схванете истинската същност на нещата. Ако мога да контролирам този Клийв, ще бъде от голяма полза за мене — смел, ловък и опасен мъж, който ще се наложи тук, край границата. Но ако не мога да го подчиня на волята си, тогава... с него е свършено, преди да измине и седмица. Той ще бъде застрелян или прободен с нож при някое сбиване. Ако не го ръководя аз, Клийв ще отлети право в ада, закъдето впрочем е тръгнал вече!

Джоана бутна чинията, вдигна глава и твърдо погледна бандита в очите.

— Келс, аз бих предпочела... неговото... неговото поприще да намери бърз край и той да полети в... в... отколкото да продължи да живее и да стане бандит и убиец под вашите заповеди.

Келс се изсмя подигравателно; но яростното движение, с което захвърли чашата си върху стената, показва, че Джоана наистина притежава чудно умение да го засяга и оскърбява дълбоко.

— Вие проявявате състрадание към него само защото аз ви казах, че някое момиче го е прогонило тук при нас — рече Келс. — Но аз ви заявявам, че Джим Клийв е пропаднал човек. Ще разберете това, щом го видите. Все пак аз вярвам, че моята симпатия действително може да бъде само от полза за него, както и за всеки друг човек в това погранично царство. Сега желая да ми отговорите, дали сте готова да ми помогнете? Ще кажете ли и вие една думичка, за да укрепите моето влияние над този необуздан младеж?

— Трябва... по-напред да го видя.

— Много ловко се отклонявате — изръмжа Келс. Но изведнъж лицето му се проясни. — Все забравям, че сте още дете! Слушайте! Правете каквото желаете. Но искам да спра вашето внимание върху необходимостта да си възвърнете отново предишната смелост. — Той сниши своя глас и погледна към Бейт Ууд. — Оная смелост, която притежавахте, когато стреляхте върху мене. Пред нас стоят събития... чудни и разнообразни. Откриване на големи златни залежи. Хора, завладени от безумна жажда за злато! Жените няма да струват повече от шепа памучно семе!... Глад, труд, страдания, болести, престъпления, кръв, убийства, бесилки — смърт — всичко това е нищо, абсолютно нищо! Само златото е нещо! Безсънни нощи... адски дни... нападения и битки... все чужденци с алчни очи! Нещата, които дават смисъл на живота, ще бъдат забравени и самият живот ще стане много евтина стока. Значение ще има само тоя жълт метал — златото, за което мъжете губят разсъдък си, а жените продават дутите си!

* * *

След закуската Келс нареди да доведат коня на Джоана от корала и да го оседлаят. След това се обърна към девойката и каза с покровителствен тон:

— Трябва да яздите всеки ден по малко. Необходимо е да се държите в добра форма. Може да се случи скоро да препускаме подир прекрасен лов и не желая вашето тяло да се разкапе на съставните си части.

— Къде да яздя? — запита Джоана.

— Където желаете. Котловината има две посоки.

— Ще наредите ли да ме следят?

— Не, ако ми заявите, че няма да бягате.

— Вярвате ли ми?

— Да.

— Добре. Обещавам. Ако променя решението си, ще ви предупредя.

— Не, само това не, Джоана. Аз... аз... Няма какво да се прави... Стигнахме дотам, че аз не мога вече без вас. И не знам какво бих направил, ако ви загубя.

Когато Джоана се качи на седлото, Келс добави:

— Не позволявайте никому от тези негодници да ви отправя неприлични думи.

Джоана препусна коня си. Тя се замисли върху чудния факт, че въпреки своята омраза днес бе настроена спрямо този бандит много по-меко, отколкото всеки друг път. Когато Келс я виждаше, очите му светваха, гласът му звучеше по-нежно, държанието му се променяше и ставаше човешко. Днес той отново бе имал желание да ѝ каже, че я обича, но бе успял да овладее своето вълнение. Срамуваше ли се? Беше ли прозрял в дълбините на душата си? Презираше ли сега дивата си страст, която бе смятал за любов? В съществуването на Келс водеха жестока борба противоречиви и враждебни една на друга сили.

Беше още ранна утрин и розови проблясъци багреха свежата зеленина. Джоана пусна пъргавия си кон отначало в лек ход, после в галоп. Продължи да язди надлъж по котловината, докато местността стана сурова и планинска. След това обърна коня си и заязди обратно, под клоните на бориките, покрай дървените хижи, до мястото, където котловината се стесняваше в пролом и преминаваше в широката долина. На това място срещна трима конници, потънали в прах, които караха обоз пред себе си. Един от конниците, очевидно голям шегобиец, вдигна ръце във въздуха и придаде на лицето си престорено ужасен израз.

— Горе ръцете, приятели! — провикна се той. — Струва ми се, че сме се изпречили на пътя на възкръсналия Денди Дайл.

Двамата другари на бандита побързаха да последват неговия пример и вдигнаха ръце нагоре. Тримата започнаха да измерват Джоана с дръзки и безочливи погледи. Тя бе попаднала едва ли не в прегръдките им при един завой на пътя и спря коня си пред самите тях, тъй като не бе възможно да се разминат.

— Да, сигурно е новият Денди Дайл, за когото ни разправиха — заяви вторият.

— Не, това е само костюмът на Денди, в който се крие жена — добави третият.

Джоана обърна коня си и тръгна обратно по същия път. Погледите на тези негодници сякаш я изгаряха. Тя беше маскирана и предрешена, но в мъжкия костюм женските ѝ форми изпъкваха ясно и по-прелъстително, привличайки като магнит безсрамните погледи на тримата мъже. Ако в тях съществуваше макар и съвсем слабо чувство за благоприличие, то сигурно това чувство бе изчезнало окончателно при вида на бандитския костюм, в който Джоана бе облечена. Как е възможно да носи подобно облекло върху своето тяло? Нима не е гавра с нейните най-свети и съкровени чувства да се излага постоянно на въздействието, което фигурата ѝ в този костюм произвежда върху тия мерзки погранични разбойници? Не, това ѝ е безразлично, чувствата ѝ не може да се притъпят, докато я крепи нейната любов към Джим Клийв. При мисълта за него сърцето на девойката отново заби лудо, огнени тръпки полазиха по снагата ѝ.

За последен път Джоана се убеди, че е готова да понесе и най-големите жертви, ако с това може да спаси Джим Клийв.

По обратния път през котловината Джоана видя мнозина бандити; някои водеха конете си за юздите, други цепеха дърва, трети стояха по вратите на дървените си колиби и се протягаха или прозяваха. Джоана избягваше да минава близко край разбойниците, но дори и отдалеч чувствуваше любопитните им погледи, устремени в нея.

Един от тия мерзавци, полузакрит зад прозорец, постави ръцете си около устата във форма на тръба и се провикна, мъчейки се да придаде нежност и ласкавост на своя глас:

— Ало, любов моя!

Джоана изпита срам от себе си, че изобщо може да се почувствува оскърбена. Тя се учудваше на крайно изострената си чувствителност, която изглеждаше да взема все по-често надмощие над разума ѝ. Действително това погранично царство на разбойниците бе породило в нея чувства, които тя не бе считала за възможни дори и насън.

Джоана се отклони от пътя и насочи коня си към отсрещната страна на котловината. Покрай потока растяха гъсти върбови шубраци. Тя започна да си пробива полека път всред върбалака, търсейки удобен брод през потока. Конят ѝ пръхтеше от жажда. Скоро Джоана се увери, че няма да намери по-удобно място за преминаване на другия бряг и насочи коня си към потока през една тясна алея между върбите. Тя скочи от седлото върху обраслата с мъх земя и свали юздата от животното, за да му даде възможност да пие по-удобно.

Внезапно девойката почувствува, че не е сама на това място. Но не виждаше човек нито пред себе си, нито зад коня си. Обърна се наляво. Джим Клийв, който бе коленичил над потока, се изправи тъкмо в този момент. В ръката си държеше кърпа. Лицето му беше мокро. Намираше се на около десетина крачки от нея.

Джоана не можа да задържи един тих вик. Дори този вик да бе коствал живота ѝ, тя не би могла да не го изпусне. Изненадата ѝ беше толкова голяма, че парализира цялото ѝ тяло. Джоана не би могла да помръдне дори пръста си. И всеки миг очакваше да чуе своето име от устата на Джим Клийв.

Младежът се взираше втренчено в нея. На утринната светлина лицето му изглеждаше продълговато и бледно като на мъртвец. Само очите му бяха живи и сякаш изпускаха пламъци. В тия очи се отразяваше презрение — неописуемо презрение. Джим Клийв бе познал в Джоана само жената и неговото презрение се отнасяше до падналото създание, което не се свенеше да носи костюма на един бандит. По лицето на Джим се плъзна печална и горчива усмивка; след това то прие израз, който Джоана почувствува като удар с бич върху окървавената си душа. Джим започна да измерва прекрасно сложената ѝ женска фигура със същия онзи дързък и похотлив поглед, който тя виждаше в очите на всички бандити и който поглед я възмущаваше до дъното на душата ѝ. Това именно бе неочакваното... невъзможното... от страна на Джим Клийв. Как може и той да я гледа така! И как е

възможно да чувствава върху себе си такъв поглед от Джим... и да бъде още жива?

Джоана дръпна силно юздата на коня си, нагази слепешком в потока, премина го криво-ляво, метна се бързо върху седлото и препусна към хижата. Пред погледа ѝ се разстиляше сякаш мъгла и не виждаше нищо.

Келс се намираше вън от хижата, погълнат в разговор с неколцина бандити и не заговори Джоана. Девојката избяга в стаята си и барикадира вратата. Тръшна се на леглото, скри лицето си във възглавницата, дръпна завивката над главата си, за да не вижда дневната светлина, и дълго пролежа така с разбито сърце. Какво беше онова особено чувство, което Джоана бе считала за срам — онези огнени тръпки, които горяха кожата ѝ, когато чувствувахе върху себе си погледите на Келс и хората му — в сравнение с тия жестоки и адски мъчения, които сега раздираха нейните гърди? Една струя от горяща течна смола, по-черна и по-страшна от смъртта, бе пронизала душата ѝ, бе я жигосала с печата на позора. И тоя позор ѝ бе причинил човекът, когото тя обичаше, за чието спасение би умряла с усмивка на уста! Джим Клийв бе съзрял в нея изключително паднала жена, която обитава в лагера на бандитите. Неговата тъжна и горчива усмивка сигурно е била породена от мисълта, че е могъл някога да обича едно създание от нейния пол; а презрението му се отнасяше към измамената младост и опозореното женско достойнство, олицетворени така ярко от фигурата на Джоана. Но най-дълбоко засегната се чувствувахе от факта, че именно грацията на нейната фигура и прелестите на нейното тяло, които костюмът на мъртвия бандит толкова добре подчертаваше, съставяха причината, която бе прогонила Джим Клийв в това царство на кръв и престъпления; нейната красота беше първата стъпка към неговата гибел; тази красота именно го бе тласнала в средата на тези бандити, които сега го учеха на своите пороци и го водеха по пътя на злото и падението. Как бе могъл Джим да я погледне така! Нея — момичето, което бе обичал?

Джоана се тормозеше не поради обстоятелството, че Джим Клийв се бе заблудил съвършено както по отношение на характера ѝ, така и относно нейната самоличност. Не! Измъчваше я до смърт единствено мисълта, че от всички жени по света тъкмо тя трябваше да стане причина да се разпалят в гърдите на Джим същите, ония скитски

страсти, които бяха завладели и Келс, и Гулден, и всички останали разбойници.

— Ох, той беше пил... пиян беше! — шепнеше Джоана на себе си. — Не бива да го укорявам. Той не е моят предишен Джим. Той страда... променил се е свършено. Нищо вече не го свързва с тоя свят. Та какво друго бих могла да очаквам... застанала пред дрехи? Трябва да го видя. Трябва да му кажа всичко. Ако ме познае... без да имам възможност да му кажа защо съм тук... защо съм облечена така... без да мога да му се изповядам, да му кажа, че го обичам... че съм все още чиста... че съм му останала вярна... Ако не успея да му кажа всичко това, тогава... тогава той би ме застрелял!

Последните си думи Джоана почти изрева като ранена и загуби съзнание.

[1] Ред — обръщение към Червения Пирс, от red (англ.) — червен. — Б. ред. ↑

ГЛАВА 11

След срещата с Джим Клийв, която бе подействувала върху Джоана с такава неотразима мощ, че я бе дълбоко преобразила и укрепила, се заредиха сиви и еднообразни дни, които протичаха без никакви събития и сътресения.

Джоана кръстосваше на кон из многобройните пътеки на котловината и постепенно привикваше на погледите и шегите на бандитите, които започваше да понася, без да се вълнува.

Дните минаваха без събития, защото Джоана нито веднъж не видя Джим Клийв, макар непрестанно да го диреше с поглед. Много пъти чуваше бандитите да споменават името му. Намирал се ту тук, ту там — в лагера на Бърд или скитал из планините. Но Джим никога не посещаваше хижата на Келс; този факт, както Джоана забеляза, бе започнал леко да тревожи Келс. Изглежда, по никой начин не желаше да загуби приятелството на Клийв.

Вечер Джоана дебнеше от своето скривалище в съседната хижа, очаквайки с трепет появяването на Джим. Тя с мъка понасяше умората и отвращението си от врявата на бандитите, които говореха и се смееха високо, играеха на карти, караха се и пиеха непрекъснато; но отиваше да си легне много късно — след като се увери, че няма вече изгледи за появяването на Джим.

През време на своите наблюдения от пролуката на завесата Джоана установи, че Келс проявява особено силна страст към играта на карти; той беше обаче много лош играч, винаги играеше почтено и постоянно губеше. Освен това понасяше загубите твърде зле и пиеше прекалено. А когато се намираше под влияние на алкохола, Келс ставаше много опасен. Твърде често между бандитите избухваха остри спорове и свади, при които хижата кънтеше от най-безобразни псувни и ругатни, а в ръцете нерядко блясваха и револвери. Каквито и да бяха обаче пороците и слабостите на Келс, едно нещо не можеше да му се отрече: своята власт над тези необуздани мъже той упражняваше твърдо и непримиримо.

Една нощ обаче се запечата в паметта на Джоана: това беше нощта, през която Гулден ненадейно се появи отново в хижата на Келс. Кръвта на девойката се смрази в жилите ѝ само при вида на горилата. Дали този огромен звяр не дебнеше Джим Клийв, за да го убие? Ако е действително така, толкова по-зле за Гулден! — помисли Джоана. И в същия миг изтръпна при мисълта, че дивашките нрави на разбойниците бяха започнали да оказват гибелното си влияние и върху нея самата.

Гулден правеше впечатление на здрав и силен човек; ако не беше превръзката около главата му, той би изглеждал точно такъв, какъвто Джоана го бе запомнила. Гулден прояви интерес към хода на играта, обаче на приятелските поздрави на играчите отговори само със сърдито ръмжене. По едно време той се наведе към Келс и му каза нещо.

— Какво? — извика рязко бандитът и се обърна, за да погледне Гулден в очите.

Шумът затихна в миг; някой от играчите се изсмя многозначително.

— Ще ми заемеш ли една кесия златен прах? — запита Гулден повторно.

Лицето на Келс изрази удивление и после внезапна радост.

— Какво? Искаш злато от мене ли?

— Да, ще ти го върна.

— Гулден, в това не се съмнявам. Обаче трябва ли да тълкувам твоето искане в смисъл, че приемаш приятелското ми предложение?

— Можеш да го схващаш така — изръмжа Гулден. — Аз имам нужда от злато.

— Радвам се извънредно много, Гулден — отговори Келс. Думите му прозвучаха сериозно и искрено. — Аз пък имам нужда от тебе. Ние трябва да се погаждаме... Ето, вземи!

Той подаде на Гулден малка кесия от еленова кожа. Играта продължи. Интересна гледка представляваха тези мъже. Червения Пирс имаше пред себе си малки везни и непрекъснато теглеше купчинки златен прах. Изглежда, че стойността на една унция злато възлизаше на петнадесет долара, обаче истинската цена на парите нямаше значение за картоиграчите. Те пилееха златния прах по масата и пода, като че ли беше обикновен пясък. Въпреки това бандитите не

разполагаха с големи количества злато. Беше очевидно, че времената не бяха много доходни за тях. Джоана ги слушаше неведнъж да говорят за находки на злато по същия начин, както честните хора говорят за особено щастливи случаи. Но разбойниците подразбираха нещо съвсем друго: за тях откриването на значителни залежи от злато означаваше възможности за по-големи грабежи.

Гулден играеше така, както вършеше и всичко друго — с абсолютно безчувствие. Най-напред печелеше, после започна да губи, стана нужда втори път да заеме злато от Келс и захвана пак да печели. Не проявяваше никакво вълнение. Със своята женска интуиция Джоана се убеди, че единственият мотив на Гулден, ако изобщо в неговата игра имаше някакъв мотив, беше чувството му, че е противник на хора от своята категория. За Гулден играта на комар беше един вид борба.

Мнозинството от бандитите пиеха без мярка. С последния обоз в лагера бе пристигнал пресен алкохол. Когато играта наближи към края си, мнозина се клатушкаха вече. След като всички си отидоха, при Келс останаха само Червения Пирс и Бейт Ууд. Преди да си отиде, Пирс прояви такава ловкост в играта, че успя да измъкне доста злато от Келс.

— Шефе... Ред те мамеше — каза Бей Ууд след излизането на Пирс.

Келс беше загубил много и се намираше под влиянието на алкохола. Ругаейки най-безобразно, той изгони Ууд от хижата и постави напречните греди, които служеха вместо врата. След това започна да снове с несигурни крачки из помещението, докато най-сетне се приближи нерешително до отвора, водещ към стаята на Джоана.

Този нов обрат в нейното положение изпълни девойката с дълбока погнуса. Но тя не изпитваше вече и най-малкия страх от Келс. Джоана го наблюдаваше, докато стигна до нейната врата. Тогава тя се отдръпна малко назад. Разбойникът спря пред завесата, сякаш краката му се парализираха от страх. Мислите му като че ли бяха замъглени и колебливи. След това, предпазливо и съвсем бавно, той отмести завесата настрана. В тъмнината Келс не можеше да съзре Джоана, но тя го виждаше съвършено ясно. Ръцете му започнаха да опипват коловете. Но след като се убеди, че не може да отмести преградата,

разбойникът се отказа от своите опити. Остана за миг неподвижен, дишайки тежко, в странно унесена и нерешителна поза. После се върна назад.

Джоана чу, когато бандитът угаси фенера. Всичко потъна в мрак и тишина.

* * *

На сутринта, при закуска, разбойникът беше отново предишният Келс. Ако си спомняше нещо за действията си в пияно състояние, той умееше ефикасно да прикрива това от Джоана.

Когато девойката излезе навън, за да предприеме обичайната си утринна разходка, вниманието ѝ бе привлечено от конник, който летеше върху склона в посока към лагера. Конят му беше облян в пяна. Бандитите подвикваха възбудено от своите хижи срещу конника и хукваха насреща му гологлави и без палта. Бейт Ууд изтърва на земята седлото на Джоана и се развика:

— Келс! Келс!

Главатарят изхвъркна навън от хижата.

— Блики! — извика той и изпусна едно проклетие с тих, но развълнуван глас.

— Разбира се, че е Блики! — извика Ууд.

В иначе необикновено кратките очи на стария бандит се появи неприятен блясък.

Изглежда, че пристигането на този Блики предизвика силно възбуждение всред бандата. Джоана си припомни това име: Блики беше един от доверените хора на Келс. Конят спря като закован пред хижата и Блики скочи ловко от седлото. Той беше млад човек — нямаше повече от двадесет години — мършав, обгорен от слънцето. Но чертите на лицето му носеха отпечатъка на дългогодишен суров живот. Блики изтупа ръкавиците си, вдигайки малки облачета прах, но щом съгледа Келс, захвърли ги във въздуха, без да се грижи къде ще паднат.

— Злато! — извика той с пронизителен глас.

Бейт Ууд нададе рев като същински индианец. Ревът му бе подхванат силно от бандитите по склона, които бързаха към хижата на Келс.

— Голяма находка! Направена още преди седмици — заговори Блики запъхтян. — Аз, Джеси Смит и Хенди Оливър се натъкнахме на едно ново шосе — петдесет мили оттук по птичи полет, сто мили — за конник. Откриването на това шосе ни изненада извънредно много. Но щом започнахме да срещаме обози, конници, фургони, прерийни коли и дори пътническа кола, разбрахме, че нещо става там — в Мечите планини. Когато стигнахме до началото на изкопите, видяхме огромен лагер, който бръмчеше като кошер пчели. Джеси и Хенди продължиха пътя си по-нататък, с цел да разузнаят терена, а аз се върнах, за да дойда тук и ви уведомя. От снощи, преди залез-слънце, непрекъснато пришпорвам коня си... Джеси схвана работата само с един-единствен поглед, изпадна във възторг и зарева „ура“. Той ми рече: „Кажете на Келс, че находката е много голяма; нека и той изработи голям план. След ден-два ще бъдем при него с всички необходими подробности.“

Джоана наблюдаваше с остър поглед Келс, докато той напрегнато слушаше разказа на Блики, който задъхано говореше за голямата находка на злато. Но устните на Келс не произнесоха нито дума, докато тълпата бандити, които обсаждаха Блики, ревяха до прегракване. Келс закрачи нагоре-надолу, вкопчил здраво ръцете си една в друга, с полуотворени устни, през които се подаваха стиснатите му зъби — зъби като на булдог.

Сега бандитът имаше алчен вид, изглеждаше възпламенен, хитър и твърд като стомана, а свойственият му странен блясък в очите потъмня постепенно и се превърна в зловеща и хладнокръвна закана. Внезапно той се обърна енергично и шумните гласове на бандитите занемяха.

— Къде са Пирс и Гулден? Знаете ли къде са? — запита той.

— Аз мисля, че тази работа още не е известна никому, освен на тия, които присъствуват тук — отвърна Блики.

— Ред и Гул в този момент проспиват снощното си щастие — каза Бейт Ууд.

— Виждал ли е някой от вас младия Клийв — продължи Келс.

Гласът му прозвуча силно и рязко.

Никой не отговори. Внезапно Келс удари с юмрук в отворената шепа на лявата си ръка.

— Напред. Вдигнете бандата в тревога! Сборен пункт — колибата на Бед... Момчета, моментът, за който сме заложили всичко,

настъпи. Джеси Смит е видял събитията от 49-а и 51-а година. Той не би ни изпратил подобна вест, ако действително няма нещо много голямо. Напред!

Келс се запъти надолу по склона, бандитите тръгнаха подир него. По пътя се присъединиха към тях и други членове от бандата. Всички се притискаха, говореха разпалено, жестикулираха силно и възбудено.

Джоана остана сама. Резкият тон, с който Келс бе запитал за Клийв, я бе смазал. Тя смяташе Келс способен в края на краищата да убеди Клийв да се присъедини към бандата. Цялата тази шайка от изпечени злодеи напомняше на Джоана глутница вълци. А Келс беше най-проницателният и най-жестокият вълк — водач на глутницата.

Тази сутрин Джоана се отказа от разходката си. Тя започна да очаква връщането на Келс със страх и любопитство. Но той не се връщаше. Джоана прекара нащрек и следобеда, но нито от Келс, нито от друг някой от бандитите се виждаше и най-малката следа. Тя знае, че Келс създава с желязна воля и буйна кръв онази организация, на която неволно бе дала сполучливо име „Легионът край границата“. Джоана бе сигурна, че този легион ще бъде страшна напаст за страната. Келс беше злият дух, способен да кове престъпни планове от голям размер. Тази дива и откъсната гранична област със своите непристъпни скривалища беше благодатно поле на действие за легиона; досега бе липсвал само благоприятният случай, но сега и той се бе представил.

Джоана си припомни неуморните твърдения на чичо си, че Мечите планини ще преживеят още веднъж голяма находка на злато, която ще възбуди целия Запад и ще удиви целия свят. Блики бе заявил, че голямата находка е направена вече преди седмици. Прочее, прорицанието на Келс, че Джоана трябва да се приготви да бъде свидетелка на дивашки сцени и адски условия на живот, се бе осъществило. Джоана бе вярвала досега, че е видяла вече достатъчно ужаси, за да ѝ побелее косата; по сега предчувствуваше, че видяното от нея ще бъде нищо в сравнение със събитията, които предстояха. Тя живее изключително с бъдещето. И когато беше будна, и когато спеше, тя живееше само със сънища, копнежи, блянове и неспирни разсъждения; а над всичко тегнеше сянката на вечен страх и очакване.

Кога ще срещне отново Джим Клийв? Кога ще я познае той? Какво ще направи Джим? И какво може да направи тя? И в края на

краищата Келс ще се покаже или демон, или ще прояви човещина? Съществуваха ли действителни основания за нейния страх от Гулден, който страх постоянно я гнетеше? Оправдано ли беше нейното подозрение, че именно тя е причината за лошото държание на Гулден спрямо Келс? На какво се дължи това чувство у нея, тази непоклатима и фантастична увереност, че всъщност Гулден не е човек, а горила, която таи в себе си намерението да я отвлече? Тези въпроси, а също и хиляди други страхове и опасения, някои от които само въображаеми, но повечето от тях действителни и осезаеми, потискаха Джоана и не ѝ даваха мира. Какво предстоеше да се случи в най-близко бъдеще?

Към залез-слънце Джоана се умори да чака; тя се прибра в хижата и сама си приготви вечерята. Келс се завърна вкъщи при падането на тъмнината. Един бегъл поглед върху него увери Джоана, че събитията не се бяха развили по негово желание и вкус. Явно бе, че той кипи вътрешно. При вида на Джоана, Келс остана крайно изненадан; това доказваше, че обладан от треската и възбудата вследствие на развиващите се важни събития, той беше почти забравил своята пленница. Келс се извини пред Джоана, че вечерята ѝ не е била приготвена, като се оправда с това, че хората му са просто обезумели, мъчно се подчиняват, а и резултатът още не е окончателно установен. Келс говореше с кротък глас. Внезапно лицето му прие онова замислено изражение, което Джоана винаги тълкуваше като признак на душевна слабост.

— Бих желал да не съм ви довличал тук — каза той и улови ръцете ѝ. — Но вече е късно. Не мога да се лиша от вас... Но за... другия изход от положението... още не е късно!

— За кой изход говорите? Какво искате да кажете?

— Девойко, желаеш ли да избягаш с мене тази нощ? — прошепна ѝ той с хриплив глас. — Заклевам ти се, че ще се ожения за тебе... и ще започна почтен живот. Утре ще бъде много късно!... Желаш ли?

Джоана поклати глава отрицателно. Тя наистина го съжаляваше. Когато започваше да говори по този начин, той преставаше да бъде Келс бандитът. Джоана не можеше да потисне едно странно и необяснимо вълнение, което неговата безпределна страст пораждаше в нея. При влизането му в хижата той беше главатарят на бандитите, човек, в главата на когото зрееха страшни планове за кървави

престъпления и убийства; но още в следната секунда, щом погледът му падна върху нея, той отново стана слаб, разбит, съкрушен, обладан от безнадеждна любов.

— Говори, Джоана! — настоя той.

Ръцете му се свиха конвулсивно и лицето му се помрачи.

— Не, Келс — отговори тя.

— Защо? Защото съм бандит, ръцете на когото са окървавени ли?

— Не. Защото... защото не мога да ви обичам.

— Джоана, нима вие не предпочитате да станете моя жена и да направите от мене почтен човек... вместо да живеете тук като робиня, постоянно изложена на опасността да попаднете във властта на Гулден и да станете жертва на неговата дупка и въже?

— Аз знам, че вие няма да допуснете подобно нещо... никога няма да ме оставите в лапите на Гулден.

— Откъде знаете това? — извика Келс и слепите му очи се издуха от прилив на кръв.

— Вие смазахте звяра, който живееше във вашето същество... И вие... вие ме обичате.

Келс отблъсна Джоана от себе си с такова буйство, че тя почти щеше да падне.

— Аз ще преодоля тази любов... И пазете се тогава! — викна той с горест.

С бързо движение на ръката Келс заповяда на девойката да се прибере в стаята си и се обърна към вратата, пред която се чуваха шумните гласове на голяма група мъже, които се приближаваха.

Джоана се изкачи по стъпалата към стаята си, препъвайки се в тъмнината. След като залости коловите безшумно, за да прегради вратата, тя се приготви да чака и подслушва. Острото напрежение на нервите ѝ, което почти граничеше с физическа болка ѝ подсказваше, че тази нощ, която имаше такова огромно значение за Келс, ще бъде решителна и за нейната собствена съдба. Джоана се чувствуваше грабната от силния водовъртеж на събитията и знаеше, че пороят ще повлече и самата нея.

Келс бе напуснал жилището си. Силните гърлени гласове на бандитите се чуваха все по-глухо. За Джоана стана ясно, че те се отдалечават от хижата. Девойката изпита силно разочарование. Но скоро мъжете се върнаха обратно и Джоана разбра, че само се бяха

разхождали нагоре-надолу. След няколко секунди Келс влезе сам в хижата и запали фенерите, повечето от които окачи по стените, а на масата постави само два. После измъкна от купчината свои вещи един бележник и молив, които също постави на масата, заедно с един тежък, обкован със злато револвер.

След като извърши всички тези приготовления, Келс започна да снове бавно насам-натам и със скръстени на гърба ръце, с наведена глава, потънал в дълбоки и мъчителни мисли. Джоана бе виждала мнозина замислени хора, в най-различни пози и положения. Но сега пред нейните очи сновеше човек, духът на който сякаш излъчваше неуловими, но ужасни прояви на злото. Вътрешността на мрачната хижа започна да приема друг облик; седлата, юздите и оръжията по стените добиха тайнствено и дълбоко значение; бележникът, моливът и револверът на масата започнаха да вещаят злокобни престъпления на хора, които щяха да се превърнат в диваци. Над бандитите витаеше някаква зловеща и адска сила, която представляваше грозна опасност за далечните и неизвестни златотърсачи, отдали се на честен и мирен труд.

Келс вдигна глава, сякаш за да се вслуша в нещо, и внезапно в цялата му личност настана коренна промяна. Бремето, което го потискаше, изведнъж падна от плещите му. Той обгърна вратата със сериозен и повелителен поглед, подобно на генерал, който желае да вдъхнови и насърчи своите войници. Разнесоха се тежки стъпки, дрънкане на шпори и тихи, снишени гласове. Бандитите се приближаваха. Намираше ли се между тях и Джим Клийв.

Джоана непременно искаше да вижда и слуша по-добре. Опипвайки предпазливо в тъмнината, тя се премести към другата страна на стълбата, седна, спусна краката си в празнината и се облегна върху стената. Една голяма цепнатина между гредите ѝ даваше възможност да вижда от това място цялата вътрешност от жилището на Келс. Бандитите взеха да прекрачват прага един след друг — мълчаливи и съсредоточени. Джоана преброи двадесет и седем души. Стори ѝ се, че разбойниците се разделиха на две групи, при което по-голямата застана близо до Келс, а по-малката се нареди зад Гулден. Той бе махнал превръзката си. Откъснатото му от куршума на Джим ухо представляваше едно червено петно, което придаваше на горилата отвратителен изглед.

От Гулден също се излъчваше някаква особена сила. Но това не беше оная сила, която притежаваше Келс и която придаваше на последния жизненост и властен изглед. От Гулден се излъчваше само една зверска жестокост; властта, която тоя разбойник упражняваше, се дължеше единствено на огромната му физическа сила. При всяко стълкновение между Келс и Гулден, при което би играла роля не само физическата сила, Гулден неминуемо беше обречен на поражение. Хората, които застанаха зад Гулден, бяха все брадати мъже, тежковъоръжени, облечени в пъстро изкърпени ризи — най-грозните и пропаднали типове от цялата банда. Всички по-млади и не толкова сурови бандити като Червения Пирс, Френчи, Беди Джонс, Уилямс и разузнавачът Блики се намираха в групата около Келс. Джоана чувствуваше, че атмосферата е наситена с експлозив. За голяма нейна радост, Джим Клийв не се намираше между бандитите.

— Къде са Бед и Ууд? — запита Келс.

— Лекуват болния кон на Бърд — отговори Пирс. — Ще дойдат скоро. Но ти нали знаеш много добре, че двамата са винаги съгласни с твоите нареждания?

— Намерихте ли младия Клийв?

— Не. Скита някъде из горите. Но мисля, че той също няма да ни кара да го чакаме дълго.

Келс седна върху горния край на масата, взе малкия бележник в ръка и започна да си играе с него, докато погледът му измерваше хората наоколо.

— Насреща у Бърд размесихме картите отлично — подхвана главатарят. — Сега ще ги даваме... Кой иска карти?... Аз организирах моя граничен легион. И желая да имам неограничени права, безразлично дали разполагам с десет души или със стотина. И така, кой желае да му запиша името в моя бележник?

Червения Пирс пристъпи напред и сложи с мъка подписа си в бележника. Блики, Джонс, Уилямс и мнозина други последваха неговия пример. Никой не произнасяше нито дума, но всеки стискаше ръката на главатаря. Очевидно Келс не изискваше от тях да полагат клетва, а им предоставяше свобода на избор и се задоволяваше само с честната им дума. Този бандит притежаваше такова обаяние, че самата му личност придаваше на тази твърде проста церемония значението на

свещена клетва. Той не желаше в своя легион хора, които няма да му бъдат верни и предани до смърт.

— Келс, желаем да ни повториш още веднъж условията — покани го един от бандитите, който очевидно не бързаше да се запише.

В този момент Джоана зърна Джим Клийв, който влезе в хижата. Полазиха я тръпки от радост, но изпита същевременно и страх. Джим изглеждаше по-бледен от всякога; приличаше почти на призрак. Проницателният му поглед зашари из помещението, като се спря последователно върху Келс, Гулден и всички останали. След това се облегна към стената, явно желаейки да остане незабелязан и в сянка. По лицето на Келс не трепна нито едно мускулче, от което да се види, че е забелязал влизането на Клийв.

— Аз съм главатарят — отговори Келс спокойно. — Аз изработвам планове. Аз издавам заповедите. Никой не може да предприеме нищо без мое знание и съгласие. Равни дялове в злато... За всекиго по един дял... Вие давате честна дума, че ще ме следвате и подкрепяте безрезервно.

Одобрителен шепот премина като вълна през редиците на бандитите.

— Съгласен съм — заяви разбойникът, който бе изказал желание да чуе повторно условията.

Той пристъпи към масата. Тъй като не можеше да пише, сложи в бележника отпечатък от ръката си. Келс написа името му до отпечатъка. Останалите бандити от групата на Келс един след друг приеха условията на своя водач. Накрая останаха само Гулден и неговите хора.

— Гулден, все още ли не можеш да се решиш? — запита го Келс студено.

Великанът пристъпи към масата с тъпо изражение на лицето.

— Келс, аз също ще вляза в легиона, ако успеем да се спогодим — каза той с гръмкия си глас.

— Можеш да се обзаложиш, че действително няма да влезеш, ако предварително не се спогодим — викна му Келс остро. — Но... слушай, Гулден. Нека разгледаме този въпрос като приятели. Границата е достатъчно обширна, за да има място и за двама ни. Нуждая се от тебе. Желая да те имам на моя страна. Но ако не бихме

могли да се спогодим, значи ли това, че трябва да се караме и враждуваме? Какво е твоето мнение?

Нов шепот между бандитите показва, че те намираха предложението на Келс за разумно и го считаха като израз на добра воля.

— Кажи ми преди това какво ще правиш... как ще оперираш? — отговори Гулден.

Келс направи усилие да обуздае гнева и нетърпението си.

— Какво интересува това тебе или когото и да било от вас? — запита той. — Едно нещо трябва да бъде свършено ясно за всички ви: аз съм човекът, който ще има да мисли за всичко. Доказано е, че преди всичко е необходим мозък. Аз имам мозък. След това е провеждането на акцията. Ти, Пирс и цялата банда — всички вие ще се грижите за успешното провеждане на акцията. Какво още искаш да знаеш?

— По какъв начин възнамеряваш да оперираш? — повтори Гулден с упоритост.

Келс вдигна нагоре и двете си ръце, искайки да каже, че с този човек е невъзможно да се говори разумно.

— Добре, ще ти кажа и това — отговори той. — Внимавай сега... Не мога да обясня точно каква форма ще приемат моите планове, преди Джеси Смит да пристигне със своя доклад и преди да се намираме на мястото, където е направена находката. Но основата за нашата работа... И така, Гулден, слушай внимателно, за да не пропуснеш нито дума... А също и всички вие си отворете ушите добре. Ще пренесем цялото си имущество в лагера при златната мина. Ще си построим дървени хижи в покрайнините на селището, но няма да се натъпчем всички на едно място. Бандата ще се разпръсне. Повечето от вас ще трябва да играят комедия, подражавайки на заселниците — ще станат същински златотърсачи, като копаят, пият, играят на карти и вършат най-обикновените работи, каквито вършат всички други жители на лагера. Бърд например може да открие игрален дом. Червения Пирс ще си избере някакво друго занимание. Аз ще закупя няколко периметъра и ще наема работници да копаят. Ще променя своята личност и ще се стремя да създам връзки с всички повлиятелни хора, като ще казвам своята дума при по-важни случаи. Всички вие ще бъдете шпиони. Нощем ще идвате в моята хижа и ще ми докладвате. С дребни работи няма да се занимаваме. Златотърсачи,

които напуцат лагера с петдесет или сто фунта злато, ще бъдат издебвани и ограбвани. Ще бъдат спирани също така и коли, включително пощенски. Нападението ще извършва този, когото аз посоча. Всички трябва да бъдете трезви, когато това е необходимо. И всички ще се осланят изключително на мене, като имате сляпа вяра в моята преценка. През време на нападенията ще бъдете маскирани. И не ще произнасяте нито една думичка, която би могла да насочи подозренията върху нас. По този начин бихме могли да работим през цялото лято, без да се излагаме на риска да бъдем открити. Легионът край границата ще стане един тайнствен ужас. Колкото помистериозно действуваме, толкова ефектът ще бъде по-голям. Когато бъде направена голяма находка, обикновено в лагерите на златотърсачите всички загубват разсъдъка си. И започват да се подозират един друг. Не могат да постигнат разбирателство, за да се обединят. Така че, те ще бъдат безпомощни срещу нас. С една дума, ако златните находища са така богати, както може да се очаква от естеството на Мечите планини, преди още да настъпи зимата, ние ще имаме в ръце повече злато, отколкото нашите коне са в състояние да носят.

Келс бе започнал своята реч сдържано, но звукът на собствения му глас и подробностите на неговата голяма идея го възпламениха. Очите му изпущаха мълнии, по лицето му бе изписана страстна възбуда. Това беше следователно неговият блян, към който се стремеше с всички сили — царството на ужаса.

Речта на Келс произведе огромно впечатление върху всички бандити, с изключение на Гулден. Джоана схвана много ясно, че Келс, този умен и проникателен бандит, съзнава отлично своето голямо влияние. По лицето на Гулден обаче нямаше никакво изражение. Келс го наблюдаваше, бандитите също го наблюдаваха... а в сянката до стената блеснаха острите очи на Джим Клийв, приковани в тлъстото лице на горилата. Очевидно Гулден желаше да говори, но в неговата тромава неподвижност нямаше признаци от вътрешна борба; той не проявяваше нито интерес, нито вълнение. Изглеждаше обладан само от една-единствена мисъл; най-последно изрази своята мисъл в такава форма, която напълно отговаряше на неговия характер:

— Мъртвите не могат да говорят!

Думите на Гулден прокълняха от дълбините на грамадната му гръд и възвестиха тържеството на злото, на насилието, на жаждата за кръв и убийства.

Както Келс бе изразил красноречиво мислите си и бе доказал своята способност да изработи забележителен план, който разкриваше неутолимата му алчност за злато, така и Гулден изрази, просто и непохватно, стръвната си жажда за кръв — жажда, която беше нещо ненормално у него и постоянно владееше болния му мозък. Келс копнееше да си създаде репутация на страшен и неуловим бандит и жадуваше за злато; Гулден жадуваше само за едно: за кръв.

След думите на горилата настана мълчание. Дивите и свирепи погранични разбойници впиха погледите си във великана, мъчейки се да го проумеят добре и да разберат пълното значение на неговото искане. Макар че някои от тях проявиха учудване, мнозинството напълно възприе онази гаранция за сигурност, която се съдържаше в жестокия намек на Гулден.

Но Келс се възпротиви на неговото искане.

— Гулден, както разбрах, ти си на мнение, че щом веднъж се докопаме до златото, подир нас трябва да оставяме само трупове? — запита той с глас, който наподобяваше съскането на змия.

Великанът кимна мълчаливо.

— Но само глупците убиват... освен при самоотбрана — заяви Келс натъртено.

— Така бихме могли да издържим по-дълго време — отвърна Гулден с непоколебимо убеждение.

— Не... не. Напротив, едва ли ще издържим и кратко време. Едно убийство винаги раздрусва издъно всеки лагер на златотърсачи... колкото и да е силна златната треска. А това значи да бъде създаден веднага „комитет за поддържане на реда“.

— Прекрасно. Можем едновременно да бъдем членове на този комитет и на твоя легион — възрази Гулден.

Тази забележка убеди бандитите, че Гулден не е такъв глупак, за какъвто очевидно Келс го считаше. Разбойниците се раздвижиха неспокойно, започнаха да се споглеждат и си правят знаци, сякаш изпаднаха под някакво странно влияние, което ги оживяваше и възбуждаше. Дори Червения Пирс и голяма част от привържениците на Келс се поддадоха на коварната хитрост на Гулден. Злото бързо взема

надмощие в сърцата на злите хора. Келс благодарение на своята проникателност бързо схвана, че е настъпила коренна промяна в настроението. Той реши да потисне възмущението си от студената жестокост на бандата и да действа с благоразумие и хитрост.

— Гулден, ами ако предположим, че аз не мога да споделя твоето гледище? — запита той.

— В такъв случай няма да вляза в твоя легион.

— Какво ще правиш тогава?

— Ще събера хората, които ме поддържат, и ще оплячкосам въпросния лагер на златотърсачите.

Сянката, която светкавично пробягна по лицето на Келс, показва на Джоана, че този умен бандит бе схванал голямата опасност: намерението на Гулден щеше да провали собствения му грандиозен план.

— Гулден, аз не желая да те загубя — каза Келс.

— Няма да ме загубиш, ако погледнеш на тая работа в истинската ѝ светлина — отговори Гулден. — Ти имаш мозък, за да ни водиш. Но, Келс, ти не си господар на своите нерви... Причината е това момиче, което държиш при себе си!

Гулден изговори тези думи без гняв, без страх, без каквото и да било чувство. Чисто и просто изговори истината, без да придаде някаква интонация на гласа си.

Келс бе обладан от неудържима ярост. Джоана видя зеления блясък в очите му... сивото му, тръпнещо лице... треперещата му ръка. Тя знаеше, че в тоя момент в душата на Келс се води страшна борба: дали да убие Гулден на място, или да се въздържи от насилие? Джоана схвана много добре, че е настъпил моментът, в който Келс или трябваше да убие своя противник, или да се помири с мисълта, че отсега нататък неговата власт в това погранично царство ще чезне неудържимо.

— Гулден, какво ще кажеш, ако отложим разрешението на тоя въпрос, когато бъдем на самото място? — предложи той.

— Нищо не може да се отлага. Или — или — каза Гулден.

— Желаяш ли ти да поемеш командването на тоя граничен легион? — запита Келс бавно и обмислено.

— Не.

— Какво желаеш тогава?

Изглежда, че отговорът позатрудни Гулден.

— Много неща желая — отговори той след късо колебание. Например: искам да бъда посвещаван във всички планове. Трябва да ми се даде и свобода да застрелям човек, когато имам желание да сторя това.

— Когато имаш желание ли! — извика Келс и изригна едно проклятие.

Но мрачното му лице изведнъж се проясни като по магия, тъй като неизразимо лукавство изпълни душата му. Келс промени своето поведение. Той се отказа от упорството си и лицето му загуби оня израз на омраза и отвращение, който образуваше разликата между него и горилата.

— Гулден, ние ще постигнем съгласие, ако и двамата отстъпим наполовина от условията си. Аз ти давам свобода да действуваш както желаш. Но всички останали... всеки един поотделно... трябва да се подчиняват на моите заповеди.

Гулден протегна грамадната си ръка. Мигновеното му съгласие предизвика силно удивление у Келс и останалите бандити.

— Дай си ръката! — извика Гулден.

Той стисна ръката на Келс и с мъка надраска името си в малкия бележник.

— Имаш свобода да правиш каквото желаш, с изключение да се караш с хората ми — каза Келс. — Съгласен съм при тия условия.

— Ако не ме предизвикват — отвърна великанът и се ухили отвратително.

Неговите привърженици един след друг изпълниха простата церемония, на която личността на Келс придаваше сериозно значение и тържественост.

— Още някой? — извика Келс, оглеждайки се наоколо.

Мрачната сянка бе изчезнала от лицето му.

— Джим Клийв — каза Пирс и посочи към стената.

— Елате насам, момко! Нуждая се извънредно много от вас — каза Келс.

Клийв бавно се измъкна от полумрака и блестящите му очи се впиха в Гулден. Настъпи момент на напрегнато очакване. Гулден също втренчи погледа си в Клийв. Но изведнъж Келс пристъпи с бързи крачки напред и застана между двамата.

— Почакайте малко, забравих, че вие двамата се бяхте спречкали — каза той, обръщайки се единствено към Гулден. — Обаче невъзможно е да враждувате и занапред. Гулден, всички малко или много сме се карали и сбивали помежду си, но след това отново сме ставали добри приятели. В моята банда желая да имам и Клийв, но не желая да виждам негодувание по твоето лице. Какво ще кажеш?

— Няма да виждаш негодувание у мене — отговори великанът и в думите му прозвуча чудна искреност. — Но няма да позволя да ми бъде простреляно и другото ухо.

Бандитите избухнаха в дрезгав смях, който повече приличаше на конско цвилене. Но Гулден не изглеждаше да намира нещо смешно в своя отговор. Келс също последва примера на другите и започна да се смее. Дори по бялото лице на Клийв се плъзна нещо като смянка от усмивка.

— Добре. Значи, разбрахме се — каза Келс. След това се обърна към Клийв и цялата му външност изрази гордост, самоувереност и волева сила: — Джим, желаеш ли и ти да теглиш карта за нашата игра?

— Какво представлява играта? — попита Клийв.

С бързи и изразителни думи Келс му изложи своята идея да създаде легион край границата и му описа предимствата на този легион за всеки млад и предприемчив злосторник. Той завърти кратката си реч с приблизително същия аргумент, който бе изтъкнал и пред Джоана. Свила се дълбоко в своето скривалище, тя гледаше и слушате, напрягайки всички сили, за да обуздае чувствата, които я изгаряха. В момента, когато Джим Клийв пристъпи в осветения кръг, тялото на девойката бе обхванато от конвулсии.

— Келс, аз не давам пукната пара за тоя легион и за неговите предимства — заяви Клийв.

Главатарят остана смаян.

— Значи на вас ви е безразлично дали ще се присъедините към моя легион или не?

— Съвършено безразлично ми е — отвърна Клийв равнодушно.

— Тогава направете ми удоволствие — продължи Келс. — Влезте в легиона само за моя угода. Ще бъдем добри приятели. Тук около границата вие и без това сте вън от закона. Какво ще ви навреди, ако се присъедините към нас?

— Бих предпочел да остана сам.

— Но така няма да издържите дълго време.

— Все едно ми е.

Келс впи поглед в дръзкото му бледно лице.

— Слушайте... нима нямате достатъчно смелост да бъдете истински злодей... един чистокръвен престъпник?

Клийв трепна, сякаш внезапно бе прободен с нож. Джоана затвори очи, за да прогони от погледа си изражението, което лицето на Джим бе приело. Келс бе употребил една част от същите онези думи, с които тя самата бе тласнала Джим Клиив към пропастта. Тези думи оживиха младежа. Каква фаталност се криеше в тях! Джоана изпита неизказано отвращение от себе си. Да, тъкмо тия същите думи, които тя бе изговорила някога, щяха сега да накарат този ожесточен и обезумял момък да се причисли към бандата на Келс. Още преди да отвори очите си, Джоана знаеше какво решение може да се очаква от Джим; но когато ги отвори, тя видя младежа преобразен и с пламнало лице.

Тогава главатарят даде воля на буйния си характер; или пък нарочно се престори на силно развълнуван, за да постигне с хитрост своята цел:

— Клиив, нима ще се осъдите доброволно на гибел заради каприза на една жена? — извика той със свойствения си рязък и подигравателен тон.

— Ако не си държите устата, тази участ може да постигне вас по-рано от мене — отговори Клиив заплашително.

— Хайде де!... Защо искате да насочите револвера си срещу мене? Защото съм ваш приятел ли? Вие сте болен. Приличате на отровено кученце. Пак ви казвам: ако имате по-малко смелост, няма да се отделяте от нас. Ще вземете участие в лова на злато. Ще оцените живота си по-скъпо. Ще се борите. Ще завоювате злато. Има и други жени. Веднъж и аз бях повярвал, че животът ми е опропастен от жена. Но не се самоубих. Не срещнах истинска жена, докато най-после се озовах действително в ада — тук, на тази граница. Ако имате смелост, проявете я. Бъдете мъж. Изплюйте отровата... Излейте сърцето си тук пред всички нас!... Някакво момиче ви е тласнало да дойдете в нашата среда!

— Да... едно момиче! — извика Клиив.

Гласът му беше дрезгав. Престореното вълнение на Келс се бе предало и върху Джим.

— Късно ли е да се върнете?

— Много късно!

— И не ви остава нищо друго, освен да водите един безпътен живот, който да ви донесе забрава?

— Нищо друго... Само едно нещо ме измъчва... не мога да намеря забрава! — произнесе Джим с неизразима тъга.

Спомени, отчаяние, слабост причиняваха на Клийв непоносими терзания. Джоана виждаше как Келс се старае да въздействува върху чувствата на Джим. Той беше само един отчаян и буен младеж в ръцете на силен и неумолим мъж. Като восък в ръцете на скулптор! Джим щеше да се огъне под волята на бандита. И тъкмо поради упоритата си любов и поради спомените, които го измъчваха, той ще затъва все по-дълбоко в тинята на порока — в пиянство, комар и престъпления.

Джоана се изправи на крака. Женската ѝ душа се възпламени от чисти пориви. Тя се приготви да посрещне страшния момент.

Келс направи буен жест.

— Покажете смелостта си!... Елате при мене!... В това гранично царство вие ще си създадете едно име, което никога няма да бъде забравено!

Този последен аргумент, който намекуваше за разбойническа слава, беше най-силният коз на хитрия бандит. И той беше решителен в играта. Клийв вдигна омаломощената си и нервна ръка, за да поглади косата, която бе прилепнала на влажното му чело. Упорство, пламенност, възмущение — всичко бе изчезнало от него. Той беше силно потресен, като че ли душата му бе внезапно разголена и неговата дълбока боязливост бе изложена на показ.

— Разбира се, Келс — каза той решително. — Аз също ще участвувам в играта... и... заклевам се... че ще играя докрай!

Той бързо грабна молива и се наведе над бележника.

— Стой! Стой! — извика Джоана.

Вълнението от момента, съзнанието за съдбоносното му значение, представата за нейното положение, което беше също така отчаяно, каквото бе и положението на Клийв, придадоха на гласа на Джоана чудно висок тон и трогателно нежна сила. Тя се появи иззад

завесата... излезе от тъмнината... и навлезе в кръга, осветен от фенерите.

Келс хвърли към девойката само един учуден поглед. Той отгатна намерението ѝ и се засмя с ледена ирония, сякаш желаше да покаже, че нейното появяване е ново насърчение за Клийв, че нейната смелост е нещо, което заслужава едновременно удивление, признание и съжаление.

— Клийв, жена ми, Денди Дайл — каза той кротко, но студено. — Позволете на нея да ви убеди... така или иначе.

Появяването на жена, макар да беше маскирана и облечена като бандит, преобрази Клийв. Снагата му се изпъна и червенината съвсем изчезна от лицето му. То стана по-бледо от всякога. А очите му, които досега бяха тъжни и мътни, блеснаха и започнаха да изпускат искри. Джоана почувствува, че бузите ѝ побледняват под маската. Без Малко щеше да припадне от погледа на Джим. Но той не я позна, макар и да се чувствуваше трогнат от нейната намеса.

— Стой! — извика Джоана повторно. Гласът ѝ беше много висок и много силен, съвсем различен от нейния естествен глас. — Аз слушах в тъмнината. Чух всичко, което се каза тук. Не влизайте в този граничен легион... Вие сте млад... и още почтен. За Бога, не тръгвайте по пътя на тези мъже! Келс ще направи от вас бандит... Върнете се вкъщи... момко... върнете се в своето селище!

— Коя сте вие... която ми говорите за почтеност... за родното ми селище? — запита Клийв.

— Аз съм... само една жена... Но чувствавам, че вие сте се отклонили много от правия път... Върнете се при това момиче... което... ви е тласнало да дойдете тук, на границата... То сигурно съжалява и се разкайва. Един ден още, и ще бъде много късно... О, момко, върнете се в родното си място! Нима вие имате поне малко понятие за това, какво представлява душата на едно момиче... сърцето ѝ? Може би вашето момиче ви е обичало!... Може би сега сърцето ѝ се къса!

По мускулите на Клийв пролазиха силни тръпки, които завършиха с движение на буен протест. Болка ли му причиниха нейните думи или погнуса? Как една жена като нея се осмелява да говори за момичето, което той бе обичал? Джоана не знаеше точно. Тя чувствуваше само, че Джим Клийв е същевременно привлечен,

омагьосан и отблъснат от нейното присъствие, че реагира подсъзнателно на пламенния зов на нейната душа, че се съмнява в това, което чува, а вярва на това, което вижда.

— Значи вие ме молите да не ставам бандит? — запита той бавно, като че ли в главата му се въртеше някаква странна мисъл.

— О, аз ви умолявам да не правите това.

— Защо?

— Казах ви причината. Защото в сърцето си вие сте още добър човек. Били сте само буен и необуздан, защото...

— Вие жена ли сте на Келс? — викна Клийв в лицето на Джоана.

Отговорът се изтръгна съвсем бавно от колебливите устни на девойката:

— Не!

След изговарянето на това „не“ настана продължително мълчание. Тази истина, макар известна на всички, подеждва съкрушително, щом бе изговорена от устата на Джоана. Разбойниците затаиха дъх. По устните на Келс заигра подигравателна усмивка, но лицето му беше побледняло. А по лицето на Клийв се изписа неизказано презрение.

— Значи не сте негова жена! — произнесе той с тих глас.

Тонът на Джим запали огнени езици в гърдите на Джоана. Тя отстъпи назад уплашена. Каква безпределна омраза питае той към всяко същество от нейния пол!

— А пък имате смелост да апелирате към моята съвест и доброто ми сърце! — продължи Клийв. Обзе го внезапна умора. Сложността на женската душа беше извън границите на неговия разсъдък. Без малко щеше да обърне гръб на Джоана. — Мисля, че едно създание като вас не може да ме възпре нито от бандата на Келс... нито от убийство... нито от ада дори!

— Тогава вие сте слаб и безхарактерен човек... роден за престъпник! — извика Джоана, обладана от искрена ярост. — Защото, колкото моята външност и да говори против мене, аз все пак си оставам честна жена!

Тези думи зашеметиха Джим Клийв; те раздрусиха и Келс, който стоеше бледен и напрегнат. Измина доста време, докато Клийв проумее техния смисъл. Лицето му се беше вече наполовина извърнало от девойката, но в следния миг Джим отново се изви към нея.

Мускулите му бяха силно изопнати. Ръцете му увиснаха треперещи във въздуха. В този момент на крайно напрежение никой благоразумен човек не би заговорил на Клийв, нито би се помръднал от мястото си. И действително, разбойниците стояха неподвижни и занемели. Всички очакваха от Клийв някаква необикновена постъпка, както тогава, когато бе напердашил Луче, или когато бе прострелял ухото на Гулден.

Погледът на Джим се плъзна по снагата на Джоана с израз, който не би могъл да се изтълкува криво. Младежът явно се питаше, как е възможно външността на тази жена да хармонира с горещата молба, която отправяше към него? Едно от двете непременно беше измама! Пламенните очи на Джим лишиха Джоана от смелост.

— Келс ме принуди... да нося тези дрехи! — промълви тя. — Аз съм негова пленница. Намирам се в ръцете му без помощ и закрила.

Клийв отскочи назад с чевръстината на котка и зае позиция, от която можеше да обгърне с поглед всички бандити. Ръцете му се протегнаха във въздуха и в тях блеснаха два лъскави револвера. Неговата безумна смелост не само изненада цялата банда, но я парализира от страх. Изглежда, Келс счете заплахата на Джим насочена главно срещу него.

— Предавам се! — викна той с дрезгав глас. — Тя говори чистата... свещена истина... Но вие няма да поправите положението, ако ме убиете. Напротив, възможно е тогава момичето да попадне в още по-лоши ръце.

Келс очакваше с положителност, че този буен и безумно смел момък ще избухне срещу него, но все пак опасността го накара да каже единственото нещо, което евентуално би могло да възпре Клийв.

— О, не стреляйте! — изохка Джоана.

— Напуснете хижата — заповяда й Клийв. — Качете се на един кон и докарайте друг пред вратата... Бързайте! Аз ще ви освободя оттук.

Изкушение и страх завладяха Джоана едновременно. Беше повече от сигурно, че това дръзко бягство щеше да означава смърт за Джим, а за нея — нещо по-лошо. Девойката изтръпна при мисълта за тия последици. И не можа да намери в себе си достатъчно смелост, за да предприеме едно безумно бягство, което очевидно нямаше никакви изгледи за успех.

— Аз ще остана — прошепна тя. — Бягайте вие!

— Бързо, момиче!

— Не! Не!

— Нима желаете да останете при този бандит?... Обичате ли го?

В сърцето на Джоана се запали огнено желание да отхвърли оскърблението, което Джим ѝ нанасяше със своя въпрос. Цялата ѝ женска хитрост започна жестока борба срещу нейната непорочност, за да я възпре да изговори думи, които неизбежно щяха да доведат до разкриване на нейната самоличност. Девойката оброни глава на гърдите, неспособна да я задържи вирната високо под тежестта на срама. Но все пак, правейки нова жертва за спасението на Джим, Джоана се помири с неговото подозрение, което я покриваше с позор. В тази насока за нея се криеше един шанс, макар и твърде слаб.

— Махайте се от очите ми, за да не ви гледам повече! — извика Клийв разочарован. — А пък аз бях готов да се сражавам за вас!

По лицето му отново се изписа онова бледно, уморено презрение. Джоана прехапа език, за да не запищи. Как ще може да преживее тази мъка? Тя, Джоана Рандъл, бе заслужила презрението на Джим Клийв — безразлично дали той я бе познал или не. И започна да отстъпва назад, крачка по крачка, почти замаяна, жалка, с ледена студенина в сърцето. Напипа вратата към своята стая и изчезна, олюлявайки се.

— Келс, аз съм това, което ти ме нарече — Джоана чу гласа на Клийв сякаш от голяма далечина. — За мене не съществува друго оправдание освен това, че по отношение на жените разсъдъкът ми не е напълно нормален... Ако искаш, прости моето безумие; ако не искаш, не го прощавай — твоя воля. Но ако все още желаеш да ме приемеш в легиона си, съгласен съм да вляза в него.

ГЛАВА 12

Последното нещо, което Джоана чу, бяха тези горчиви думи, с които Клийв подиграваше сам себе си. Те прозвучаха в нейните уши и отекнаха като надгробен звън в изтерзаната ѝ душа. Девојката се тръшна върху леглото си всред непроницаемата тъмнина, чувствавайки се смазана от непоносимото бreme, което съдбата бе стоварила върху нейните плещи. Замоли се на Бога да не я оставя да види новия ден. Но когато отвори очи и зърна светлината на утрото, тя разбра, че е прекарала дълги часове в забрава, в сън, подобен на летаргия.

Тялото ѝ беше студено и вдървено. Девојката бе пролежала без завивка през дългите нощни часове. От момента, в който бе паднала върху леглото, Джоана не бе помръднала и пръст, покрусена от горчивите думи, с които Клийв бе изявил готовност да влезе в легиона на Келс. На Джоана ѝ се струваше, че от онзи момент бе преживяла дълги, безкрайни години. Тя не можеше да си припомни нито една мисъл, която да бе занимавала мозъка ѝ през тези черни часове. Но въпреки всичко в нейната дута се бе оформило едно твърдо решение: днес тя ще разкрие своята самоличност пред Джим Клийв, ако ще това да струва живота и на двамата. Джоана реши, че смъртта е за предпочитане пред вечния страх и ужасната неизвестност, които непрекъснато я терзаеха. А що се отнася до Джим, него смъртта поне щеше да предпази от престъпления.

Джоана се изправи на крака и се олюля: свят ѝ се виеше. Ръцете ѝ трепереха, кръвта ѝ се качваше от сърцето в мозъка, дишането ѝ причиняваше болка. Свали маската, изми лицето и среса косата си. В първия момент ѝ хрумна мисълта да излезе навън с открито лице, но веднага отхвърли тази идея. Безумната смелост на Клийв оказва влияние и върху нея. Джоана не се колебае вече и знае, че никой не може да я спре.

Тази сутрин Келс беше весел и възбуден. Отрупа девојката с комплименти. Каза ѝ, че скоро ще напуснат тази самотна котловина и тогава Джоана ще види най-величествената драма през живота си —

голямата находка на злато. Как мъжете залагат само на една карта цяло състояние, изгубват го, засмиват се и се връщат в своите изкопи. Каза й още, че ще я заведе в Сакраменто и Сан Франциско, за да й купи всичко, каквото би пожелала душата на една девойка. Келс беше развълнуван, бърлив, непредпазлив — обладан от възторг. Той виждаше вече да се осъществяват най-дръзките му мечти.

Утрото беше доста напреднало. Пред хижата се шляеха около десетина бандити, всички развълнувани като Келс. Вече се извършваха приготовления за проектираното пътуване към златоносните полета. Бохчи и товари се развързваха, преглеждаха се и отново се опаковаха; поправяха се юзди, седла и оръжия; дрехите се изкърпваха с непохватни пръсти. Конете се подковаваха — трудна и неприятна работа както за хората, така и за самите животни.

Щом някой конник се зададеше откъм склона — а конници се задаваха почти всяка минута, — всички бандити зарязваха работата си и се спущаха стръвно към новопристигналия. Името на Джеси Смит лежеше върху устните на всички. Джеси можеше да се появи всеки миг и да потвърди разказа на Блики за откритите баснословни богатства.

Погледите на бандитите изглеждаха на Джоана жълти като лъскаво злато. Тя беше виждала вече мнозина търсачи и копачи на злато, чиито очи издаваха странен златоцветен блясък — под омаята и опиянението от жълтия метал; но никога не бе виждала толкова омагьосани от златото хора, както тук — в бандитския лагер на Келс. Внезапно Джоана откри, че въпреки общото възбуждение, влиянието, което нейната личност упражняваше върху бандитите се бе засилило още повече отпреди. Но сега това влияние бе някак си различно, особено. Девойката схвана отлично тази разлика, но напразно се мъчете да си обясни причината. Чудеше се каква промяна може да е настъпила в нейната личност. След това взе решение да бъде полезна на бандитите според силите си. Най-напред помогна Бейт Ууд. Той прояви към нея груба, непохватна любезност. Джоана не бе и подозирала, че би могла да направи тъжно впечатление някому до момента, когато Ууд й прошепна:

— Не се обезсърчавайте, мис. Може би всичко ще се нареди!

Тази забележка учуди Джоана. Тайнственото намигане на Ууд, искреното съчувствие, което проявяваше към нея — всичко свидетелствуваше за някаква промяна. Джоана изпитваше силно

любопитство да узнае в какво именно се състои тази промяна, но се чудеше как да подхване издирванията си. Тя почувствува промяна в държанието на всички бандити. Реши да потърси истината от Пирс. Повика на помощ женската си хитрост, придаде на лицето си израз на безмълвна тъга и отиде при Червения Пирс. Той прояви към нея още по-голямо внимание. Бе престанал да гледа на нея само като на жена, която е в състояние да пробуди демона в неговото същество. Пирс не можеше да бъде друг, освен суров и вулгарен, но в неговото сърце имаше и състрадание. Джоана почувствува това състрадание, но схвана и друго едно чувство, което не можете да проумее. И този помощник на бандита Келс се държеше също така загадъчно като Ууд.

Джоана се залови да изкърпи една голяма назъбена дупка върху кожената жилетка на Червения Пирс. Той остана очарован от нейната услуга; опита се да я развесели с шеги и я обсипа с любезности. След като Джоана свърши кръпката, Пирс се огледа крадешком наоколо. После стисна силно ръката на девойката.

— Някога имах сестра! — прошепна той. И добави с непонятна, дълбока омраза: — Келс!... Той ще получи наградата си в лагера на златотърсачите!

Джоана се отдалечи от Пирс, учудена още повече. Очевидно тя виждаше проявите на някакво неизвестно, подмолно влияние. В мрачния поглед на Пирс девойката прочете дълбока и непресторена омраза към Келс и един злокобен намек — в неговото пророчество за злата участ на водача. Коя беше причината за внезапния интерес на бандитите към нейната съдба? Какво означава тази неочаквана враждебност спрямо Келс? Джоана чувствуваше суетния, безсмислен и трагичен характер на начинанието, което главатарят на бандата планираше. Това начинание не можеше да сполучи. В течение на няколко дни или седмици плановете на Келс щяха да донесат зловеща слава, опръскано с кръв злато и безумно картоигране. Но те бяха осъдени на неуспех, на пълен провал. Те криеха в себе си предпоставките за разгром и смърт.

Джоана тръгна от човек на човек, отнасяйки се с искрена и малко тъжна любезност спрямо всеки един от бандитите и мъчейки се да долови причините за необяснимата промяна в тяхното поведение. Но въпреки своята вродена проникателност тя не можа да узнае нищо положително. Девойката откри тайната едва когато отиде при малкия

французин — Френчи. Този човек принадлежеше към друга раса. В дъното на неговото сърце дремеше едно чувство, дълго време потискано от безбожния и безпътен живот, който водеше. Но сега това чувство изплува от глъбините на душата му и се показва на повърхността — вроденото у французите уважение към жената.

Джоана в миг схвана всичко, сякаш откровението я бе осенило с бързината на светкавица: вчера всички тия негодници я презираха; днес те ѝ засвидетелствуваха уважение. Следователно всички те вярваха в истинността на думите, които тя бе хвърлила с такова отчаяние в лицето на Джим Клийв. Те вярваха в нейната чистота, съчувствуваха ѝ, уважаваха нейните усилия да отклони един млад човек от попрището на престъпник. Те бяха бандити, крадци, убийци, пропаднали хора, но всеки от тях сега си бе спомнил ненадейно за своята майка или сестра. Вярно е, че всеки от тези бандити поотделно, ако би притежавал девойката, както Келс я притежаваше, би постъпвал точно като него. Но това обстоятелство с нищо не променяше положението, каквото Джоана го виждаше и чувствуваше сега. Една странна непоследователност на характера вдъхваше на тези бандити омраза към Келс за една постъпка, от каквато никой от тях не би помислил да се погнуси, ако я извърши сам той. Както у Келс все още дремеше частица от благородство, искрица доблест всред извратените му идеали, така и у всички останали все още имаше запазена малка частица от доброто. Джоана изпита възвишено чувство, породено от нейната увереност, че никой човек не може да бъде съвършено лош. Изведнъж тя си представи отвратителния образ на великана Гулден, неговата абсолютна безчувственост, неговото поразително бездушие и я побиха тръпки. След това в нейното въображение изпъкна ликът на Джим Клийв, който не бе ѝ повярвал, който бе направил съдбоносната крачка въпреки нейната намеса. Нима той се бе преобrazil до такава степен, че вече не се поддаваше на никакво влияние?

Тъкмо в този момент, когато мисълта за Джим Клийв заплашваше да унищожи надеждата, която бе започнала да се заражда от промененото поведение на бандитите, вечно търсещите очи на Джоана забелязаха младежа. Джим Клийв се влачеше бавно, безгрижно, нехаен към себе си, с цигара между устните, със сини петна върху бялото си лице: съвършено vyplъщение на пропаднал човек. Сърцето на Джоана се сви болезнено. Тя се спря за миг и остана

неподвижна, борейки се срещу себе си. Чувствуваше достатъчно смелост и отчаяние, за да отиде направо при Клийв, да скъса маската си и да му извика: „Аз съм Джоана!“ Но такава постъпка щеше да предприеме едва когато престане да съществува всякакъв друг изход. Девойката още нямаше установен план. Но може би ще успее да създаде случай да говори с Джим насаме.

Ненадейно силен вик заглуши всички разговори на бандитите. Един от тях, човек с висок ръст, показва с пръст към входа на котловината, където гъсти облаци прах се издигаха над върбовите храсталаци. Бандитите се струпяха около него и впиха погледите си в направлението, което сочеше ръката му. Всички заговориха едновременно.

— Кълна се, че това е конят на Джеси Смит! — провикна се снажният бандит. — Келс, излез веднага!

Главатарят се появи на вратата и само с един скок се озова при групата. Пирс, Ууд и неколцина други дойдоха тичешком подир него.

— Какво има? — викна Келс. — Хей! Кой язди там без седло?

— Препуска като дявол!

— Блики! — извика Дългия. — Келс, новини! Виждам коня на Джеси.

Келс изпусна силен, тържествуващ вик. Възбудените разговори на бандитите се превърнаха в тих шепот, който скоро заглъхна съвсем. Блики препускаше в посока към бандитите; той висеше на коня като индианец. Най-после конят пристигна на площадката със силен тропот, разгони бандитите на всички страни, издигна се на задните си крака и размаха предните във въздуха. Лицето на Блики беше сиво, а погледът му — поглед на дивак.

— Джеси пристигна! — извика той с дрезгав глас, обръщайки се към Келс. — Просто падна от коня си... свършено изтощен! Гори от желание да те види по-скоро — тебе... и цялата банда! Джеси видял един цял милион долари в златен прах!

Гробно мълчание последва тези упоителни думи, които Блики бе произнесъл задъхано и между паузи. Изведнъж тишината бе процепена от дивашки рев. Оглушителни викове изпълниха селището на разбойниците. Блики обърна коня назад. Келс се втурна в бяг. Подир главатаря се спусна и цялата озверена и настървена глутница от хора.

Джоана се възползува от благоприятния случай. Тя бе наблюдавала цялата възбудителна сцена, но не бе изпуснала Джим Клийв от поглед. Джим стана от чукана, върху който бе седнал, и се наклони да последва другарите си. Джоана изтича към него и хвана здраво ръката му. Джим Клийв остана смаян от нейното внезапно нападение. Но езикът на Джоана сякаш бе прилепнал о небцето, устните ѝ бяха безсилни и оставаха неми. На два пъти девойката напразно отваря уста: никакъв звук не излезе от гърлото ѝ.

— Трябва да говоря с вас... там... сред бориките... още сега! — прошепна тя най-послед със затаен дъх. — Касае се до живот и смърт... за мене!

Джоана пусна ръката на Джим и той посегна към маската ѝ. Но девойката отскочи живо назад.

— Коя сте вие? — запита Джим.

През това време Келс и хората му тичаха между върбите, прескачаха потока и бързаха напред с всички сили. Те не мислеха за нищо друго, освен да стигнат колкото може по-бързо до Джеси Смит, за да чуят от неговата уста подробностите за голямата находка на злато. За бандитите тази вест беше същото, каквото би било за един честен човек откриването на богата златна жила.

— Елате с мене! — извика Джоана.

Тя тръгна бързо към ъгъла на дървената хижа, но преди да завие, спря и се обърна, за да види дали Джим Клийв я бе последвал. Но да, той бе тръгнал подир нея. Джоана изтича зад хижата, тръгна нагоре по склона и се спря под първите дървета. Клийв идеше по нейните стъпки. Джоана се затича отново, но скоро започна да се задъхва и препъва. Начинът, по който Джим крачеше подир нея, всели тревога в сърцето ѝ. Плашеше я неговата бледност, озлоблението, изписано по лицето му. Какво щеше да направи Джим?

Джоана продължи да бърза напред, но престана да тича. Наоколо растяха отделни борики и елхи, които скоро скриха от погледите на двамата разхвърлените безпланово дървени хижи на разбойниците. Няколко метра по-нататък се намираше гъста борова горичка и Джоана насочи крачките си към нея. Щом достигна горичката, девойката се обърна плахо назад. Виждаше се само Джим Клийв. Джоана изпусна една въздишка, в която се смесваха радост, облекчение и благодарност. Никой не бе наблюдавал нито нея, нито Клийв. В тази малка, но гъста

горичка двамата не рискуваха да бъдат зърнати от чужди погледи. Най-после! Джоана имаше възможност да се открие пред Джим, да му обясни защо се намира тук, да му каже, че го обича, че въпреки всичко е останала все така чиста и невинна, каквато е била по-рано.

Но защо трепереше като лист сред буря? Тя виждаше фигурата на Клийв като през мъгла! Джим почти тичаше към нея. Джоана неволно избяга в средата на горичката. Там беше тъмно и хладно; бориките излъчваха приятния си аромат; имаше тесни просеки и поляни, огрени от слънцето. Джоана продължи да тича, докато дънерът на едно повалено дърво се изпречи на пътя ѝ.

Девојката се обърна назад. Тя реши да чака Джим на това място... защото можеше да се облегне тъй удобно върху стъблото. Най-после Клийв пристигна. Той приличаше повече на черна задгробна сянка, отколкото на човек. Джоана не помнеше да го е виждала някога толкова страшен. Джим навлезе в полянката.

— Говорете още веднъж! — извика той с прегракнал глас. — Или съм луд, или съм пиан!

Но Джоана не беше в състояние да говори. Тя протегна треперещите си ръце, постави ги на лицето си... и смъкна маската с един замах. После застана пред Джим без маска, неподвижна, дишайки дълбоко.

Ако Джоана бе забила нож в сърцето на Клийв, той не би могъл да приеме по-страшен и призрачен изглед.

— Джим!... Джим!... Аз съм Джоана! — промълви девојката през устни, които се бяха вкочанили.

— Джоана! — простена Клийв и звукът на гласа му изрази прехода от страшно съмнение в пълна сигурност.

Той скочи като пантера към девојката, улови яката на блузата ѝ с могъщата си ръка и принуди Джоана да падне на колене; после я повлече в такова положение. Джоана започна да се бори срещу желязната му хватка. Краят на блузата се омота около нейната шия и пречете на какъвто и да било звук да излезе от устата ѝ. Джим не поглеждаше надолу към нея, но Джоана имаше възможност да го вижда: виждате вдървеното му тяло, тръпнещо от силата на бушуващата в него стихийна ярост, виждаше ужасните сенки по лицето му, виждаше настръхналите коси на главата му.

Джим Клийв продължаваше да влачи девойката подире си, като че тя беше празен чувал. Подобно на див звяр, той търсеше с поглед някое тъмно кътче — дупка или нещо подобно, за да скрие жертвата си. Джоана бе започнала вече да се задушава; предметите ставаха все по-неясни пред блуждаещите ѝ очи. Тя продължаваше да се брани, но сега вече само инстинктивно. Внезапно железните скоби около нейната шия се разтвориха, тъмночервеното було се разкъса пред очите ѝ. Тя остана да лежи на колене. Клийв се изправи пред нея като демон, с разкривено лице и насочен револвер, готов за стрелба.

— Помоли се за душата си... и за моята!

— Джим! Ох, Джим!... И себе си ли ще убиеш!

— Да. Но моли се... бързо!

— Добре, ще се помоля на Бога... но не за спасение на душата си... а да ми подари още един миг живот... за да ти разкажа всичко, Джим!

По лицето на Клийв се изписа жестоката борба, която се водеше в душата му, а револверът в неговата ръка започна да трепери. Отговорът на Джоана беше светкавица, която проряза мрачната бездна на страданията и жестоката му ревност.

Джоана забеляза мигновеното му колебание, вдигна треперещото си лице нагоре и протегна умолително ръце към Клийв.

— За да ти разкажа... всичко, Джим! — повтори тя.

— Какво? — произнесе той сурово.

— Че съм невинна... че съм все така чиста, както преди... Остави ме да ти разкажа всичко... Ох, ти много се заблуждаваш... страшно много се заблуждаваш!

— Сега разбрах, че съм пиян... Ти, Джоана Рандъл! Ти в такова одеяние! Ти, приятелката на Келс! Без дори да си негова жена! Прицел за подигравки от мръсните уста на тези бандити! Имаш смелост да твърдиш, че си невинна... чиста?... А не пожела дори да го напуснеш!

— Страх ме беше... боях се за тебе... да не те убият! — простена Джоана и притисна ръка към своите гърди.

Сигурно Джим Клийв не вярваше на очите и ушите си. Цялата сцена му се струпаше някакво безумие, страхотен кошмар, мираж на пиянски мозък. Как е възможно такова нещо? Джоана Рандъл, облечена в безсрамен мъжки костюм, лежете тук на колене, протягаше ръце към него и го умоляваше да вярва в нейната невинност!

От устата на девойката се занизаха бързи, откъслечни думи:

— Джим, изслушай ме само! Проследих твоите дири... стигнах двадесет мили далеч от Худли. Срегнах Робъртс. Той се присъедини към мене. Конят му се нарани и окуця. Трябваше да спрем на лагер за през нощта. Ненадейно се появи Келс. Придружаваха го двама от неговите бандити. Прекараха нощта в нашия лагер. На сутринта Келс застреля Робъртс... и ме отвлече... След това уби и двамата бандити... за да ме запази само за себе си... Преминахме една планина... лагериувахме в един каньон. Там Келс ме нападна... и аз... аз стрелях срещу него!... Но не можех да го изоставя... не можех да допусна да умре!

Джоана продължаваше да разказва с трескава бързина. Тя доби красноречие и сила, когато забеляза, че Клийв бе започнал да се трогва.

— Келс ме представи за своя жена, с цел да измами Гулден и останалите бандити. Искаше да ме предпази от тях. Но те отгатнаха истината. Келс ме застави насила да облека тези разбойнически дрехи. Но той не е посегнал върху мене... нито пък друг някой. Аз имам влияние над главатаря. Той няма сили да ми противостои. Прави опити да ме принуди да се омъжа за него; няколко пъти се помъчи да задоволи скотските си страсти, но напразно. В него се крият и добри качества... Келс е влюбен страстно в мене и аз вече не се плаша от него... Джим, преживях много и страшни неща, но си оставам все същото... момиче, което ти познаваше... което ти някога...

Клийв свали револвера надолу и потърка очите си, сякаш за да прогони внезапно обхванала го слепота.

— Но защо... защо? — попита той недоверчиво. — Защо си напуснала Худли? Всички тези опасности ти бяха добре известни.

Джоана погледна твърдо Джим в лицето и забеляза, че бледността му бе започнала да се губи бавно. Досега тя бе вярвала, че нейната гордост ще получи зашеметителен удар, когато настъпи моментът да признае своята любов на Джим. Но сега разбра, че се е заблуждавала горчиво. Моментът беше върховен и толкова покъртителен, че тя се чувствуваше като упоена и парализирана. Заради нея Джим Клийв се беше обрекъл на гибел, а от неговата гибел разцъфна великолепно цвете на нейната любов. Може би вече бе

късно за всичко, но поне той ще узнае, че и тя също бе пожертвувала себе си от любов към него.

— Джим — прошепна Джоана и още при първата дума от нейната изповед я обхвана трепет, а кръвта по шията и бузите ѝ сякаш започна да гори с буен пламък, — онази вечер, когато ме разцелува, аз наистина се ядосах. Но ти едва се отдалечи от мене и аз вече се разкаях. Трябва да съм те обичала... да съм те обичала и тогава, но не съм съзнавала тази истина... Обзе ме страшно разкаяние и на утрото тръгнах по твоите дири към планината, за да те спася от тебе самия... И ще ти призная нещо: при всички болки, които изпитвах, при всички страхове и ужаси, които преживявах, непрестанно усещах по устните си сладостта на твоите целувки... Тогава разбрах, чене съм равнодушна към тебе... И през течение на дългите дни на страдания и тормоз, на страх и очакване... при всички ужаси, които бандитите разправяха за тебе, как петниш и презираш живота си... дойде любовта... Любов, за каквато иначе никога нямаше да бъда толкова достойна! Реших да те потърся... за да те спася... за да те изпратя в дома!... Намерих те, може би много късно, за да спася живота ти, но още не е късно, за да спася душата ти! Слава Богу!... Тази цел ми вдъхна достатъчно сили, за да се съпротивлявам на Келс. Аз те обичам, Джим!... Обичам те! Аз... аз не мога да се наситя да ти казвам това. Сърцето ми се къса... Кажи, че ми вярваш!... И ме целуни... както онази вечер... когато и двамата бяхме слепи и безумни... Младеж и девойка, които нищо не разбираха... и затова не можаха да се свържат!... Ох, колко е тъжно!... Целуни ме, Джим, преди да се строполя... като труп... пред краката ти!... Ако само... вярваш...

Сълзи заслепиха очите на девойката, но тя продължи да мълви безсмислени думи, без да съзнава какво говори. Тогава Клийв успя да се отърси от своето замайване и притисна любимата девойка към гърдите си.

Джоана беше близко до припадък... до границата на безсъзнанието... но безпределната любов на Джим я задържа и не ѝ позволи да потъне в бездната на безчувствието. Девойката се бе притиснала толкова плътно към неговото тяло, че не можеше нито да диша, нито да се помръдне, не давайки възможност дори на пулса си да бие. Но скоро това полусъзнателно състояние на Джоана премина. Тя чу задавените възкличания на Джим, усети неговото сърце да тупти

силно върху нейната гърд. И тогава Джим започна да я целува — така, както тя го бе молила. Джоана възкръсна за нов живот, изпълнена с трепет и възторг. Тя вдигна глава, хвърли се върху Джим, увисна на шията му и започна да го целува — сърдечно, сляпо, страстно. Цялата душа и цялото сърце на девойката се изляха в нейните устни.

— Джоана!... Джоана!... Джоана!... — промълви Клийв, след като устните им най-после се разделиха. — Сънувам ли... пиян ли съм... или съм безумен?

— Ах, Джим, действително съм аз... ти ме държиш в прегръдките си — прошепна Джоана. — Мили мой Джим... целуни ме още веднъж... и кажи, че ми вярваш.

— Само да ти вярвам ли? Но аз съм луд от радост... Ти ме обичаш! Последвала си ме!... А... тази моя мисъл... това абсурдно, това подло и низко подозрение!

— Стига... стига... О, Джим... Стига безумия! Трябва да изработим планове! Спомни си къде се намираме. Пред нас стои Келс и едно невъзможно, ужасно положение!

Джим погледна любимата си втренчено. Съзнанието му бавно възприе действителността.

Реакцията настъпи изведнъж. Ако у Клийв бе останала малка, последна частица самообладание, сега той загуби и нея. Подобно на момче, всичката смелост на което се изчерпва в желанието да се държи мъжествено, Джим падна пред девойката и зарови лице в нейните гърди. И тихо заплака. Неговото хълцане, риданията му издаваха безмерното отчаяние, което го бе обзело. Слушайки Джим да плаче горчиво, Джоана чувствуваше, че ѝ прилошава. Стана ѝ болно и страшно. Хвана ръката на Джим, постави я на сърцето си и започна да го заклева да не се поддава на слабост тъкмо сега. Но разкаянието беше обзело и него... Той беше избягал като последен страхливец... за да повлече и нея в тоя безкраен низ от злополучия и нещастия. Джоана разбра, че Джим е страдал много, изложен на постоянен душевен тормоз и на болезнени вълнения. Само едно свръхчовешко напрежение би могло да му възвърне разума и да му създаде здраво душевно равновесие. Тя трябваше да направи опит, за да предизвика едно такова напрежение.

Джоана отблъсна младежа от себе си дотолкова, колкото бе необходимо, за да го погледне в лицето, и повторно го разцелува буйно и

пламенно:

— Джим Клийв, щом като имаш нужната смелост, за да бъдеш лош, тогава трябва да намериш в себе си и достатъчно смелост, за да спасиш момичето, което те обича... което ти принадлежи!

Джим мигновено вдигна лице към любимата си. Светкавично появилата се бледност прогони червенината от бузите му. Той схвана тънката ирония в сравнението на Джоана. С подобни думи, които го подиграваха жестоко и го обвиняваха в страхливост, Джоана го бе прогонила към границата. А сега се опитваше да го въздигне и вдъхне смелост пак чрез същото средство.

Джим Клийв се изправи. Цялото му тяло трепереше. Той се разтърси като мокро куче от вода. Гърдите му се вдигаха и падаха буйно. Лицето му се преобрази напълно само в миг, сякаш никога не се е гърчило от презрение, като че никога не е било засенчвано от горест и отчаяние. В този кратък и единствен миг слабият човек, безволна жертва на безумна, дива и болезнена ожесточеност, се превърна в здрав и енергичен млад мъж с ясен поглед върху нещата. Страданията, които Джим Клийв бе понесъл в това гранично царство на разбойници и бандити, бяха развили нови черти в неговия характер.

В този велик момент, момент на върховно изпитание, когато моралните сили на Джим Клийв се намираха на границата между възхода и падението, в съзнанието му зазвуча зовът на жената; нейната непобедима смелост проникна в неговата кръв и завладя душата му.

— Съществува само един изход — да бягаме.

— Да, но опасността е извънредно голяма.

— В този момент шансовете са на наша страна. Аз ще докарам коне. Бихме могли да се измъкнем, докато вълнението държи бандитите в своя власт.

— Не... не! — извика Джоана. — Аз не смея да поема такъв голям риск. Келс веднага ще открие бягството ни. И ще се спусне като хрътка по нашите следи. Но това не е всичко. Аз изпитвам неописуем страх от Гулден. Не мога да си обясня причината за този страх, но той съществува. Гулден също така ще разбере всичко... и ще се втурне по дирите ни... по свой начин и за своя сметка. Докато Гулден пребивава в лагера, аз не мога да намеря в себе си достатъчно смелост, за да предприема опит за бягство... Джим, знаеш ли какво е направил Гулден?

— Той е човекоядец. Неговият вид ме отвращава. Опитах се да го убия. И съжалявам, че не успях.

— Докато Гулден скита из околностите, аз не мога да се чувствавам нито миг в безопасност.

— Щом е така, той трябва да умре! — реши Клийв.

— Мълчи! Не бива да предприемаш отчаяни действия, без да си принуден към това... Слушай, Джим. Засега аз съм в безопасност при Келс. Той се държи приятелски и към тебе. Да чакаме. Аз ще продължавам да го държа под свое влияние. Спечелих си и приятелството на неколцина от хората му. Ще останем при Келс и... ще отидем заедно с него в лагера на златотърсачите. Повече от сигурно е, че там ще ни се представят много по-благоприятни възможности за бягство. Ти ще трябва да играеш своята роля. Но аз те моля да престанеш да пиянстваш, да се караш и сбиваш. Не мога да понасям такива прояви от твоя страна. Ще трябва да намерим начин да се срещаме насаме. И тогава ще изработим своя план. Ще използваме първия сгоден, но сигурен случай, за да избягаме.

— А може би никога няма да ни се представи такъв сгоден случай, какъвто имаме в този момент — запротестира Клийв.

— Само така ти се струва, Джим — отговори девойката. — Но аз познавам положението по-добре. Ненапразно съм наблюдавала тия злодеи. Твърдя, че Гулден се дели от Келс единствено заради мене. Не мога да ти обясня как точно съм узнала това. Но струва ми се, че бих умряла от ужас, сред пустота на планините, на двеста мили от дома си, ако знаех, че тази горила се намира по дирите ми.

— Но, Джоана, щом веднъж предприемем бягството си, Гулден няма да има никога възможност да те хване жива — възрази Джим с голяма сериозност. — Мисля, че няма причини да се плашиш от това.

— Аз изпитвам неизразим ужас от Гулден. Струва ми се, че той действително е горила... и ще ме отвлече дори тогава, когато съм мъртва... когато бъда само един безжизнен труп!... Не, Джим, по-добре е да почакаме. Остави на мене да избира момента на бягството ни. Имай вяра и упование в твоята Джоана. Ох, Джим, сега вече, след като те спасих от бандитизма, съм способна на всичко. Мога да измамя Келс или Пирс, или Ууд... всеки един поотделно... с изключение на Гулден.

— Ако Келс бъде изправен пред дилемата: да тръгне по твоите дири, или да замине към лагера на златотърсачите, какво би направил?

— Ще тръгне подир мене — отвърна Джоана с увереност.

— Но Келс е луд за злато. Той има две страсти: да краде злато и да го проиграва на комар.

— Възможно е. Но въпреки това без колебание ще се спусне най-напред подир мене. А също така и Гулден. Сред тия планини ние не можем да яздим бързо като тях. Не познаваме пътеките... не знаем къде има вода. Ще се заблудим. Ще ни заловят. И някакво предчувствие ми говори, че ще ни залови не Келс, а Гулден и неговата банда.

— Изглежда, че имаш право, Джоана — съгласи се Клийв. — Но с твоето решение ме осъждаш на страшни мъки. Животът ми ще бъде по-ужасен и от смъртта. Ще трябва да бъда отделен от тебе, няма да мога да виждам лицето ти, ще ми се наложи да те гледам в обществото на Келс или друг някой от тези негодяи! И така животът ми ще се превърне в още по-страшен ад от досегашното ми съществуване!

— Джим, Джим, така няма да ме заплашва никаква опасност — извика Джоана убедително. — Това значи да изберем по-малката от две злини! Животът и на двамата ни зависи от нашето благоразумие. Налага ни се да бъдем умни и разсъдливи, да чакаме и да изковем смислен и сигурен план за бягство. Джим, аз искам да живея за тебе!

— Храбро и любимо момиче, с каква радост чувам това от твоята уста! — извика Клийв, дълбоко развълнуван. — И то когато вече не се надявах да те видя повторно!... Но миналото е минало. Сега започвам нов живот. Ще бъда такъв, какъвто ти ме желаеш, и ще действам така, както ти искаш.

Джоана отново се хвърли в прегръдките му с буйна страст. Тя вдигна към Джим заруменялото си лице. В нейното същество се отразяваше безкрайна любов, неизразима нежност и едно себеотдаване, толкова упоително, че можеше да стане опасно.

— Джим, целуни ме!... Притисни ме здраво в прегръдките си... така... както през оная паметна вечер!

Най-сетне Джим освободи девойката от обятията си.

— Потърси ми маската — каза тя.

Клийв вдигна револвера си от земята. След кратко дирене намери и маската. Когато я хвана в ръката си, лицето му прие израз на

отвращение, като че ли маската носеше смърт при докосване.

— Превържи я към лицето ми.

Клийв праметна връвта през главата на Джоана и намести маската така, че дупките паднаха точно пред очите на девойката.

— Джоана — извика Джим, — сега никой не може да види лицето ти. Но това облекло показва твоите... толкова силно подчертава линиите на твоето тяло!... Бога ми... принуден съм да призная, че си много хубава и прелъстителна... демонично красива! Но аз мразя тези дрехи.

— Джим, те и на мене са ми противни. Но трябва да понесем всички изпитания. Прочее, опитай се да водиш по-редовен живот и в бъдеще не ме карай да се червя заради тебе... Сега довиждане! И непременно се дръж към мене така, както аз ще се държа към тебе.

Джоана се изтръгна от прегръдките на любимия си и тичешком излезе от горичката. Спусна се надолу по склона, под сенките на редките борики. Ненадейно пред очите ѝ се изпречи нейният кон. Джоана го улови и го отведе обратно в оградата. Повечето от конете се бяха разпръснали. Пред хижата нямате жива душа, но Джоана забеляза голяма група бандити, които се изкачваха нагоре по склона, водени от Келс. Щастieto бе покровителствувало Джоана. Мъчно биха могли да забележат нейното отсъствие. Оставаха ѝ сили колкото да се довлече до стаята си. Тръшна се изтощена върху леглото. Джоана трепереше, но се чувствуваше неизказано щастлива. Най-после се бе освободила от двусмисленото положение, което ѝ бе станало омразно и непоносимо.

ГЛАВА 13

Дойде обед, но Джоана още не можеше да се почувствува достатъчно господарка над себе си, за да се осмели да излезе навън. Когато най-сетне дръзна да се появи вън от хижата, забеляза, че разбойниците почти не ѝ обръщат внимание.

Походката на Келс беше еластична, очите му блестяха, главата му бе вирната гордо. Изглеждаше съсредоточен, сякаш се вслушваше в нещо. А може би действително слушаше... музиката на своите демонични блянове. Понякога Джоана го гледаше с нескрито удивление. Дори бандит — когато кове планове за разбойнически походи — може да строи въздушни кули в своето въображение и да намира живота чудесен и пълен с радости.

През целия следобед бандитите непрекъснато напущаха лагера на групи от по двама и трима души, с коне, които бяха така претоварени, както Джоана не бе виждала никога през своя живот край границата. Лопати и копачки, сита и тигани се поставяха върху конете така, че да се виждат още на пръв поглед. Всички тия сечива трябваше да показват, че бандитите са мирни и почтени златотърсачи. Сред разбойниците цареше безумна радост. Всички пееха и свиреха. Но след като премина първото възбуждение, в лагера закипя трескава работа. Единствен Келс, макар лицето му да сияеше, излъчваше от себе си някаква особена, злокобна атмосфера, която вещаеше приближаващи се злини и престъпления. Келс беше сърцето на машината.

Към залез-слънце в лагера останаха само Келс, Пирс, Ууд, Джим Клийв и един снажен бандит с посивяла коса — Джеси Смит. Той се беше почти схванал от продължителната езда. Джеси Смит и Келс постоянно доближаваха главите си и шепнешком водеха нескончаеми разговори. По едно време Джоана чу двамата да се препират за това — ще се придържат ли бандитите о плана на Келс, като влизат в лагера на златотърсачите по двама или трима души, за да не разкрият своята принадлежност към една голяма банда? Келс твърдеше, че хората му ще сторят това, но Смит изказваше съмнение.

— Джек, почакай, докато видиш какво представлява Алдър-крийк! — извика Джеси Смит, клатейки побелялата си глава. — Три хиляди души, млади и стари, от всички слоеве, обхванати от златната треска! Казвам ти, че походите за злато в Калифорния през 49-а и 51-а бледнеят пред това, което сега става при Алдър-крийк!

Главатарят на бандитите затърка ръце от възторг.

Тази вечер останалите в лагера бандити се храниха заедно в хижата на Келс. Бейт Ууд ропта доста, защото бе опаковал по-голямата част от съдовете и приборите си. Случаят пожела Джоана да седи на масата точно срещу Джим Клийв. През време на вечерята той докосна с крака си под масата крака на Джоана. Това докосване произведе трепет по нервите на девойката. Джим не я гледаше в този момент, но по лицето му настъпи такава промяна, че Джоана се побоя да не се възбуди любопитството на Келс. Но тая вечер бандитът нямаше очи за друго, освен за жълтия блясък на златото. Келс седеше на масата, но не се хранеше, той бърбеше безспирно.

След вечеря Келс изпрати Джоана в стаята ѝ, като я предупреди, че на следната сутрин ще тръгнат на път. Джоана прекара известно време в наблюдение на бандитите от своето скривалище. Но скоро ѝ стана ясно, че те вече са си казали всичко, защото Келс бе станал мълчалив и замислен.

Скоро след това Смит и Пирс напуснаха хижата. От известни приготовления Джоана разбра, че отидоха да си постелят леглата под стряхата на верандата. Ууд запали още една лула. Джим Клийв постла своите завивки в сянката до стената и си легна. Джоана видя блестящите му очи, отправени към нейната врата. Естествено, Джим мислеше за нея. Но би ли могъл и той да види нейните очи? Претегляйки шансовете, Джоана промъкна едната си ръка от татък завесата и веднага разбра, че Клийв я забеляза. Каква утеха! Сърцето на девойката се изпълни с радост. Все още има време да се поправи всичко. Джим Клийв се намира близо до нея през време на съня ѝ. Сега вече тя може да спи спокойно, без да бъде измъчвана от зловещи кошмари и без да се бои от събуждането си при ясната дневна светлина.

Джоана отново се залови да наблюдава Келс: бандитът крачеше нагоре-надолу, мълчалив, потънал в размисъл, със скръстени на гърба ръце, превит под тежестта на бремето си. Невъзможно ѝ беше да не

изпита съжаление към него. Въпреки големия му ум, въпреки всичките му хитрости и необикновена сила, неговата кауза беше безнадеждна. Джоана знаеше това с положителност, както знаеше и много други неща, без да съзнава ясно от какво произлиза убеждението ѝ. Тя не бе говорила още с Джеси Смит, но знаеше със сигурност, че от всички останали бандити нямаше нито един, който да бе верен на своя главатар. Те всички щяха да участвуват в неговия граничен легион, щяха да изпълняват заповедите му, щяха да пропиляват и прогуляват пляката от своите престъпления, но това нямаше да им попречи да му изменят вероломно тъкмо тогава, когато той ще има най-голяма нужда от тях.

* * *

Когато Джоана се събуди, стаята ѝ бе изпълнена с утринна дрезгавина. В съседната хижа цареше глъчка и безпорядък, а отвън долитаха тропот на коне и мъжки гласове.

Джоана употреби доста време, докато се приготви за път и стана нужда Келс да я вика няколко пъти. Девојката изпитваше странно нежелание да напусне своето жилище. Толкова сигурна и уютна ѝ се виждаше тази стая. Джоана се страхуваше, че няма да намери друга подобна квартира. Освен това в момента, когато напущаше стаята си, Джоана откри, че в нея се бе зародила тиха склонност към това кътче, където бе толкова мислила, страдала и преживяла.

Келс бе угасил фенерите. Джоана побърза да мине през жилището му и излезе на площадката пред хижата. Дълбокият мрак постепенно отстъпваше място на дрезгавината. Въздухът беше студен и пропит със свежестта на планината. Бандитите, с изключение на Келс, седяха на конете си, а обозът вече тръгваше. Келс затвори грижливо грубата врата, качи се на коня си и каза на Джоана да язди подир него. Девојката препусна своя кон надолу по склона, следвайки главатаря на бандата.

Конниците преминаха ручей, прекосиха обраслите с върбалак мочурища и тръгнаха по широката пътека.

Изведнъж Джоана забеляза, че третият ездач пред нея е Джим Клийв. Това обстоятелство бе достатъчно, за да придаде съвсем други

краски на ранното им заминаване и въобще на цялото това приключение.

След като конниците излязоха от тесния скалист пролом и навлязоха в долината, слънцето — огромно светлочервено кълбо — се показва в един прорез върху назъбените планински хребети. Над далечните върхове се носеха облаци, а снежната покривка по високите каньони изпускаше синкави и розови отблясъци. Смит, който яздеше начело на отряда, зави в западна посока и тръгна надлъж по долината. Множество коне, които пасяха на това място, се присъединяваха неканени към кавалкадата и стана нужда да се прогонват насила. В долината пасяха също и стада говеда, които Келс оставяше на свобода, както постъпват почтените скотовъдци, които не се страхуват за сигурността на своя добитък.

От двете страни на пътя разнообразен дивеч следеше с наперени уши преминаващите коне. Виждаха се цели орляци от пѣдпѣдѣци и диви кокошки, които се разпръсваха с крясък, зайци бягаха с подскачания, а тук-там се промъкваха и койоти. Всички тези бягащи животни, дивите цветя, вълнуващата се висока трева, върбите със своите жълти стволоче и малките елхови храсталаци доставяха радост за очите на Джоана и успокоение за духа ѝ.

Не след дълго Смит напусна долината през входа на един планински пролом, премина по един суров планински хребет, отрупан със скалисти отломъци, и поведе отряда надолу към котловина, която скоро прие формата на каньон. Пътят беше лош; известно време той водеше по скалистото корито на поток, където краката на конете се плъзгаха по мокрите, кръгли камъни. Напредването ставаше твърде бавно, а времето течеше бързо. Но това обстоятелство представляваше утеха за Джоана; колкото по-бавно ставаше пътуването, толкова по-голяма радост изпитваше тя. Защото в края на това пътуване чакаше Гулден, чакаха останалите разбойници, чакаше лагерът на златотърсачите, който предлагаше безкрайни възможности за хора като тях.

Към обед отрядът спря на почивка. Мястото за лагер бе живописно и всички бандити се намираха в добро настроение. През време на яденето Келс издебна случай да каже на Клийв:

— Слушай, мое момче, ти стана значително по-весел. Причината са блестящите изгледи, които се откриват пред нас, нали?

— Не съвсем — отговори Клийв. — Отказах се да пия уиски. Да ти кажа откровенно, Келс, започнах да ставам почти благоразумен.

— Това ме радва. Когато пиеш, губиш разсъдъка си. Досега не съм виждал човек, който да пие много, без да си губи разсъдъка. Аз също не мога да понасям пиенето. Не пия много.

Последната му забележка предизвика гръмогласен смях. Очевидно другарите му помислиха, че той само се шегува. Келс също се засмя и намигна на Джоана.

По една случайност водачът заповяда именно на Клийв да оседлае коня на девойката. Джоана опита ремъците, за да провери дали не са много стегнати и ръката ѝ попадна в съприкосновение с ръката на Джим. Това докосване действаше като откровение. Тръпки от възхищение пролазиха по тялото на Джоана, когато погледна Джим; но той държеше лицето си извърнато настрана. Може би нямаше доверие в себе си, че погледът му няма да го издаде.

Отрядът продължи пътя си направо по каньона, макар сега в побавен ход. Но пътеката беше така стръмна и толкова лъкатушеше, че Джоана дойде до заключение, че им е невъзможно да изминават повече от три мили на час. При такова пътуване става необходимо да се подпомага конят и това поглъщаше вниманието на пътниците. Преди Джоана да се опомни, часовете бяха отлетели и следобедът наближи към края си. Но Смит продължаваше да язди напред, докато падна вечерната дрезгавина. Едва когато се стъмни съвсем, Смит спря коня си и разбойниците пристъпиха към уреждането на лагера.

Приготвянето на лагер за нощуване изисква винаги бърза и усилена дейност. Всички, освен Джоана се заловиха за работа. Девойката също направи опит да бъде полезна със своя труд, но Ууд я посъветва да почива. Когато я повикаха за вечеря, тя беше почти заспала. След цял ден непрекъснатата езда, яденето пречи да се завържат разговори. Но след вечеря мъжете запалиха лулите си и започнаха да бърбят. От техния разговор никой не би могъл да извади заключение, че това е отряд разбойници на път да плячкосват голямо селище на златотърсачи. Бандитите се отнасяха към Джоана с най-изискана деликатност — доколкото им бе възможно да бъдат деликатни — и особено Ууд проявяваше голямо усърдие в грижите си за нейното благополучие. Всички мъже, с изключение на Клийв се надпреварваха

да ѝ оказват дребни услуги. А Клийв я пренебрегваше съзнателно, понеже се боеше да не се издаде.

Джоана си легна под едно листнато дърво на няколко метра от лагерния огън. Тя се загърна в завивките си, но остана будна и продължи да стои нащрек. По едно време Келс се обърна, за да прецени на какво разстояние се намира девойката от огъня, сниши гласа си и започна да разказва една пикантна история. Бандитите избухнаха в смях. Пирс от своя страна разправи друга история, грижейки се да не бъде чул от Джоана. Общата веселост създаде дружеска атмосфера между бандитите. Джеси Смит, който изглеждаше по природа голям веселяк и шегобиец, ги накара да зареват от смях. Джим Клийв също участваше в общата веселост.

— Слушай, Джим, ти ще преодолееш мъката си — каза му неочаквано Келс.

— Каква мъка?

Келс замълча, очевидно изпитвайки смущение относно отговора, който трябваше да даде. Явно бе, че увлечен от хубавото настроение, той беше дал израз на една своя мисъл, за която сега предпочиташе да бе останала неизказана. Но Клийв нямаше вече оня заплашителен и студен вид, към който бандитите бяха почти привикнали. Изглеждаше, че Клийв не се намира повече във властта на прекаленото си пиянство, което го караше да се държи заядливо и предизвикателно. За всички стана ясно, че Клийв се връща към обноските, които налагат добре разбраното другарство.

Келс се засмя принудено и отговори:

— Искам да кажа: мъката, която те е прогонила по нашите места, създавайки хубав случай да те взема под моите заповеди.

— О, пак за момичето ли намекваш?... Разбира се, че ще преодолея мъката си по тази девойка, стига само да не пиянствувам.

— Разкажи ни всичко, Джим — прикани го Келс, без да скрива, любопитството си.

— Не, вие ще ми се смеете! — отвърна Клийв.

— Не, ако историята не е комична.

— Можете да се басирате, че не е комична — подхвърли Червения Пирс.

Всички започнаха да ласкаят Джим, но никой, с изключение на Келс не проявяваше действително любопитство. Беше лесно обяснимо:

настанал беше един от ония редки моменти, когато една група сурови хора, каквито бяха тези погранични бандити, седят около пламтящия огън — в добро настроение, сити, полуизлегнали се в удобни пози, отдали се на леност и покой.

— Добре — съгласи се Клийв и въпреки голямата му готовност да разкаже своята история, личеше, че любовните спомени все още му причиняват болка. — Аз съм от Монтана. През зимата пазя стадата, а през лятото съм златотърсач. Успях да си спестя малка сума, макар че понякога губя на хазартни игри и пия много уиски... Да, струва ми се също, че в моя живот играе роля и едно момиче. Тя беше красива и нейната красота ми създаваше чести неприятности с други младежи. Преди известно време оставих цялото си имущество — злато и други ценности — на съхранение у моята възлюблена и отново тръгнах на лов за злато. Беше уговорено между нас, че след завръщането ми ще се оженим. Отсъствах шест месеца, нямах щастие... но всичкото ми злато беше откраднато.

Клийв разказваше своята измислена история с твърде делови тон. Той замълча, взе пясък в шепата си и почна да го прецежда през пръстите си. Всички бандити изглеждаха заинтересовани, а Келс буквално поглъщаше всяка негова дума.

— Когато се върнах — продължи Клийв, — моето момиче се беше омъжило за друг. Тя беше подарила на другия всичко, което аз ѝ бях дал на съхранение. Напих се до забрава. Докато бях пиян, ми приписаха престъпление. Моето момиче се яви като свидетелка... Нейните думи ме покриха с позор и ме прогониха от града... Отправих се на запад и така пристигнах на границата.

— Това не е всичко — рече безцеремонно Келс.

— Джим, ти пропусна да ни кажеш какво си направил с това вероломно момиче и с нейния избраник — каза Пирс. — Искам да кажа: в какво състояние си ги оставил.

Но Клийв беше станал мрачен и мълчалив.

— Жените са в състояние да измамат и опропастят всеки мъж. Какво ще кажеш, Келс? — забеляза Смит с широко ухилено лице.

— По дяволите, намирам, че с тебе са постъпили страшно отвратително! — извика Бей Ууд, искрено възмутен.

Минута по-късно Келс, изпаднал в странно настроение, напусна огъня и се изтегна върху леглото си, което се намираше недалеч от

мястото, където лежеше Джоана. Вероятно той предполагаше, че тя е заспала, защото нито я заговори, нито дори погледна към нея. Клийв също отиде при леглото си, а Ууд и Смит скоро последваха примера му. Пирс напусна огъня последен. Когато се изправи, пламъците осветиха червеното му лице, което беше мършаво и студено като лице на индианец. След това той мина покрай Джоана и хвърли поглед към нея, сетне погледът му, се плъзна върху простряното тяло на главатаря. Ако погледът, с който той измери Келс, не беше враждебен и пълен със закана, тогава фантазията на Джоана можеше да се нарече бедна и жалка.

На следното утро започна нов ден на умора и трудности. Отрядът трябваше да се покатери по водораздела на планината — дълга, пресечена верига от скалисти проломи и хребети. Джоана щадеше коня до границата на собствената си издръжливост. Ако изобщо съществуваше някакъв път, той можеше да бъде известен само на Смит, защото останалите не виждаха никаква следа от път. Отрядът излезе от тесния отвор на каньона и започна да се катери по един дълъг склон, почвата на който беше обсипана със слюда и разровена от природните стихии. Конете се плъзгаха отново назад при всяка измината с мъка крачка.

Отрядът премина лабиринт от разкъсани скалисти блокове, от площадки и хребети и се изкачи на водораздела. От това място пред очите на Джоана се представи величествена гледка. В краката ѝ се издигаха кръглите върхове на предпланините, а там далеч, в един завой на планината, блестяха водите на Мечото езеро. Но насладата на девойката от дивната красота на природата започна да се нарушава от неприятното въздействие, което голямата височина упражнява върху хората. Джоана се зарадва, когато отрядът отново потегли на път. Сега вече слизаха надолу и Джоана можеше да язди. Но все пак пътуването беше доста трудно, защото при слизание от високо конете лесно окуцят. Отрядът употреби два часа, за да измине надолу същото разстояние, което бе погълнало половин ден при изкачването. Смит поведе бандитите през полите на планината и късно следобед отрядът спря до един извор в малка горичка.

Джоана чувстваше болка във всеки мускул и беше преуморена, за да вземе участие в яденето и разговора около лагерния огън. Джим се беше държал близо до нея през целия ден и това обстоятелство бе

запазило нейната смелост. Тъмнината още не беше паднала съвсем, когато тя отиде да си легне.

— Спи спокойно, Денди Дайл — й каза Келс весело, някак си разчувстван. — Утре сме в Алдър-крийк!... И след това никога вече няма да спиш така сладко!

* * *

На другия ден следобед изморената кавалкада излезе от областта на скалите, ниските храсти и горички и тръгна по широко и прашно шосе, което беше толкова ново, че дънерите на изсечените встрани от пътя групи дървета още запазваха своята свежест. Но личеше по всичко, че през това шосе бяха минали вече хиляди хора.

В дъното на долината Джоана видя голям фургон, покрит с платно; бандитите не бяха пътували дълго по шосето, когато девойката забеляза и натоварени с багаж мулета, които се клатушкаха лениво по пътя. Келс беше повикал при себе си Ууд, Смит и Клийв и сега бандитите пътуваха заедно в плътна група, карайки обоза пред себе си. Келс наново бе обладан от вълнение; Червения Пирс се оглеждаше зорко наоколо и очите му дебнеха като очи на ястреб; Смит приличаше на копой, който души следи.

По протежение на цялото шосе от двете му страни Джоана виждаше всевъзможни изоставени вещи: останки от коли, съдове, колела, сандъци, стари платна от палатки, които вятърът беше издухал върху крайпътните шубраци. Не липсваха и трупове на коне и магарета. Сякаш някаква армия бе минала по този път. Скоро шосето се вля във водите на широка, тиха река, а на отсрещния бряг то продължаваше надлъж покрай реката.

Джоана чу, когато Джеси Смит каза, че тази река е Алдър-крийк, и запита Келс дали му е известно защо е мътна водата по протежение на единия бряг. Очите на Келс изпуснаха пламъци. Джоана потрепери, защото и тя също знаеше, че нагоре по течението на реката златокопачите лагеруваха край брега и промиваха в реката златоносната пръст.

Няколко мили по-нататък реката и шосета навлизаха в широка котловина, обрасла с високи елхи. Дърветата препречваха всякакъв

поглед към склоновете или към дъното на котловината и бе потребно още няколко мили твърде трудно яздене, докато Джеси Смит изведе отряда на открито поле. В първия момент Джоана помисли, че това поле е последица от горски пожар. Но не, то беше дело изключително на човешки ръце. Гората беше изсечена, докдето стигаше погледът на Джоана, и навсякъде се виждаха ясни белези, свидетелстващи за близостта на човешки жилища. Но отрядът измина още миля, без да се покажат хижи или колиби. Конниците излязоха от гористата част на котловината и почнаха да се изкачват по един от ония назъбени, голи и каменисти склонове, които са обрасли тук-таме с оскъдни групи от елхи. Котловината правеше завой надясно и висок склон закри от погледите всичко, което се намираше оттатък него. Но след като отрядът премина и това препятствие, Келс издаде кратък отривист вик, който накара хората му да се спрат.

Джоана видя, че се бяха изкачили на върха на склона и под нозете им се простираше лагерът на златотърсачите. Гледката, която се откри пред погледите им, беше може би интересна, а Келс вероятно я намираше и прекрасна, но на Джоана тя се стори още по-отвратителна от опустошението в гората. Навсякъде се виждаха груби изкопи и малки колиби, потънали в зеленина, тук-таме се мяркаше по някоя палатка, а на места се забелязваше и по някоя голяма дървена хижа. И колкото повече Джоана обгръщаше с очи гледката пред себе си, толкова повече растяха по число и по обем грубите и недодялани жилища на златотърсачите, докато най-послед пъстроцветната, разпокъсана маса на новия град плътно изпълни тясната котловина.

— Е, шефе, какво ще кажеш за този лагер? — запита Джеси Смит.

Келс въздъхна дълбоко.

— Стари златотърсачо, тази гледка превъзхожда всичко, което съм виждал някога!

— Охо, аз съм виждал точно такива лагери и при Сакраменто! — намеси се Бейт Ууд.

Пирс и Клийв гледаха новоизникнало го селище с омагьосани очи и колкото и различни да бяха чувствата, които вълнуваха двамата в този момент, напрежението на единия не беше по-малко от възбудата на другия.

— Джеси, каква е първата ни задача? — запита Келс, връщайки се с груб завой към деловата страна на работата.

— Избрал съм едно място на отсрещната страна на лагера, където за нас ще бъде най-удобно да се заселим — отговори водачът.

— По шосето ли ще продължим?

— Но да, разбира се — отговори Смит и се ухили лукаво.

Келс се поколеба и поглади брадичката си; навярно обсъждате докъде се простира възможността да бъде познат.

— Бакенбардите правят от теб съвсем друг човек. Мисля, че не можеш да очакваш от жителите на този нов град да те познават толкова добре.

Тези думи премахнаха колебанието на Келс. Той нахлупи сомбрерото дълбоко над челото си и лицето му почти се закри. След това си спомни за Джоана и посочи маската ѝ с леко, но многозначително движение.

— Келс, обитателите на този лагер не биха вдигнали очите си дори да преминава цяла армия по шосето — отвърна Смит. — Тук всеки се грижи само за себе си. А жени, повярвай ми, колкото искаш и от каквата щеш категория. Аз съм виждал поне една дузина, които ходят забулени. А едно було е равносилно на една маска.

Но въпреки това Келс накара Джоана да си махне маската и да нахлупи сомбрерото дълбоко над лицето си. След това ѝ заповяда да язди в средата на групата. После бандитите продължиха своя път и скоро настигнаха бавно напредващия обоз.

Колко чудно беше това пътуване за Джоана! Склонът наподобяваше грамаден мравуняк. Човешките мравки, обзети сякаш от някаква лудост, работеха с настървено усърдие. Когато наближи още повече, девойката установи, че всички тия хора, които пъплеха като мравки, копаеха злато. Тези, които работеха близо край пътя, се виждаха много ясно: между тях имаше и брадати мъже, и голобради момчета. Навсякъде, покрай водните канали, из рововете и изкопите, златотърсачите гъмжаха така гъсто един до друг, че човек оставаше с впечатление, че неизбежно си пречат в работата. По бреговете на потока стояха силни и мълчаливи мъже, погълнати в работа, наведени над водата: промиваха, изстискваха и прецеждаха пръстта. Изглеждаха крайно съсредоточени и в напрегнато очакване. Те нямаха време да

вдигнат очи. Всички бяха изпокъсани, невчесани, с голи ръце и крака, с дълбоко прегънати гърбове.

Отрядът на Келс премина повече от една миля през тази част от златните мини. Навсякъде — по скалистите площадки, върху пясъка, по сивия склон — се виждаха дълбоки ровове, в които мъже копаеха или ринеха пръстта с лопата. Потта течете като вода от телата на хората. Някои от рововете бяха дълбоки, други — плитки, някои приличаха на дълги гробове, други — на прости дупки. Ако всички тия златотърсачи намираха злато, това би значело, че злато има навсякъде. Внезапно Джоана разбра, без да става нужда да ѝ го казва Келс, че всички тия златокопачи действително намираха своя дял злато. Как безмълвни бяха тези хора, колко съсредоточени и напрегнати! Джоана бе имала случай да наблюдава мнозина, които се занимаваха с търсене на злато и от време на време наистина намираха по някое парче златна руда. Но никога до днес девойката не бе виждала хора да копаят с твърдо убеждение, че непременно ще се натъкнат на злато. А именно в тази увереност се криеше разликата, която придаваше на тия хора необикновен и чуден изглед.

Джоана пресметна, че вероятно е видяла не по-малко от хиляда златокопачи на разстояние, което не бе по-голямо от две мили. А при това, тя не бе могла да обгърне с очи всички проломи и каналчета, пък и границите на лагера все още оставаха скрити за погледа.

Всъщност това не можеше да се нарече истински лагер. То беше по-скоро град, обкръжен от палатки, селище от плоски дървени хижи, проснато на дължина, пъстро, наподобяващо шахматна дъска със своите постройки, издигнати с бясна бързина и хаотично нахвърлени. Широкото шосе разделяше селището на две части и представляваше нещо като поток, който кипеше от живот и цветове.

Джоана яздеше между двама бандити посред натоварени коне, магарета, волове, високо натрупани товари и всевъзможен багаж, покрай покрити с платна фургони и мръсни коли от всякакъв вид, които по-скоро приличаха на цигански кервани. Шосето бе оживено като кошер и по него се вдигаше шум като в лудница. Тротоарите за пешеходци се състояха от грубо издялани дъски, които скърцаха под тежките стъпки на обутите в ботуши крака. Срещаха се палатки, издигнати направо върху голата земя или върху дървени основи, или върху привързани една о друга греди. По-нататък от двете страни на

шосето започваха редиците на дървените постройките — складове, магазинчета и пивници. Показа се и голяма, четвъртита, плоска постройка с блестяща табела, на която беше написано с груби златни букви: „Последното златно зърно“. През вратата долитах навън стърженето на цигулките, тропотът на ботушите и дрезгавите гласове на веселящи се хора.

Джоана виждаше странни, полудиви същества — жени, при вида на които тя потреперваше; виждаше и друг род представителки на своя пол, които бързаха с торби или ведра — измъчени и подивели жени, чийто вид караше сърцето на девойката да се свива от болка. Джоана виждаше шляещи се индианци и групи от мързеливи брадати мъже, които очевидно приличаха на членове от бандата на Келс. Виждаше картоиграчи в дълги черни палта, обитатели на границата в кожени дрехи с ресни и мексиканци с тъмни лица и широки островърхи сомбрера. Но мнозинството от хората, които съставляваха този жив поток, бяха мършавите и жилести златотърсачи от всяка възраст, с карираните си ризи и високи ботуши, всички въоръжени с револвери, с навъсени чела, с мрачни погледи, сериозни и напрегнати; те образуваха гъсти групи, които се притискаха по протежение на постройките. Тези хора именно бяха работните пчели на тоя грамаден кошер; останалите бяха търтеите, паразитите.

Отрядът на Келс продължаваше пътя си през града. След като бандитите преминаха и последната окрайна, Смит спря близо до една борова горичка; на това място бандитите трябват да издигнат своя лагер.

Джоана размишляваше върху впечатленията, които бе добила от Алдър-крик. Тези впечатления бяха твърде забъркани: тя бе видяла прекалено много неща. Но от всичко, което беше видяла и чула, изпъкваха две главни черти, които се намираха в противоречие една с друга: голямо множество от златотърсачи, които се трудеха усилено — роби и жертви на своята златна треска, тласкани от честолюбие и надежда, почтени, сурови, неуморими работници, но полузагубили разсъдък си в стремежа си към злато. И втора една група, далеч помалобройна от първата, състояща се от пиявици, които живееха за злато и от злато, но които не бяха изкопали това злато с кръвта на собствените си ръце и с потта на своите чела.

Несъмнено Джеси Смит при избора на мястото, където трябва да се издигне постоянният лагер на Келс в Алдър-крийк, беше взел като съображение особените нужди на бандитите. Мястото не можеше да се вижда откъм града, но не беше отдалечено дори на стотина метра от последните колиби. Наблизо се намираше и дъскорезница. До мястото се отиваше по леко хлътнала в почвата пътека, която правеше множество завои и водеше към реката. Гърбът на постройката трябваше да полегне върху назъбена издатина на грамадна стена, в която се врязватесесен пролом, заграден със скалисти блокове. Следователно бандитите щяха да имат възможност да идват и си отиват и през тоя пролом. В непосредствена близост имаше извор и малка горичка. Почвата беше камениста и явно непригодна за копане на злато.

Бейт Ууд веднага започна приготовленията си за вечерята, Клийв се заложи да нареди дърва за огъня, а Смит посвети грижите си на конете. През това време Келс и Пирс тръгнаха да огледат мястото, където трябваше да се построи хижата. За тази цел двамата избраха равна площадка, върху която се бе претърколила грамадна, разкъсана скала, висока почти колкото къща. Хижата трябваше да се облегне върху тази скала. На задната страна на жилището, под закрила на скалата, можеше да се прокопае таен изход. Главатарят на бандата държеше да има два изхода от своята бърлога.

Когато групата бандити седнаха да вечерят, котловината се беше изпълнила с багрите на слънчевия залез. Чудно красиви златисти воали, етерични изпарения, блестяха като пречупени лъчи из разкъсаните планински склонове и се носеха напреки над котловината; те представляваха чудна, великолепа гледка с пъстрите си разкошни цветове и създаваха впечатление, че разкриват красотата на съкровищата, които планината криеше в недрата си. Слънцето залезе кървавочервено, като остави да витаят над котловината тайнствени и зловещи сенки; мракът се сгъстяваше все повече и повече. Джоана забеляза, че Джим Клийв бе наблюдавал замислено тази промяна, и се запита дали и той като нея я бе почувствувал като тайнствено знамение на природата. Защото, колкото и да беше лъчезарна надеждата и

радостта от златния блясък на това ново Елдорадо, този внезапно издигнал се град на име Алдър-крийк, с хилядите свои честни и трудолюбиви златокопачи, колкото и ослепително красива да беше гледката му, пристигането на Келс и Гулден в него беше черна и злокобна действителност. Джоана знаеше, че в по-големите лагери на златотърсачите винаги царува известна свобода и почтеност, щастие и радост — до момента, когато зовът на златото привлече и лоши хора в тези лагери. И тя не се съмняваше ни най-малко, че слънцето на кратките радостни дни за Алдър-крийк бе вече залязло и никога нямаше да изгрее отново.

Дрезгавината се отдръпваше от планините, когато Келс даде нареждания на хората си:

— Бейт, ти и Джеси ще останете да пазите лагера. Пирс, ги ще имаш за задача да потърсиш хората от бандата. Но се срещайте само в тъмнината!... Клийв, ти можеш да дойдеш с мене. — След това се обърна към Джоана: — Желаете ли да ни придружите, за да разгледате забележителностите на града, или предпочитате да останете тук?

— С удоволствие бих ви придружила, ако не изглеждам... така страшно в този костюм — отговори девойката.

Келс се засмя; пламъците на огъня осветиха и усмихнатите лица на Пирс и Смит.

— Е, хайде, никой няма да ви види. Пък и дума не може да става, че изглеждате страшно.

— Не можете ли да ми дадете едно по-дълго палто? — смотолеви Джоана.

Клийв чу нейната молба. Без да каже нито дума, той отиде при седлото си, развърза своя багаж и измъкна от него дълго сиво палто. Джоана беше виждала много пъти тази дреха и тя събуди в нея болезнени спомени за Худли. Години ли се бяха изминали от онова блажено време?

Клийв подаде палтото на Джоана.

Келс взе дрехата и помогна на девойката да се облече. Тя потъна цяла в него — беше дълго и около кръста и бедрата имаше формата на камбана. За пръв път от много дни насам тя отново се почувства Джоана Рандъл.

— Скромността е хубаво украшение за жената, ала невинаги й принася полза — каза Келс със смях. — Вдигнете яката нагоре...

Нахлупете шапката към челото... още малко... така! Ако сега хората не ви сметнат за младо момче, аз ще погълна костюма на Денди Дайл и ще ви купя копринена рокля. Ха-ха-ха!

Джоана не се остави да бъде измамена от шегите на Келс. Може би той с удоволствие я беше гледал да носи безсрамния бандитски костюм; може би нейният изглед гъделичкаше неговото тщеславие и дразнеше известни суетни наклонности, които му бяха станали навик от времето, когато е пребивавал в Калифорния. Но девойката чувствате, че сега Келс е по-радостен и изпитва облекчение, задето е облякла това дълго палто. Джоана бе обзета от странно чувство. Някога тоя Келс трябва да е бил свършено друг човек.

Групата тръгна към селището. Джоана яздеше между Келс и Клийв. Колко странно бе за нея това положение! Тя си позволи една рискована дързост: потърси в тъмнината ръката на Джим и я стисна. В отговор той почти ѝ счупи пръстите. Тя чувстваше пламъка в гърдите на Джим. Конете им напредваха с мъка, защото пътят беше неравен и обсипан с камъни. Конят на Джоана се препъваше неведнъж, при което шпорите ѝ издрънчаваха в тъмнината.

Тримата минаваха край пламтящи огньове, от които се вдигаха дим и пара, примесени с миризми на подправки; около огньовете седяха мъже с червени лица и се хранеха. Минаваха и покрай загаснали огнища, които се мяркаха встрани от пътя. В някои палатки блещукаха смътни светлини, които хвърляха сенки върху платното, а други палатки бяха потънали в тъмнина. По шосето се притискаше голяма навалица. Всички, весели и доволни, бързаха към локалите, сред шумни разговори и глъчка.

След това Джоана видя неравномерна редица от светлини, някои от които смътни, други съвсем ярки; пред тия светлини се движеха тъмни фигури. Изглежда, Келс отново се побоя да не бъде познат, понеже зарови брадичката в шалчето около врата си и нахлупи широкополата шапка дълбоко под челото си, така че човек с мъка би могъл да зърне дори част от лицето му.

Тримата продължиха да яздят по средата на улицата, минавайки край шумните локали, скоро те стигнаха до голямата плоска постройка, която носеше фирмата „Последното златно зърно“. През отворените прозорци на заведението се изливаха ярки потоци светлина. След като тримата преминаха цялото селище и стигнаха до

отсрещния му край, Келс спря и се обърна назад. Тръгнаха обратно. Изпитателният поглед на главатаря разглеждаше всяка група от хора, които срещаха. Търсеше членове на своя граничен легион. Много пъти оставаше Джоана и Клийв на улицата и влизаше в пивниците да търси хората си. През време на тези кратки интервали, когато влюбените оставаха сами, погледът на Джоана се приковаваше в Клийв и от очите ѝ говореше цялото ѝ сърце. Неговата уста оставаше няма и затворена. Изглежда, че тежък товар притискате дутата му.

По обратния път, когато стигнаха до „Последното златно зърно“, Келс каза:

— Джим, следвай Джоана отблизо и неотлъчно като самата смърт! Тя е по-ценна от всичкото злато и от целия Алдър-крийк!

Тримата се отправиха към вратата на заведението.

Джоана се вкопчи с едната ръка в Клийв, а с другата — съвсем инстинктивно, с движение на изплашено дете — пусна мишцата на Келс и пхна своята ръка в ръката на бандита. Келс остана изненадан. Той се наведе над ухото ѝ, защото врявата беше невъобразима и думите не се чуваха. Тази ръка, която лежеше така непринудено в неговата, го бе не само зарадвала и трогнала, но и вероятно го бе засегнала болезнено, защото прошепна с дрезгав глас:

— Всичко е в ред... Няма от какво да се плашите.

В първия момент Джоана не можа да различи друго, освен светлината на опушени лампи в едно огромно помещение, изпълнено с дим, хора и врява. Келс бавно тръгна напред. Той имаше сериозни причини да бъде предпазлив.

В залата се носеше миризма, от която Джоана почти щеше да повърне: някаква смесица от миризмите на тютюн, ром, влажни дървени стърготини и димящ петрол. Към всичко това се прибавяше и шум, който почти оглушаваше — разговори на висок глас и безсмислен смях на пияни мъже, тропане на влачещи се ботуши, стържене на раздрънкани цигулки, реване и виене на хора, отдали се на веселба. Но над всичката тази врява преобладаваха тонове, които долитаха от едно съседно помещение. Девојката можа да хвърли поглед в него през един широк отвор, който имаше формата на врата. В това помещение се танцуваше, но Джоана не можете да види танцуващите двойки, тъй като между нея и тях се притискате гъста навалица.

След това девойката посвети вниманието си на обстановката, която я обкръжаваше. Край един дълъг бар, висок почти колкото нея, се трупаша мъже — стари и млади. Около игралните маси седяха големи групи от хора, които крещяха и шумяха. Край един сандък, който също служеше за маса, неколцина мъже бяха насядали върху обърнати с дъното нагоре бъчвички, а мръсни кесийки със златен прах допълваха сцената. Картоиграчите бяха мълчаливи — в противоположност на мъжете, които се бяха отдали на други хазартни игри. Във всяка група се намирате най-малко по един играч, с мрачен поглед и облечен в тъмни дрехи, който не принадлежеше към числото на златокопачите. Това бяха професионалните комарджии. Джоана видя и малолетни момчета, мършави и изтощени, но възпламенени — някои опиянени от радост за печалбата си, други съкрушени от скръб за своята загуба. Имаше и весели, стари, белокози златотърсачи, за които тая сцена представляваше приятен спомен от младини. Мяркаха се също така крадци и мошеници, искрящите очи на които издаваха, че не притежават злато, за да вземат участие в играта.

Внезапно Джоана усети, че Келс трепна и от устата му излезе някакво възклицание, прилично на съскане. Девойката веднага се огледа, търсейки причината. И забеляза познати мрачни физиономии, които принадлежаха на хора от легиона на Келс. Обърнал широкия си гръб към нея, до една маса седеше колосът Гулден. Той и неговите привърженици се бяха събрали вече заедно, показвайки по този начин, че заповедите на Келс малко ги интересуват. Някои от бандитите се намираха под властта на алкохола, но макар и да забелязаха Келс, с нито едно движение или гримаса не издадоха, че го познават. Гулден не видя Джоана и тя се зарадва твърде много на това. И дали причината трябваше да се търси в присъствието на горилата или в нещо друго, но девойката внезапно се почувства също такава пленница, каквато беше в Кябин Гълч. Дори започна вече да се страхува, че тук бягството им ще бъде много по-трудно, защото в този новоизникнал град Келс ще я пази и наблюдава много по-зорко.

Главатарят разведе Джоана и Клийв из всички краища на задимената зала, за да им даде възможност да видят необузданите нрави на играчите и извънредно суровия живот, който водеха жителите на този лагер. Постепенно локалът се изпълни с хора до такава степен, че човек рискуваше да се задуши. Блики и Беди Джонс се разминаха —

чужди и непознати един на друг. Джоана забеляза също Бърд и Шик Уилямс, които се шляеха из заведението, хванали се подръка като пияни златокопачи. Уилямс хвърли към Келс бърз, но остър поглед и продължи пътя си нататък, за да се смеси с навалицата. Хенди Оливър се промъкна покрай Келс, закачи го сякаш по невнимание и каза: „Извинете, мистър!“ Появиха се и друга познати лица. Бандата на Келс вече се намираше в Алдър-крийк в пълния си състав и зловещите машинации на нейния главатар скоро щяха да се поставят в действие.

Особено впечатление направи на Джоана обстоятелството, че въпреки голямата разпуснатост и веселие, въпреки проявите на задушевност и искрено другарство, над всички в залата тегнеше атмосфера на подозрителност и недоверие. Лагерите, в които Джоана беше имала случай да пребивава досега, винаги се обитаваха от известен брой златотърсачи и ловци, които образуваха едно-единствено голямо семейство и си живееха в мир и любов. Тук обаче бе извършена грамадна находка на злато и в това именно се състоеше оная съществена разлика, която се чувстваше още от първия момент. Щом някъде биваха открити значителни залежи от скъпоценния метал, характерите на хората се променяха веднага, а с това се променяха и условията на живота. Джоана винаги беше гледала на златото като на нещо примамливо и красиво, което прави чудеса. Но ето че тя тук откриваше до известна степен именно в златото източник на злини и омраза. Коя сила караше всички тия златокопачи, млади и стари, да напускат жилищата си и да не се задоволяват със златото, което сами са изкопали? В това се криеше голямата фаталност, която висеше върху главите на тези хора. Ловът на злато беше примамлив блян, копнеж, който не можеше да се утоли. Притежаването на злато възбуждаше жажда за още повече злато, а това тласкаше към лудост. Джоана чувстваше, че тези лекомислени, но честни и трудолюбиви златокопачи се движат от същите ония диви и първобитни нагони, същите стихийни сили, които пораждаха стръвната алчност у членовете на Келсовия легион и ръководеха техните злодеяния. Златото е страшно нещо!

— Заведете ме там, оттатък — каза Джоана и посочи към танцувалната зала.

Тя съзнаваше своето възбуждение.

Келс се засмя на тая нейна дързост. Но се поколеба да изпълни желанието ѝ.

— Моля, заведете ме там... ако не...

Джоана не знаеше как да допълни мисълта си, но искаше да каже: ако, разбира се, е подходящо за мене да видя и други неща. В душата ѝ бе започнало да се заражда необяснимо любопитство. В края на краищата, заведението, в което се намираше сега, не беше много различно от картината, която сама си бе нарисувала за него в своята фантазия. Но танцувалната зала беше вън от границите на въображението ѝ.

— Почакайте по-напред аз да видя — рече Келс и остави Джоана при Клийв.

Щом той се отдалечи, Джоана заговори, без да поглежда към Клийв, макар да държеше здраво мишцата му.

— Джим, тук ненадейно биха могли да се разразят страхотни събития... още в тази минута дори! — прошепна тя.

— Правилно си схванала — отговори той. — Всичко, което още бе липсвало на Алдър-крийк, за да се превърне в истински ад, беше Келс и неговата банда.

— Благодаря на Бога, че успях навреме да те откъсна от тях!... Джим, ти щеше... ти щеше да се хвърлиш презглава в този буен въртоп!

Той кимна печално. Келс се върна при тях и ги поведе напреки през залата към една друга врата, където зрителите бяха по-малочислени. Джоана видя около десетина двойки, които танцуваха диво и вихрено в средата на един полукръг от хора. Зрителите внимателно следяха танцувачите. Залата се състоеше от широка дървена платформа и покрив от платно, подпряно на дълги стълбове, и беше открита от двете страни; отляво и отдясно висяха грамадни, кръгли фенери, с каквито осветяват цирковете. В залата имаше и няколко грубо издялани маси и пейки, върху които пияни мъже прегръщаха жени.

Джоана забеляза млад златокопач с прашни ботуши и панталон с ресни, който лежеше върху дървените стърготини на пода — пиян или мъртъв. Погледът ѝ се върна отново към танцуващите двойки. Техният танц имаше някаква далечна прилика с валс. Музиката едва се чуваше сред оглушителната врява. Що се отнася до мъжете, за някои от тях

този танц беше безсрамно и силно избухване на страстите им, а за други — лудешко пиянско бушуване.

Изгледът на жените нанесе неочакван удар върху любопитството на Джоана. Тя бе завладяна от странни, неизпитани чувства. Досега не беше виждала подобни жени и тяхното държание, танците им, движенията им, погледите им, бяха непонятни за нейния разум, който просто отказвате да възприеме това, което очите ѝ виждаха. Поведението на тези жени възмущаваше, видът им отвращаваше и отблъскваше. Внезапно Джоана бе обзета от ужас: за нея стана ясно с невероятна живост, че тъкмо жените бяха най-дивият и най-страшният елемент в този мътен поток от хора, привлечени от зова на златото.

Девојката не издържа и помоли Келс:

— Изведете ме навън!

Той веднага изпълни желанието ѝ.

Тримата минаха през игралната зала и излязоха на оживената улица. Потеглиха към лагера си.

— Сега видяхте достатъчно — каза Келс. — Но това е нищо в сравнение със събитията, които ще се развихрят тук последователно. Селището е още ново. И много богато. Тук няма нищо по-евтино от златото. То преминава от ръце на ръце. Унцията струва десет долара. Купувачите дори не поглеждат везните. Хората са почитени, само комарджиите са мошеници. Но всичко това скоро ще се промени.

На сутринта Джоана спа до късно. Разбуди я шум от разтоварване на греди. Тежки коли возеха дървен материал от близката дъскорезница. Скелетът за хижата на Келс беше вече издигнат. Джим Клийв работеше заедно с другите. Джоана си избра едно удобно кътче, където можеше да прекара незабелязана и започна да наблюдава строежа.

Ако някога дървена къща е израствала от земята подобно на гъба, това можеше да се каже за бърлогата на бандитите. Келс се трудеше заедно с всички и съвсем не изглеждаше да остава назад в работата. Към обяд бе поставен вече дъсченият покрив на къщата и започна изпълването на стените — също от дъски.

След това пристигна и една кола, натоварена с покупки, които Келс бе направил в селището. Главатарят помогна при разтоварването на разните стоки, при което стана явно, че търси някои специални

артикули. Най-после той намери това, което търсеше, приближи се до Джоана и сложи пред краката ѝ голям брой малки и големи пакети.

— Ето, госпожице Скромност — каза Келс. — Сега вече можете да захвърлите в някое ъгълче костюма на Денди Дайл, от който ще имате нужда само когато пътуваме... Чуйте и още едно нещо: ако ви кажа колко съм заплатил за всички тия вещи, сама ще признаете, че в Алдър-крик съществуват по-големи разбойници и от Джек Келс... Но добре, че ми дойде наум: от днес аз се наричам Блайт. Вие сте моя дъщеря — ако някой започне да се интересува от вас.

Следобеда на този ден, вечерта при светлината на лагерния огън и целия следващ ден Джоана прекара в труд над своето облекло. Тя работеше с такова усърдие, че едва повдигаше очи. На третия ден дрехите ѝ бяха готови окончателно. Джоана ги гледаше не само с голяма радост, но и с гордост, защото в тези дрехи проличавате както нейната сръчност, така и нейният вкус. От мъжете най-голям интерес към работата ѝ прояви Бейт Ууд. Веднъж той така увлечено я наблюдаваше като шие, че остави яденето да загори на огъня.

Същият ден бе завършена окончателно и грубата дървена хижа. Тя се състоеше само от едно продълговато помещение, в дъното на което се намираше малка ниша. Тази ниша се образуваше от една плоска дупка в грамадната скала, която бандитите преградиха с дъсчена стена. Джоана бе настанена в тази отделна стаичка. Грубата дъсчена врата бе снабдена с брава, която можеше да се заключва. Вътре в стаичката бе издигната широка дървена пейка с няколко покривки за легло на девойката, а една малка четвъртита дупка, изрязана в дъските на външната стена, служеше за прозорец. Със своите собствени вещи и с предметите, които Келс беше накупил за нея, Джоана скоро превърна нишата в удобно жилище, което дори създаваше впечатление на лукс в сравнение с обстановката, в която девойката бе живяла от седмици насам. За Джоана, пък и за всички бандити, стана ясно от новото ѝ жилище, че Келс има намерение да я държи тук като затворница ако не в действителност, то поне привидно. Едва Джоана забеляза малкото прозорче и веднага ѝ хрумна мисълта, че тук Джим Клийв ще има възможност да се среща и разговаря с нея.

Келс скоро потвърди подозрението на девойката, че възнамерява да я лиши от свобода, защото я предупреди, че няма право да напуска хижата по своя воля, както е било в Кябин Гълч. В отговор Джоана му

заяви, че там му бе дала обещание да не предприема опит за бягство, но сега взема думата си обратно. Наистина, това обещание бе измъчвало Джоана твърде много, защото връзваше ръцете ѝ. Тя се радваше, че сега ѝ се отдава възможност да бъде почитена спрямо Келс.

Разбойникът я изглежда мрачно и изпитателно.

— Зле ще си изпатите, ако се опитате да избягате... Що се касае до мене, такъв опит от ваша страна ще бъде добре дошъл — заяви той и добави веднага, сякаш току-що му е хрумнало: — Гулден едва ли би гледал на вас като на светиня, която небето му е поверило да пази!... Спомнете си за неговия метод: дупка и въже!

Дали по една случайност или с жестока умисъл, но Келс бе споменал точно онова име, което вселяваше непреодолим ужас в душата на Джоана.

ГЛАВА 14

Възможностите за девойката да наблюдава Келс и хората му и да подслушва техните разговори и тук бяха също така големи, както в Кябин Гълч. С течение на времето обаче се оказа, че Келс, който по-рано беше откровен и словоохотлив, сега бе станал предпазлив и загадъчен. Джоана забеляза, че през ранните вечерни часове при него идваха всевъзможни типове, поединично или по двама. Съвещанията им се водеха с тих и сериозен глас. Дебнейки навън през малкото си прозорче, девойката виждаше тъмни и мълчаливи силуети, които се движеха по вдлъбнатия път към дъното на хижата или пък се връщаха обратно оттам. Нито един от тия силуети не се приближават към предната врата, където обикновено стоеше на стража Бейт Ууд, пушейки лулата си.

Джоана успяваше да долавя само отделни откъслечи от тайнствените съвещания. Няколко бегли думи, които чу веднъж, я накараха да извади заключение, че по някаква причина, която ѝ бе неизвестна, Келс се стреми да добие широка известност в града на златото. Алдър-крик трябваше да разбере, че му е направил честта да се засели в него един силен и забележителен човек. Джоана беше на мнение, че тъкмо това е последното нещо, което би трябвало да стори бандитът. Каква удивителна смелост притежава тоя Келс! Още преди години той бе станал знаменит в Калифорния, а в Невада за главата му беше определена голяма награда. А сега този прочут, макар и още непознат главатар на пограничните разбойници в Айдахо, бе обхванат от силно желание да стане известен, уважаван и могъщ. Джоана трябваше да признае пред себе си, че не може да изкорени напрегнатия интерес, който проявява към съдбата на големия разбойник, въпреки погнусата си от неговите злокобни планове и начинания, които сееха само ужас и смърт.

На следния ден девойката напразно дебнеше сгоден случай, за да съобщи на Джим Клийв, че след падането на мрака той би могъл през всяко време да дойде при нейното прозорче, където двамата биха

разговаряли и кроили планове. Джоана вече носеше облеклото, което сама си бе приготвила — за голяма радост на Бейт Ууд и Червения Пирс. Последните двама проявяваха към съдбата на девойката същия голям интерес, който тя изпитваше към участието на Келс.

Щом Джоана се появи в новите си дрехи, Ууд поклати глава със задоволство, а Пирс ѝ заяви направо, че пак е станала истинска дама. Много чудно се виждаше на девойката обстоятелството, че Пирс, когото тя смяташе за твърде лукав и коварен и комуто не би посмяла да се довери напълно, правеше открито злобни намеци по адрес на Келс, в които осъждаше подлите похвати на главатаря. Колко странна беше тая искреност на Пирс!

Когато Джим Клийв видя за пръв път Джоана в новото ѝ облекло, той се зарадва до такава степен, че лицето му промени цвета си няколко пъти. Джоана се побоя, че любимият ѝ може да се издаде, и побърза да се махне от погледа му.

Малко време след това Келс извика девойката от стаята ѝ. Лицето му имаше обичайния си мрачен и замислен израз. Червения Пирс и Джеси Смит стояха до него, изпънати като войници. Клийв бе седнал на прага на вратата, а Ууд се облягаше на стената.

— В пакетите, които ви купих, намира ли се някое парче тънък плат, което би могло да ви послужи за було? — запита я главатарят.

— Да — отговори Джоана.

— Донесете го — заповяда ѝ той. — А също и шапката си.

Джоана отиде в своята стая и скоро се върна с означените вещи. Шапката ѝ беше същата, която бе носила при тръгването си от Худли.

— Това е достатъчно — рече Келс. — Сложете булото на лицето си. Много съм любопитен да видя как ще изглеждате забулена.

Макар да изпита силно удивление, Джоана се подчини и изпълни нареждането на разбойника, защото нямаше и най-слабо понятие каква е неговата цел.

— Искам да бъдете преоблечена, но така, че да личи вашата младост, а красотата ви да привлича — каза Келс и натъкми булото на девойката другояче, не както тя го бе поставила. — Така... Сега всеки мъж ще изпита любопитство да види лицето ви... Сложете шапката си.

Джоана стори и това. Тонът на Келс стана много по-внушителен:

— Ще трябва да слезете в града. Разходете се съвсем бавно до „Последното златно зърно“. Пресечете улицата и се върнете обратно.

Поглеждайте всеки мъж, който ви среща или стои край пътя. И не се плашете ни най-малко. Пирс и Смит ще ви следват по петите от съвсем близко разстояние. Преди да ви се случи и най-малката беда, те ще ви се притекат на помощ... Разбирате ли ме добре?

— Да — отговори Джоана.

Червения Пирс поклати глава недоволено.

— Джек, на мен ми се струва, че така тя ще бъде принудена да чуе доста нахални и безобразни думи — каза той мрачно.

— Ти ще благоволиш да си държиш устата! — извика Келс, обзет от внезапна ярост, която бе причинена, изглежда, от някакъв недоизказан намек в думите на Пирс. — Аз съм обмислил всичко. Тя няма да чуе какво ѝ казват... Слушайте — обърна се той отново към девойката, — вземете малко памук или нещо подобно и си запушете ушите. И то здраво ги запушете.

Джоана се върна в стаичката си, откъсна няколко меки парцалчета от едно вълнено парче плат и ги натъкна в ушите си. След това се върна при бандитите. Келс започна да ѝ говори; тя чуваше гласа му глухо, но не можеше да разбере думите. Поклати глава, за да му покаже, че не чува. Тогава Келс направи повелително движение, с което ѝ даде да разбере, че може да започне странната си разходка.

Прекрачвайки прага, Джоана мина покрай Джим. Какво ли мисли той за тази работа? Помъчи се да види лицето му, но не ѝ се удаде.

Когато стигна до първите палатки, девойката не можа да противостои повече на силното си желание да погледне назад. Пирс вървеше подир нея на разстояние не по-голямо от двадесет метра, а Смит го следваше на също такава далечина. Джоана изпитваше различни чувства, но любопитството преобладаваше над всички. Тя се досещаше, че Келс иска да привлече вниманието на обитателите на лагера върху нейната личност, но не можеше да отгатне причината. Забележително беше и това, че разбойникът не желаше да я излага на никакви хули и безобразия, докато тя изпълнява тайнствената си мисия.

Едва след като вече бе изминала значителна част от пътя към „Последното златно зърно“, Джоана започна да чувства вниманието, което мъжете ѝ посвещаваха. Един мексиканец направи опит да я заговори, като се изблеци насреща ѝ, разпитвайки белите си зъби и

впивайки в нейното лице черните си кръгли очи. Особено любопитно в нея се заглеждаха младите златокопачи и мнозина от тях се опитваха да я заговорят. Вървейки по дървения тротоар, Джоана срещаше мъже от всякакъв род; повечето я отминаваха, без да ѝ обръщат особено внимание. Тя изпълняваше буквално нарежданията на Келс. Но когато стигна до локалите, към нея започнаха да се приближават безделници с нагли физиономии и побойници с мрачни погледи. Тя ускори крачките си. Но и това не улесни много задачата ѝ, която бе започнала да става все по-мъчителна. Колкото по-нататък отиваше, толкова мъжете ставаха по-дръзки и по-безсрамни. Нима Келс си бе позволил да я изложи съзнателно на подобна гавра? Джоана и не подозираше какво искат от нея всички тези мъже, но се съмняваше, че причината се крие в нейната глухота. Техните погледи говореха нещо друго и съвсем не можеше да се считат като комплименти за едно младо момиче.

Изведнъж Джоана бе обладана от лудо желание да побегне и трябваше да положи големи усилия, за да запази сравнително спокоен вървеж. Един особено твърдоглав негодник вървя известно време редом с нея. Макар да не чуваше нито дума, Джоана не беше толкова наивна, за да не разбере, че всички тия безделници ѝ правеха любовни изповеди и предлагаха познанството си. Девојката се възмути. И твърдо реши, като се върне, да каже в лицето на Келс мнението си за безобразната му постъпка.

Стигнала до „Последното златно зърно“ — това заведение беше едновременно пивница и комарджийница — Джоана прекоси улицата и тръгна обратно към къщи. Пред заведението стояха разпръснати групи от мъже, а през вратата непрестанно влизаха и излизаха хора. Висок тип, черните дрехи на когото издаваха професионалния комарджия, се откъсна от една група и се спусна стремително към девојката, сякаш възнамеряваше да ѝ пресече на всяка цена пътя за отстъпление. Той носеше дълго черно палто, черна вратовръзка и сомбреро от същия цвят; имаше малки, твърди, проницателни очи, черни като дрехите му, носеше ръкавици и в сравнение с останалите мъже изглеждаше твърде чист и спретнат. Комарджията заговори Джоана и тръгна заедно с нея. Девојката се изплаши не на шега и втренчи поглед право пред себе си. Обхвана я силно желание да се втурне да тича. Мъжът продължаваше да върви редом с нея и устните му се движеха непрекъснато. Джоана чуваше леко само гласа му. Изведнъж мъжът я хвана под ръка, твърде

нежно, с известна интимност. Джоана се откъсна от ръцете му и ускори крачките си.

— Хей! Оставете момичето на спокойствие!

Тези думи навярно бяха произнесени много силно, защото Джоана ги чу съвсем ясно и отчетливо. Тя позна гласа на Червения Пирс и се обърна за миг назад, обзета от трескаво любопитство. Пирс бе достигнал комарджията. Към двамата се стичаха мъже от всички страни. Джоана се спря неволно. Какво ще стане сега? Комарджията говореше възбудено и вероятно се извиняваше, стараейки се да обясни своето поведение. Но очите на Пирс изпускаха мълнии от гняв. Той ръкомахаше силно пред лицето на комарджията.

— Ако ви посоча на баща ѝ, зле ще си изпатите! — извика Пирс закана̀телно.

Джоана не чака повече. Тя се обърна и почти се затича. Сигурно ще се стигне до стрелба. Дали пък намерението на Келс не е било точно това? Така или иначе тя бе подхвърлена на едно оскърбление, унижително до крайна степен, което ѝ бе причинило голяма мъка. Девойката бе обладана от силен гняв. Внезапно ѝ хрумна мисълта, че нищо няма да ѝ навреди, ако веднъж разиграе пред Келс сцена, при която да прояви непресторена ярост. Разбойникът не биваше да се осмелява да използва Джоана като оръдие за позорните си планове.

Девойката бързо измина обратния път и когато хижата на разбойниците се появи пред нейния поглед, за своя изненада забеляза, че Пирс и Смит я бяха почти настигнали. Джим Клийв продължаваше да седи на прага. И Келс също се намираше пред хижата. Той крачеше бързо нагоре-надолу и от това Джоана заключи, че е обладан от силно вълнение. Сигурно в тази машинация се крие някаква по-дълбока причина, която Джоана не можеше да проумее. Тя извади вълнените парцалчета от ушите си и усети голямо облекчение. Достигна хижата тичешком, застана пред Келс и дръпна булото от лицето си.

— Не беше ли това... една голяма мерзост от ваша страна? — извика Джоана гневно и почувствува как бузите ѝ се обливат с пламенна червенина. — Ако бях подозирала само мръсното ви намерение... никога не бихте могли да ме заставите... да извърша това!... Изпратихте ме в града с някакво... гадно намерение... Вие не сте джентълмен!

Джоана съзнаваше отлично, че нейната малка реч, особено към края, е съвършено абсурдна. Но тази реч оказа необикновено въздействие върху Келс. Лицето на разбойника изведнъж доби крайно сериозен вид и се покри с червенина. Той се смути силно, измърмори нещо неразбрано и млъкна веднага, вероятно не намирайки приемливо оправдание на постъпката си. Главатарят пристъпи умолително към Джоана, но тя мина с презрение покрай него и изтича в своята стаичка. Чу как бандитът отрупа Пирс с яростни ругатни, мъчейки се да стовари отговорността върху своя помощник.

— Защо допусна да станат случки, които толкова са разгневили момичето? — извика Келс.

— Но нали ти сам искаше да оставим да бъде оскърбявана? — протестира Пирс горещо.

— Глупак! — изрева Келс. — Моята цел беше само да се допусне някой тип да се приближи достатъчно до нея, за да имам основание да твърдя, че я оскърбил. А ти оставяш момичето да се разхожда из лагера без закрила и допускаш да бъде действително оскърбено!... Пирс, изпитвам горещо желание да те поваля на земята с един куршум!

— Куршум ли! — извика Пирс силно ядосан. — Заради това, че изпълних твоите заповеди така, както ги разбрах... Слушай, Келс, ти губиш разума си винаги, когато това момиче играе някаква роля. Това е истината! Казвам ти я, без да ме е грижа дали ти е приятна или не! Аз отдавна съм дошъл до извода, че ти ще се скараш с всички нас заради това момиче. И днес окончателно се убедих в това.

Джоана хвърли бърз поглед през отворената врата и забеляза, че Клийв пристъпи между двамата разгневени мъже. Но едва ли щеше да има нужда от неговата намеса, тъй като хапливата ирония на Пирс възвърна благоразумието на Келс. Двата бандита размениха още няколко думи, които бяха много тихи, за да стигнат до ушите на Джоана и след това се отправиха към селището, придружени от Джеси Смит. Джоана излезе от стаята си, застана пред вратата на хижата и се загледа след тях. Бейт Ууд седеше до стената и пушеше лулата си.

— Изпитвам потребност да кажа и аз веднъж истинското си мнение — обърна се той съчувствено към девойката. — Никога не бих се съгласил да взема участие в тази долна и мръсна комедия. Казвам ви, мис: този лагер на златотърсачи е най-пропадналото селище, което

съм виждал някога. Особено жените са изгубили всякакъв срам и вече нямат образ на жени! А какво ще бъде, когато заиграят револверите и златото започне да се краде.

— Защо Келс непременно искаше да бъде оскърбена от някой нехранимайко? — запита Джоана.

— Ох, той има нужда от един хубав повод, за да пристъпи към жестока саморазправа — отговори Ууд.

— Саморазправа ли?

— Разбира се — каза Ууд сухо.

— Но защо?

— Просто за да може да се появи на сцената — гласеше уклончивият отговор на Бейт Ууд.

— Много чудно — каза Джоана.

— Да, през последно време поведението на Келс е много особено. Червения Пирс го настъпи точно по мазола. Келс ще се скара с всички ни заради вас!

— Какво искате да кажете?

— Следното: той върви наляво, бандата — надясно.

— Защо? — попита Джоана сериозно.

— Съществуват много причини, мис — отговори Ууд замислено.
— Преди всичко стана явно, че Келс не е ликвидирал Халови и Бейли за това, че са се отнесли безсрамно с вас — такова е било и неговото собствено мнение, — а само защото не е искал да има съперници. Всички ние знаем с положителност, че именно вие сте стреляли срещу него... и че не сте му жена. Той организира своя легион и кове планове да граби и тероризира тоя лагер. И продължава да е привързан все тъй към вас. Готов е да убие всекиго, който би се осмелил да хвърли поглед върху вас... Поради всичко това той не е вече предишният Джек Келс и постепенно губи влиянието си сред бандата. Рано или късно нашите пътища ще се разделят.

— Имам ли верни приятели между вас? — запита Джоана ненадейно.

— Вярвам, че имате мнозина.

— А вие мой приятел ли сте? — продължи девойката замислено, с твърде любезен тон.

Белокосият бандит свали лулата от устата си и измери Джоана с поглед, който изпущаше искри. Очите му се бяха налели с кръв.

— Положително. Ако пожелаете, аз ще ви измъкна от хижата. Само при една думичка от вашата уста съм готов да забия ножа си в тялото на Келс.

— Ох, не, не, страх ме е да избягам... и не е необходимо да причините зло на Келс... Въпреки всичко той се отнася много добре с мене.

— Много добре ли!... Като ви държи затворница, както би постъпил само един индианец? Като ми заповядва да ви пазя най-зорко... и да ви заключвам постоянно и с особена грижливост?

Пламенният гняв и възмущението на Бейт Ууд бяха искрени. Но въпреки всичко Джоана знаеше добре, че не може да му се довери напълно — нито на него, нито на Пирс, нито на когото и да било от останалите бандити. Свирепата им омраза към Келс би се променила веднага в нещо друго, ако от неговите ръце девойката би изпаднала в тяхна власт. Все пак през ума на Джоана мина мисълта, че би могла да се възползува от симпатията, която Бейт Ууд ѝ засвидетелствуваше.

— И така, значи аз съм затворница?

— По всичко изглежда.

— И нямам право да говоря с никого?

— О, ако желаете, можете да ме имате на ваша страна. Зная, че не аз съм човекът, за който вие си мечтаете. Но мога да ви занимавам чудесно. Ще ви разправам много и хубави истории. А когато Келс отсъства, ще ви позволявам да правите всичко, каквото пожелаете, ако ми дадете дума, че ще се грижите да не узнае Келс.

— Благодаря, Бейт. Аз трябва да ви уважавам — отговори Джоана трогната и се прибра в стаичката си.

Имаше много неща за шиене. Джоана се отдаде на труд. Работейки, тя размишляваше и така часовете отлитаха бързо. Когато светлината намаля дотолкова, че стана невъзможно да се шие повече, девойката остави работата си настрана и застана до малкото прозорче, за да се възхити на залеза на слънцето. Откъм входната врата на хижата долетяха заглушени гласове. Вероятно Келс се бе върнал заедно с хората си.

Ненадейно силует, който беше по-тъмен и от скалите, прикова блуждаещия поглед на Джоана. До края на малката вдлъбната пътека седеше мъж. Девойката в миг позна Джим Клийв. Той гледаше към малкото прозорче... към нея. Джоана се огледа и след като се увери, че

наоколо не се мярка никой, провря навън ръката си и направи знак. В отговор Джим също махна предпазливо с ръка. В следния миг той стана и се отдалечи. За Джоана не бе нужно повече, за да се убеди, че и Джим също е бил осенен от нейната идея: тази нощ тя ще говори с него. При тази мисъл тръпки на възторг пролазиха по жилите ѝ. Тайнствената обстановка и голямата опасност, на която се излагаха с Джим, придаваха особена сладост на предстоящата им среща. Джоана зачака, обхваната от дълбоко задоволство, примесено с приятност и страх. Тя не само се подчиняваше на зова на любовта, но смееше да се излага и на голям риск. Постъпката ѝ беше плод както на нейната вродена упоритост, така също и на диво и непонятно чувство, което се раждаше от средата около нея и от повелята на часа.

Скоро след това Бейт Ууд повика Джоана за вечеря. Пирс, Смит и Клийв един след друг насядаха около масата; Келс изглеждаше измъчван от нещо. Лицето му беше влажно и бледно, покрито със странна сянка, сякаш под светлата кожа лежеше нещо тъмно. Джоана никога не бе го виждала с такъв изглед и изпита страх, сякаш откриваше нова отвратителна черта в характера на този човек. Пирс и Смит се държаха напълно естествено, ядяха с охота и бърбяха за златните мини.

Вън цареше вече дълбок мрак. Джоана си легна. Разбира се, тя не заспа, а започна да чака, ослушвайки се. Стори ѝ се, че изминаха безкрайно много часове, преди мъжете да напуснат хижата, макар в действителност да бе изтекло твърде малко време. След това Бейт Ууд се залови да почисти съдовете, които дълго време тракаха и дрънкаха в ръцете му. Бейт обичаше да готви, но миенето на съдовете го отвращаваше. След десетина минути той седна удобно на прага, за да си изпуши вечерната лула. Настъпи пълна тишина.

Тогава Джоана стана от леглото си и пристъпи към прозорчето.

Не стана нужда да чака дълго. Тихи, едва доловими стъпки накараха пулса ѝ да забие по-силно. Тя подаде главата си навън от прозореца и в същия момент пред нея застана тъмна фигура, изпъкнала сякаш от царството на сенките.

— Джоана! — прошепна сянката.

— Джим! — прошепна и девойката, също така тихо и радостно.

Младежът пристъпи още по-близо; протегнатата ръка на Джоана го докосна, плъзна се неспринудено нагоре по неговото рамо и обгърна

шията му. Лицето на Джим стана по-ясно различимо сред тъмните сенки на нощта. Джоана впи устните си в устните на младежа и затвори очи от сладостта на целувката. Каква надежда и каква нова сила изникваше за нея и за него от това сливане на техните устни!

— Ох, Джим! Толкова се радвам... че си близо до мене... и че мога да усещам твоето тяло — промълви девойката.

— Обичаш ли ме още? — отвърна младежът шепнешком.

— Още? Все повече... все по-силно!

— Кажи ми го тогава!

— Джим, обичам те!

Устните им се сляха отново. Джим пръв се откъсна от целувката.

— Любима, защо не се съгласи да избягаме, преди да пристигнем в този лагер?

— Ох, Джим, нали ти обясних причината. Страх ме беше. Щяха да ни заловят. И Гулден...

— Но тук няма да ни се представи нито веднъж дори наполовина така благоприятна възможност. Келс е наредил да те пазят зорко. Сега той е съвсем друг човек. Станал е хитър и неумолим. А жителите на Алдър-крийк! Тези златокопачи! На тях бих се доверил още по-малко, отколкото на хора като Ууд или Пирс. Те са просто обезумели. Жертва на златната лудост! Няма да чуят дори и предсмъртния ти вик. Ако ги заставиш да те изслушат, те чисто и просто няма да ти повярват. Този лагер е издигнат само през една-единствена нощ. И не може да се сравнява с никое селище, за което някога съм чувал. Тук няма нито следа от човеколюбие. Този лагер е така чудноват... така... ох, не знаей как да го окачествя. Струва ми се, че при откриване на големи залежи от злато хората се превръщат в койоти, които налитат на леш. Ти вижда всичко това с очите си. На тези хора липсва всякакъв морал. Никой тук не проявява човешки чувства.

— И аз също се страхувам, Джим. Ах, защо нямах смелост да дам съгласието си за бягство, докато още се намирахме в Кябин Гълч! Но не бива да се отказваш от това намерение нито за секунда дори. Можем да избягаме. Трябва да изработим нашия план и да чакаме. Установи къде се намираме... на какво разстояние от Худли... какво можем да очакваме... и дали е разумно да се сближим с някого от този лагер.

— Да се сближим с някого ли? Не вярвам — след всичко, което се случи днес — прошепна Джим печално.

— Защо? Какво се е случило? — запита девойката бързо.

— Джоана, ти не схвана ли защо Келс те изпрати сама в лагера?

— Не.

— Слушай тогава... Аз тръгнах с Келс, Смит и Пирс. Те забързаха направо към „Последното зърно“. Улицата пред локала беше задръстена от навалища. Пирс се доближи до един мъж — ако се съди по облеклото му, той беше комарджия — и каза с висок глас: „Ето, този тип е!“... Комарджията се стресна, побледня и посегна към револвера си. Но Келс изпревари и го застреля!... Повали се мъртъв на земята, без да издаде нито звук. Тълпата изпусна ужасен вик, след това настана мълчание. Никога не съм виждал този бандит така хладнокръвен и с такъв властен вид. След това той заговори към тълпата: „Този комарджия е обидил дъщеря ми! Хората ми са го видели. Аз се наричам Блайт. Дошъл съм тук, за да закупя златоносни периметри. Бих желал да ви заявя следното: вашият Алдър-крийк има злато; но необходимо е неколцина от най-добрите ваши съграждани да вземат грижата и създадат ред и условия, при които едно момиче да може спокойно да върви по улицата.“

Джим направи кратка пауза, за да си отдъхне, и продължи развълнувано:

— Джоана, казвам ти, това беше грандиозен блъф от страна на Келс, но той произведе светкавично действие. Когато Келс тръгна да си отива, зад гърба му се нададоха възторжени викове. Главатарят искаше да създаде впечатление, че е човек с характер и значение. Това му се удаде напълно. Доколкото можах да наблюдавам очевидците на тази сцена, между тях нямаше нито един, който да не изказа открито възхищението си от Келс. Видях даже, че някои подритнаха с крак трупа на картоиграча.

— Джим — промълви Джоана. — Значи само за тази цел... го е убил!

— Само за тази цел... Кръвожадният демон!

— Но въпреки това... защо? Та това е било чисто убийство, извършено умишлено и хладнокръвно.

— Не, шансовете на двамата бяха равни, Келс даде възможност на комарджията да посегне към револвера си. Длъжен съм да

подчертая това обстоятелство, за да не бъде несправедлив към Келс.

— Нима то променя с нещо същността на убийството? А пък аз бях започнала да забравям какво чудовище е този разбойник.

— Джоана, мотивите му са ясни като бял ден. Този лагер на златотърсачи е нов и още не е достигнал онова състояние, когато започват безсмислените изстребления и кръвопролития. Или, да се изразя по-правилно, не беше го достигнал до днес — преди изстрела на Келс. Вестта за убийството ще се разпространи с бързината на вятъра и общото внимание на хората ще се насочи към този Блайт, който е дошъл да купува златни мини. Неговото злодеяние ще се разглежда като дело на човек, който е длъжен да защитава честта на своята дъщеря. Келс ще си спечели уважението и симпатиите на всички. Тогава Келс ще заговори с тон на човек, който притежава голямо богатство. Скоро жителите на това селище, които непрекъснато се сменят, но числото им не престава да расте, ще започнат да гледат на Келс като на богат и влиятелен човек. И бъди уверена, че главатарят ще вложи в тази игра цялото влияние на своята личност. Между това, той ще започне да оплячкосва тайно златокопачите. Трудно ще бъде да го заподозрат! Планът на Келс е като самия него — гениален!

— Джим, не е ли наш дълг да разкрием неговите престъпления? — прошепна Джоана трепереща.

— Мислих за това. Чувствувам се някак съучастник. Но за Бога, кому бихме могли да изложим истината? Тук не бива и да помислим дори да отворим уста... Не забравяй, че ти си затворница. А мене ме смятат за бандит — член на граничния легион. Как можем да избягаме оттук и да спасим живота си — ето, тази единствена мисъл ме преследва и измъчва неотклонно.

— Джим, ще ме затворят в тази стаичка и няма да имам какво друго да правя, освен да чакам — да чакам без смисъл и без край. Трябва да ме навестяваш всяка нощ!... Ще идваш, нали?

Вместо отговор, той я целуна.

— Джим, какво ще предприемеш междувременно? — запита девойката плахо.

— Ще започна да работя в някой периметър. Ще копая злато. По този въпрос вече говорих с Келс и той остана възхитен от моята идея. И тогава ми изказа своите опасения, че на хората му няма да се хареса именно оная част от неговия план, която ги задължава да се заловят на

работа. Копаянето на злато не е лесно нещо. По-леко е да се краде злато. Но аз съм решил да работя дори и да трябва да изкопая цяла планина. Няма ли да бъде щастие, ако се натъкна на богата златна жила?

— Джим, и тебе те хваща златната треска.

— Джоана, ако случайно се натъкна на купища злато, на големи златни залежи... тук са били открити до днес много места, извънредно богати със злато... Тогава... би ли се омъжила за мене?

Гласът на Клийв трептеше от нежност, боязън и страстен копнеж. Повече от всякакви думи този глас разкри на Джоана чувствата, които вълнуваха младежа, как той се надява, страда и се страхува. Тя погали Джим по бузата. И в мрака на нощта, докато сърцето ѝ преливаше от желание да поправи всичкото зло, което му бе причинила, девойката чувствуваше, че в душата ѝ никне безумна смелост — сладка, бунтовна, непреодолима.

— Джим, ще се омъжа за тебе... безразлично дали ще намериш злато или не — прошепна тя.

И тогава отново последва момент на сладко упоение, на пълна самозабрава. Най-сетне Клийв се откъсна от прегръдките на любимата си. Джоана се облегна на прозореца и проследи с поглед силуета му, докато се загуби напълно в нощта. Лека болка прониза нейните гърди и в очите ѝ се появиха сълзи.

* * *

От този ден нататък Джоана заживя сред пълна откъснатост и самота в малката стаичка на хижата. Такава беше волята на Келс, а засега Джоана не бе сметнала за благоразумно да се възползува от двучелието на Бейт Ууд. Последният ѝ носеше редовно храната и видимо заключваше вратата с голяма грижливост. В действителност обаче никога не обръщате ключа.

Макар Джоана да живееше като затворница, дните и нощите отлитаха бързо.

Келс редовно оставаше буден до късно през нощта и прекарваше в сън първата половина на деня. Беше придобил навик да посещава Джоана всеки ден по обед. Когато влизаше в нейната стая, изглеждаше

мрачен, уморен, студен и отблъскващ. Явно беше, че посещава девойката с единствената цел да намери разтуха при нея и за кратко да отхвърли бремето, което му тежеше през тези дни. Разбойникът напускаше Джоана утешен и облекчен. Пред нея той никога не произнасяше нито дума за Алдър-крийк или за граничния легион, или за злато въобще. Първият му въпрос винаги се отнасяше до нейното здраве, а след това започваше да я пита какво може да направи за нея и какви подаръци да ѝ донесе.

В отсъствието на Келс Джоана изпитваше отвращение от него, но това чувство изчезваше, когато той се намираше при нея. Понеже съзнаваше много добре голямото си влияние над бандата, девойката се отнасяше към него приятелски и съчувствено. Двамата разговаряха любезно и непринудено; Джоана често избухваше във весел, звънлив смях. Нейната прелест и жизнерадост действуваха животворно върху бандита. Той започваше да се преобразява бавно, оживяваше се постепенно и накрая се възпламеняваше. Печал, грижи, мъки, мрачност и напрегнатост — всичко това изчезваше от Келс и в такива моменти той наистина ставаше съвършено друг човек. Обземаше го странна откровеност.

Веднъж той призна на Джоана, че беглата и мимолетна сянка на истинската любов, която тя му дала да почувствува в Кябин Гълч, рядко изчезва от душата му. Никога жена не го е целувала така, както Джоана го била целунала. Тази целувка го преобрази. Преследва го ден и нощ. И ако в бъдеще не е в състояние да си извоюва такива целувки от нея — драговошно подарени и с искрено чувство, — той изобщо предпочита да се откаже от всякакви целувки. Никога устните му няма да се докоснат до устните на друга жена.

Със страшната сериозност на озлобен парий, жаден за малко човечност и ласки, той започна да умолява девойката да му подари своята любов. Джоана, която се пазеше да му каже, че целувката ѝ в Кябин Гълч е била само притворство от нейна страна, се задоволи да поклати глава отрицателно и му отговори, че изпитва съжаление към него, че колкото повече се убеждава в неговата любов, толкова потвържда става вярата ѝ, че той ще ѝ върне свободата. Келс запротестира буйно и заяви, че я пази при себе си, защото я счита като свое съкровище. Той не може да се раздели с нея, защото тя е станала негов блян, защото сега той живее единствено с надеждата, че един

прекрасен ден тя ще го залюби. Имало е вече такива случаи, когато жени са се влюбвали в своите пазачи или тъмничари.

Подобни сцени започнаха да се повтарят често. Но най-вече разбойникът не се уморяваше да моли Джоана да му покаже още веднъж на дело какво значи да бъде обичан от чиста и девствена жена. Девојката, която съзнаваше, че сега силата ѝ се крие само в нейната недостъпност, се преструваше, че се колебае, но в действителност знаеше, че никакво себеотдаване вече не е възможно от нейна страна. Въпреки това, присъствието на Джоана всеки път вдъхваше нова смелост на Келс. Той излизаше от нейната стаичка обаян, с нов възторг и със сияещо лице, но също и с подигравателна усмивка на устните, сякаш чувствуваше преображението, което девојката причиняваше в душата му. Мисълта за Джоана стоеше над всичко друго в ума на Келс и го оставяше равнодушен към факта, че властта му над бандата чезне безспирно.

Следобед главатарят слизаше редовно в лагера, за да затвърди познанствата, които бе завързал, или за да купи нови периметри. А понякога се отпущаше и вземаше участие в играта на комар. При завръщането на Келс, ако Джоана изпитваше желание да погледне през една цепка на вратата в голямото помещение на хижата, винаги можеше да познае по външността на главатаря дали е играл и дали е спечелил, или загубил.

Повечето от вечерите Келс прекарваше в своята хижа, която след падането на мрака ставаше средище на тайнствени събития. Започваха да се изреждат членовете на граничния легион, които идваха да докладват на Келс и да получат нови инструкции. Обикновено те се явяваха един по един, рядко по двама и никога на групи. Джоана ги чуваше, като се промъкват през тайния вход в задната страна на хижата, слушаше тихите им гласове, но рядко можеше да различи по някоя дума. И винаги усещаше, когато нощните посетители си отиваха.

След това Келс имаше навик да запалва фенерите, така че Джоана можеше да гледа из цялата стая. Виждаше как Келс вади от джобовете си малки кожени кесии, пълни със златен прах, и ги крие под дъските на пода. После, по стар навик, бандитът започваше да се разхожда нагоре-надолу из стаята, подобно на тигър в клетка. По-късно настроението му обикновено се променяше при идването на Ууд, Пирс, Смит и Клийв, които се редуваха да стоят на стража пред

хижата или се връщаха от лагера. С тях Келс започваше приятелска игра при малки залози. Колкото и да беше страстен комарджия, той се въздържаше да се впусне в игра, която би могла да го отвлече към големи рискове. От разговорите на бандитите Джоана разбра, че Келс играе в лагера с богати златокопачи и професионални комарджии на големи залози и винаги с един и същ резултат: губи. Понякога обаче се случваше да спечели по някоя дребна сума и в такива моменти тържествуваше, обсипваше Пирс и Смит с подигравки и с въодушевление им обясняваше какви „хитрини“ е приложил в играта.

Джим Клийв беше издигнал своята палатка в едно запазено кътче под издадения свод на скалата. Изглежда, че това хрумване на младежа се нравеше на главатаря по някаква причина, която лежеше в неговата шпионска система, но която той не желаше да издаде. Самият Клийв бе щастлив, тъй като неговата усамотеност му даваше пълна възможност да продължава нощните си срещи с Джоана до нейното прозорче. Понякога тези срещи траеха от падането на тъмнината до полунощ. Леглото на девойката се намираше непосредствено под прозорчето. Когато беше будна, тя можеше да гледа навън, застанала на колене, а когато спеше, Джим вмъкваше между дъските една пръчица, за да я събуди. Но Джоана не заспиваше почти никога преди идването на Джим, защото живееше изключително за тайните срещи с любимия си. Понякога се случваше той да се яви късно през нощта, но всеки път заварваше Джоана да го чака напрегнато и с широко отворени очи.

Джим Клийв, без сам да знае защо, огледа една съвършено неизползувана част от долината и постави там знаците на своя периметър. Младежът се натъкна на злато още в първия ден. Тогава Келс, движен повече от желание да изпъкне и да привлече вниманието на хората върху своята личност, отколкото от някаква тайна причина, накара своите хора да заемат значителен брой периметри в близост до периметъра на Джим и тържествено ги „закупи“. По този начин бандата се сдоби със свой собствен макар и малък участък за копане на злато. Всички бандити откриха глина, която наистина съдържаше по малко злато, но богинята на щастието обърна лъчезарното си лице само към Клийв. Щастието, което придружаваше младежа в играта на карти, не го напущаше и при копането на злато. Неговият периметър даваше големи печалби. Келс усърдно разпространи тази новина и

голям поток от златокопачи не закъсня да се излее към тази част на долината.

Всяка нощ Джоана прекарвате цели часове в унесено шептене с Клийв и всеки нов час беше по-сладък от изминалия. Джим бе станал жертва на златната треска. Но понеже се облягаше на Джоана, не губеше разсъдъка си. Той се държеше великодушно към своите другари. Често се преструваше на много пиян, но всъщност едва ли изпиваше няколко глътки. На своето щастие той гледаше едновременно и като щастие на Джоана. Вярваше, че ако направи богата находка на злато, ще може да изкупи свободата на любимата си. Той живееше с убеждението, че Келс е алчен за злато до безумие и едва ли ще изпусне случая да го добие от Клийв.

Джоана винаги оставяше Джим да се изкаже докрай, но след това успяваше да го убеди с нежни думи, че е необходимо за него да държи известна линия на поведение. Тя кроеше планове и мислеше вместо него; убеждаваше го да крие по-голямата част от златния си прах и да говори пред другите, че не държи в пояса си кесийки със злато. Джоана започна все повече да се опасява, че успехите на Джим могат да развият в него един темперамент, който да се окаже вреден за нейната политика на хладнокръвно и търпеливо изчакване, каквато тя считаше за необходима, за да надхитрят Келс в края на краищата. Колкото повече злато трупаше Джим, толкова по-буен ставаше и толкова повече се засилват неговата омраза към Келс.

Отровата на златото проникваше все по-дълбоко в кръвта на Джим, а Джоана считаше като първа своя задача да запази здравето му. Естествено, със своята нежност към него, ласките и целувките си, тя постигна по-добри резултати, отколкото ако бе му давала направо съвети и открито да го подканва към предпазливост. И така любовта на Джоана държеше Джим под нейно влияние.

— Джоана — прошепна ѝ той веднъж, прилепвайки устни към нейното ухо, — направих голяма услуга на Келс. Какво щастие!

— Разкажи! — отвърна девойката и се наведе по-ниско към него, търсейки устните му.

— Това се случи тази вечер в „Последното зърно“. Както обикновено, наобиколих това заведение. Келс пак играеше на фаро с един известен комарджия, когото наричат Фляш. Беше спечелил доста голяма купчинки от златото на Келс. На всички е известно, че Фляш

играе фалшиво. Спрях се да погледам играта им. Имаше и неколцина от бандата — Пирс, Блики, Хенди Оливър и, разбира се, Гулден, но всички се държаха отделно един от друг. Келс губеше чувствително. Но се държеше храбро. Изведнъж той залови Фляш в измама и нададе бесен вик. Очаквах — естествено същото очакваше и цялата банда, — че Келс веднага ще изтегли револвера си. Но играта оказва много странно влияние върху този бандит! Той се задоволи да изригне едно страшно проклятие в лицето на Фляш и го прикани да запази спокойствие и да играе почтено. Знаеш, че за един професионален комарджия в лагер като Алдър-крийк да бъде заловен в измама е равносилно на смърт. Затова и Фляш насочи без колебание револвера си срещу Келс. Оръжието е било скрито в ръкава му. Той имаше намерение да ликвидира Келс и главатарят нямаше никакъв шанс за спасение. Фляш обаче, чувствайки се абсолютно сигурен, си позволи да държи назидателно слово, за да спечели уважението на зрителите. И това беше неговата грешка. Направих скок и му избих револвера от ръката. Оръжието изгърмя и куршумът опари китката ми. Тогава повалих Фляш на пода... той не стана вече... Келс събра зрителите, посочи им картите върху масата и хладнокръвно им доказа, че Фляш действително мами в играта, за което впрочем всички го подозираха. След това главатарят се обърна към мене — никога няма да забравя изражението на лицето му в този момент — и ми каза: „Момко, той имаше намерение да ме очисти. Аз и не бях помислил да изтегля револвера си, разбираш ли?... Когато се срещнем повторно с него, ще го застрелям... Не за пръв път животът ми е спасяван от другото. И не забравям лесно. Клийв, досега нашите отношения бяха добри; но от днес нататък вие сте най-близкият ми приятел.“

— Джим, справедлива ли беше постъпката ти? — запита Джоана.

— Да. Фляш е професионален комарджия и играе фалшиво. По-добре е да бъдеш бандит... Освен това в любовта всичко е позволено. Аз мислех за тебе, когато се хвърлих да спасявам Келс.

— Фляш ще те дебне — каза Джоана страхливо.

— Твърде вероятно. И когато ме намери, трябва да пипа по-бързо от мене. Но Келс няма да му прости. Или ще го прогони от лагера, или ще го убие. Джоана, казвам ти: Келс е най-забележителният човек в Алдър-крийк. Носят се слухове, че в лагера ще се създаде някаква голяма длъжност — кмет или нещо подобно. Ако златотърсачите са в

състояние поне за малко да избият от главите си мисълта за златото, те положително ще изберат Келс. Но безделниците и комарджиите, тия паразити, които живеят от труда на честните златокопачи, биха желали да не съществува в Алдър-крийк човек, облечен с официална власт.

* * *

През една от следващите нощи Клийв, изпаднал в тъжно и мрачно настроение, разправи на Джоана подробности за тайнствените подвизи на граничния легион. Названието на бандата беше вече известно в цялото селище, макар че никой не би могъл да каже по какъв начин бе станало това. Едно нещо обаче бе сигурно и се разбра от всички: за Алдър-крийк вече нямаше спокоен сън. Жителите предполагаха, че този легион представлява мистериозна банда от непознати разбойници, набираща своите членове от онази дива и непристъпна местност, която се наричаше „Край границата“. Мълвата разнасяше, че главатар на легиона е един крайно хитър и безмилостен човек. Бандата оперираше едновременно из цялата околност и вероятно се състоеше от множество по-малки банди, които беше невъзможно да се открият. Главно поради това, че жертвите на бандитите никога не оставаха живи, за да разкажат как и от кого са били нападнати! Легионът работеше бавно и в тъмнината. Не ламтеше за дребна плячка и не се впускаше в незначителни грабежи. Изглеждаше да притежава собствена разузнавателна служба, защото сведенията му бяха безпогрешни.

Стана явно, че бандитите знаят подробности за всяко по-голямо количество злато. Двама златотърсачи, които бяха тръгнали за Банак и носеха в себе си 50 фунта злато, бяха намерени простреляни. Един златокопач на име Бляк, който не желаше да повери златото си на бързата поща и напусна сам Алдър-крийк, въпреки съветите на своите приятели, изчезна безследно и нищо повече не се чу за него. Четирима други жители на лагера, за които се знаеше, че носят със себе си значителни количества злато, една нощ бяха нападнати по пътя към жилищата им, ограбени и убити. А друг един бе намерен мъртъв в леглото си. Разрязвайки платното, разбойниците се промъкнали в

неговата палатка, убили го през време на съня му и изчезнали, отнасяйки златото му.

За Алдър-крийк настанаха черни и кървави дни. Между честните златокопачи се бяха заселили страшни и неумолими престъпници. През деня те работеха почтено и шпионираха кой притежава повече злато, а през нощта грабеха и убиваха. И преди идването на бандитите селището не бе представлявало общежитие с особено сърдечна и задушевна атмосфера, но сега техните страшни престъпления унищожиха и последната възможност за единение и сдружение. Вече никой не се доверяваше никому, всеки дебнеше и шпионираше, прекарвайки нощите с отворени очи. Но нападенията на разбойниците не преставаха. На всеки два или три дни се извършват някое ново престъпление и никога не се откриваше дори най-малката следа от авторите. Мъртвите не можеха да говорят!

По такъв начин в Алдър-крийк настана време на страшен терор, в сравнение с който спомените за ужасите през 1849 и 1851 година съвсем избледняха. Хора, които притежаването на злато или алчността за злато тласкаше към безумие, се поддаваха на влиянието на дивото време и така ставаха жертва на мистериозния легион, който продължаваше да сее ужас и смърт.

Жаждата за злато породила жаждата за кръв. Населението на Алдър-крийк растеше всекидневно с притока на нови златотърсачи и злокобните събития продължаваха да тероризират всички. С недоверието идваше подозрението, подозрението раждаше страха, страхът посяваше омразата — и всички тези мъчителни чувства създаваха ад в душите на хората, които и без това бяха достатъчно пропаднали.

Не мина много време и престъпленията на граничния легион бяха далеч засенчени от кръвопролитията, които ставаха в изобилие из игралните вертепи, в локалите и на улицата посред бял ден. Жителите започнаха да се разкъсват като хищни зверове без никаква причина, само защото атмосферата беше наситена с експлозив. Биваха застрелвани около игралните маси, но играта продължаваше. Биваха застрелвани в танцувалните салони, но танците не се прекъсваха. Само труповете се извличаха навън, като оставяха кървави дири по грубо издяланите дъски на пода. Ловът на злато продължаваше своя победен

ход, по-бесен и по-безумен от всякога. Постоянно се откриваха нови, все по-големи и по-богати залежи от злато.

Настана време, когато злато, огън и кръв се сливаха и топяха заедно; време, когато дива орда, съставена от хора от всяка класа и нация, от всяка възраст и характер, се струпва в една област, където стремежите, честолюбието, вярата, трудът и всички способности служеха само на един-единствен и безумен нагон — жаждата за злато. Настана време, което от силата създаде право; време, когато хората масово губеха вяра и надежда, когато смъртта прибираше изобилна жетва.

Настанало бе царството на златото!

* * *

Един ден, късно следобед, когато Джоана прекарваше времето си ту в дрямка, ту в бленуване, внезапно бе разбудена от тропот на тежко подковани ботуши и от силни, възбудени мъжки гласове. Девојката скочи веднага и прилепи очи към цепнатината в дъсчената стена. Бейт Ууд бе вдигнал ръка нагоре и обясняваше нещо на Келс, който стоеше прав с лице, обърнато към вратата. Изведнъж влезе Червения Пирс, ръкомахайки силно. Погледът му беше като на подивял човек. Джоана очакваше да се провикне, че легионът е предаден.

— Келс, чу ли? — извика той задъхано.

— Не крещи толкова високо, ти... — смъмри го главатарят и му напомни: — Забрави ли, че се наричам Блайт?... Кой е с тебе?

— Само Джеси и неколцина от бандата. Не можах да се отърва от тях. Но няма от какво да се опасяваме.

— Какво се е случило? Какво да съм чул?

— Лагерът е обхванат от безгранична лудост... Джим Клийв е намерил най-голямата буца, изкопавана досега в Айдахо!... Тегло тридесет фунта!

Келс пламна изведнъж.

— Чудесно е за Джим! — викна той със звънлив глас и светнали очи.

Джеси Смит се втурна в хижата като хала. Подир него се притискаше гъста тълпа. Джоана забеляза Гулден между

присъстващите и сърцето ѝ в миг изтръпна от оня вледеняващ ужас, който ѝ бе така добре познат. Тя за пръв път виждаше великана да не е сънлив или равнодушен. Огромните му очи изпущаха искри. Около него се намираха неколцина от най-доверените му приятели. Освен тях тук бяха още и Блики, Хенди Оливър и Уилямс. Цялата група много приличаше на глутница вълци, които се готвят да се нахвърлят върху жертвата си. Но все пак всеки един от бандитите, с изключение на Гулден, показваше признаци на дълбока и искрена радост.

— Къде е Джим? — запита Келс.

— Иде вече — отговори Пирс. — Бяга като войник, наказан да бъде бит с тояги от другите войници. Неговата находка прекъсна работата по цялата долина. Какво ще кажеш ти, Келс? Новината се разпространи като дим от вятъра. Всеки златотърсач в лагера е обзет от силно желание да види буцата със собствените си очи.

— Тридесет фунта златна буца! — възкликна Келс. — Чувах веднъж за една буца, която тежала шестдесет фунта, но не съм я виждал. Човек не може да повярва в нейното съществуване, докато не я види с очите си.

— Джим иде по пътя насам — каза един от бандитите, който стоеше до вратата. — Тълпата го следва по петите... Но аз мисля, че Джим ще успее да се откъсне от нея.

— Какво ще прави Клийв с тази златна буца?

Гръмкият глас на Гулден, колкото силен, толкова и безчувствен, в един миг възцари гробно мълчание. Изразът по лицата на мнозина се промени. Келс погледна Гулден най-първо с удивление, после с гняв.

— Е, Гулден, това не може да интересува мене, още по-малко тебе — отговори Келс. — Клийв сам е изкопал тази буца и тя принадлежи единствено на него.

— Изкопал или откраднал... това е едно и също нещо — възрази Гулден.

Келс вдигна ръце нагоре, за да изрази, че е невъзможно да се говори разумно с този човек.

След това бандитите около вратата вдигнаха оглушителен шум с тропането на подкованите си ботуши по дъските и с дрезгавите и забъркани викове, с които приветствуваха Джим Клийв. Той скоро успя да си проправи път сред тълпата.

Лицето му сияеше, очите му блестяха като диаманти. Неговият вид предизвика тръпки от възторг по тялото на Джоана. Джим беше красив. Но от цялото му същество се излъчваше нещо диво и безумно, което действуваше още по-силно. В едната си ръка Джим държеше револвер, а в другата — един предмет, който бе обвил в шалчето от шията си. Той хвърли предмета на масата пред Келс. Чу се силен, глух звън. Краищата на шалчето се отметнаха настрана и върху масата се оголи една великолепна буца злато, тук-там с черни или мътни петна, но почти цялата с лъскав жълт цвят.

— Шефе, какво залагаш срещу този къс? — извика Клийв с весел смях.

Той се радваше като малко момче.

Келс посегна към буцата, като че ли искаше да се убеди, че действително е чисто злато; той я притисна между дланите си, погладил я нежно, опипа я от всички страни и най-после започна да я драска с нокът.

— Боже мой! — възкликна главатарят с удивление и възторг. Вълнението му се превърна в захлас, който скоро отстъпи място на искрена радост. — Джим, ти си роден щастливец. Ти, момченце, който си бил нещастен в любовта! О, с тази златна буца би могъл да си купиш всяка жена, която пожелаеш!

— Наистина ли? Тогава намери ми някоя жена — отвърна Клийв нахално.

Келс се засмя.

— Не познавам жена, която да струва толкова злато.

— Какво да правя с тази буца? — запита Клийв.

— Ех, ти, малък глупако! Златото и твоята глава ли замая? Какво си направил със златния прах, който си изкопал досега? Сигурно доста си натрупал.

— Една част проиграх... друга загубих... трета дадох на заем... малко подарих... и малко си спестих.

— Вероятно ще направиш същото и с тази буца. Ти си добър момък, Джим.

— Но тя струва много. Най-малко от шест до седем хиляди долара.

— Едва ли ще имаш нужда от съвети по какъв начин да похарчиш тези пари, пък даже и да бяха цял милион... Но я ни

разправи, Джим, как намери тоя къс?

— Смешна работа — отговори Клийв. — От много дни насам резултатът от моето копане беше просто жалък. Направих няколко странични изкопа от главния ров на моя периметър. Един от тия изкопи допря до дълбока дупка в наноса. Работата беше трудна. Моят периметър някога е бил корито на река и е изпълнен с камъни и скали, които водата е подронила. Тази дупка не излизаше от мисълта ми. Когато кръстът ме заболяваше до такава степен, че просто не можех да се наведа, напусках дупката. Но отново се връщах пак в нея, макар да си казвах хиляди пъти, че сред този проклет камънак не може да се намери нито зрънце злато. Въпреки това отново подхващах работата. Копаях като безумен, с всички сили. Не виждах и най-малкия шанс да зърна на това място жълтия цвят на златото! Но не преставах да копая. Днес копачката ми се удари о нещо, което много приличаше на мек варовик... Вгледах се по-отблизо и видях блясъка на златото!... Би трябвало да ме видите с каква стръв се хвърлих да извадя буцата. Нададох радостен вик с такава страхотна сила, че всички съседни се втурнаха към моя изкоп... Останалото беше триумфално шествие... А сега богатството започва да ме смуцава. Какво да правя с него?

— О, върни се обратно в Монтана и ядосай твоето глупаво момиче — предложи един от бандитите, който бе присъствувал, когато край огъня Джим бе разказал измислената история на своя живот.

— Изкопано или откраднато е едно и също нещо! — измърмори непоколебимият Гулден.

Келс побледня от гняв, а Клийв хвърли бърз, но хитър поглед към великана.

— Разбира се, и моето мнение е такова — заяви Клийв. — Ще делим буцата... съгласно условията, които първоначално бяха предвидени.

— Дяволите ще делиш — извика Келс сърдито. — Ти си изкопал това злато сам и то принадлежи изключително на тебе.

— Добре, шефе. Тогава да кажем: една четвърт за тебе, толкова за мене, а останалото да се подели между всички членове на бандата.

— Не! — изрева Келс гръмогласно.

— Джим Клийв, ти си почтен другар, по-добър от когото не съм срещал никога — заяви Пирс с възхищение. — Считам за свой дълг да

заявя пред всички, че аз по никой начин няма да приема дял от твоята буца.

— И аз не желая дял — каза Джеси Смит.

— Аз също — забеляза Шик Уилямс.

— Джим, дори да пукна от жажда за една ракия, пак не бих участвувал в подобна недостойна сделка — добави Блики с благородно презрение.

След него цяла редица бандити дадоха израз на нежеланието си да търсят дял от златната буца било с думи, било с жестове и още веднъж доказаха безспорната истина, че даже и между бандитите съществува нещо подобно на чест.

Но в поведението на Гулден и привържениците му не настъпи и най-малката промяна.

— Моят принцип гласи: равен дял за всички! — измърмори той сърдито, приковал големите си очи в златната буца.

С чевръст скок Келс се озова до великана, наведе се сърдито към него и силно удари с юмрук по масата.

— Значи това е твоят принцип, а? — изсъска той обладан от дива ярост. — Ти отиде много далеч, Гулден. И сега ще трябва да се определиш окончателно! Няма да получиш нито зрънце от този къс злато. Джим е работил като вол. Дори да изкопае цял милион, лично аз ще взема мерки да запази всичко за себе си. А вие, безделници такива, може би и не подозирате какво е направил Джим за вас. За нашата голяма игра той принесе по-голяма полза от вас и от мене. Неговият честен труд улесни моята задача да играя ролята на почтен човек. В лагера са убедени, че Джим е годеник на дъщеря ми. Това обстоятелство ни издигна много в очите на хората. Така се създаде моята позиция и аз ти заявявам, че тази позиция не е за пренебрегване. Опитай се да слезеш в лагера и се закълнеш, че Блайт е Джек Келс. Ще видиш какво ще стане с тебе... Точка по тоя въпрос... Трябва да разбереш, че в тази игра аз раздавам картите!

Келс не можа да уплаши Гулден — твърде вероятно бе, че на горилата изобщо липсваше всяко чувство за страх, — но успя да го победи изключително с превъзходството на своя дух.

Гулден отстъпи назад, мърморейки злобно, забъркан и смутен от собствените си движения; след това се измъкна през вратата. Част от

бандитите, най-свирепите и най-закоравелите, тръгнаха мълком подир великана, давайки по този начин израз на своята вярогност към него.

— С това е сложено началото на разцепление! — заяви Червения Пирс.

— Представи си, че ти беше на мястото на Джим Клийв — изръмжа Келс.

— Не те упреквам с нито една дума, Джек. Ти постъпи честно. За себе си не бих желал нищо по-хубаво, освен да се отнасяш и с мене по този начин... Но да вмъкваш и момичето в играта...

Келс направи заплашително движение, което затвори устата на Пирс. Последният махна с ръка отчаяно и излезе навън.

— Джим — каза Келс сериозно. — Послушай моя съвет. Скрий буцата си. Не я изпращай с пощата за Банак, защото никога няма да стигне там... И промени мястото, където спиш.

— Благодаря ти — отговори Клийв весело. — Можеш да бъдеш спокоен, че ще скрия буцата си. И ще се пазя по-грижливо.

* * *

Няколко часа по-късно Джоана чакаше Джим до прозореца си. Цареше такава тишина, че чуваше лекия плисък на смълчаната река. Звездите издаваха бели отблясъци, небето беше матовосиньо, нощният ветрец — нежен и хладен. След като поутихна първото радостно вълнение от щастието на Джим, девойката изпадна в странно обезсърчение. Без това опасностите не бяха ли твърде големи, та сега Джим трябваше да открие и цяло състояние? Как мрачно и многозначително бе прозвучало предупреждението на Келс към Джим! В този бандит се криеше рядко благородство. Никога досега Джоана не бе чувствувала такава благодарност към него: той бе злосторник, но беше мъж. А неговата омраза към Гулден! Повече от сигурно беше, че тези двама съперници щяха да захванат жестока борба... за власт... за злато. „И за мене!“ — добави тя неволно и ледени тръпки от ужас пролазиха по тялото й.

Изведнъж Джоана се сепна. Една тъмна фигура бе изскочила из нощния мрак и нечия ръка бе хванала нейната.

— Джим! — промълви тя и вдигна глава.

— Джоана! Джоана! Аз съм богат, богат! — промълви той страстно.

— Пст! — прошепна младото момиче нежно в ухото му. — Бъди предпазлив. Тази вечер не си с целия си разум... Видях те, като влизате в хижата с буцата в ръце. Чух думите ти... Ох, ти, щастливецо Джим! Аз ще ти кажа какво трябва да правиш сега със своята златна буца!

— Любима моя! Всичко принадлежи само на тебе. Сега ще се омъжиш за мене, нали?

— Уважаеми господине! Нима ме считате за жена, която гони богатства? Да се омъжа за тебе заради твоето злато ли? Никога!

— Джоана!

— Нали ти обещах.

— Сега вече не желая да бягам оттук! Ще работя на своя периметър — започна той развълнувано.

И продължи да говори с такава бързина, че Джоана едва можеше да следи думите му. Досегашната му предпазливост беше изчезнала. Тя започна да го упреква, но безуспешно. Притежанието на злато и твърдата му вяра, че ще открие нови богатства, не само го лишаваха от разсъдък, но го правеха и високомерен, вироглав и нелогичен. Да, тази нощ положението беше безнадеждно: златото се бе пропило в кръвта на Джим. Джоана започна сериозно да се страхува, че той ще издаде тайната ѝ. Тя разбра, че сега нейният женски разсъдък беше повече необходим от когато и да било. Така се видя принудена да прибегне отново към средство, което се бе оказвало винаги ефикасно, за да го застави да млъкне и да обуздае възнението му: тя прилепи устните си към неговите устни.

ГЛАВА 15

Тайните срещи на Джоана с Джим, които продължиха много нощи след това, не изглеждаха свързани с голяма опасност, защото девойката умееше да обуздава бързината и нетърпението на своя любовник с щедри целувки и нежни милувки. Скоро обаче за нея стана ясно, че при това състояние на духа, в което се намираше Джим, целувките и страстните любовни думи бяха сериозна грешка от нейна страна. Не само заради това, че тя сама излагаше себе си на силно и много опасно изкушение, а главно защото нейните страстни думи и целувки действаха върху Джим като искра в буре с барут. Джоана схвана грешката си едва след като бе късно да я поправи.

През последните седмици разумът на девойката се беше чудно изострил, а и всичките ѝ сетива бяха станали по-живи и по-възприемчиви. Златото пораждаше и развиваше най-лошите пороци и най-долните страсти у хората. Атмосферата на Алдър-крийк не закъсня да упражни пагубното си влияние и върху Джоана. Девойката съжаляваше затова развитие на характера си, но все пак беше достатъчно проникателна, за да разбере, че съдбата ѝ бе отсъдила да следва училището на природата, за да може да се утвърди в живота.

Над нейната душа отново легна жестокото бреме на съмнението: какво ще се случи сега? Понастоящем тук, в Алдър-крийк, опасността не изглеждаше толкова страшна като по-рано, но ако на Клийв или на Келс би се случило някое нещастие, тя ще има да преживее големи страдания. Тези двама мъже нощем спяха под сянката на дебнеща ги жестока смърт, а денем вървяха по тънката кора на вулкан.

Джоана все повече се плашеше от разкритията, които правеше всяка нощ, когато Келс приемаше хората си в хижата. Младото момиче едва намираше смелост да подслушва, но положението я принуждаваше да върши това. Тя считаше, че събитията са решителни за нейната участ и затова искаше на всяка цена да бъде в течение на техния развой. Но дори и да не беше така, се чувствуваше увлечена от

жив интерес към голямата игра на бандата, което също я караше да наостря ушите си.

Колкото повече слушаше Джоана, толкова по-твърдо ставаше убеждението ѝ, че предстои неизбежна катастрофа, която ще реши и нейната участ. Тази увереност държеше девойката в едно напрежение, което тя едва понасяше, макар че имаше твърде неясна представа за ужасите, които щяха да се случат. Джоана само предчувствуваше, че ще станат страхотии. Приключение като нейното, което бе започнало така трагично, не можеше да завърши другояче, освен със страшен удар на съдбата, който само с един замах окончателно ще разруши всичко. Но надеждата, която крепеше Джоана, беше несъкрушима. Заедно със страха в нея живееше и огнената смелост на влюбена жена. Една нощ, когато Джоана опита да се противопостави на Джим и да му държи лекция по благоразумие, понеже рискува да се издаде с постоянно растящата си дързост, тя се натъкна на буквално умопобъркан човек.

— Ще те измъкна през прозореца навън! — извика Джим с дрезгав глас, прилепи горещото си лице към нейното и направи опит да осъществи заканата си.

— Хайде, разкъсай ме на парчета! — отговори Джоана, измъчена и отчаяна. — Смъртта за мене ще бъде спасение!... Ти... ми причиняваш... такава болка!

— Болка! — прошепна той хрипливо, сякаш не можеше да схване смисъла на думите ѝ.

Изведнъж го облада разкаяние. Започна да моли Джоана за прошка. Гласът му зазвуча разбито, дрезгаво, умолително. Разкаянието му, както и всички други чувства у него през последно време, беше пресилено, некрасиво и съдържаше тръпчивия вкус на отровената от злато кръв. Той вдигна такъв шум, че Джоана, която повече от всякога се страхуваше да не бъдат открити, успя да го успокои с голяма мъка.

— Вижда ли те Келс често... през последните дни? — запита Джим внезапно. Джоана винаги се бе страхувала от този въпрос, защото знаеше, че ще ѝ бъде неизбежно поставен. Тя се наклони да излъже; чувствуваше, че ще бъде най-правилно да постъпи така, но това се оказа невъзможно за нея.

— Всеки ден — промълви тя. — Моля ти се... Джим... не се грижи за това. Келс се държи почтено... отнася се с мене безупречно...

а ти и аз... ние двамата разполагаме с толкова малко време да бъдем заедно.

— Велики Боже! — извика Клийв.

Джоана почувства как тялото му затрепери под нейните милувки.

— О, ако ти разкажа с какви заповеди отпраща той своите бандити... ти би... го убила, когато спи.

— Разкажи ми — отговори Джоана.

Тя изпитваше непреодолимо желание да узнае цялата истина.

— Не... А какво прави Келс... когато те посещава всеки ден?

— Беседва с мене.

— За какво?

— О, за всичко, само не и за работата, която го задържа тук. Той бърби с мене, за да избяга от собствената си личност.

— Ухажва ли те?

Джоана замълча. Какво можеше да направи тя с този Джим Клийв, който се бе преобразил безнадеждно?

— Говори!

Ръцете на Джим сграбчиха девойката с такава груба сила, че тялото ѝ се прегъна. Сега тя започна да се страхува от него така силно, както по-рано се страхуваше за него. Но заедно с това изпита и искрен гняв.

— Да, разбира се.

Джим Клийв повтори първата от думите ѝ, изруга страшно и скръцна със зъби.

— Ще сложа край на всичко това!

Очите на младежа — големи, мрачни и диви — се втренчиха в блещукащите звезди.

— Не можеш. Аз принадлежа на Келс. Би трябвало да имаш достатъчно благоразумие, за да го проумееш.

— На Келс ли принадлежиш!... За Бога! Какво право има над тебе този престъпник.

— Правото на притежанието. Силата е право тук, около границата. Нали ти сам си ми казвал това стотици пъти? Не владееш ли и ти своето злато с правото на силата? Такъв е законът на тази граница. Разбира се, Келс ме е отвлякъл. Това не може да се отрече. Но сега, в настоящия момент, съм в ръцете му, представлявам негова собственост. Той се държи много внимателно и любезно спрямо мене.

Напоследък разглеждам неговото поведение под светлината на законите край границата и тръпна пред ужасните възможности, които тия закони дават в ръцете му... Все пак от всички мъже, които срещнах тук около границата, намирам, че Келс е най-малко заразен от златната треска. Той разпраща хората си да убиват за злато; би продал и душата си, за да получи възможност да проиграва златото си. Но все едно, е по-мъжествен от...

— Джоана! — прекъсна я Клийв грубо. — Ти обичаш този бандит!

— Ти си луд! — избухна Джоана.

— Да, и аз започвам да вярвам това — отговори Джим с мрачна сериозност.

Изправи се, ръцете му освободиха девойката и фигурата му се издигна над нея като зловеща сянка.

Но Джоана държеше страхливо ръката му и когато той я дръпна, за да се освободи, трябваше да положи големи усилия, за да го задържи.

— Джим! Къде отиваш!

Той застана за момент неподвижен, черна фигура сред мрака на нощта, силует от черен мрамор.

— Искам да отида в хижата.

— Защо? — прошепна Джоана.

— Трябва да убия Келс.

Джоана обви двете си ръце около шията на Джим, облегна глава на гърдите му и го обхвана здраво в прегръдките си; обзета от отчаяние, тя се опитваше да обмисли как да посрещне този момент, от който дълго време се бе страхувала. Но каква полза от нейните опити? Тук царуваше силата на злото! Жертвоготовност, надежда, смелост, благородство, вяност — всички тези качества тук нямаха стойност. Хората бяха въплъщение на жестоки страсти. Те изпитваха само жаждата за богатство, докато смъртта витаеше над тях. Жените бяха създания, за които мъжете жадуваха и за които се бореха, но душата на жената нямаше никакво значение за тях.

Джоана знаеше всичко това. Жестоката действителност я отчайваше и тя беше почти склонна да сложи оръжие, но внезапно мозъкът ѝ бе пронизан от мисълта за Гулден и това ѝ вдъхна нови сили. Джоана вдигна глава и още веднъж помоли Джим да се опомни и

не върши глупости. Тя приповтори всички известни аргументи и познати изрази. Схващайки отлично, че този път всичко виси на косъм, девойката дълбоко се развълнува и гласът ѝ доби нова, непозната интонация.

Джоана не преставаше да заклева буйния си любовник да се вслуша в гласа на разума, да остави нея да го ръководи, да се бори срещу диващината, която е взела връх у него. Но всичко бе напразно! Джим се закле, че ще убие Келс и всеки бандит, който би дръзнал да застане срещу него, за да му попречи да освободи Джоана от нейния затвор. Джим Клийв бе побеснял от желание за борба и не искаше да слуша, когато девойката започна да му рисува последиците от неговото поражение: ако Келс умре, тя може да изпадне в много по-тежко положение. В отговор Джим започна да се подиграва с нейния необясним и болезнен страх от Гулден. В края на краищата младежът остана непоколебим.

— Джим!... Джим! Разкъсваш ми сърцето! — прошепна девойката жално. — Ох, какво да правя?

Джоана разтвори ръце и пусна Джим. Тя се призна за напълно победена. Клийв стоеше занемял, сякаш не чуваше покъртителното ридание и хълцанията, които раздрусваха тялото на Джоана. Внезапно се наведе над любимата си.

— Съществува само едно нещо, което може да ме спре. Ако го направиш, няма да убия Келс. И ще изпълнявам дословно всяка твоя дума.

— Какво е то? Говори!

— Да се омъжиш за мене! — прошепна той с треперещ глас.

— Да се омъжа за тебе! — извика Джоана.

Тя беше изненадана. Започна да се страхува, че Джим си е загубил разсъдъка.

— Говоря ти напълно сериозно. Омъжи се за мене. Ах, Джоана, желаеш ли... желаеш ли да го направиш? Тогава всичко ще изглежда съвсем друго. Ще получа нова опора, нови сили. Не искаш ли да ми станеш жена?

— Джим, аз бих се чувствувала най-щастливото момиче на света... ако... ако само бих могла да се омъжа за теб! — едва промълви тя.

— Но искаш ли... искаш ли? Кажи да! Кажи да!

— Да — отговори Джоана в своето отчаяние. — Надявам се, че ще бъдеш доволен от моята дума. Но за Бога, каква полза има сега да говорим по този въпрос?

Фигурата на Клийв се удължи и порасна, сякаш затрепери от докосването на нервните ѝ ръце. След това той я целуна... целуна я по-иначе, отколкото я бе целувал досега. Джоана чувствуваше, че той изпитва някаква боязън, блаженство, нещо, което досега не бе забелязала в неговото държание.

— Слушай ме добре — зашепна Джим. — Долу в лагера живее един проповедник. Аз го посетих... и говорих с него. Той се опитва да насажда доброто в този човешки ад. Зная, че мога да му се доверя. И ще му се доверя... достатъчно. Утре вечер, по това време, ще го доведе тук. О, ще бъда предпазлив. И тук, пред прозореца, той може да ни венчае. Джоана, съгласна ли си?... Каквито и опасности да ни заплашват... това ще означава моето спасение!... Страдах толкова много. Сърцето ми изгаря при мисълта, че ти никога не би се съгласила да се омъжиш за мене. А постоянно говориш, че ме обичаш!... Докажи това на дело!... Моя съпруга!... Говори, момиче, само една твоя дума ще направи от мене истински мъж!

— Да!

При тази единствена дума тя прилепи устните си в неговите с цялата си душа. Усещаше как той трепери. Но в следния момент се откъсна от нея.

— Чакай ме утре по това време — прошепна той. — Не губи кураж... Лека нощ.

* * *

През тази нощ Джоана сънува страшни, мъчителни сънища. Следният ден протече като бавно влачеща се, недействителна вечност. Тя яде твърде малко от храната, която ѝ бе донесена. За пръв път отказа да приеме Келс в стаичката си и остана съвършено безразлична към неговата загриженост. Гласовете и разговорите в стаята на бандита този ден не я интересуваха. Дори силните и гневни викове при едно спречкване между Келс и хората му не можаха да приковат вниманието ѝ.

Към залез-слънце младото момиче издаде снагата си навън от малкото прозорче. Едва сега, когато златото по върховете избледня и сенките под скалите се състиха, тя започна да чувства действителността. Лъчите на залязващото слънце се отразяваха в белите, разкъсани облаци по небето. Досега Джоана не бе виждала такъв великолепен залез. Слънцето разливаше златисто сияние над цялата долина. Но скоро това сияние започна да избледнява и постепенно картината се размъти. Дрезгавината се спусна бавно и след нея настъпи мракът, но той все още продължаваше да се раздира от проблясъците на залеза.

После настъпи нощта. Джоана възприемаше с крайно изострена чувствителност това, което вълнуваше нейното аз или ставаше вън от нея, в природата: светлина и мрак, звуци и тишина, страх и надежда, скръб и радост.

Джоана се заслушваше. Безмълвие ли цареше наоколо, или се чуваха звуци? Лекият нощен ветрец носеше от далечината неясно ехтене, толкова тихо, че не бе възможно да се определи дали е действителност, или е самоизмама. Това беше далечният шум на лагера — борбата за съществуване, двубоят със смъртта, дивият живот в непрекъснато движение и промени... Чудният глас на златото, стръв и алчност, борба и смърт — всичко това владееше душите и сърцата на хората.

Изведнъж слабият екот на лагера бе заглушен от плисъка на реката, която течеше плавно и сънливо върху гладките камъни. Водата бързаше да отmine по-скоро край тези орди от подивели хора, които я замърсяваха със злато и кръв. Ще успее ли реката да избистри и прочисти своите води по пътя си към морето, щом навлезе в долините? В плисъка на реката звучеше нетленната и безсмъртна мелодия на природата, на вечността; но всичко друго, което сега ставаше около бреговете ѝ, беше само временно и нетрайно дело на човека и златото.

Само когато се вслушваше напрегнато, Джоана долавяше тия тайнствени звуци; но щом вниманието ѝ отслабнеше, безмълвието започваше да ѝ тежи като бreme и смущаваше душата ѝ. Това не беше безмълвието на Загубения каньон, а мълчанието на самотата, в която чезнеше душата на девойката. Да, тя се намиралаше тук, на земята, но никой не можеше да чуе предсмъртния ѝ вик. Може би само грохотът

на лавините или бученето на морето биха смекчили отчасти нейното чувство на абсолютна самота.

Джоана дишаше свежия въздух, но страх изпълваше душата ѝ. По вдлъбнатата в почвата пътека сякаш безшумно се движеха силуети — привидения и човешки същества, духове и призраци, които следваха един подир друг.

Само Джим да дойде най-после, за да го види, че е здрав и читав и се намира в безопасност! Вече стотици пъти ѝ се бе сторило, че вижда неговия силует да се измъква от горичката, по-черен и от сенките на нощта. Само да го зърне, да почувствува ръката му и всичкият ѝ страх ще изчезне. Любовта е нещо, което човешкият дух не може да изследва и проумее. Любовта бе лишила Джим Клийв от разум; любовта бе внедрила добри чувства и благородни пориви в черните глъбини на едно мъжко сърце; любовта бе направила жена от едно момиче. И тази велика любов не би могла да загине; в края на краищата, тя сигурно ще възтържествува над злото. Шум от леки стъпки наруши тишината; Джоана зърна движеща се сянка и обърканите ѝ чувства се сляха в едно-единствено остро и мъчително — сладостното чувство от настъпването на дълго очакван момент.

— Джоана... Джоана! — чу се нежен шепот.

Девојката се обади и дишането ѝ замря.

Сянката се раздели на две сенки, които се приближаваха все повече към прозорчето и ставаха все по-големи. Джоана не беше в състояние да различи коя от двете сенки е Джим, докато той не я докосна.

— Любима моя, ето ни и нас най-сетне... Това е духовникът — каза Джим с тон на щастливо момче.

— Пст! — прошепна девојката. — Не говори така високо... Слушай!

Келс тъкмо имаше среща с неколцина от членовете на легиона. Джоана дори различаваше неговия рязък и суров тон, острия глас на Пирс и провлечения говор на Хенди Оливър.

— Имаш право. Ще се държа по-спокойно — отвърна Клийв тихо и предпазливо. — Джоана, ще трябва да отговориш на няколко въпроса.

Джоана бе докосната от лека ръка и чу мек и приятен глас. Този глас прозвуча съвсем различно от всички човешки гласове, които

девойката бе чувала досега край границата.

— Как се наричате? — запита духовникът.

Джоана каза името си.

— Разкажете ми нещо за себе си. Този млад човек... се отнася почти като насилник. Не съм убеден напълно. Все пак бих желал...

— Не мога да ви разкажа много неща — отговори Джоана бързо.

— Аз съм честно момиче. Нищо не ми пречи... да... да се омъжа за него. Обичам го. И желая много да му помогна. Ние... двамата се намираме тук в крайно лошо положение. Но не смея да кажа нещо повече от това.

— Имате ли навършени осемнадесет години?

— Да, отче.

— Вашите родители правят ли някакви възражения срещу този момък?

— Нямам родители. Чичо ми, при когото живеех, преди да ме отвлечат в тези страшни места, обича Джим. И винаги е изказвал желание да се омъжа за него.

— Тогава протегнете му ръката си.

Джоана почувствува силното стискане от пръстите на Джим и това беше единственото нещо, което ѝ се струваше действително в този момент. Двата черни силуета пред прозореца се сливаха с нощния мрак. Тя чуваше жалния вой на самотен вълк и това усилват още повече призрачната унесеност, в която бе изпаднала. Чуваше и собствения си глас, който трепереше, повтаряйки шепнешком думите на свещеника. И успя да схване смисъла на няколко думи от леко произнасяната молитва. След това единият от двата черни силуета мълком се отдръпна и изчезна безшумно в нощта. Девойката остана насаме с Джим.

— Мила Джоана! — прошепна младият човек. — Свършено е! Най-после!... Целуни ме!

Джоана му протегна устните си; целувката на Джим сега бе по-нежна — не толкова буйна.

— Ах, Джоана, едва мога да повярвам, че наистина се съгласи да се омъжиш за мене! Просто не мога да повярвам... Твой съпруг!

Тези думи изтръгнаха Джоана от нейния унес и разсеяха мъката, която я бе обхванала. Остана само едно сладостно чувство: нежната любов, която сега бе станала стократно по-силна.

В този момент, когато Джоана лежете в силните прегръдки на Клийв, когато мълчанието беше толкова дълбоко и упоението толкова красиво, тя чу тежкия удар на револвер върху масата в стаята на Келс.

— Къде е Клийв?

Беше гласът на главатаря — строг, заповеднически. Джоана усети как Джим трепна. После мускулите му се изопнаха.

— Не мога да го намеря — отговори Червения Пирс. — Същото беше и снощи, и миналата вечер. Всяка нощ по това време Клийв просто изчезва... Не бих се учудил, ако някоя от тукашните жени го е омотала в мрежите си!

— Сигурно отива да спи. Не знаеш ли къде се намира леглото му?

— Не!

— Тази работа трябва да сполучи на всяка цена и затова трябва да я свърши Клийв.

— Хайде де! — подигра се Пирс. — Гулден се кълне, че ти никога не би успял да принудиш Клийв да свърши някоя работа. Същото казвам и аз!

— Иди и потърси Клийв!... Дявол да ви вземе всички! Ще ви покажа, че Клийв е дисциплиниран мъж!

След малко Джоана чу тропот на тежки ботуши и шум от меки стъпки по земята пред хижата. Тя зачака със затаен дъх. Усещаше как бие сърцето на Джим. Момъкът стоеше изпънат и вдървен. И той като Джоана се вслушваше. Имаше такъв напрегнат вид, като че очакваше да чуе тръбите на второто пришествие.

— Ало, Джим — разнесе се гръмкият зов на Червения Пирс.

Неговият вик разкъса безмълвието, удари се о скалите, произведе отривисто ехо и заглъхна в далечината.

* * *

Викът на Пирс беше така повелителен, че Джим Клийв сякаш изведнъж забрави младата си съпруга, тя го пусна, без да произнесе нито дума. Да, преди още Джоана да се опомни напълно, Джим изчезна и силуетът му се сля със сенките на нощта. Джоана зачака, като се заслушваше със затаен дъх. Зад хижата цареше пълна тишина.

Младата жена вярваше, че Джим ще успее да се промъкне около дървената постройка под закрилата на нощната тъмнина и ще се озове на пътя пред вратата. А какво щеше да стане след това? Този въпрос сякаш я лиши от разсъдък.

Джоана прекара дълги минути, облегната върху рамката на малкото прозорче. Колко много се различаваха тези минути от онези сладостни и упоителни мигове, които току-що бе изживяла! Внезапното сътресение ѝ бе причинило шемет, изпълвайки сърцето ѝ с тъпа болка. Как сурово и безмилостно бе прекъснал гласът на разбойника краткото блаженство от тяхното отношение! Джоана се бе върнала отново към печалната действителност. Ето че пак се явяват необходимост да дебне в съседното помещение през цепнатината между дъските. Сега обаче Джоана изпита силна погнуса от това. Подслушването ѝ се струваше вече като жестоко изпитание и тя се бавеше да отиде до стената. Помъчи се да разбере какво става само по слух. Но Келс и хората, които се намираха при него, бяха замлъкнали. От време на време Джоана чуваше търкането на ботуши по пода и скърцането на хлабавите дъски. Тя продължи да чака, ослушвайки се. Нищо не се чуваше. Страхът и безпокойството най-сетне я накараха да прилепи очи към наблюдателната дупка.

Фенерите горяха; вратата бе широко отворена. Един-единствен поглед върху Келс бе достатъчен да покаже на Джоана, че главатарят е потиснат и загрижел. Хенди Оливър не се намираше в обикновеното си нехайно и весело настроение. Червеният Пирс седеше мълчалив и мрачен, а в ръката му димеше лула, която, изглежда, бе забравил. Джеси Смит въсеше лицето си. Освен тях присъствуваше още и Бейт Ууд. Той изглеждаше съвсем равнодушен към събитията, които ставаха около него.

Внезапно по пътя пред хижата се разнесе шум от бързи крачки и погледите на всички се устремиха към вратата. Тези крачки бяха добре познати на Джоана. Изведнъж устата ѝ пресъхна и езикът ѝ се схвана. Към каква участ отиваше Джим Клийв? Какво го очакваше! Как твърда и решителна беше походката му! Тъмната фигура на младия мъж прекоси осветения кръг пред вратата и влезе в хижата. Джим се показваше дързък и хладнокръвен, но имаше уморен вид, който вероятно беше престорен.

— Добър вечер, момчета! — каза той.

Само Келс отговори на поздрава му, като го измери с любопитен поглед.

По липата на останалите разбойници се четеше подозрителност.

— Чу ли вика на Пирс? — запита Келс ненадейно.

— Дори и да бях мъртъв, щях да чуя грозния му рев — отговори Клийв грубо. — Право да ви кажа, този рев никак не ми харесва. Идвах по пътя за насам и съм готов да се обзаложа, че всеки човек в лагера го е чул.

— Откъде знаеш, че именно Пирс те вика?

— Познах му гласа.

Държанието и видът на Клийв напомниха на Джоана оня час, когато го бе съзряла за пръв път в Кябин Гълч. Наистина сега той не беше толкова бледен и мършав, но погледът му бе все така остър; това, което тогава беше безумно лекомислие, сега изглеждаше студена и съзнателна храброст. Клийв бавно измери с поглед лицето на Пирс. Джоана потрепери, защото почувствува това, което не подозираше никой от разбойниците: Пирс се намираше на косъм от смъртта. Джоана прочете неговата присъда в мрачния поглед на Джим.

— Къде прекарваш времето си през последните нощи? — запита главатарят на бандата.

— Интересува ли те това, щом не си имал нужда от мене? — отвърна младият човек.

— Да, интересува ме. Пращах да те търсят. Не можах да те намерят.

— Всяка вечер съм бил тук за храна.

— Аз не говоря с хората си посред бял ден. Известен ти е часът за нашите срещи. А никога не си присъствувал на тях.

— Трябваше да ми кажеш. Откъде бих могъл да зная, че съм длъжен да участвувам в срещите?

— Може би тук имаш право. Но къде прекарваш вечерите си?

— Долу в лагера. Повечето време играя на фаро. Но нещастieto започна да ме преследва.

— Пирс твърди, че си се прилепил към полата на някоя от тукашните жени — каза Келс.

— Пирс лъже! — изсъска Клийв.

Движенията му бяха светкавични. Само за един миг той застана срещу Пирс и допря револвера си о хълбока на бандита.

— Джим, не го убивай! — извика Келс и скочи.

Червеното лице на Пирс побеля като платно. Той остана неподвижен, като изваян от камък, а погледът му, изпълнен със смъртен страх, се прикова в револвера на Джим Клийв.

Бандитите стояха като парализирани от смайване.

— В състояние ли си да докажеш своето твърдение? — запита Клийв тихо, но твърдо.

Джоана беше уверена, че ако Пирс разполага с доказателства, които биха замесили и нейното име в тази разправия, сигурно нямаше да остане жив достатъчно време, за да може да говори.

— Клийв... аз не знам... нищо — произнесе Пирс с прегракнал глас. — Предполагах само... че е замесена някоя жена!

Клийв бавно отпусна револвера и отстъпи назад. Очевидно за него думите на Пирс бяха достатъчни. Но Джоана почувствува инстинктивно, че Пирс излъга.

— Ще трябва да бъдеш малко по-внимателен, когато говориш за мене — предупреди го Клийв.

Келс, който беше почти престанал да диша, силно изпъшка през стиснати зъби и избърса потта от челото си.

— Джим, вярвам, че не си пиан?

— Не.

— Но си раздразнен?

— Разбира се. Както виждам, Пирс ме е очернил в твоите очи?

— Не. Криво ме разбираш. Ред няма нищо против тебе. Пък и нита той, нито друг някой би могъл да те очерни пред мене.

— Радвам се. Може би действах малко прибързано. Но напоследък съм свикнал да не прахосвам времето си — отвърна Клийв.

— Важното е, че не изпитвам лоши чувства... Пирс, желаеш ли да ми протегнеш ръка? Или предпочиташ да ми станеш враг, търсейки случай да ми отмъстиш за моята постъпка?

— Естествено, ще ти протегне ръка — заяви главатарят на бандата.

Пирс действително подаде ръка на Клийв, но явно против волята си. Той бавно се овладяват. Обидата, която му бе нанесъл Джим, сигурно щеше да му тежи дълго време.

— Келс, какво искаш от мене? — запита Клийв.

— Джим, ти си един голям коз в моите ръце — започна главатарят многозначително. — Подкрепи играта ми... и два пъти ми спаси живота. Държа извънредно много на тебе... Ако ми помогнеш и тоя път, заклевам ти се, че един ден ще ти се отплатя достойно... Съгласен ли си да ми помогнеш?

— Да — отговори Клийв с твърд глас, но лицето му побледня. — В какво се състои работата?

— По дяволите, работата стои много зле! — извика Келс и мрачната сянка по лицето му стана още по-гъста. — Гулден разцепи моя легион. Той подмами повече от половината ми хора. Оттогава те са непрекъснато пияни и се държат като побеснели. Сами са поели работата в свои ръце. И ти като мене можеш лесно да предвидиш какъв ще бъде резултатът от всичко това. Лагерът е заприличал на вулкан и бълва огън и пламък. Някой от тази пияна паплач се е разбъбрил. Ние вече не сме сигурни за живота си нито секунда. Виждам навсякъде, че подозрението ме дебне. Предложих да нанесем някой голям удар и след това да избягаме към границата. Но нито един член на бандата не подкрепи моето предложение. Всички желаят да продължават волния си, разпуснат и безумен живот в този лагер. Прочее, нашата дейност е не само сериозно спъната, но става почти невъзможна... докато... докато... Но може би още не е късно. Пирс, Оливър, Смит — най-добрите членове на моя легион — ми декларираха своята вяроност. Ако всички държим здраво един за друг, може би все още има възможност да спечелим победата. Но също и те ме заплашиха, че ще разкъсат нашия съюз. И всичко това само заради тебе!

— Заради мене ли? — възкликна Клийв.

— Да. Но това не е причина да изтеглиш сега револвера си. Не забравяй, че обеща да ми помогнеш... Джим, въпросът се отнася до следното: цялата банда, всеки един поотделно, вярва, че ти ме мамиш!

— По какъв начин? — запита Клийв и побледня.

— Всички смятат, че ти си човекът, който е бъбрил. На тебе приписват вината за растящата подозрителност в жителите на лагера.

— Хайде де, те се заблуждават напълно — заяви Клийв със силен и звучен глас.

— Зная това. Помни, че не питая никакво недоверие спрямо тебе. Готов съм да се закълна в твоята невинност. Но Пирс...

— Значи пак Пирс е — прекъсна го Клийв мрачно. — Нали ми каза преди малко, че той не е правил опит да ме очерни пред твоите очи?

— И действително не е правил. Той само изрази своето убеждение. А има право да стори това. Той и всички останали. Но с две думи ще ти изложи същността на работата: всички те смятат за предател, защото си честен човек.

— Това не мога да разбера — отвърна Клийв бавно и проточено.

— Джим, ти пристигна на кон в Кябин Гълч и предизвика няколко свади. Но не си бандит. Присъедини се към моя легион, но пак не стана бандит. Тук си се държал само като честен златотърсач. Това подходате на моя план и допринесе полза. Но твоето поведение не се нрави на хората ми. Ти работиш всеки ден, направи богата находка, в Алдър-крийк всички те уважават и почитат! Никога не си извършил нещо безчестно. Да, дори не би се опитал да играеш фалшиво на карти и за торба злато. А тъкмо това ти вреди в очите на моите хора. Те не са способни да оценят твоето държание достойно, така както аз го оценявам. Не могат да разберат, че ти си толкова честен, колкото и храбър. Те вярват, че ти ни мамиш, че си ни предал. Не желая да упреквам нито Пирс, нито когото и да било от поддръжниците си. Живеем във време, когато разумът на хората, доколкото го имат, се помрачава и престава да функционира. Техните мозъци горят. Очите им не виждат нищо друго, освен злато, уиски и кръв. Нищо повече. Така или иначе, радвам се, че бандата не отрича възможността да е изпаднала в заблуждение и затова е решила да ти даде един шанс, за да ми помогнеш.

— Един шанс!

— Да. Определят ти работа, която смятат подходяща тъкмо за тебе. Ще се нагърбиш ли с нейното изпълнение?

— Трябва — отвърна Клийв.

— Бях сигурен, че няма да откажеш да оправдаеш пред бандата моята вяра в тебе. Щом веднъж извършиш смело бандитско дело, всички бандити ще започнат да се кълнат в тебе. След това ще се съберем да изработим план, по който да се справим с Гулден и разколническата му група. Те са тръгнали по най-късия път, който ще ги отведе направо до въжето на палача! Ще погубят собствените си глави, но ще счупят и нашите!

— А каква... работа е предвидена за мене?

Клийв произнесе своя въпрос с голяма мъка. Пот изби от неговите пори и влажната коса прилепна по челото му. Той загуби оня израз, който го отличаваше като смел човек и отново заприлича на момче — плахо, подгонено, смутено.

Преди да заговори отново, Келс отклони погледа си встрани. Виждаше се, че му е противно да принуди Клийв да изпълни определената му задача. В този мъчителен момент Джоана почувствува, че водачът на бандитите заслужава нейното уважение — дори и да не съществуваха никакви други причини — само заради съчувствието, което той засвидетелствуваше към Джим.

— Познаваш ли един златокопач на име Крийди? — попита Келс бързо.

— Човек с дрезгав глас, къс, дебел, по телосложение много прилича на Гулден, само не толкова едър, с червена четинеста брада? — запита Клийв.

— Никога не съм го виждал — отговори Келс. — Но Пирс го познава. Подхожда ли на Крийди описанието, което направи Клийв.

— Той познава точно своя човек — отвърна Пирс.

— Добре, това е ясно — продължи Келс, който започваше да се разгорещява от тази „работа“. — Въпросният Крийди носи тежък пояс, пълен със злато. Блики не се мами никога. Другарят на Крийди е заминал за Банак с вчерашната поща. Ще отсъствува няколко дена. Крийди работи мъжки, повече от мнозина други. Случва му се понякога дори да заспи от умора през време на вечерята. Не принадлежи към числото на пияниците. Тромав е и дебелоглав. Най-удобното време да се свърши тази работа са първите часове на нощта — веднага щом жертвата угаси светлината. По-напред трябва да се запознаеш с разположението на палатката му. Тя се намира в края на малък канал, непосредствено до един изсъхнал бор. Утре вечер, щом се стъмни, ще се промъкнеш през канала... твърде предпазливо... ще дочакаш удобния момент... и бързо ще го ликвидираш!

— Да го ликвидирам ли? — запита Клийв със схванат глас.

Очите на Келс — стоманени, студени, пронизителни — изпуснаха искри. При мисълта за грабежа на злато той бе забравил човека, който стоеше пред него.

— Походното легло на Крийди се намира в онази страна на палатката, която е срещуположна на дървото. Не е нужно да се промъкваш вътре в палатката. Срежи платното, което е вехто и почти прогнило. Убий Крийди с ножа си... Вземи пояса му. Бъди смел, предпазлив и бърз! Това е твоята задача! Е, какво ще кажеш сега?

— Много добре — отговори Клийв мрачно и напусна хижата с тежки крачки.

* * *

След излизането на Джим, Джоана продължи да стои на поста си. Беше загрижена за лошото положение, в което бе изпаднал нейният мъж, но не се опасяваше ни най-малко, че Джим би могъл да таи сериозно намерение да изпълни плана на главатаря. За Джим бяха настъпили критични моменти, следователно и за нея. Тя нямаше и понятие какво ще предприеме младият мъж; но знаеше положително какво няма да предприеме.

Келс хвърли тържествуващ поглед към Пирс.

— Казах ти, че момчето ще държи за мене. Досега не съм му давал конкретна задача.

— Много добре. Тогава моите предположения се оказват неоснователни, шефе — отвърна Пирс.

— Вярвам, че му е било много жално, но се държа храбро — каза Хенди Оливър. — Келс има право, Ред, ти напразно си вгълпяваш в главата излишни грижи!

— Възможно е. Но все пак ще е по-целесъобразно да натоварим Клийв в изпълнението на една определена задача, макар да е честен човек.

Всички се съгласиха с това, а и Келс също бавно кимна с глава.

— Джек, аз намислих друга и по-хубава задача за младия Клийв — чу се гласът на Джеси Смит, чието лице се изкриви от характерното му хилене.

— Сега пък няма да престанете да го натоварвате все с нови задачи — отвърна Келс. — Какво предлагат?

— Преди малко ти намекна за един план, който ще ни сдружи отново — нас, остатъците от бандата. Трябва да се справим и с този

дебелоглав Гулден.

— Разбира се, имаш пълно право — отговори Келс сърдито и хвърли към Смит поглед, който говореше, че е готов да посрещне с радост всяко негово предложение.

— Никога не съм се страхувал да изказвам мнението си — продължи Смит. Ухиленото му лице отново стана сериозно и устните му се свиха твърдо. — Гулден трябва да умре, ако не желаем да загинем всички!

— Ууд, какво ще кажеш ти за това? — попита Келс и очите му се стесниха.

Бейт Ууд кимна утвърдително с бликнала радост, сякаш го бяха запитали нещо относно готварското му изкуство.

— А ти, Оливър, какво ще кажеш за това?

— О, макар че съм готов да дочакам с най-голямо удоволствие момента, когато ще видя Гулден увиснал на въжето, все пак, ако ме натовариш, съгласен съм да взема участие в играта, за която Джеси е готов да раздава картите — отговори Хенди Оливър.

След това Келс се обърна към Пирс и по лицето му се изписа адска радост:

— А ти, Ред?

— Бих казал веднага да, ако аз не бъда заставен да взема лично участие в тази история — отговори Пирс със злъчен смях. — Гулден няма да пожелае да умре така лесно. Той винаги носи в себе си пълни револвери. Обзалагам се, че дори цялата ни банда да го притисне към стената на тази хижа, той ще изпрати повечето от нас в ада, преди да успеем да го ликвидираме.

— Гул спи сам, но никой не знае къде — каза Хенди Оливър. — И не можем лесно да го измамим. Ред има пълно право. Как ще успеем да го убием?

— Момчета, ако желаете да ме изслушате, ще узнаете как — заяви Джеси Смит. — Това е истинската задача за младия Клийв. Той може да свърши тази работа. Сигурно е, че Гулден никога досега не се е страхувал от жив човек. Но нещо у Клийв го плаши. Не зная какво е това нещо. Трябва да насъскаме Клийв против Гулден. Той ще го предизвика на открита борба, където го намери, и ще го застреля с револвера си!... Готов съм да се закълна, че така ще стане.

— Джеси, това е най-великолепната идея, която някога ти е хрумвала — каза Келс с кротък глас. Очите му блестяха. Свойствената му властна сила отново се отпечата по лицето му. — Щом веднъж той бъде отстранен от пътя ни...

— Шефе, значи това ще бъде втората задача на Джим Клийв? — запита Пирс с любопитство.

— Да — отговори Келс и челюстите му се изопнаха, което придаде жестоко изражение на лицето му. — Ако той изпълни тази задача, до края на живота ми няма да чуеш никакво недоволство от моя страна. И ще бъда готов да приемам храна от шепата на Клийв, подобно на негово вярно кученце.

* * *

Джоана не издържа да подслушва по-нататък. Тя се олюля, стигна леглото и се тръшна върху него. Както и да посрещне Джим положението, в което го поставяше задачата му да убие Крийди, тя знае, че той нито за миг няма да се стресне пред плана да предизвика Гулден на двубой. Джим мразете Гулден, защото Джоана се гнусеше от него. Няма ли най-сетне да има край на тези вечни страхове? Докога щеше да се подхвърля тя от едно мъчение на друго?

Дълго време сънят отказваше да се яви. Джоана заспа много късно. През всичкото време я измъчваха страшни кошмари, които сякаш продължаваха цяла вечност и не я оставяха да се събуди.

Когато най-после настъпи денят, оказа се, че той не е по-добър от нощта. За Джоана този ден се проточи до безкрайност. Макар да се ослушваше напрегнато, тя не долавяше никакъв шум. Наистина в хижата на Келс почти никога не е имало такава пълна тишина. Останал бе само Бейт Ууд. Той се държеше още по-любезно от обикновено, по Джоана нямаше настроение да води разговори. Тя погълна храната си без охота и прекара дългите и скучни часове в гледане през прозореца или в лежане на леглото. Когато настъпи нощта, в хижата се появиха Пирс и Смит, но Джим Клийв не идваше. Хенди Оливър и Блики пристигнаха за вечеря.

— Страх ме е, че Джим няма апетит — забеляза Бейт Ууд замислено. — Днес не се е вестявал тук.

Някои от бандитите се изсмяха. Келс обаче, ако Джоана не се мамеше в преценката си, изпитваше като че ли гризене на съвестта. Лицето му отново бе добило онова мрачно, навъсено и заплашително изражение, което младата жена така добре познаваше. Докато другите бандити ядяха с голяма охота, водачът им хапна само няколко зрънца. След като вечерята бе привършена, Келс отново започна да крачи нагоре-надолу с превита снага. За Джоана стана ясно, че бремето на едно ново престъпление вече тежеше на раменете му.

Разговорът на бандитите, който беше много повърхностен и приличаше на всеки обикновен разговор около лагерен огън, постепенно затихна; от време на време само се чуваше по някоя дума и накрая всичко потъна в мълчание. В този час от нощта Келс винаги упражняваше някакво потискащо въздействие върху другарите си. Разстоянието, което съществуваше между главатаря и бандитите, се увеличаваше непрестанно, но това обстоятелство не проникваше в съзнанието на Келс. Той се държеше така, като че ли се намираще съвсем сам в стаята. Но често втрещаваше поглед през вратата навън и сякаш се вслушваше в тишината на нощта. Естествено, главатарят очакваше връщането на Джим Клийв. Но дали се надяваше, че младият мъж ще изпълни възложената му задача? Джоана бе изпълнена с инстинктивна увереност, че Джим ще бъде достатъчно умен и изобретателен, за да измами Келс и цялата банда. Толкова неща, безкрайно много неща зависеха сега изключително от неговата ловкост!

Внезапно един от бандитите издаде леко възклицание. Няма като сянка, Джим Клийв влезе в хижата.

Сърцето на Джоана подскочи и замря. Ако Джим бе станал действително убиец, не би могъл да има по-страшен изглед. Той разтвори палтото си. След това изхвърли върху масата един черен предмет, който при удара издаде мек, заглушен звук. Предметът беше кожен пояс, натъпкан със злато.

Клийв беше бледен като смъртник. Но щом Келс зърна пояса, в миг забрави съществуването на Джим. Ръцете на бандита, сякаш лапи на хищен звяр, сграбчиха пояса, вдигнаха го във въздуха и измериха вероятната му тежина. Всички други бандити също при гледката на златото, се натрупаха около водача си и напълно забравиха Джим.

— Двадесет фунта! — извика Келс и в гласа му прозвуча чудно въодушевление.

— Мога ли да го претегля и аз? — запита Пирс с алчен вид.

Джоана чу и видя цялата тази сцена. След това, като през някаква мъгла, която не можеше да изтрие от очите си, погледът ѝ падна върху Джим. Какво означаваше това страшно изражение, което бе застинало по неговото лице? Беше ли то престорено, роля, която Джим играеше с цел да измами Келс и бандата? Гледката на този пояс, здраво натъпкан със злато, започна да изпълва Джоана с ужас, който растеше непрестанно. Джим беше донесъл златния пояс на златокопача Крийди. Нима в своето горещо желание да остане близо до младата си жена и да я спаси от лапите на бандитите бе удържал думата, дадена на Келс, и бе извършил това страшно престъпление?

Джоана се олюля и падна по гръб върху леглото си; було премрежи очите ѝ, було обгърна душата ѝ.

ГЛАВА 16

Младата жена дойде отново в съзнание с неопределено и болезнено усещане, което отначало сметна за онова мъчително чувство, толкова свойствено при душевните ѝ терзания и толкова добре ѝ познато. Но щом се разбуди окончателно, Джоана забеляза, че това чувство произхожда от тръпнеща болка в рамото ѝ, което беше прободено сякаш с остър нож. Едва се увери в това и ненадейно престана да усеща странната болка. Джоана продължи да лежи очаквателно в тъмнината, обладана от неизказано удивление.

Внезапно лекият, но остър бодеж в рамото ѝ се появи втори път. Но сега ѝ се стори, че болката не произхожда от собственото ѝ тяло, а се причинява отвън. Тя се стресна и скочи леко, тъй като я стрелна мисълта, че може да е скорпион. Но щом ръката ѝ се допря до рамото, напипа върха на малка пръчка, която се подаваше отвън през една пукнатина в дъските. Значи Джим будеше младата си жена. Той често прилагаше този метод, когато на Джоана ѝ се случват да заспи след дълго чакане.

Джоана стана и се доближи до прозореца; тя се олюляваше; чувствуваше се жалка и смазана. Пред погледа ѝ се изпречи картината на онзи момент, когато Джим се появи пред Келс със златния пояс, и тръпки от ужас я побиха.

Джим се измъкна от тъмнината, започна да търси Джоана с пипане и я обхвана здраво. Тя не почувствува онзи възторг, който винаги я опияняваше; пръстите ѝ се отпуснаха ледени в неговите ръце. С всяка секунда товарът, който потискаше сърцето ѝ, ставаше все по-тежък.

— Джоана! Наистина положих доста труд, докато успея да те събудя — прошепна Джим и я целуна. — Ах, но ти си студена като лед!

— Джим... аз... аз... изглежда, съм паднала в безсъзнание.

— Но защо?

— Гледах в стаята на Келс, когато ти... когато ти... — заекна Джоана.

— Бедно дете! — прекъсна я той нежно. — Как ли си понесла този ужас!... Джоана, успокой се, измавих Келс. О, постъпих много хитро! Той ме натовари със специална задача — да убия един златокопач! Представи си! И какво мислиш? Познавам Крийди много добре. Той е честен и добър човек. Ние двамата сключихме сделка: дадох му голямата си златна буца и получих от него пояса му със злато!

— Значи... не си го убил! — промълви Джоана.

— Гледай какво дете! — извика Клийв и се засмя добродушно.

Изведнъж Джоана се притисна с всичка сила към младия си съпруг, трепереща и занемяла от радост.

— Слушай да ти разкажа всичко — продължи Джим. — Размених златната си буца, макар че струваше много по-скъпо от пояса на Крийди. Той знаеше това. И от деликатност не се съгласяваше на размяната. Но успях да го убедя с ласкателства. Посъветвах го да напусне лагера... да пресрещне пощенската кола и да отпътува за Банак, където да прекара няколко дни. Разбира се, Крийди прояви голямо любопитство. Но аз запазих тайната си... След това се върнах тук, дадох пояса на Келс и му разказах, че съм проследил Крийди в тъмнината, пречукал съм го и после съм заровил трупа му в една дълбока дупка в реката... Нито Келс, нито Пирс, нито друг някой от бандата обърна и най-малкото внимание на моята история. Аз им бях донесъл златния пояс и това им бе достатъчно. Златото говори на красноречив език и заглушава ушите на тези бандити... Моят дял от златния прах на Крийди е в джоба ми. Не е ли комично това? Жалко за моята... т.е. твоята, златна буца! Но друг изход няма. Принудени сме да играем тази игра. Освен това аз имам скрити доста кесии и кутии, пълни със злато. Джоана, какво ще правим с това злато? Сега ти си моя съпруга. Ако бягството ни се увенчае с успех, ще бъдеш богата жена.

Джим се намираше в щастливо настроение, което Джоана беше в състояние да сподели толкова малко! Тя не можеше да проумее и дръзката му радост. Внезапно в нея оживя мисълта за Гулден.

— Джим... мили мой... каза ли ти Келс каква ще бъде... твоята следваща задача? — прошепна Джоана колебливо.

Клийв изпусна едно проклятие, макар и със сдържан глас. Но въпреки това той го произнесе толкова силно, че младата жена бързо прилепи ръката си върху устата му и го прикани към благоразумие.

— Джоана, ти чу ли как стои работата с Гулден? — запита той.

— Да.

— Много съжалявам. Искях да ти спестя тази мъка. Да, получих и втората си задача. А тя е от такова естество, че не мога нито да я отхвърля, нито да я фалшифицирам.

Джоана се притисна конвулсивно към него. Гласът почти отказа да ѝ служи.

— Момиче, не губи куража си! — каза Джим със строг тон. — Щом стана моя жена, ти направи мъж от мене. В тази игра аз съм решен да играя своята роля. Не се страхувай за мене. Моля те да обмислиш добре кога ще можем да рискуваме да предприемем нашето бягство. Аз съм готов да се подчинявам на всяка твоя дума.

— Джим... О, Джим! — простена младата жена. — Ти си безумен като тези бандити. И не си в състояние да съзреш опасностите... Този ужасен Гулден!... Надявам се, че нямаш сериозно намерение да се изпречиш на пътя му... да се бориш с него... Джим, кажи... кажи ми, че не възнамеряваш такова нещо!

— Джоана, заявявам ти: не само съм решил да се изпреча срещу Гулден, но и ще го убия — прошепна Джим с непоколебима решителност. — Ти нямаш дори и понятие с каква бързина боравя аз с револвера. Впрочем и аз самият не съзнавах това ясно, преди да се озова тук, около границата. Но сега го знам отлично. Между всички, които познавам, Келс е едничкият, който се прицелва с револвер по-бързо от мене. Гулден е чисто и просто бик — тромав и непохватен. Ще играя с него на карти... ще се скарам по повод заложеното злато... и ще застрелям този звяр. Вероятно помниш, че веднъж стрелях вече срещу него... Но сега тази маймуна сигурно няма да се отърве само с пожертвуване на другото си ухо. Сега съм господар на всичките си чувства. Келс даде клетва, че ще направи всичко за мене, ако му помогна. И за ще му дам своята помощ. Не може да се предвиди какво ще стане; Келс постоянно губи влиянието си над бандата. И ако аз му помогна, това би могло да означава твоето спасение.

Джоана въздъхна тежко. Джим Клийв действително бе станал мъж. Тя потисна своите женски страхове и напрегна всичките си сили,

за да се покаже достойна за младия си съпруг. И си каза, че никога не бива да показва липса на доверие към него, за да не го обезсърчава.

— Джим, зловещото дело на Келс се приближава към съдбоносния си край — рече тя сериозно. — Чувствувам го. Този разбойник е осъден от съдбата. Но сам още не съзнава това. Той се надява в успеха и продължава да изпълнява тайнствените си планове. Ако падне, ще падне величествено... страшно. Ние трябва да избягаме, преди да настъпи този момент. Твоят разказ относно Крийди ме наведе на една мисъл. Какво би станало, ако някоя вечер, в ранните часове, се измъкнем от лагера и на следния ден спрем пощенската кола по пътя за Банак?

— И аз мислих за това. Но за тая цел би трябвало да разполагаме с коне.

— Можем да тръгнем и пеш. Така ще бъдем по-сигурни. И ще избегнем необходимостта да се справим с множество дребни подробности.

— Ако тръгнем пеш обаче, ще трябва да мъкнем със себе си и револвери и храна... Освен това и златният ми пясък! Петдесет фунта, а може би и повече! Това злато принадлежи на тебе, Джоана...

— Добре, остави ме да размисля. Ох, аз толкова много се измъчвам... Джим, има и нещо друго. Червения Пирс прояви голяма подозрителност по отношение на твоето изчезване от хижата в определени часове. И тези лукави намеци, които той направи в присъствието на Келс... че жена има пръст в това! Страх ме е, че Пирс или подозира, или знае истината!

— И по моето тяло също бяха полазили ледени тръпки — отвърна Клийв замислено. — Но Пирс се закле, че не знае нищо.

— Джим, вярвай в инстинкта на една жена. Пирс не каза истината. Твоят револвер, долепен към тялото му, го направи лъжец. Той знаеше, че ще го убиеш мигновено, ако се издаде дори с една думичка. Джим, пази се от него!

Клийв не отговори нищо. Джоана забеляза с учудване, че той не я чува. Главата му беше наклонена встрани, напрегната и неподвижна. Вслушваше се в лекия вятрец. Изведнъж Джоана дочу леко шумолене, което се повтори след малко. Изглежда, че идваше откъм ъгъла на хижата. Клийв се плъзна мълчаливо в сенките на горичката и се изгуби. Разнесоха се тихи, крадливи стъпки, но младата жена не бе

сигурна, че това са стъпките на Джим. Струваше ѝ се, че не долитаха от посоката, в която той обикновено си отиваше. Джоана наостри уши, но долови само далечните, слаби и неясни звуци на нощта. Тя се изтегна върху леглото, обезпокоена и изплашена; предишният мъчителен страх не закъсня да завладее отново цялото ѝ същество. Занапред тя не можеше да има и един час покой — нито насън, нито в будно състояние. Съзнанието за надвисналата над главите им опасност щеше да я тревожи непрестанно.

* * *

На следната сутрин Джоана, по стар навик, започна да чака посещението на Келс. Но главатарят не се яви. Вече за трети път в една-единствена седмица той бе забравил или бе избягнал да я посети, а може би някакво събитие го възпрепятствуваше да стори това. Младата жена нямаше нищо против неявяването на бандита, но неговото отсъствие не можеше да се тълкува като насърчителен факт. Бъдещето на Келс се очертаваше все повече като гибелно.

Рано следобед младата жена чу Келс да се връща от лагера. Заедно с него идваха и неколцина от хората му. Те разговаряха с тих глас, но беше явно, че предметът на съвещанието им е много сериозен. Джоана тъкмо се канеше да застане пред наблюдателната си дупка, за да шпионира бандитите, когато крачките на Келс се насочиха към вратата ѝ. Той почука и викна:

— Облечете костюма на Денди Дайл, сложете си маската и елате при нас.

Тонът му, а също и значението на неговите думи, изплашиха Джоана до такава степен, че в първия момент не намери достатъчно сили в себе си, за да отговори веднага.

— Чухте ли? — повтори Келс рязко.

— Да — отговори Джоана.

Келс се върна при хората си и тихият, сериозен разговор бе подет наново.

Джоана с колебание откачи дрехите на Денди Дайл от дървените гвоздеи; въпреки че в нея пак се оживи чувството на срам, тя свали част от женските си дрехи, облече костюма, obu ботушите, сложи си

маската и си запаса около кръста пояса с револвера. Но смелостта ѝ порасна при мисълта, че това предreshване при евентуално бягство с Клийв ще ѝ бъде от извънредно голяма полза. Но по каква причина Келс бе отпразил към нея тази заповед? В опасност ли се намираше той? Не възнамеряваше ли да напусне тайно Алдър-крийк?

Младата жена умишлено се впусна в потока от подобни разсъждения, за да се освободи от натрапчивата и мъчителна мисъл за Джим Клийв и за Гулден. Тя гореше от желание да узнае какво става; но все пак на прага се поколеба. За нея сега беше по-трудно от когато и да било по-рано да се появи пред бандитите в разбойническия си костюм.

Налагаше ѝ се обаче да стори това; тя събра силите си и прекрачи смело през вратата.

Лицето на Келс беше сиво и загрижено. Виждаше се, че не е спал. Освен него в стаята се намираха още шест души. Джоана забеляза по бандитите горни дрехи и ръкавици, оръжия и шпори. Келс се обърна към нея. За миг лицето му се озари от бегла усмивка.

— Желая да бъдете готова всеки момент да се метнете на седлото — каза той.

— Защо? — попита Джоана.

— Може да стане нужда; нищо повече.

Хората на Келс, които обикновено проявяваха жив интерес, когато им се представеше случай да позаяпат малко Джоана, сега едва я удостоиха с поглед. Те образуваха мрачна и сърдита група — сурови погледи и свити устни.

Хенди Оливър заговори пръв:

— Казвам ти: Гулден се кълне, че е видял Крийди... на улицата... при светлината на фенерите... миналата нощ, след като Джим Клийв се яви при нас.

— Гулден трябва да се е измамил — заяви Келс нетърпеливо.

— Той не е човек, който се мами — възрази Оливър.

— Гул е видял духа на Крийди, това е всичко — забеляза Блики притеснено. — Аз самият през живота си съм виждал няколко пъти привидения.

Неколцина от бандитите кимнаха мрачно.

— Ах! — възкликна Червения Пирс. — Не мога да повярвам, че Гул е видял дух. Ако действително е видял Крийди, видял го е жив, в

плът и кръв!

— Сигурно това е самата истина, Ред — съгласи се Джеси Смит.

— Но, момчета... Клийв ни донесе пояса на Крийди... и ние си поделихме златото — възрази Келс. — Всички вие знаете много добре, че Крийди трябва да е мъртъв, за да може някой да му разпаше пояса. Видно е, че тук има някакво недоразумение.

— Шефе, аз съм на мнение, че Гулден отново се стреми да създава раздори — подхвърли Бейт Ууд. — Бях първият, който заговори на Гулден. Той знаеше, че Джим Клийв е ликвидирал Крийди. Откъде Гулден може да знае това? Нали убийството на Крийди трябваше да се запази в тайна? И още нещо: Гул ми разказа, че Клийв бил натоварен със задачата да го убие. Откъде е могъл да знае и това?... Като бял ден е ясно, че не е самият Клийв, който му е казал.

Лицето на Келс стана зелено. Той трепереше с цялото си тяло.

— Вероятно някой от бандата на Гулден се е намирал пред вратата и е подслушвал, когато натоварихме Клийв с тази задача — изказа той мнение.

Но от израза на лицето му можеше да се съди, че сам не вярва на своето твърдение.

— В тази работа има нещо тъмно, можете да се обзаложите за това — избухна шестият бандит, един тип с мършаво лице, дръзки очи и руси мустаци, името на когото Джоана не бе чувала никога.

— Не мога да повярвам — отвърна Келс ядно. — А ти, Бъд, с тези думи обвиняваш в предателство или някого оттук присъстващите, или самия Клийв. Защото от всички, на които е известна тази работа, единствен той отсъства.

— О, аз винаги съм казвал, че това момченце е коварно — отговори Бъд.

— Би ли му казал това в лицето?

— Естествено; бих се радвал, ако ми се представи тази възможност.

— Тогава ти си пиан; или пък просто си полудял.

— Действително?

— Да, действително! — изкрещя Келс яростно. — Ти не познаваш Клийв. Той ще те убие. Револверът му е бърз като светкавица. Вярваш ли, че аз бих му възложил да ликвидира Гулден, ако не бях сигурен в способностите му? Впрочем не бих желал...

— Ето че идва и самият Клийв — прекъсна Пирс главатаря с рязък тон.

Пред хижата се разнесе шум от бързи крачки. Джоана видя фигурата на Джим Клийв да затъмнява вратата. Младият човек имаше смел и предизвикателен вид. Щом зърна Джоана в разбойническото облекло, той потрепери.

— Бъд, това е Клийв — извика Червения Пирс подигравателно. — Кажи му сега мнението си в лицето!

Всрещ мълчанието, което последва неговите думи, зловният дух на Пирс завладя атмосферата със своето лукавство, с омразата и язвителната си подигравателност. Но Келс, все още господар на положението, скочи срещу бандитите, обладан от бесен гняв.

— Ред, какъв демон те е завладял? — изсъска той. — В последно време ти си така злобен и язвителен. Раздразнен си. Ако продължаваш с това си поведение, готов съм да се закълна, че желаяш да разцепиш бандата... Бъд, ти ще държиш устата си затворена, а пък ти, Клийв, няма да обръщаш внимание на Бъд, ако започне да дърдори глупости... Намираме се в затруднено положение и затова всички момчета ги сърбят пръстите. Тия свади и размирици в нашата среда трябва да престанат най-после.

— О, шефе, един хубав пример принася голяма полза — забеляза Бейт Ууд сухо.

Тази забележка успокои Келс и внесе мекота в атмосферата.

— Джим, намери ли Гулден? — запита Келс рязко.

— Не можах да го открия никъде — отговори Клийв. — Обиколих всички пивници и игрални вертепи, които той обикновено посещава, но не го срещнах никъде. Той е в лагера. Зная това положително. Но се крие по някаква причина.

— Гулден е помирился какво му се готви, Джим — каза Келс сериозно. — Казал е на Ууд, че ти си бил натоварен със задачата да го убиеш.

— Това ме радва. Не беше почтено от наша страна да водим подмолна игра срещу него — отвърна Клийв. — Но кой ме е издал? В тази банда има някой негодник, който повече би се радвал да види унищожен мене, а не Гулден.

Искрящият поглед на Клийв се плъзна по неподвижните лица на разбойниците и се прикова с особена острота върху Червения Пирс.

Пирс отвърна също с остър поглед.

— Гулден е разказал на Оливър нещо повече — продължи Келс и обърна Клийв към себе си, за да го погледне в лицето. — Гулден се закле, че миналата нощ е видял Крийди жив и здрав... Късно през нощта.

— Това е смешно — заяви Клийв, без да мигне.

— Не е смешно, а е много чудно. Гулден е твърде прост, за да лъже. Бейт твърди, че той цели да създаде разрыв между тебе и мене. Аз обаче се съмнявам в това. Не вярвам също, че Гулден е видял привидение. Той чисто и просто е припознал някой златокопач и го е сметнал за Крийди.

— Твърде е възможно, ако Крийди не е възкръснал ненадейно. Аз не седя върху гърдите му, за да не му позволявам да стане.

Келс се отдръпна назад с облекчение, видимо убеден. Неговото движение действа върху Пирс като притегляне от магнит. Той се отдели от групата, приближи се до Келс и го потупа многозначително по рамото; дали беше случайно или преднамерено, но Пирс си избра една позиция, при която Келс се намираще между него и Клийв.

— Джек, тебе те мамят тук... и те мами не само един от тези момци — рече Пирс натъртено. — Но ако желаш да говоря, трябва да гарантираш предварително, че няма да се стигне до стрелба.

— Хайде, говори Пирс — отвърна Келс и очите му изпуснаха мълнии. — Заклевам ти се, че няма да позволя да бъде изтеглен нито един револвер.

Останалите бандити смениха крака, на който стояха досега и изпуснаха дълбоки въздишки. Само Джим Клийв остана спокоен и студен. Но очите му пламтяха.

— Преди всичко друго и само за пример ще ти съобщя, че тук, между нас, има някой, който те мами — произнесе Пирс с жестока бавност, сякаш целеше да удължи напрежението, за да измъчва Келс.

И без да погледне Джоана, той вдигна ръка и посочи към нея с многозначително движение.

Младата жена започна да трепери и се облегна към стената; после усети, че цялото ѝ тяло се смразява. Тя разбра, че Пирс знае тяхната тайна и има намерение да предаде нея и Джим. Пирс мразеше Келс и изпитваше удоволствие да го измъчва. Ох, тя трябваше бързо да мисли и бързо да говори. Но оставаше няма и безпомощна.

— Пирс, какво значи това? — запита Келс.

— Момичето те мами — отговори Пирс.

Но щом думите се изтръгнаха от устните му, той побледня и се развълнува.

Келс сякаш изведнъж схвана, че Джоана присъствува и че обвинението е насочено срещу нея. Тя много пъти бе имала случай да наблюдава различни и твърде забележителни промени, които се извършваха в съществото на Келс; но сега у него настъпи промяна, по странна от която Джоана не би могла и да си представи. Сякаш докоснат с магическа пръчка, разбойникът внезапно стана изискано любезен; но за всички бе явно, че зад неговото хладно и небрежно държание се крие дълбока и потайна жестокост.

— Ред, аз мислех, че нашият разговор засяга само мъже, злато и... сделки — произнесе Келс бавно и студено, с подчертана мекота, която обаче хапеше като отровно жило. — Но понеже ти си толкова смел, или безумен, за да повдигнеш въпрос... за девойката... то обясни сега какво точно искаш да кажеш.

Челюстите на Пирс затрепериха силно и той почти не беше в състояние да говори. Бе отишъл много далеч, но разбра това твърде късно.

— Тя се среща с един мъж... там, зад хижата... на своя прозорец — заговори Пирс запъхтян. — Двамата си шепнат в тъмнината по цели часове. Аз ги наблюдавах и подслушвах. Отдавна вече имах желание да ти съобщя за тия срещи, но преди това исках да установя самоличността на мъжа... Сега вече знам кой е... И не забравяй, че съм го виждал да се вмъква и измъква през прозореца.

Тялото на Келс се раздвижи със светкавична бързина. Револверът му блесна във въздуха и само за миг от дулото светнаха три цвята: синьо, червено и бяло.

Пирс се олюля надясно наляво, подобно на дърво с прерязани корени, и се стовари на пода, с лице нагоре, с изцъклени очи — мъртъв. Главатарят на бандитите са наведе над него с димящия револвер в ръка.

— Боже мой, Джек! — възкликна Хенди Оливър. — Ти даде клетва, че никой няма да изтегли револвер... а лично ти го уби!... Измами сам себе си! Но дори с риск да убиеш и мене, държа да ти заявя, че Ред не излъга!

Бясната ярост се разнесе от лицето на Келс, което се обля с мъртворешка бледност. Очите му се втренчиха в Оливър.

— Ти измами сам себе си, измами и своите другари — продължи Оливър енергично. — Какво значение има вече твоята дума? Нима можеш да очакваш, че бандата ще одобри тази твоя постъпка?... На пода лежи мъртъв Червения Пирс. Защо? Веднъж само... вярвайки на твоята клетва... той изговори неща, които биха ти отворили очите. А ти го уби!... Ако аз знаех това, което той е знаел, бих ти го казал веднага, па ако ще да държиш в ръце и десет револвера! Но аз нищо не знаех, освен едно: че Пирс не излъга... Питай момичето!... А що се отнася лично до мене, заявявам, че вече преставам да имам работа с тебе и твоя легион. Ти си пропаднал, Келс... Ти загуби разсъдъка си... остави се на една женичка да те отвлече до пропастта!

Оливър говореше със суров глас и с такова достойнство, че произведе дълбоко впечатление. Щом свърши речта си, той излезе вън, сред слънчевата светлина.

Келс трепереше под впечатлението на тези силни думи, но в никой случай не би могло да се твърди, че има вид на съсипан човек.

— Джоана, вие чухте думите на Пирс — каза той буйно. — Пирс излъга и неговата лъжа засяга вас. Налагаше ми се да го убия. Той намекна за... Ах, този гаден подлец! В своята низост той не можеше да си представи нещо свято или благородно. Той излъга... и сега лежи тук... мъртъв! Не бих му възвърнал живота дори да би могъл да ми създаде и сто легиона!

— Ах... не беше всичко... всичко не беше лъжа — запелтечи Джоана и думите се занизаха колебливо из устните ѝ, защото някаква сила, по-властна от нейната женска хитрост, я принуждаваше да говори.

Положението бе стигнало до една върховна точка, при която младата жена се чувствуваше в невъзможност да измами Келс, за да спаси собствения си живот.

— Какво?! — изрева главатарят.

— Пирс каза истината... Лъжата му се състои в това, че никакъв мъж не се е промъквал през моя прозорец. Пък и никой не би могъл да се промъкне през него, защото е много тесен... Но аз действително съм приказвала... с мъж.

Келс овлажни устните си, за да може да говори.

— С кого?

— Това никога няма да узнаете от мене.

— С кого?... Трябва да го убия!

— Не... не! Няма да кажа. Няма да допусна да убиете още един човек по моя вина.

— Ще ти изтръгна от гърлото името му!

— Безполезно е! Няма смисъл да ме заплашвате, няма смисъл и да ме изтезавате!

Келс изглеждаше напълно смутен и объркан.

— Нощем... в тъмнината... Но защо, Джоана?

Младата жена поклати глава.

— Да не е за това, че се чувствувате нещастна... и самотна? Да не би случайно да ви е видял денем някой млад златокопач... който през нощта се е явил на вашия прозорец? Да не би да е само случайност? Говорете!

— Не... няма да говоря, защото не желая да проливате още кръв.

— Значи ще мълчите заради мене? — запита Келс със свойствения си ироничен тон. Бузите му потъмняха от наплив на кръв, ръцете му се вкопчиха една в друга в болезнена конвулсия, мускулите на тялото му затрептяха от сдържан бяс. Той се наклони към Джоана. — Може би той ви е много мил и не желаете да го видите, като умира?... А често ли е стоял този непознат пред вашия прозорец?

Джоана чувствуваше, че губи сили. Келс беше толкова властен и неудържим в буйната си ревност, че изглеждаше невъзможно да се бори срещу него. Тя направи опит да потисне отговора си, но той се изтръгна от устните ѝ против нейната воля:

— Да... често.

Тези думи предизвикаха у Келс не само безумна ярост; в очите му запламтя такава жестока ревност, която го превърна в истински демон.

— Това слага край на всичко — произнесе той със зловеща мрачност. — Но желая още един път да постъпя почтено спрямо вас. Ще ви направя своя жена. — Той се обърна към хората си и каза: — Блики, долу в лагера живее свещеник. Изтичай при него. Доведи го тук на всяка цена, дори и с револвер под носа му.

Блики излетя навън като стрела и крачките му отекнаха бързо и тежко.

— Вие не можете да ме принудите да се омъжа за вас — каза Джоана. — Аз... аз няма да си отворя устата.

— Това е ваша работа. Нямам намерение нито да ви лаская, нито да ви убеждавам — отговори главатарят с горчивина. — Но ако действително не проговорите, ще приложа метода, с който си служи Гулден в отношенията си към жените... Сигурно си спомняте... за метода на Гулден!

Коленете на Джоана се подкосиха и тя падна върху една купчина от покривки. Изведнъж зърна зад гърба на Келс лицето на Джим Клийв. Събирайки последния остатък от своята смелост, младата жена с поглед внуши на съпруга си да запази благоразумие. Умоляваше го с очи да се откаже да извърши делото, което можеше да очаква от негова страна и за което свидетелствуваше безумно решителният му вид. Клийв разбра значението на нейния поглед и кимна послушно. Но от пламъка в очите му Джоана схвана, че въпреки отчаяното положение, в което тя се намираше, заканите на разбойника няма да се осъществят никога.

— Момчета, съдействайте ми да ликвидираме с тази работа — каза Келс, обръщайки се към малката група бандити. — Съгласен съм да изпълня след това всичко, каквото пожелаете. Да останем ли тук... или да оплячкосаме лагера? Да нападнем бързата поща, която отнася златото към Банак! Ще ограбим всичко, което би ни донесло голяма плячка! А след това на конете и към границата!

Главатарят започна да крачи нервно нагоре-надолу. Бъд и Смит се отправиха към вратата. Бейт Ууд започна да рови из джобовете си, търсейки лула и тютюн. Клийв седна върху масата и се подпря на ръце. Никой не обръщаше и най-малко внимание на мъртвия Пирс.

Сцената, която се разиграваше в тази хижа, рисуваше ярко ужасните и необуздани нрави на обитателите на границата: Келс, без да му мигне око, пращаше да повикат свещеник, за да го венчае с жена, която не само не го обичаше, но се и гнусеше от него. Тук, в тази хижа, смъртта показваше зловещия си образ в изкривеното и застинало лице на Пирс, което бе обърнато към небето и предвещаваше нови убийства.

* * *

Бе изминал може би само четвърт час, който на Джоана се стори цяла вечност, когато стъпки и гласове пред вратата възвестиха за връщането на Блики.

Той водеше под ръка дребно човече, като по-скоро го влачеше подире си и с не твърде нежни движения. Човек мъчно би могъл да си представи по-голямо противоречие между кроткото лице на този непознат и суровите черти на Блики. Облеклото издаваше духовния му сан. По неговото лице бе изписано изненада и смущение, но не и страх.

— Тъкмо проповядваше в една палатка — обясни Блики, — но аз го принудих да заподскача насам, без да му давам подробни обяснения.

— Отче, желая да бъда венчан още сега — заяви Келс грубо, обръщайки се към духовника.

— Добре. Аз съм на ваше разположение — отговори проповедникът. — Но правя оплакване за начина, по който бях довлечен тук.

— Вие ще ни извините, отче. Причината е, че бързае много — каза главатарят на бандата. — И ще ви заплатим богато. — Келс хвърли на масата малка кесийка със златен прах и се обърна към младата жена: — Приближете се насам, Джоана.

Последните си думи, разбойникът произнесе с онзи тон, който не търпеше нито противоречие, нито най-малко колебание.

Едва сега свещеникът забеляза присъствието на жена в стаята. Сепна се видимо. Дали причината за това беше странното ѝ облекло? Джоана бе познала гласа му и се питаше мълком дали и духовникът ще си припомни нейния глас. Без съмнение през нощта на тяхната венчавка Джим я бе назовал неведнъж с името Джоана. Кротките очи на духовника заизпускаха искри. От Джоана погледът му се спря върху Келс и след това се прехвърли върху останалите мъже, които бяха влезли в хижата. Джим Клийв стоеше зад широкоплещестата фигура на Джеси Смит и беше явно, че свещеникът не го вижда. Но внезапно изпитателният поглед на свещеника забеляза мъртвеца на пода. И ако до този момент лицето му изразяваше само едно плахо любопитство, сега то прие израз на отвращение и ужас.

— Наистина тук има нужда от божии служители — заяви той, — но не в тоя смисъл, в който вие се изразихте. Аз не извършвам венчални обреди на място, където... е станало убийство.

— Господин свещеник, или ще ме венчаете още сега, или ще споделите участта на този човек — отвърна Келс отмерено, натъртвайки всяка своя дума.

— Не можете да ме заставите.

Проповедникът все още запазваше известно достойнство, но беше силно побледнял.

— Мога да ви заставя. Пригответе се сега!... Джоана, ела при мене!

Келс говореше сурово и повелително, но в гласа му звучеше нещо от онзи свойствен само на него тон, с който разбойникът често иронизираше сам себе си. Разумът му се подиграваше с неговата плът и кръв, със скота, който живееше в него, с безумеца, който се бе загнездил в гърдите му. И неговият разум му говореше, че той иска да наложи волята си само от вироглавство и че тоя брак ще бъде фатален за неговата участ.

Джоана поклати глава отрицателно. Келс се озова при нея само с един огромен скок и я тласна пред себе си. Това насилие от негова страна произведе странно въздействие върху Джоана: то разпали нейната ярост.

— Никога няма да се омъжа за вас, дори да заплашвате живота ми хиляди пъти! — извика тя шевно.

Щом чу нейните думи, проповедникът трепна: дали поради съмнение, или поради увереност, или може би поради двете? Той се наведе, за да разгледа по-внимателно лицето на мъртвия Пирс. След като се изправи отново, духовникът поклати глава. Вероятно се бе уверил, че Пирс не е човекът, с когото бе венчал Джоана.

— Моля, бъдете така добра да си свалите маската — обърна се свещеникът към младата жена.

Джоана се подчини веднага, без дори да трепне. Проповедникът изгледа лицето ѝ изпитателно, както бе сторил през нощта на венчавката.

След това се обърна отново към Келс.

— Моето достойнство стои над вашите заплашвания — каза той със студено спокойствие. — Не мога да ви бракосъчета с една жена, която вече си има съпруг... Но не виждам нейния съпруг в тази стая.

— Не виждате нейния съпруг ли? — повтори Келс поразен. Той загледа проповедника със зяпнала уста. — Я ми кажете вие, не ви ли

хлопа едната дъска?

Явно бе, че при бързото си оглеждане из стаята свещеникът не бе могъл да забележи полускрилия се Джим Клийв. Затова сега цялото му внимание се насочи изключително върху Келс. Главатарят на бандата представляваше рядко зрелище. Удивлението му нямаше граници и го държеше като в окови. Изведнъж той наведе тялото си, като че се приготви за скок.

— Какво казахте? — изрева бандитът с червено като пламък лице.

— Не мога да ви бракосъчетая с една жена, която вече си има съпруг — повтори свещеникът.

Червенината изчезна от лицето на Келс с бързината на светкавица.

— Значи вие сте виждали тази жена? — изхриптя разбойникът.

— Да — отговори свещеникът.

— Къде и кога?

— Тук... зад тази хижа... преди няколко нощи.

Джоана изпита болка при вида на Келс, защото главатарят действително представляваше жалка картина. Младата жена изпитваше чувство на виновност, като че ли му бе изневерила в действителност. Сърцето ѝ биеше силно. Бе настъпил върховният момент — катастрофата. В гърлото ѝ нахлу кръв и почти я задуши.

— Зад тази хижа!... На прозореца ѝ?

— Да.

— С каква цел отидохте там?

— В качеството си на духовник. Бях повикан, за да я венчая.

— За да я венчаете? — изохка Келс.

— Да. Тя се нарича Джоана Рандъл. Произхожда от Худли, в Айдахо. Пълнолетна. Доколкото можах да вникна в същността на нещата, тази жена се държи тук като затворница против нейната воля. Тя обичаше млад и почтен златокопач от лагера. Една нощ той ме доведе тук и аз ги венчах.

— Вие... ги... венчахте!

— Да.

Келс схващаше твърде бавно цялата истина и действията му съответствуваха на хода на мислите му. Неговата ръка се протегна полека към револвера, изтегли бавно оръжието от калъфката и го

вдигна високо във въздуха. В този момент всичката пъклена злоба, която живееше в гърдите на този човек, се разрази със стихийна сила. Но когато свали бавно револвера надолу, за да го насочи срещу проповедника, Блики направи един скок и изби оръжието от ръката му. Светване и гърмеж: куршумът се заби в тавана. Блики сграбчи ръката на главатаря и се хвърли върху него с цялата си тежест, за да го задържи.

— Аз доведох тук този духовник и ти нямаш право да го убиваш! — изрева Блики. — На помощ, Джеси!... Той е обезумял! Ще го застреля!

Джеси Смит побърза да се притече в помощ на Блики и изтръгна револвера от ръката на побеснелия главатар. Джим Клийв сграбчи духовника за раменете, обърна го и го изтласка през вратата навън.

— Бягайте, ако ви е мил животът! — извика му той.

Блики и Смит полагаха големи усилия, за да задържат бесуващия Келс.

— Джим, затвори вратата — викна Джеси. — Бейт, събери при себе си всички свободни револвери и ножове... Хайде, шефе, набесувай се на воля и дявол да те вземе!

Двамата пуснаха Келс и отстъпиха назад, тъй че на негово разположение остана почти цялото помещение. Органите на Джоана отказваха да се подчиняват на волята ѝ.

— Джоана! Истина ли е това! — извика Келс задъхан.

— Да.

— Кой е? — изрева бандитът.

— Това няма да ви кажа никога.

Келс протегна ръцете си към нея, сякаш имаше намерение да я разкъса на парчета. Ръцете му наподобяваха нокти на граблива птица. Джоана стоеше изплашена, слаба, безпомощна. Треперещите ръце на разбойника я сграбчиха за гърлото, задрачиха го, но не се затвориха и не стиснаха. Келс гореше от желание да убие Джоана, но не можеше да го извърши. Стоеше над нея зловещ, занемял, парализиран от бясна ярост. И може би в този момент всесилният главатар на пограничните разбойници съзна ясно, че тази слаба и нежна девойка го беше опропастила. Той я мразеше, защото я обичаше. Омразата му го тласкаше да я убие, но любовта не му позволяваше да ѝ причини и най-малката болка. И така душата на Келс заприлича на топка, която

ритат великани: омразата му — проявление на злото, и любовта му — олицетворение на доброто.

Изведнъж той блъсна младата жена силно встрани. Джоана се препъна о трупа на Пирс, залитна към стената и без малко щеше да падне на пода. Келс застана в средата на хижата — съвсем сам. Започна да се озърта наоколо като побеснял бик в ограда, див и обезумял, търсейки изход. Но бягството, за което Келс диреше някаква възможност, беше бягство от неговото собствено аз. След това той загуби способността да задържа повече кипежа на своята ярост и започна да се хвърля като бесен на всички страни. Действията му бяха слепи, безумни. Изглеждаше, че иска да унищожи себе си и всичко наоколо. Но оръжията бяха навреме прибрани от хората му, а помещението съдържаше само малко неща, които можеха да се разбият. В неутолимата ярост на разбойника имаше нещо величествено, но същевременно тя действуваше някак детински и абсурдно. Но дори в абсолютното си безволие Келс даваше да се забележи, че има пълно съзнание за безизходното си положение.

Няколко минути по-късно вътрешността на хижата представляваше страшен безпорядък, а Келс правеше впечатление на жалък и смахнат човек — разрошен, запотен, задъхан. Бързината и силата на разрушителното му дело, в съчетание с безпределната му ярост, бързо изчерпаха неговите сили. Той престана да се нахвърля сляпо върху този или онзи предмет и вместо това започна да снове нагоре-надолу. От него изчезна дори и достойнството, което искреният гняв му придаваше. Доби изглед на отчаян, победен и унищожен човек, който съзнава пълното си поражение.

Джеси Смит се доближи до главатаря на бандата.

— Джек, ето твоя револвер — каза му той. — Измъкнах ти го от ръцете, защото си бе загубил разсъдъка... И чуй нещо друго, шефе: от нас са останали още само неколцина.

По този начин Джеси даде израз на своята непоколебима вяроност и Келс му поблагодари с уморена, едва доловима усмивка. После Смит посочи към трупа на Пирс и продължи:

— Джим, изхвърлете заедно с Бейт тая леш. А също и ти, Блики, ела насам и помогни да се изнесе трупът на Пирс. Трябва да го махнем оттук.

Работата на бандитите бе прекъсната от Клийв, който издаде рязък вик:

— Келс, Гулден идва... заедно с него са Уилямс, Беди Джонс и Бърд!

Бандитът вдигна глава и отиде до вратата, за да погледне навън.

Бейт Ууд направи многозначителен жест.

— Нещо не е в ред — каза той бързо. — И не се касае само до Гул!... Погледни надолу по пътя. Виж тази навалица. Всички са възбудени, махат с ръце и тичат като подивели. Но отиват към лагера.

Джеси Смит обърна посивялата си глава към Келс.

— Шефе, там долу се разразява адска буря. Бил съм веднъж свидетел на подобно възбуждение.

Главатарят изблъска бандитите встрани и погледна навън. Този човек сякаш черпеше от скрити в него сили, защото, докато погледът му беше устремен към лагера, изведнъж стана спокоен и разсъдителен.

— Джим, иди в съседната стая — заповяда Келс рязко. — Джоана... И вие също! Дръжте се тихо.

Джоана побърза да изпълни заповедта на главатаря. Джим я последва и затвори вратата. Ръцете им се съединиха неволно и двамата се притиснаха един към друг.

— Джим, какво значи това? — прошепна младата жена страхливо. — Гулден!

— Вероятно търси мене — отговори Джим. — Но има и нещо друго. Видя ли тълпата на пътя?

— Не. Не можах да погледна навън.

— Слушай!

Тежки ботуши затропаха по пода на хижата. Джоана мълком отведе съпруга си до цепнатината между дъските, през която имаше навик да наблюдава бандитите. Джим погледна през дупката и Джоана видя ръката му да посяга към револвера. Тогава и тя прилепи окото си към цепнатината.

Гулден бе тласнат вътре в хижата от цяла шайка диви и снажни бандити, по грозните лица на които се виждаше, че таят злокобни намерения. Най-страшното в тази шайка бе това, че пазеше абсолютно мълчание. В следния миг всички новодошли застанаха в средата на хижата, нареждайки се непосредствено пред Келс и малката му група. Бърд, Джонс, Уилямс, някогашни верни привърженици на Келс, сега

проявяваха злобна опозиция. А грамадният Гулден приличаше на озверена горила. Големите му безцветни очи блестяха в дълбоките си орбити, прилични на черни дупки.

Гулден държеше едната си ръка мушната под дрехата и в стойката му се съзираше нещо в крайна степен заплашително. Но Келс оставаше хладен и самоуверен. Щом Гулден се раздвижи, револверът на главатаря в миг се намери в положение на прицел; той забави обаче своя изстрел, защото Гулден измъкна не оръжие, а само един тежък, объл предмет, увит в носна кърпа.

— На, виж! — извика той гръмогласно и хвърли предмета върху масата.

Тъп, тежък удар, който прозвуча близък и познат в ушите на бандитите. Джоана видя, че Джим започна да диша тежко, а пръстите му се обвиха конвулсивно около нейната ръка.

Краищата на червената кърпа се развиха и откриха блестяща буца с неравна, кръгла форма.

— Златото на Джим Клийв! — извика Келс. — Откъде го имаш?

Гулден се наведе над масата и грамадната му челюст се раздвижи силно.

— Намерих буцата у Крийди — отговори колосът рязко.

Ботушите на бандитите затракаха нервно по скърцащите дъски. Всред настаналото гробно мълчание от далечината долетя леко, глухо бучене, което звучеше странно и заплашително. Келс стоеше като закован. Лицето му беше восъчнобледо.

— У Крийди?

— Да.

— Къде беше неговият... неговият труп?

— Оставих го да лежи по пътя за Банак.

Главатарят на бандата стоеше занемял.

— Келс, миналата вечер аз проследих Крийди, когато напусна лагера! — обясни Гулден със силен глас. — След това го убих!... И в трупата му намерих тази буца злато.

ГЛАВА 17

Очевидно за Келс тази буца съвсем не значеше обвинение в предателство срещу Джим Клийв; личеше, че разкритието на Гулден не произведе особено впечатление върху главатаря. Също така не му действа и мрачната напрегнатост на горилата и неговите другари.

— Следователно Джим не е убил златокопача! — извика Келс.

По лицето на главатаря пробягна чуден блясък, който беше в хармония с радостния тон на възклицанието му. Странно бе това, че в гласа на Келс не се долавяше подозрителност, а облекчение. Джоана повярва, че разбира Келс много добре. Главатарят се радваше, че още не бе успял да направи убиец от Клийв.

Изглежда, че Гулден се колебаеше с отговора си.

— Казах ти вече, че аз ликвидирах Крийди. А сега ние искаме да знаем дали този предмет говори и на тебе същото, което говори на нас.

Грамадната космата ръка на горилата почука по златната буца.

Едва сега Келс схвана скритото значение на тия думи.

— Какво ти говори този предмет? — запита той студено, като изгледа Гулден и след това очите му зашариха върху мрачните фигури, застанали зад гърба на великана.

— Един член от нашата банда е предател. Мами и тебе. Това ние знаем вече отдавна. Джим Клийв тръгва, за да убие Крийди. Връща се обратно с пояса на Крийди и с една лъжа!... Следователно имаме основание да вярваме, че предателят е Клийв.

— Не. По този въпрос се заблуждаваш, Гулден — отговори Келс сериозно. — Младежът ме е излъгал; но аз мога да му простя тази лъжа. Той е загубил смелост... и нищо повече. Да убие човек през време на съня му... за Джим това беше премного... Така или иначе, не виждам какво има тук за осъждане. Защото от буцата на Клийв ти се пада десет пъти повече злато, отколкото се състоеше твой дял от златото на Крийди.

— Не се касае за мене — заяви Гулден. — Това, което казваш за Клийв, може да е истина. Но аз не го вярвам. И бандата е раздразнена.

Необходимо е да бъде разследвана тази случка. Наблюдават ни. В комарджийниците не ни посрещат много радушно. Миналата нощ не ми позволяваха да седна до игралната маса у Белчер.

— Ти вярваш значи, че именно Клийв е дърдорил? — запита Келс.

— Да.

— Обзалагам се на всяка унция злато, която притежавам, че по този въпрос ти се мамиш жестоко — заяви Келс. — Държа бас, честно и почтено, срещу всеки залог, който ти пожелаеш.

— Външно обстоятелствата говорят против Клийв — измърмори Гулден нерешително.

По-силният дух на главатаря го бе победил още преди почването на спора им.

— С това съм съгласен — отвърна Келс.

— Тогава върху какво именно се основава твоето доверие в него?

— Изключително върху моето познаване на хората. Джим Клийв не е човек, който би предал своите другари. Някой изказвал ли е гласно такова подозрение?

— Да — отвърна Гулден бавно. — Червения Пирс.

— Пирс беше лъжец — каза Келс горчиво. — Застрелях го, понеже ме излъга.

Погледът на Гулден остана втренчен в главатаря. Хората му замърмориха помежду си и започнаха да се оглеждат.

— Пирс ми разказа, че ти си натоварил Клийв да ме убие — изтърси ненадейно великанът.

Ако той бе очаквал да изненада Келс с тези думи, остана измамен.

— И това е още една лъжа — отвърна главатарят на бандитите с погнуса. — Гулден, вярваш ли, че аз съм си загубил ума?

— Едва ли мога да повярвам такова нещо — отговори Гулден и беше готов да се засмее, ако изобщо той можеше да се смее.

— Е добре, аз все още притежавам достатъчно разум, за да не изпратя по петите на мъж като тебе едно момченце като Клийв.

Изглежда, че Гулден беше чувствителен към ласкателствата. Той се обърна към своите хора. Силното влияние на личността на Келс бе действувало и върху тях. Те бяха вече готови да се завъртят като ветропоказатели.

— Червения Пирс е издъхнал и не може да се защитава — каза Беди Джонс, като отговор на неизречените мисли на другарите си.

— Момчета, казано между нас, често съм се съмнявал в Пирс, много повече, отколкото в Клийв — обади се Гулден сърдито. — Но пред никого не съм изричал нито дума по този повод, защото не съм притежавал никакви доказателства.

— Разбира се, в последно време Ред ми се виждаше някак си особен и раздразнен — добави Шик Уилямс. — По-рано двамата с него бяхме много близки приятели... Но после между нас настъпи охлаждане.

Гулден се почеса по главата и изпусна едно проклетие.

— Ние само прахосваме ценното си време — подхвърли Бърд плахо. — Не забравяйте, че долу в лагера става нещо, а ние не знаем какво именно.

— А! Не слушаме ли от цяла седмица вече глупавата мътва за пристигането на бдителите — извика Гулден.

Един от бандитите случайно погледна през вратата навън и ненадейно подсвирна.

— Какъв е този конник?

Бандата на Гулден се заблъска към вратата.

— Това е Хенди Оливър.

— Не е той.

— Но да, той е. Аз го познавам. Но конят не е неговият. Вижте с каква бързина препуска насам!

Леки възклицания на изненада и любопитство последваха тези думи. Келс и хората му гледаха напрегнато, но никой от тях не проговорваше. Тропот от копита по каменистия път извести за бързото пристигане на кон... и завърши с глух удар пред вратата на хижата.

— Хенди!... Какво има?... Преследват ли те?... Изглеждаш страшно бледен.

Тези и много други въпроси заваляха като град върху новодошлия.

— Къде е Келс? Оставете ме да вляза вътре — отговори Оливър с дрезгав глас.

Бандитите се разделиха на две, за да пропуснат да мине дългият и мършав Оливър. Той закричи направо към Келс и се спря пред масата, която го отделяше от главатаря. Лицето на Оливър бе сиво,

дишането му тежко, цялата му личност отразяваше сериозност и решителност.

— Келс, аз те бях напуснал — рече той с протегнатата ръка.

Това бе жест на разкаяние и самообвинение.

— Какво значи това? — попита Келс и главата му се наклони стръвно напред, като клюн на орел.

— Вземам всичко обратно!

Келс хвана протегнатата ръка на Оливър и я раздруса мъжки.

— Хенди, не те познавам като човек, който се връща тъй лесно назад. И затова се радвам особено. Но какво те накара да промениш мнението си така бързо?

— Бдителите!

Радостта на Келс замря в един миг.

— Бдителите! — процеди той през зъби.

— А този път не е само слух, Келс. Нося големи новини... Приближете се, момчета. И ти също, Гулден, ела насам и слушай: дойде часът, когато трябва отново да се обединим. По-здравео от всеки друг път.

Гулден и групата му се притиснаха по-напред. Хенди Оливър бе обкръжен от бледни, изопнати лица с мрачни чела и сурови погледи.

Едно след друго, той бавно изглежда всички тези лица и неговият поглед подготви бандитите да чуят удивителни и неприятни разкрития.

— Момчета, между всички подли и гадни предатели, които някога са съществували на тоя свят, Червения Пирс е бил най-лошият!

Никой не проговори, нито се помръдна.

— Пирс също е бил бдител!

Лек, неясен шепот, приличен на далечно бучене, пробягна през цялата банда.

— Сега слушайте и не ме прекъсвайте. Не разполагаме с много време... и затова няма да ви разправам по какъв начин съм узнал за подлата роля на Пирс. Това наистина се дължи само на чиста случайност. Аз съм разгледал и установил случките, точка по точка. Ето как са се развили събитията:

Някой таен член от бандата на бдителите се е сближил с Червения Пирс и мерзавецът се е съгласил да продаде наведнъж целия граничен легион. При тази сделка Пирс е щял да получи хубав зальк. Той обаче започнал да протака работата и да отлага крайния удар от

ден на ден, като през това време предал само неколцина от момчетата, например Дарт и Зингълтън, Френчи и Тексас, всички заловени на местопрестъплението. Пирс е насочил бдителите по дирите на тези наши другари, за да докаже, че заслужава доверие.

Не се вълнувайте! Имам доказателства. Почакайте малко! Слушайте ме само!... Всички вие през пелия си живот не сте виждали такава коварна змия, каквато е бил Червения Пирс. А играта, която е възнамерявал да ни устрои, наистина е била удивителна.

Днес Пирс е трябвало да предаде пелия легион. Вие бяхте свидетели как той започна да дразни Келс и как с мазния си език се опита да получи гаранция, че няма да има стрелба. Обаче за пръв път Пирс прецени погрешно поведението на Келс. Той охули неговото момиче и получи наградата за своя труд. Може би в плана на Пирс е било предвидено да заграби момичето за себе си. Във всеки случай едно нещо е положително: между Пирс и бдителите е било уговорено, че днес ще бъде предаден целият граничен легион. Ако Пирс не беше се преселил преждевременно в ада, в този момент всички ние щяхме да бъдем оковани здраво, готови за въжето на палача...

Момчета, бях първият, който се обяви против Келс, и сега трябва да призная, че съм бил голямо магаре. От това следва, че и вие всички сте били магарета, защото сте се опитвали да ритате срещу него. Ако това не е доказателство, тогава какво друго доказателство би могло да се желае?

Но трябва да побързам с моята история... Бдителите държаха съдебно заседание долу в големия салон и локалът беше претъпкан като кутия с консерви. Нито един златокопач не остана при работата си... А какво значи това за Алдър-крийк — можете лесно да си представите.

Промъкнах се вътре в локала, седнах на една бъчва и започнах да наблюдавам. Дарт, Зингълтън, Френчи и Тексас бяха разпитвани от маскирани съдии. Един човек до мене ми каза, че първите двама вече са били намерени за виновни. Не беше много трудно да се намерят доказателства против Тексас и Френчи. Неколцина златокопачи между присъстващите ги познаха и установиха тяхната самоличност. Двамата бяха признати за виновни и осъдени на смърт чрез обесване!...

След това съдиите им направиха предложение да ги освободят, като им дадат възможност да преминат границата, при условие, че ще станат свидетели на обвинителната власт и ще предадат граничния легион и неговия главатар. Това предложение бе направено поотделно на всеки един от четиримата осъдени. Дарт изобщо не отговори. Зингълтън изруга и ги изпрати по дяволите. Тексас започна да хули и се къльне, че е само един обикновен и почтен бандит и че никога нищо не е чувал за легиона. Но на французина сърцето бе паднало в панталона... и може би щеше да приеме предложението. Но Тексас започна да го обсипва с ругатни и проклетия, Френчи се засрами и накрая отказа да си развърже устата. Обаче, след като Френчи бъде отделен от Тексас, бдителите ще го накарат да се разбъбри. По кураж той прилича на мексиканец...

След това в заседанието настъпи застой. Хилядите златотърсачи започнаха да реват като бесни, искайки да се окачат веднага на бесилката осъдените. Но бдителите се бавят още и имам причини да вярвам, че те очакват появяването на Пирс.

— Така! И какво е сега нашето положение, според тебе? — запита Келс хладнокръвно и със звънлив глас.

— За мене едно нещо е сигурно: нашият легион не е още от крит — отговори Оливър. — Иначе тия маскирани бдители отдавна вече щяха да се заловят за работа. Но ще бъде много глупаво да си въобразяваме, че можем да рискуваме и да останем тук, макар и само един ден още... Мисля, че е крайно време да си стягаме багажа и да тръгваме обратно за Кябин Гълч.

— Гулден, какво ще кажеш ти? — запита главатарят с рязък глас.

— Тръгвам или оставам, както решиш ти — отговори великанът.

Той се радваше, че при този критичен обрат в положението може да предостави на Келс да вземе решение. А привържениците на горилата приличаха на стадо овце, готови да се втурнат подир овена, който ги води.

Но макар че Келс поради това внезапно и чудно покорство стана отново неограничен повелител на легиона, в неговата личност не се прояви нищо, което би напомнило присъщата му живост и властна ирония. Може би сега той виждате нещата много по-ясно от когато и да било по-рано. Но все пак главатарят прояви разумна решителност и така доказа, че е напълно дорасъл да се справи с трудното положение.

— Слушайте... всички — каза той. — Конете и вещите ни са скрити в котловина на разстояние няколко мили по-долу от лагера. Трябва да отидем там. Оттук не можем да помъкнем със себе си нито хранителни припаси, нито никакви други вещи. Ще рискуваме да преминем напреки през лагера. Сега напуснете хижата по двама и по трима и ме чакайте долу, в края на ревящата тълпа. Щом дойда, ще се съберем заедно. И тогава всички ще последвате моя пример.

Гулден втична златната буца под палтото си и излезе навън, последван от Бъд и Джонс. Останалите излязоха по двама. Скоро при Келс останаха само Бейт Ууд и Хенди Оливър.

— Сега, момчета, тръгвайте и вие. Бдете долу в лагера да не се разпръсне бандата и ме чакайте.

След като двамата бандити излязоха, Келс повика Джим и Джоана от съседната стая.

* * *

През всичкото това време ръката на Джоана бе почивала в шепата на Джим. Младата жена бе погълната до такава степен от развоя на събитията, че съвършено забрави това обстоятелство. Сега Джим пусна ръката на Джоана и я погледна — бледен и занемял. След това мина в другата стая. Джоана го последва.

Келс си слагаше шпорите.

— Всичко ли чухте? — запита той, щом зърна лицето на Джим.

— Да — отвърна младият мъж.

— Толкова по-добре. Трябва да побързаме... Джоана, облечете палтото на Клийв. Свалете си маската. Джим, вземи всичкото си злато, но побързай. Ако сме тръгнали, когато се върнеш, спусни се надолу по пътя. Желая да те имам близо до себе си.

Клийв напусна хижата, а Джоана изтича в своята стая, за да облече палтото. Разполагаше с твърде малко време, за да подбере от нещата си малкото, което можеше да вземе със себе си; нейният избор падна върху малката чанта за седло, в която бързо натъпка гребен, четка и сапун — повече не можеше да се побере. След това се върна в голямото помещение.

Келс бе разковал една дъска от пода и тъпчеше джобовите си с малки кесийки от еленова кожа, пълни със злато. Палтото му се изду и от двете страни.

— Джоана, сложете в джобовите си малко месо и сухари — каза той. — Аз няма да почувствувам глад, когато джобовите ми са пълни със злато. Но вие трябва да се запасите с малко храна.

Джоана прерови грубо издялания готварски долап на Бейт Ууд.

— Сухарът е тежък като злато... и по-твърд — каза тя.

Келс хвърли към нея особен поглед, който изразяваше гордост, възхищение и печал.

— Вие сте най-храброто момиче, което някога съм виждал! Ако аз не бях... Но вече е много късно за това!... Джоана, ако ми се случи нещо, дръжте се с Клийв. Вярвам, че можете спокойно да му се доверите. Сега напред.

Главатарят прекрачи прага и напусна хижата. Младата жена почти трябваше да тича, за да може да върви заедно с него. Надлъж и нашир не се виждаше жива душа. Джоана знаеше, че Джим ще ги настигне скоро, защото златният му прах беше скрит в една дупка в скалата, намираща се зад нейната стая. Така че Джим не се нуждаеше от много време, за да си прибере златото. Но въпреки това тя не преставаше да поглежда страхливо назад. Тя и Келс бяха изминали може би няколкостотин метра, когато Джим се появи на пътя. Той започна да тича, за да ги настигне. Присъедини се към тях близо до първата палатка.

— Джим, разполагаме ли с оръжия? — запита го главатарят на бандата.

— Аз имам два револвера — отговори Джим.

— Добре. Човек не може да знае... Джим, страх ме е за бандата. Момчетата са като умопобъркани. Какво мислиш ти?

— Не зная. Трудно положение.

— Но те няма да ни пипнат. Само без страх. Но бандата, бандата никога вече няма да се събере отново. — Този чуден човек говореше с лека меланхолия. — Сега да вървим малко по-бавно — добави той. — Не бива да привличаме вниманието на хората. Джим, правилно ли те разбрах, относно историята с Крийди?

— Напълно. Аз просто загубих смелост.

— Е, все едно.

След това изглеждаше, че Келс съвършено забрави този въпрос. Той крачеше напред, хвърляйки на всички страни остри, изпитателни погледи. Внезапно при един завой главатарят спря и скръцна със зъби. Улицата, до самия край, беше съвършено безлюдна. Но отсреща, в далечината, се вълнуваше огромна човешка навалица, която приличаше на черно, бурно море.

Келс отново закричи напред. „Последното златно зърно“ правеше впечатление на празен хамбар. Колко пуст и безлюден беше центърът на селището... и как многозначителна беше тази пустота! Келс оставаше мълчалив.

Джоана бързо крачеше между главатаря и Клийв. Тя правеше опити да се подготви и въоръжи за зрелището, което ги очакваше в края на улицата. Един особен дрезгав рев и гледката на безброй махащи ръце я накараха да изтръпне от страх. Тя наведе поглед и се вкопчи треперееща в мишците на двамата мъже.

Най-после тримата се спряха. Джоана почувствува близостта на човешкото море, преди още да го види — пъстра и многолика навалица от хора, които зяпаха с изпружени напред шии и превити гърбове. Единствена Джоана насилваше себе си да гледа към земята.

Келс застана мълчалив и неподвижен. Ръката на Джим обхвана здраво мишцата на младата му съпруга. Ненадейно множество мъже се струпяха около Келс. Джоана долови бърз шепот. Групата, която се увеличаваше непрестанно, тръгна бавно напред и Джоана се усети влачена от другите. След няколко минути тя, Келс и Джим бяха притиснати в средата на плътен обръч от хора. Внезапно Джоана забеляза грамадната фигура на Гулден, после — дългия Оливър, Смит и Блики, Бърди Джонс, Уилямс, Бъд и мнозина други. Кръгът, който образуваха бандитите, приличаше на всяка една от многобройните групи, които се вълнуваха, шепнеха с хрипкави гласове и гледаха възбудено в една определена посока.

Внезапно своеобразен шум, приличен на рева на развълнувано море, раздруса навалицата: пронизителен, неестествен, изразяващ дивашка радост. Последва силен тропот на крака и блъсканица, безброй ръце се вдигнаха нагоре във въздуха, след това настана внезапна и странна тишина, нарушавана само от време на време от някое изсъскване или от бърза въздишка, която прозвучаваше като стон.

Джоана водеше борба срещу първичната сила, която я принуждаваше да гледа ужасната сцена. Най-после в нея надви желанието да види всичко.

Там, над главите на тълпата — върху една площадка в сред склона, — се издигаше чудновато скеле от скоро отрязани стволоче на дървета. Върху една платформа стояха неподвижно мъже, облечени в черно, които представляваха страшен контраст с някаква люлееща се фигура. Тази фигура се гърчеше в страхотни спазми и докато висеше във въздуха, изглеждаше да се удължава; и колкото повече се удължаваше, толкова по-бавни и по-слаби ставаха движенията ѝ. В следния миг фигурата прие определената форма на човек — човек, който висеше на въже. Главата му беше наклонена назад. Ръцете му бяха вкопчени една в друга. Последен, силен спазъм разтърси тялото; след това то остана спокойно и започна да се люлее наляво-надясно — отпуснат, черен труп.

Очите на Джоана се изцъклиха от ужас. Пред погледа ѝ се разпростря гъсто, мътночервено було. Мъчително чувство на протест и негодувание процпа гърдите ѝ.

Около платформата стояха маскирани мъже, тежковъоръжени, образуващи солиден боен отряд. И на платформата също се намираха неколцина маскирани мъже. С отсечените си движения те много приличаха на изпънати, бездушни кукли. Как очебийно се различаваха те от двете фигури, които се люлееха във въздуха!

Скелето представляваше ешафод, твърде грубо и набързо издялан, на който бдителите бяха обесили вече двама души.

Останалите двама бандити, с вързани на гърба ръце, стояха на платформата, пазени зорко. Пред всеки от тях се люлееше по една примка.

Джоана позна Тексас и Френчи. В този момент огромното човешко море издаде дълбока въздишка, след което настана гробно мълчание.

Маскираният водач на бдителите се обърна към Тексас и му заговори с висок глас:

— Готов съм да пощадя живота ти, ако признаеш истината. Кой е главатарят на „Легиона край границата“?

— Кой може да бъде? Разбира се, че не е никой друг, освен Червения Пирс!... Ха-ха-ха!

— Давам ти още един шанс — прокълтя лаконичният отговор на бдителя.

Тексас стана сериозен и зловец.

— Заклевам се в името на Бога, че е Пирс — заяви той тържествено.

— Лъжата няма да те спаси от бесилката. Хайде, казвай истината! Струва ни се, че те познаваме, но искаме доказателства! Бързо!

— Махайте се в ада! — извика Тексас гръмогласно.

Водачът махна с ръка и двама от маскираните мъже излязоха напред.

— Имаш ли да кажеш нещо, да направиш някакво съобщение? — запита водачът на бдителите.

— Не.

— Имаш ли някаква молба?

— Обесете този французин преди мене! Бих желал да го видя, като се люлее.

Не бе произнесена нито дума повече. Двамата маскирани бдители надянаха примката около шията на осъдения. Тексас отблъсна черната кърпа, с която искаха да покрият лицето му. Той не дочака да падне капакът под краката му, а сам скочи от платформата в празнината...

И Джоана затвори очи. Отново се разнесе онова чудно, дълбоко, гневно и неестествено бучене сред морето от зрители. Страшно бе да се слуша. Джоана чувствуваше крайното напрежение на тази човешка маса, макар хората, които се намираха непосредствено около нея, да стояха неподвижни като истукани. Струваше ѝ се, че вече не е в състояние да си отвори очите, за да види как Тексас се люлее там горе. Най-после тя надви себе си — и нещо във фигурата на обесения ѝ подсказа, че той е издъхнал моментално. Тексас бе проявил рядка храброст и бе останал верен до позорната си смърт. Неведнъж бе отправял хубави думи към Джоана. Кой знае какво го бе тласнало между тези бандити? Джоана започна да мълви молитва за успокоение на душата му.

Бдителите изтласкаха напред грохналия Френчи, който не можеше да се държи на краката си без чужда помощ. Поставиха примката около врата му, блъснаха го от платформата в празнината... и

го свалиха отново. Френчи запищя от ужас. Бдителите туриха край на виковете му, като го провиснаха повторно на въжето. Този път те го оставиха да се люлее няколко секунди. Лицето на Френчи стана черно, очите му изпъкнаха от орбитите, гърдите му падаха и се вдигаха, издувайки се страхотно. Краката му се раздвижиха с равномерността на марионетка, Бдителите го свалиха отново и отпуснаха примката. Цялата тази процедура беше само едно изтезание с цел да се изтръгне признание от Френчи. Въжето го бе почти задушило и няколко секунди изминаха, преди той да дойде на себе си. Щом се върна в съзнание, Френчи отскочи назад от ужас, виждайки примката, която се люлееше пред очите му.

Водачът на бдителите размаха примката под носа на французина и му посочи люлеещите се трупове на тримата бандити.

По устните на Френчи се появи пяна, когато започна да произнася с писклив глас думи на матерния си език; всеки златокопач би могъл да преведе смисъла на тези думи на чист английски език.

Грамадната навалица от хора пристъпи напред само с една-единствена крачка и отново се закова на едно място в напрегнато мълчание.

— Говорете английски — заповяда бдителят.

— Всичко ще кажа! Всичко ще кажа!

Джоана усети особено потреперване в мишцата на Келс, която тя продължаваше да държи обхваната. Внезапно главатарят се изтръпна от нейната ръка. Пред погледа на младата жена изведнъж блесна нещо синкаво. В следния миг покрай ухото ѝ се разнесе револверен гърмеж. Джоана съзря Френчи да се олюлява. Миг след това французинът се строполи на платформата.

В течение на няколко секунди цареше гробна тишина: като че всички се бяха вкаменили. След това избухна дрезгав рев и оглушителен тропот на безброй ботуши. И в следната секунда се развихри адът. Грамадната човешка маса се разпиля по всички посоки.

Джоана се почувствува обхваната от силната ръка на Джим... След това бе повлечена от порой мъже, които крещяха, виеха и ожесточено се бореха един с друг. Тя успя да зърне мрачното лице на Келс, грамадната фигура на Гулден, който стръвно се бореше, влагайки всичката си херкулесова сила, видя размахвани във въздуха оръжия. Група разярани мъже с пламтящи очи се бореха като диваци, за да

проникнат в кръга, откъдето бе даден изстрелът. Най-сетне те успяха да си пробият път; но не знаеха кого да заловят, нито какво да предприемат.

Паниката сред обезумелите златокопачи скоро разкъса и раздели бандата на Келс и повлече малки групички от нея по всички посоки. Освен изстрела на Келс, не се чу никакъв друг гърмеж.

Сред настаналата невъобразима суматоха Джоана бе повлечена от тълпата и насмалко щяха да я смачкат. Но сред облаците прах около нея, сред хаоса от борещи се хора, тя имаше ясното съзнание, че Джим продължава да я държи. Вкопчи се о него с всички сили.

Внезапно младата жена усети твърда земя под себе си: блъсканицата и притискането престанаха. Тя можа да стъпи здраво на краката си. После, тласкана от съпруга си, Джоана започна да се катери по каменист склон, докато накрая пред очите им се изпречи дървена хижа. Двамата се бяха измъкнали от човешкия поток.

От височината пред очите на Джоана се представи странно зрелище: ешафод, потънал в облаци прах, група объркани бдители, дебнещи зорко с револвери в ръце, но явно недоумяващи от какво и от кого да се пазят, три мъртви тела, люлеещи се във въздуха и един труп на платформата. А долу, в обширен кръг, бягаше дивашка орда от изплашени хора, които се страхуваха един от друг. Изстрелът на Келс бе причинил неописуема паника. Никой от златокопачите не знаеше със сигурност кой от хората около него принадлежи към бдителите и кой — към бандитите. Всеки един очакваше избухването на страшно и кърваво стълкновение, не вярваше на стоящия до него и така ставаше жертва на безумен страх. Всичко това представляваше кошмарна сцена, създадена от начините на правораздаване в една дива страна и рожба на развихрилите се огнени страсти у първобитния човек. Тази сцена беше върховно проявление на едно изключително време, излязло от нормалните релси на живота, време, в което златото и юмрукът упражняваха върховната си власт.

Джоана се притисна към Джим под сянката на хижата и дълго време двамата млади не проговориха нито дума. Само се вираха и ослушваха. Човешкият поток, доколкото се състоеше от честни златокопачи, се разля отново в обратна посока към ешафода, около който бдителите стояха в гъста редица. Отново се разнесе глух шум от възбудени гласове. Хората говореха помежду си на малки групички.

Изведнъж водачът на бдителите започна да държи слово към населението и отново прикова общото внимание. Джоана не можа да чуе какво бе казал бдителят, но не изпитваше и никакво желание да узнае.

— Джоана, всичко това се разви със страхотна бързина, нали? — прошепна Джим, клатейки глава, като че се съмняваше в действителността на събитията.

— Не беше ли той... страшен? — запита младата жена в отговор.

— Кой?

— Келс.

В нейното въображение фигурата на главатаря се носеше като владетел над цялата тази сцена.

— Да, страшен, както го наричаш ти, но аз бих казал — велик... Такава смелост! Десетки бдители и хиляди златокопачи, а все пак решава да им се противопостави! Но той знаеше какво действие ще произведе неговият изстрел.

— Не! Келс не е помислил за това — каза Джоана сериозно. — Усетих как той потрепери. Видях и лицето му... Ох!... Мисълта му бе заета на първо място с рухването на неговата власт и след това — с предателството на Френчи. Смятам, че този изстрел по-скоро доказва слабостта на Келс, неговото отчаяние. Той не би могъл да се овладее повече... дори и това да е било последният куршум в револвера му!

Джим Клийв погледна Джоана със странен поглед. Очевидно нейното красноречие за него беше колкото убедително, толкова и непонятно.

— Както и да е, този изстрел дойде тъкмо навреме... за нас, а също и за него.

— Вярваш ли, че е успял да избяга? — запита Джоана страхливо.

— Сигурно. Всички избягаха. Виждала ли си някога такава безумна тълпа?

— Тук се проявява страшната сила на гранитния легион — делото на Келс. Ако хората му бяха останали верни и послушни, той не би се провалил никога.

— Говориш с такъв тон, като че съжаляваш.

— Ох, мене ме е срам... не исках да кажа това. И въобще не зная какво искам да кажа. Но въпреки всичко... съжалявам Келс. Страдах толкова много... Тези дълги, безконечни часове на неизвестност...

Неговата съдба изглеждаше свързана с моята съдба, с моя живот, а също и с твоя, Джим.

— Вярвам, че те разбирам, мила — каза Клийв сериозно.

— Джим, какво ще правим сега? Не ти ли се вижда странно това чувство на свобода?

— Да, чудно е... Остави ме да помисля малко.

Дълго време двамата седяха притиснати един към друг под сянката на хижата, сравнително на скрито място и в безопасност. Джоана се опита да скрои нови планове, но сега умът ѝ не се оказа особено плодотворен. Тя се чувствуваше като зашеметена. Джим също изглеждаше обхванат от този шемет, а върху него тежеше освен това и отговорността за по-нататъшните им действия.

Денят започна да преваля; слънцето докосна високата планинска верига на запад. Възбуждението на златокопачите утихваше постепенно и към залез-слънце гъсти редици от прашни мъже закрачиха по улицата откъм откритото поле. Маскираните бдителни също изчезнаха и скоро около ешафода с черните люлеещи се трупове остана само малка, тиха и мълчалива група.

Един бегъл поглед убеди Джоана, че бдителите бяха обесили и Френчи на примката, от която бандитът бе направил опит да се отърве чрез предателство. Когато е бил окачен на въжето, французинът е бил вече труп, тъй като куршумът на Келс бе сложил край на живота му. Това беше страотно доказателство за буйния темперамент на тези хора, които се бяха самопроизвели за членове на един от „комитетите за бдителност“, чиято единствена задача бе да водят безмилостна война срещу бандитите и да се грижат за поддържане на общественения ред в една страна, където още липсваха установени закони или мъчно можеха да се приложат.

Бдителите бяха оставили мъртвите бандити да висят на бесилката. Можеше ли да съществува по-зловеща гледка от тези тъмни, подпухнали, люлеещи се трупове? Мъртвец, който лежи на земята, запазва известно достойнство — уважението към смъртта. Около тази бесилка обаче бе отнет не само животът на хора, но бе поругано и последното величие на смъртта. И бе останал само неизразим ужас.

— Джоана, трябва да напуснем Алдър-крийк — каза Клийв най-сетне. Той се изправи. Думите му сякаш сложиха край на неговата

нерешителност. — В началото помислих, че бандитите ще се разбягат като зайци, колкото им крака държат. Но... човек не може да знае какво ще им скимне на тези необуздани мъже. Вземи Гулден например. Здравият човешки разум би трябвало да ги посъветва да се държат скрити поне за известно време. Но въпреки всичко за нас е безразлично как ще се развият събитията: трябва да се махнем оттук... Но как ще потеглим?

— Да тръгнем пеш. Ако се опитаме да купим коне или да чакаме пощенската кола, ще бъде необходимо да говорим с много хора... а мене ме е страх.

— Но, мила Джоана, по шосето дебнат бандитите. А също и в горите, покрай пътеките. А там, където има бандити, ни заплашва опасност.

— Ще вървим нощем и ще почиваме денем.

— Невъзможно... Разстоянието е голямо, а ние не разполагаме с провизии.

— Тогава само част от пътя.

— Не. По-добре е да тръгнем с пощата за Банак. Ако тя изобщо замине, ще бъде придружавана от въоръжен ескорт. Едничкият въпрос е този: ще замине ли скоро?... Ела, Джоана, да слезем долу в лагера.

Мракът се бе спуснал и тук-там започваха да проблясват отделни светлини. Джоана се държеше плътно прилепена към Джим. Така двамата слязоха надолу по склона и завиха в улицата. Джоана изпитваше странно чувство на виновност и се плашеше от всеки минавач, от всяка група, която водеше разговор с тих глас. Въпреки това тя скоро можа да се увери, че никой не им обръща и най-малко внимание. Младата жена започна да добива нова смелост. Джим също взе да изпитва по-голямо упование. Растящата тъмнина предлагаше сигурна закрила на младата двойка. Колкото повече навлизаха към центъра на селището, толкова повече хора ги срещаха. Локалите се обливаха в бляскава светлина. Алдър-крийк отново се връщаше към свободния си и безгрижен живот. Няколко постройките по-надолу от „Последното златно зърно“ се помещаваше бюрото на пощенското дружество и службата за бърз превоз: широка палатка, чието платно бе отрязано на предната страна. Пред отвора се издигаше напречна дъска. В палатката гореше опушена жълта лампа. Около половин дузина мъже се шляеха на улицата пред палатката, а вътре в нея се намираха

неколцина други. Двама от последните правеха впечатление на въоръжени пазачи.

Без да се обръща специално към някого от присъстващите, Джим запита:

— Кога ще замине първата кола за Банак?

Един от мъжете вдигна глава от книжата, които покриваха масата пред него, и погледна Джим остро.

— Колата ще замине, когато я пуснем — отговори той грубо.

— Добре, но кога ще стане това?

— Вас какво ви интересува? — запита човекът с още по-груб тон.

— Желая да купя места за двама души.

— Това е друга работа. Влезте вътре, за да ви разгледаме по-добре... Охо, младият Клийв! Не можах да ви позная. Моля да ме извините. В последно време сме станали много недоверчиви.

Лицето на човека се проясни. Очевидно той познаваше Джим и имаше добро мнение за него. Това обстоятелство успокои Джоана и лудешкото туптене на сърцето ѝ поутихна. Тя видя Джим да протяга кесия със златен прах и агентът си претегли от нея таксата за билетите. След това върна кесията, наведе се напред и прошепна нещо в ухото на Джим. Младежът се върна при Джоана и я отведе навън, здраво притискайки ръката ѝ на гърдите си.

— Всичко се нареди — прошепна ѝ той развълнувано. — Пощата ще замине малко преди разсъмване. А обикновено заминава на обед. Но желаят да вземат утре голяма преднина.

— Да не би да предполагат, че пощата може да бъде нападната?

— Агентът не спомена нищо за това. Но съществуват достатъчно причини, за да бъдат подозрителни... Джоана, нека се надяваме, че нищо няма да се случи. При златото, което нося в себе си! Струва ми се, че тежа хиляда фунта.

— Какво ще правим сега?

Джим се спря наскреда улицата. Вече се бе стъмнило напълно. Светлините на лагера блестяха, мъже минаваха покрай тях, зле прикрепените дъски на тротоара скърцаха под стъпките им, локалите започваха да шумят и от „Последното зърно“ се разнасяха фалшивите звуци на духовна музика.

— Това е въпросът: какво да правим сега?

Джоана не знаеше какво да предложи, но страхът ѝ намаляваше все повече и мисълта ѝ ставаше все по-бистра; тя чувствуваше, че скоро ще се освободи напълно от своето замайване.

— Трябва да отидем някъде да се нахраним и да си починем малко — каза Джим, станал изведнъж практичен.

— Ще се опитам да похапна нещо, но не вярвам, че ще бъда в състояние да спя тази нощ — отвърна Джоана.

Джим отведе младата си жена в локал, който принадлежеше на един мексиканец. Локалът се състоеше от две помещения, отделени с една врата и с изход към улицата. Дъска, поставена върху две бъчви, представляваше масата, а втора дъска, поставена върху по-малки бъчвички, служеше вместо столове. Ръждива лампа хвърляше мътна светлина наоколо. Приборите на мексиканеца съперничеха по примитивност с неговото заведение, но бяха чисти, а съдържателят разбираше от готвене. Това бяха два факта, които Джоана, след своята печална опитност с Бейт Ууд, съумя да оцени по достойнство.

Тя и Джим бяха единствените клиенти на мексиканеца, който беше много любезен и говореше изключително английски. Очевидно доставяше му голяма радост обстоятелството, че гозбите му се харесваха на двамата млади.

— Джоана — каза Джим весело, — вярвам, че всичко ще мине благополучно. — Той погали ръката ѝ, която лежеше на масата. Внезапно лицето му засия, но прие и малко боязливо изражение. — Да не би да си забравила, Джоана? Ние сме мъж и жена!

Джоана трепна.

— Да... да — отговори тя бързо.

Нима Джоана действително бе забравила?

— Ти си моя жена!

Джоана го погледна и тръпки пробягнаха по нервите ѝ. Топла вълна кръв нахлу в сърцето ѝ.

Джим се засмя като безгрижно момче.

— Това беше единственият ни задружен обед... през нашия меден месец!

— Джим! — Кръвта гореше по бузите ѝ.

— Как спокойно си седиш... ти, красавице... Но не си момиче, а си Денди Дайл.

— Не ме наричай така! — извика младата жена умолително.

— Едва смея да повярвам в щастието си. Но не мога иначе... Трябва да бъда щастлив. Ние ще бягаме. Ти ми принадлежиш. Имам и пълни кесии със злато. Бога ми, не зная колко са на брой тия кесии. Ще можеш ли някога да похарчиш всичкото ми злато? Не прилича ли всичко това на блян?

Джоана се усмихна през сълзи и опитът ѝ да изгледа строго Джим жалко пропадна.

— По-напред ни постави в безопасност — мене и златото, — а след това се отдавай на самохвалства.

Тези думи отрезвиха Джим. Той отново изведе младата си жена на тъмната улица, където край светлината на фенерите се мяркаха неясни фигури.

— Има още дълги часове до настъпване на зората. Къде Да те заведе, за да можеш да поспиш малко? — измърмори Клийв.

— Да намерим някое кътче, където да седнем и дочакаме сутринта.

— Не. — Той се замисли за момент. — Струва ми се, че можем да рискуваме.

Джим поведе Джоана надолу по улицата. Двамата излязоха от лагера и се озоваха пред голия и пуст склон. Започнаха да се изкачват нагоре. Звездите светеха ясно, но Джоана се препъваше о камънаците. Тя се чудеше, че Джим може да крачи толкова бързо в тъмнината, и се вкопчи здраво в мишцата му. Двамата говореха твърде рядко, и то шепнешком. Джим се спираше от време на време, за да се ослуша или да се ориентира, обгръщайки с поглед черните и стръмни скалисти блокове. Най-после той поведе Джоана през един лабиринт от разкъсани скали; полуносейки я, полувлачейки я, той я мъknеше по неравната земя, докато стигнаха до входа на пещера, която наподобяваше ниша.

— Тук съм спал — прошепна Джим.

Той обвини Джоана с една завивка и двамата седнаха, като облегнаха гърбовете си към стената. Джоана положи глава върху рамото на Джим.

— Не стига, че съм облякла твоето палто, а сега вземам и завивката ти... Няма ли да ти стане студено? — попита тя.

Джим се засмя.

— Кротувай само. Ти си съвършено изтощена... Имаш нужда от почивка... от сън.

— Сън? Нещо невъзможно! — промълви тя.

— Очите ти се затварят... Няма да ти говоря повече... Искам да поразмисля.

— Джим, дай ми една целувка за лека нощ — прошепна Джоана.

Той се наведе към нея... твърде буйно, както се стори на младата жена. Главата му закри от погледа ѝ сиянието на звездите. Един миг Джим я държа здраво в прегръдката си. Тя усещаше как той трепери. След това я целуна по бузата и веднага се откъсна от нея.

Колко странно! Но... не беше ли странно и всичко останало? Никога досега тя не бе виждала такива звезди, така властни и така близки. Сенките наоколо се сгъстяваха и обгръщаха двамата в своето наметало. Гласът на мълчанието говореше красноречиво. Джоана видя лицето на Джим при звездната светлина — така смело и бдително, така красиво и замислено. Той ще седи тъй цяла нощ, с отворени очи и напрегнати чувства, верен пазач, докато се сипне зората. Колко много се бе променил Джим! И тя беше негова жена! Но всичко това изглеждаше като сън. Необходима беше дневната светлина и видът на пръстена на ръката ѝ, за да се превърне този сън в действителност.

По тялото на Джоана започна да се разлива приятна топлина; мускулите ѝ взеха да се отпускат. Значи все пак сънят се канеше да предяви своето право. Но защо в душата ѝ се промъкваше необясним страх? Нощта беше така тиха, ясна и красива — бяла, сияйна звездна нощ — и Джим беше до нея, тя чувствуваше силната му ръка. А утре — бягството им към свободата! Това беше действителност. Но защо в дълбините на душата ѝ се промъкваха черни, злокобни силуети?... И лицето на Келс... Къде беше главатарят сега? Броди някъде далеч из кървавия си път, жертва на отчаяние, оплаквайки разбитото си щастие. Той я беше загубил — нея, Джоана. Беше разделен от нея всред вихрушката на обезумялата тълпа. Остра болка, силно чувство на срам прониза гърдите ѝ: беше ѝ мъчно за този човек. Джоана не знаеше коя е причината за нейното състрадание към Келс, но смътно подозираше, че това чувство се дължи на нейната вълшебна сила да предизвиква прояви на доброто у страшния разбойник. Нито една жена не би останала равнодушна към такава власт над един мъж. Чудно беше съзнанието ѝ, че тя притежава силата да откъсне този човек от

позорния му живот, но не бе й се удало да постигне това. Ужасно беше съзнанието й, че Келс ще продължи да върви по пътя на злото, ще пролива още кръв, а пък тя можеше да предотврати това, можеше да спаси живота на мнозина клетки златотърсачи, които имаха някъде жена или любима.

Но всичко беше напразно: тя обичаше Джим Клийв. Би пожертвувала може би себе си, но не желаше да пожертвува Джим дори с това да би донесла спасение на всички бандити и златокопачи, които обитаваха крайграничната област.

Джоана чувствуваше, че този кошмар няма да я остави никога и че тя винаги ще изпитва горчива болка за съдбата на Келс. Никога нямаше да може да си легне за почивка в тихия покой на своя дом, без образът на Келс да не изпъкне пред очите й: как крачи нагоре-надолу из самотната хижа — мрачен, смутен и потиснат, как язди по залутани и стръмни пътеки или как вдига замисленото си лице към небето.

Рано или късно съдбата ще стигне разбойника. Това бе неизбежно. Пред очите на Джоана отново изпъкна картината на люлеещите се трупове. Но не, Келс никога няма да свърши по този начин. Колкото и да беше страшен, той не бе роден, за да увисне на бесилката. Може би ще бъде убит по време на сън от някой негов човек, член на бандата му. Всички бандити са изменници, защото измяната е пропита в кръвта на лошите хора. По-вероятно е обаче последната борба на главатаря да се разрази в някой игрален вертеп, където залогът е злато и кръв. На Джоана й се струваше, че вижда самотна хижа, където огън гори в огнището и фенери хвърлят мътна светлина. Синкав дим се носи на облаци, а на пода лежат проснати хора — Келс, вцепенен и потънал в кръв, и великанът Гулден, най-после намерил смъртта си, чийто труп изглежда още по-грозен и страшен. Върху грубата маса лежат пълни кесии и блестящи купчинки от злато, а на пода са образувани пътеки от златен пясък, безполезен като обикновения пясък. Злато!... Злато, което руши и унищожава всичко.

ГЛАВА 18

Тези фантастични и кошмарни картини, които дълго време измъчваха мозъка на Джоана, постепенно се замъглиха и изчезнаха. Младата жена потъна в пълна забрава и когато се събуди, струваше й се, че бе затворила очите си само за миг. Но утринната дрезгавина вече проблясваше.

Джим побутна Джоана кротко.

— Не, на тебе не ти се спеше, това беше само заблуждение — каза той, помагайки й да се изправи на крака. — А сега да побързаме да се махнем от това гнездо.

Пипнешком двамата започнаха да се промъкнат предпазливо през лабиринта от скали, след това забързаха надолу по склона. В утринния здрач Джоана зърна тъмните очертания на дървена хижа, която й се стори позната. Скоро хижата се загуби в дрезгавината. Но след като завиха по един път, хванати под ръка, Джоана изведнъж разбра, че бяха минали покрай хижата, в която бе прекарала толкова време като затворница.

Бързайки надолу по пътя, младата двойка скоро навлезе в границите на селището. Никъде не се виждаше светлина. Палатките и дървените хижи изглеждаха мрачни и чудновати. Улицата беше безлюдна и никакъв звук не нарушаваше тишината. При един завой Джоана видя голяма пътническа кола с впрегнати коне, която сякаш изплува из безкрайна далечина.

Джим подкани младата си жена да ускори крачките си и скоро двамата стигнаха до колата. Кочияшът седеше на капрата и държеше поводите и камшик. До него седяха двама души с дълги пушки на коленете. Вратата на колата беше отворена. Вътре се мяркаха силуетите на пътниците. Един мъж бе подал глава навън от прозореца. До него се виждате цевта на пушка. Той разговаряше тихо с друг мъж, който бе зает да оправя каишите.

— Ало, Клийв! Идвате късно! — викна трети мъж, очевидно агентът. — Качвайте се. Кога ще се върнете?

— Не мога да определя — отвърна Клийв уклончиво.

— Добре. Желая ви щастие. — Той затвори вратата след младата двойка. — Тръгвай, Били!

Колата потегли с рязко движение. „Как призрачно стене и скърца този сандък! — помисли Джоана. — И как нарушава тишината на зората!“ Джим стискаше радостно ръката ѝ. Те бяха на път — най-после на път.

Джоана и Джим заемаха сами цялото седалище. Насреща им седяха трима мъже — пазачът, с полуиздадена вън от прозореца глава, един брадат златокопач, който правеше впечатление на безучастен и сънлив човек, и друг един младеж, който не беше достатъчно суров и снажен, за да може да мине за златотърсач. Нито един от тримата не обърна особено внимание било на Джоана, било на Джим.

Шосето водеше по надолнище и Бил, кочияшът, остави конете да препускат в тръс. Старата раздрънкана кола скърцаше оглушително и човек оставаше с впечатление, че всяка минута може да се разпилее на съставните си части. Тя подскачаше и се люлееше, а понякога се удряше о камъни или корени на дървета. Джоана трябваше да се държи здраво, за да не бъде изхвърлена от седалището. С едната си ръка младата жена стискаше силно подпората, а с другата се крепеше в мишцата на Джим. А когато колата навлезе в коритото на реката и започнала се блъска о подмолните камъни, на Джоана взе да ѝ се струва, че в тялото ѝ са строшени всички кости. С преминаването на реката настъпи краят на пролома. На другия бряг шосето беше равно и гладко.

Между това дневната светлина се увеличаваше все повече. Слънцето изпълни долината с червеникаво сияние. Скоро в колата стана светло като навън. Джоана спокойно можеше да си спести всички опасения относно спътниците им. Единственият, който ѝ обърна известно внимание, беше младият човек, но и той също, след като я изгледа с втренчен и изпитателен поглед, се усмихна вяло и потъна в размишление. Този младеж правеше жалко впечатление. Цялата му външност издаваше потиснатост.

Под една дипло на дългото палто Джим стискаше здраво ръката на Джоана и от време на време ѝ разправяше тихо какво вижда през прозореца. Колата бързо летеше напред; на пътниците се струваше, че колелата се стремят да догонят непрекъснатия тропот на копитата.

Джоана разпозна скалистия пролом, откъдето Джеси Смит бе повел отряда на бандитите към равнината през оня ден, когато за пръв път бяха видели новото шосе. Джим, изглежда, бе завладян от същия спомен, защото стисна ръката ѝ с неочаквана буйност. Оттук нататък Джоана започна да диша по-леко. Нямаше причина да губи упованието си: нали всяка измината миля ги отдалечаваше все повече от разбойниците. Младата жена се почувствува успокоена и ободрена.

След това времето започна да тече с по-голяма бързина. На драго сърце Джоана би повела разговор с Джим, но я спираха страхът и стеснението от другите пътници. Сам Джим изглеждаше да се намира под влиянието на нейната замисленост. А и напрегнатата, непрекъсната бдителност на пазача също оказваше своето потискащо въздействие. Опасност ги дебнеше при всеки завой на пътя. Джоана си припомни планове на Келс, в които пощенската кола за Банак играеше известна роля. Пътуването започна да става еднообразно и отегчително. С топлината на слънцето се появиха прахът и мухите, които дразнеха Джоана. Тя чувствуваше, че губи обикновеното си спокойствие и нейната нервност растеше заедно с милите, които колата изминаваше.

Шосето излезе от долината и започна да се изкачва между предпланините, криволичейки из скалистата местност. Всяка мрачна котловина изпълват Джоана със страх; тя потръпваше и затаяваше дъх. Как всичко наоколо беше благоприятно за една засада! Но колата продължаваше да дрънчи и да ги носи напред.

Най-сетне Джоана се умори от своя страх и загриженост и се отпусна, отдавайки се на насладата от бездействието. Тя се облегна назад и затвори очи. Чувствуваше се уморена и сънлива, беше се запотила и сгорещила. Въздухът сякаш бе станал неподвижен.

Внезапно ушите на Джоана бяха пронизани от адска пукотевица. Тя усети силните удари на парчетата, които пушечните куршуми изкъртваха от колата. Последваха дрезгави викове. Чу се цвиленето на смъртно ранен кон. Колата спря на едно място, продължавайки да се клатушка, и от покрива ѝ загърмяха тежки пушки.

Джим викна нещо на Джоана и я отхвърли назад върху скамейката. Младата жена усети как безжизненото тяло на пазача се удари о коленете ѝ. След това чувствата ѝ се сковаха от леден, отвратителен ужас.

Неравномерен залп принуди пушките на капрата да занемаят. След това се разнесе тропот на копита и тежкото пръхтене на подплашени коне.

— Джеси Смит! Стой! — извика Джим гръмогласно.

— По-полека, Беди! — отговори един дрезгав глас. — Да ме обесят, ако това не е Джим Клийв!

— О, Гул! — извика друг глас и Джоана позна Блики.

В този момент Джим улови нейната глава и я повдигна нагоре. Той беше бледен като мъртвец от страх за нея.

— Любима... ранена... ли си?

— Не. Само изплашена...

Джоана погледна през прозореца и видя група бандити, някои пеши, с пушки в ръце, други на коне. Те бяха обкръжили вече колата. Джим отвори вратата, слезе долу и покани Джоана да го последва. Тя трябваше да прескочи труп на пазача. Златокопачът и младият човек се бяха сгушили на местата си.

— Обзалагам се, че това е Джим и момичето на Келс, Денди Дайл! — провикна се Смит. — Момчета, това сигурно означава нещо... Слушай, приятелю, надявам се, че не си ранен... или пък момичето!

— Не. Но не може да се каже, че заслугата за това е ваша. Но защо искате да надупчите колата с олово?

— Много чудна работа! — каза Смит в отговор. — Келс те изпраща с колата! Но когато ни натовари със задачата да нападнем този сандък, не спомена нито дума, че ти ще бъдеш вътре... Кога и къде се разделихте с главатаря?

— Тази нощ... в лагера... близо до нашата хижа — отговори Клийв с бързината на светкавица. — Келс остави Денди Дайл при мене. Каза ни да вземем пощенската кола тази сутрин. Очаквах, че той ще се намира между пътниците или ще ни пресрещне на пътя.

— Не получи ли някакви заповеди?

— Нищо друго, освен строгото нареждане да си отварям добре очите върху момичето, докато пристигне той. Но ми даде да разбере, че има да ми повери още много други работи.

Смит, по очите на когото личеше, че нищо не разбира, погледна от Клийв към Блики и после към Гулден, който се приближи бавно, с разрошена коса и сведен револвер. Джоана проследи погледа на

големите му очи и видя трупа на кочияша, който висеше от капрата. Зад него бяха проснати трупите на двамата пазачи. Първият кон лежеше мъртъв във впряга, а другият го душеше.

— Кой е вътре? — изрева Гулден и пъкна револвера си през прозореца. — Вън!

Младият човек, препъвайки се, излезе навън, с ръце вдигнати над главата. Беше бледен, трепереше с цялото си тяло и едва се държеше на крака.

Гулден изруга брадатия златокопач:

— Вън! Не чувате ли?

Златокопачът, прегърбен на две, представляваше жалка картина.

— Загубил си е душата — каза Смит. — Но още сумти. Чува ли го?... Пръхти като болен кон.

Гулден протегна грамадната си жилеста ръка и само с едно движение извлече златокопача на шосето, където се строполи с болезнен стон. Шията и ръцете му бяха окървавени. Гулден се наведе върху него, разкъса дрехите му и с тържествен жест вдигна във въздуха широк черен пояс, силно издут от злато.

— Ха! — изръмжа бандитът.

Това беше само едно кратко възклицание, което прозвуча грозно и отвратително, но не издаваше нито задоволство, нито тържество. Гулден подаде пояса на ухиления Бъд и се обърна към младежа:

— Злато у вас?

— Нямам... Аз не съм копал — отговори младият човек със схванат глас.

Гулден опипа пояса и прерови джобовете му.

— Обърни се назад! — заповяда му след това.

— Ах, Гулден, пусни го да се маха по дяволите! — извика Джеси Смит недоволено.

Блики сложи ръка върху широкия гръб на Гулден.

— Обърни се назад! — повтори великанът, без да се повлияе ни най-малко от другарите си.

Но младежът отгатна намерението на Гулден и зеленикава, мъртвешка бледност обля лицето му.

— За Бога... не ме убивайте! — изохка той. — Нямам нищо... ни злато... ни револвер!

Гулден го завъртя като въртележка и го блъсна силно пред себе си. Двамата извървяха така пет-шест крачки, след което младежът се препъна, обърна се към Гулден и падна на колене.

— Не ме убивайте!... Не ме убивайте! — замоли се той сърцераздирателно.

Джоана забеляза, че мускулите на Джим Клийв се изопнаха и той се наведе; но дори и в този ужасен момент тя помисли за неговата безопасност и хвана ръката му с всички сили. Те двамата бяха принудени да понасят всичко търпеливо.

Останалите бандити замърмориха от възмущение, но никой не помръдна пръста си.

Гулден се прицели с големия си револвер. Косата на главата му настръхна, а грамадното му тяло се разтрепери от настървеност, сякаш чувствуваше някаква огромна тежест, която неизбежно ще го повали в следния момент.

Парализираният от страх младеж разбра, че няма да може да избегне грозната участ.

— Оставете ме... да се... помоля — измънка той.

Джоана не падна в несвяст, но едно милостиво вцепеняване на лицевите мускули ѝ затвори очите.

— Гул! — викна яростно Блики. — Няма да позволя да го убиеш това момче! Не виждам абсолютно никакъв смисъл в това. Ще ни обявят за престъпници в Алдър-крийк и ще ни заловят. Бягай, момко, бягай!

В този момент Джоана отвори очи: Блики бе обхванал здраво ръката на грамадния Гулден, а клетият младеж тичаше през глава по шосето. Облекчението и радостта на Джоана нямаха граница. Но тя беше все още под властта на ужаса от безчовечното злодеяние, което Гулден бе възнамерявал да извърти. Облегна се на Клийв, пред очите ѝ се разстла мрак, пронизван от искри, мрак зацари и в душата ѝ... Но дивите нрави в пограничната област оказаха неотразимото си въздействие върху нейния дух... Тя имаше смелост за борба, макар да не притежаваше необходимите сили. Нужно ѝ бе само да отвлече вниманието си другаде, за да си възвърне душевното равновесие. Беше подготвена да посрещне всяко ново насилие, всяко ново сътресение. Погледът ѝ падна върху златокопача на шосето, който хъркаше в агония. Джоана бързо коленичи до него и му повдигна главата. Викна

към Джим и той ѝ подаде една манерка. Но златокопачът вече не беше в състояние да пие и издъхна с неизречена дума на устните си.

Джоана се изправи на крака. Свят ѝ се виеше. Подкрепяна от Клийв, тя стигна гърбом до края на шосето и седна там. Бандитите започнаха трескава дейност. Блики и Смит прерязаха поводите на конете, Беди Джонс, като вампир, се залови да претърсва труповете, трима други, които Джоана познаваше, приготвиха един товар, Бъд застана в очакване, а Гулден се покатери на капрата с чевръстината на горила, на каквато приличаше в действителност. Изтегли изпод седалището на кочияша малка, но извънредно тежка торба от еленова кожа. Гулден подхвърли торбата на Бъд, който щеше да падне от силата на удара. Бъд притисна торбата към гърдите си и зарева като индианец, надавайки тържествуващи викове. Останалите бандити се затичаха към него. Гулден измъкна втора торба, по-малка от първата. Десетина ръце се протегнаха алчно към него. След като великанът хвърли торбата, долу се разрази дивашка ръкопашна борба. Но само на шега: така бандитите даваха израз на възторга и опиянението от своето щастие. Блики излезе победител, грабна плячката и я вдигна високо над главата си. Ако торбата не беше толкова тежка, той сигурно би я размахал като знаме.

Гулден продължаваше да измъква множество малки торбички, които нареждаше на седалището пред себе си с предизвикателни движения. Долу бандитите зареваха в знак на протест. Великанът се наведе над седалището, ръката му потърси опора в облегалото: той се опита да вдигне някакъв тежък предмет и лицето му стана червено от напрежение. Внезапно спря и впи поглед в другарите си долу. Ако в дълбоко хлътналите му очи можеше да се прочете някакво чувство, то не беше друго, освен колебание и неохота. Впрочем същото чувство проличаваше и в държанието му: явно беше, че той съжалява за присъствието на бандата. Как желаше да бъде сам! След като измърмори сърдито ругатня, Гулден напрегна силите си до крайност и измъкна голяма торба от еленова кожа, здраво свързана, снабдена с адрес и печати.

— Сто фунта!

На Джоана ѝ се стори, че цяла орда демони затанцуваха около колата, ревейки нагоре към грамадния и настръхнал демон, който не преставаше да хвърля яростни погледи надолу към другарите си.

Най-после Гулден сложи край на адската врява, която не беше друго, освен изблик на безумна радост.

— Равен дял за всички! — изгърмя той с гневно лице. — Какво предпочитате, глупци: да прахосате ценното си време тук на шосето или желаете да почакате, докато бъдем в безопасност?

— Съгласни сме да почакаме! — извика Бъд.

Никой не се обяви против неговото предложение.

— Това се казва плячка! — възкликна Блики. — Гул, сметката на шефа се оказа напълно вярна. Но смешно е, че той самият не се показва още!

— Накъде да тръгнем? — попита Гулден. — Говорете, момчета!

Всички бандити гласуваха единодушно да се върнат в Кябин Гълч. Изглеждаше, че техният избор не се поправи на Гулден, но той се помири с него.

— Добре. Паролата е Кябин Гълч. Но никой друг, освен нас и Келс няма да получи дял от тази плячка.

Множество усърдни ръце бързо се заловиха на работа да извършат всички приготовления за тръгване. Гулден настояваше да се натовари всичкото злато само върху едно седло и успя да прокара своето желание. Великанът имаше вид на обсебен от демон; не удостояваше Джоана нито с поглед. Джеси Смит ръководете работата, давайки нареждания с висок глас. Един от конете на колата бе натоварен с багаж, вторият бе предоставен на Джим за яздене. Блики прояви рицарска галантност и отстъпи своя кон на Джоана, като скъси стремената по мярката на нейния ръст. След това, подсвирквайки си весело, се метна върху изпъкналия гръб на третия кон от колата, който бе избрал за себе си. Гулден непрестанно приканваше бандитите да бързат и на два пъти се опита да замине тайно, но и двата пъти нетърпеливите викове на другарите му го върнаха назад. Най-сетне кавалкадата бе готова за път. Джеси Смит разгледа мястото на нападението като генерал, който обглежда победения неприятел.

— Когато открият този грабеж, ще им прилошее!

— Колко пресмяташе Келс? — запита Блики рязко.

— Нищо за Келс! Той не взе участие в крайната борба — заяви Бъд.

Блики го изглежда мрачно, но не възрази нищо.

— Казвам ти, Блики, тази работа не може да се побере в главата ми — забеляза Джеси Смит.

— Попитай Джим. Може би ще проговори сега, след като работата е свършена вече.

Джим Клийв дочу тези думи и обясни:

— Не ми е известно повече от това, което ви разправих. Но се досещам за много неща. Келс е узнал чрез своя шпионаж за тази голяма пратка злато. По някаква причина, известна само на него, той изпрати и нас с колата. Обеща да ми даде подробни наставления какво трябва да правя. Но не се яви повторно. Сигурно се е уверил, че може да разчита на вас. И сигурно е имал намерение да участва лично в нападението. Вероятно няма да закъснее да се появи.

Тази измислица на Джим се стори на Джоана нелогична и невъзможна, но бандитите се задоволиха с нея на драга воля. По всяка вероятност тези комбинации на Клийв съвпадаха отлично с плановете и намеренията на Келс след разгрома в Алдър-крийк.

— Напред! — изкрещя Гулден. — Да нямате намерение да пущате корени на това място?

Без дори да хвърлят поглед върху разрушенията, които оставят зад себе си, бандитите се наредиха в една линия. Джеси Смит веднага поведе дружината далеч от шосето, надолу, по коритото на тих поток, без да дава признак, че има намерение да изостави този път. Гулден яздеше зад водача; след него беше Беди Джонс, следван от натоварения със златото кон и останалите бандити; след тях язدهа Джим и Джоана, а последни бяха Бъд и Блики. Почвата беше неравна, плъзгава и правилната колона на конниците скоро започна да се огъва и изкривява. Клийв обаче оставаше близо до Джоана. В удобен момент той се наведе към нея и прошепна:

— Бих предпочел да избягаме, щом ни се предостави сгоден случай.

— Не!... Гулден! — Джоана трябваше да си намокри устните, за да изговори името на чудовището.

— Докато разполага с толкова злато, Гулден няма и да помисли за тебе.

Здравият разум на Джоана даваше право на Джим, но нейният болезнен страх от горилата, който сега беше по-силен от когато и да било по-рано, постепенно прерасна в идея-фикс. Все пак въпреки

отчаянието, което изпълваше душата ѝ, бе пронизана от внезапно чувство на упование.

— Единствената ми надежда е Келс... Ако не се присъедини скоро към нас, тогава ще бягаме!... И ако не успеем да му избегнем... — с жест на неизразима погнуса Джоана посочи към челото на отряда — трябва да ме убиеш, преди... преди...

Гласът ѝ се пречупи и тя млъкна.

— Да — обеща Клийв със стиснати зъби.

Двамата продължаваха да яздят все напред, наклонили навъсените си лица над мътната вода и плъзгавите камъни на потока.

Всеки път, когато Джеси Смит се отклоняваше от потока, повеждаше отряда върху гола и камениста почва. Така не оставяше никаква следа. И не щадеше ни хората, ни конете. Смит проявяваше голямо майсторство при откриване на твърда земя, като едновременно умееше да запази бързия ход на отряда. Той не забавяше нито за един миг вървежа на своя кон и беше почти невъзможно да се проследи с поглед.

За Джоана ездата се превърна в мъка, а мъката — в изтезание. Но отдих не се даваше. Смит продължаваше безмилостно своя тръс. Слънцето залезе, настъпи дрезгавината, после и нощта, а кавалкадата продължаваше безспирно своя път. Внезапно, когато Джоана беше вече готова да рухне, водачът спря дружината. Джим вдигна младата жена от коня и я положи на тревата. Тя помоли за вода и пи извънредно много. Но не пожела да се храни. Ушите ѝ се заглушаваха от тъпо бучене и плътен обръч стягаше челото ѝ. Тя чувствуваше тъмнината на нощта, пращането на огъня, мяркащите се сенки, движенията на мъжете около нея, но най-силно съзнаваше закрилата на Джим, който бодро бдеше над нея. Това ѝ даде сила да запази един малък остатък от самообладание. След това звуците се загубиха в далечината и нощта изчезна.

Когато утрото настъпи, на Джоана ѝ се стори, че е изминала цяла вечност от тази отвратителна нощ. Главата ѝ беше пак бистра и ако не усещаше болки в тялото си, тя би започнала новия ден с бодрост и пресни сили. По всичко личеше, че отрядът разполага с твърде малко храна, а няма време да се приготви нещо за ядене. Гулден гореше от предприемчивост. Подобно на стар скъперник, не се отделяше от седлото със златото. Но този път и другарите му не бяха по-малко

нетърпеливи от него. Всички те се намираха под властта на опиянението от златото. Пред въображението им изпъкваше само един-единствен момент: подялбата на плячката. Колко страшно! Колко жалко и фатално! Каква полза можеше да им донесе златото? Какво добро можеше да им стори то?

Пътуването започна още преди изгрев-слънце. Отрядът напредваше в равномерен тръс. Смит поведе бандитите из един лабиринт от скалисти склонове и непристъпни скривалища, докато навлязоха в зелени долини.

Джим Клийв, който яздеше куц кон и без седло, трябваше да се бори с редица трудности. Но въпреки това през целия път той остана до или зад Джоана. Те говореха рядко помежду си и техните думи се отнасяха изключително до мъчната задача да следват неотклонно дирите на бандит, който като безумен яздеше безспирно напред. През втория ден Джоана се намираше в малко по-добро настроение, но трябваше да напънга всички сили, за да се държи на седлото. Сега тя разбра напълно каква чиличена здравина бе добило нейното тяло и какви напрежения можеше да издържи гъвкавата ѝ и стройна фигура. През този ден язденето изглеждаше да продължава хиляди мили и като че ли нямаше край. Но най-сетне неумолимият Смит дръпна юздата на коня си — преди още да бе паднала тъмнината.

Лагерът бе устроен близо до извор. Макар да липсваше храна, бандитите образуваха весела компания около огъня. Те говореха само за утрешния ден. Светът за тях започваше след изгрева на слънцето. Някои се отказаха дори да изпуснат по една лула и легнаха да спят само за да съкратят времето до настъпването на утрото. Но Гулден, неуморим, без сън, вечно бдителен, пазете седлото със златото; той седеше замислен до него — този печален и страшен великан, издялан сякаш от мрака на нощта.

* * *

Слънцето светеше червено, когато кавалкадата пристигна в Кябин Гълч. Стадата спираха да пасат, за да погледнат ездачите, чиито коне цвилеха радостно и подскачаха доволно. Наоколо растяха цветя, птички пееха и прехвъркваша, бляскава роса покриваше листата и

бистрата вода течеше бързо. Радостта на утрото и великолепието на природата красяха Кябин Гълч.

Джоана видя отново пътя, по който бе яздила толкова често. Тръпки от ужас я полазиха, когато зърна върбовия гъсталак, където бе застанала за пръв път пред очите на Джим! Бориките сякаш я поздравяваха с добре дошла. Долината на Кябин Гълч породила в нея особено чувство, много прилично на чувството, което човек изпитва при завръщането си в родното място. А какви страхове бе преживяла тя в този райски кът! Колко много събития се бяха случили тук! И колко ли щяха да се случат за напред!

Изведнъж се разнесе силен и гръмък глас, който накара пулса на младата жена да забие по-усилено. Тя погледна нагоре към склона. Върху стръмнината с вдигната ръка, висок, спокоен и тъмен, стоеше Келс, главатарят на граничния легион.

ГЛАВА 19

Изморената и прашна кавалкада спря на равната площадка пред хижата на главатаря. Гулден поздрави Келс със звучен глас и всички останали бандити направиха същото. Опиянени и тържествуващи от огромния си успех, те продължаваха да виждат в лицето на Келс своя главатар. Но Келс не се подведе. Той мина покрай коня с тежкия товар от злато, без даже да му обърне внимание. Погледът на разбойника бе прикован само към Джоана.

— Девайко! Някога не съм се радвал до такава степен при вида на човек! — извика той е пресипнал от вълнение глас. — Но как стана това! Не се надявах вече...

Клийв се наведе от коня и побърза да прекъсне Келс:

— Всичко мина великолепно, шефе... Чудесна беше твоята идея да ни вмъкнеш в пощенската кола, която си имал намерение да нападнеш — каза той и хвърли бърз, многозначителен поглед към главатаря. — Но тази идея без малко щеше да ни коства живота. Ти не се яви. Бандата не знаеше, че ние се намираме вътре в колата, и с куршуми направи стария сандък на решето.

— Аха... значи така стои работата — отговори Келс бавно. — Но главното е, че си успял да запазиш момичето. Джим, за тази услуга изобщо не мога да ти се отплатя.

— О, възможно е да се намери начин и за това — засмя се Клиъв и слезе от коня.

Изведнъж Келс забеляза пълното изтощение и шемет на клетата Джоана.

— Джоана, да не сте ранена? — запита той бързо и изплатено.

— Не, само съм останала свършено без сили.

— Личи си по външността ви. Елате.

Келс вдигна младата жена от седлото и я поведе към хижата, носейки я почти на ръце. Мина през голямото помещение и я отнесе в предишната ѝ стая. Как близка и родна се стори на Джоана тази стая! Една катеричка се провря през пукнатината между гредите и изписука

своето приветствие към Джоана. Нищо не беше се променило в стаята от нейното заминаване.

Келс задържа Джоана в ръцете си за секунда, сякаш искаше да я притисне в обятията си, но не направи това.

— Колко е хубаво, че ви виждам пак! Почти не се надявах вече да имам това щастие... Но по-напред трябва да си починете, а след това можете да ми разправите всичко... Аз току-що закусих. Какво да ви донеса?

— Сам ли бяхте тук? — запита Джоана.

— Да. Бейт и Хенди...

— Хей, Келс! — изреваха бандитите от съседното помещение.

Келс отмахна завесата настрана и Джоана можа да погледне през вратата. Бандата се беше наредила в полукръг около масата, върху която лежаха торбите със златния пясък.

Келс подсвирна леко.

— Джоана, сега ще избухне буря — каза той. — Но вие не се плашете. Няма да ви забравя.

Въпреки несъмнената искреност на главатаря, Джоана почувствува лека, едва забележима промяна у него и тази промяна, както и смисълът на думите му, отново възбуди в нея предишния й страх. Келс излезе навън и спусна завесата зад себе си.

Джоана се послуша.

— Равен дял за всички! — изрева Гулден.

— Слушайте, момчета — каза Келс весело, — не желаете ли преди това да похапнете малко?

Предложението му бе посрещнато с подигравателни викове.

— Ще ям златен пясък! — възкликна Бъд.

— Правете каквото искате, хора — заяви Келс. — Блики, донеси везните от полицата на стената... А сега, кой от вас е съгласен да се обзаложи с мене, че до вечерта повечето от това злато ще бъде моя собственост?

Нови подигравателни викове посрещнаха тези думи на главатаря.

— Кой иска да играе?

— Шефе, приемам баса.

— Ха-ха! Преди слънцето да залезе ти ще загубиш сегашната си веселост.

Настана кратко мълчание, което скоро бе нарушено от металическо звънтене.

— По дяволите, шефе, как можа да помиришеш тази грамадна пратка злато? — попита Джеси Смит.

— Чрез разузнавателната си служба. Шпионинът беше Хенди Оливър.

— Да пием за здравето на Хенди! — провикна се един от разбойниците.

— А кой е изпращачът на златото? — продължи да пита любопитният Смит. — Всички тези торби имат един и същи печат.

— Те принадлежат само на един човек — отговори Келс. — На първия златотърсач в Алдър-крийк. Наричат го Овърленд Еди-кой си.

Щом Джоана чу това име, подскочи, пронизана от горещи тръпки. Нейният чичо, старият Бил Худли, бе наричан и Овърленд. Възможно ли е главатарят да споменава точно неговото име? Едва ли. Името Овърленд се среща често в планините.

— Виждал съм го много пъти — намеси се Бъд. — Той бе започнал да подозира, че го шпионирам.

— Някой е дрънkal... че легионът се готви да сложи ръка върху златото на Овърленд — продължи Келс. — Мисля, че за това трябва да благодарим на Червения Пирс. Но събитията се развиха в наша полза. Паниката, която предизвикахме пред ешафода, сигурно е изплашила не на шега стария Овърленд. Останала му е смелост, колкото да изпрати златото си за Банак с първата пощенска кола. И без малко щеше да успее. Хенди можа да узнае тази голяма новина по една случайност.

Името Овърленд привлече Джоана като магнит и тя стана, за да заеме стария си наблюдателен пост, откъдето имаше възможност да следи всички действия на бандита. Един поглед върху Джим Клийв я убеди, че името Овърленд бе развълнувало и него. Но след това на Джоана хрумна мисълта, че нейният чичо едва ли би могъл да се намира в Алдър-крийк, без това да бъде известно на Джим. Все пак всичко бе възможно между хиляди слабо цивилизовани хора, затворени в себе си егоисти, заети единствено със собствените си грижи и старателно скриващи своята самоличност.

След няколко минути обаче Джоана дойде до убеждението, че е крайно невероятно въпросният Овърленд да бъде нейният чичо.

Келс седна до масата и Блики застана при него с везните. Останалите бандити се наредиха срещу тях в правилна колона. Джим Клийв отстъпи настрана, задоволявайки се с ролята на замислен, но бдителен зрител.

— Невъзможно е да претеглим всичкото злато с тези везни — каза Блики.

— Това е очевидно — отвърна Келс. — Най-напред ще поделим малките торбички... Десет души — десет равни дяла... Изсипи златото от торбичките, Блики. И побързай! Я погледнете какъв алчен вид има Гулден! Нека един от вас приготви закуската, докато пие се занимаваме с подялба на златото.

— Ха-ха-ха!

— Хо-хо-хо!

— Кой желае да яде?

Разбойниците бяха радостни, духовити, самоуверени. Бяха изпълнени с гордост и усърдие, подобно на група ученици, които се блъскат един друг при започването на игра — наполовина с буйност, наполовина с желание.

— О, аз бих предпочел да гледам, когато започне да се тегли моят дял — каза Бъд проточено.

Ръката на Келс трепна... револверът му блесна във въздуха... и се удари тежко о масата.

— Бъд, съмняваш ли се в моята почтеност? — запита той бързо и рязко.

— Не помислих нищо лошо, шефе. Просто издрънках глупост.

Тази ненадейна промяна в поведението на Келс произведе същевременно и лека промяна в държанието на бандитите и в характера на общото положение. Веселото настроение изчезна, духовитите закачки престанаха, взаимните подигравки не се чуваха. Вече никой не се хилеше до уши, хижата не се огласяше от суров смях. Гулден и неговата група се притиснаха по-плътно до масата — неми, напрегнати, бдителни и недоверчиви.

Келс и помощникът му не губиха много време, за да разпределят златото на малки купчинки.

— Ето, това е за тебе, Гулден — рече Келс и подаде една торбичка на великана. — Джеси... Босерт... Пайк... Беди...

Браверман... Блики. Джим Клийв също има дял в плячката — добави Келс и подхвърли торбичка на Джим.

Торбичката беше доста тежка. Тя улучи Клийв с глухо звънтене и падна на пода.

Джим се наведе да я вдигне.

— Остава една торбичка за Хенди и друга една за мене — продължи главатарят. — Блики, изпразни голямата торба.

Изведнъж Джоана видя грамадна купчина, която заблестя с помътнен жълт цвят. Този особен цвят на златото се отразяваше и в блестящите очи на бандитите. Над техните глави сякаш започна да витае някаква черна и злокобна сянка.

Движенията на Келс станаха бързи и отсечени. Капчици пот обляха челото му. Ръцете му затрепериха.

Скоро след това бе поделено и златото в по-големите торби. С това се сложи край на жадното очакване и зорката подозрителност, но не и на пламенното усърдие на бандитите. Сега те заприличаха на глутница копои.

Блики се наведе и удари с юмрук по масата.

— Шефе, идва ми нещо наум.

— Говори бързо — каза главатарят.

— Гулден не трябва ли да даде за подялба голямата буца?

— Да, ако е честен!

— Вярно, вярно! — разнесоха се силни викове в подкрепа на Келс.

Гулден се раздвижи бавно и непохватно; той изблъска настрана неколцина от другарите си, за да дойде по-близо до Келс.

— Нямам ли право да предприемам действия по свое усмотрение... когато имам охота за това? — попита великанът.

— Не. Дадох ти свобода само в едно отношение: да се биеш, когато обичаш, и да убиваш, когато пожелаеш... Така гласеше нашата спогодба!

— А защо убивам?

Никой не отвърна с думи, но отговорът се четеше ясно по мрачните лица на бандитите.

— Зная много добре какво казах — добави Гулден. — И затова ще задържа буцата за себе си.

Настана гробно мълчание, което предвещаваше нещастие за великана.

— Така значи... Гулден разкри картите си — каза Блики разпалено. — Шефе, твоето решение ще бъде възприето от всички нас.

— Оставете му буцата — извика Келс презрително. — Ще я спечеля от него в игра и ще я поделя с бандата.

Всички посрещнаха това изявление на главатаря със силни викове „браво“. Мълчеше само Гулден, който гледаше втренчено пред себе си.

Келс се изправи и насочи показалеца си под носа на великана.

— Аз ще спечеля твоята буца — викна му той. — Ще те бия във всяка игра... Предизвиквам те да играеш... Разбира се, ако имаш смелост!...

— Хайде! — изрева горилата и хвърли буцата пред себе си.

Всички бандити се заблъскаха ожесточено, борейки се за места около масата.

— И аз ще участвувам в тази игра! — викна Блики.

— Всички ще участвуваме! — заяви Джеси Смит.

— Добре! — съгласи се Гулден.

— Но всички не можем да играем наведнъж — запротестира Келс. — Да се разделим на две партии.

— Не!

— Добре, тогава неколцина от вас да си похапнат, докато аз плякосвам останалите.

— Така значи... ще плякосваш! — извика Бъд многозначително.

— Виждаш ми се прекалено сигурен, Келс. И ми се струва, че ще трябва да следя с голямо внимание тази игра!

— Втори път ме предизвикваш, Бъд — изкрещя главатарят. — Пази се третият път!

— Слушайте, момчета, да хвърлим жребий кой ще играе и кой ще чака — викна Блики и хвърли върху масата колода карти.

С крайна напрегнатост, сякаш теглеха жребий за живот и смърт, бандитите се навеждаха напред, издърпваха по една карта и я показваха. Жребият изключи от играта Бъд, Браверман и Беди Джонс.

— Беди, разпрегнете конете и ги пуснете да пасат — поръча Келс на тримата изключени. — А багажа донесете вътре.

Бъд направи кисела физиономия, но другите двама станаха с готовност и излязоха навън.

Играта започна. Единствен Клийв остана прав и влезе в ролята на наблюдател. Мнозинството от бандитите мълчаха през по-голямата част от времето. Ръцете им потръпваха върху масата и от време на време телата им се наклоняваха напред.

Борбата се водеше човек срещу човек. Блики, възбуден и алчен, се държеше като пиян. Джеси Смит се проявяваше като разсъдлив, хладнокръвен и хитър играч. Босерт и Пайк, двама негодъи, които Джоана почти не познаваше, се държаха като хора, които са изгубили разсъдъка си. Келс също започна да добива онзи увлечен и безпомощен вид, който му ставаше свойствен при игра на карти.

Скоро след това Беди Джонс и Браверман влязоха с багажа в хижата. Бъд скочи и изтича насреща им. Когато се върна, държеше в ръка бутилка с уиски, която постави на масата.

— Уиски! — възкликна Келс. — Махни го. Не можем едновременно да играем и да пием.

— Погледни мене! — отвърна Блики.

— Остави ги да пият — намеси се Гулден. — Толкова по-скоро ще им измъкнем златото. След това играта ще продължи само между нас двамата.

Келс не направи друга забележка. Играта продължаваше и характерът ѝ се променяше.

Когато Келс сам започна да пие, очевидно без да съзнава какво върши, страхът на Джоана стигна до крайния си предел. Тя напусна наблюдателната дупка и се тръшна върху леглото. Мечът бе висял непрекъснато над нейната глава. До този момент — било по някаква благоприятна случайност, било поради смелото си държание, с присъствието на духа си или чрез ръката на провидението — младата жена бе успявала да избегне нещастиято, което я заплашваше.

Но щеше ли да го избегне и този път? Джоана чувствуваше приближаващата се катастрофа. Дали и Джим имаше усещане за опасността? Като си припомни изражението на неговото лице, Джоана стигна до убеждение, че трябва да си отговори утвърдително на този въпрос. В такъв случай, вземайки бързо и смело решение, Джим ще се възползува от първия удобен случай, за да избяга заедно с нея. И при най-лошия изход на тяхното бягство тя можеше да се страхува само от

едно нещо — смъртта. Смърт от милосърдната ръка на нейния млад съпруг. И докато лежеше на леглото и се вслушваше в постоянно засилващата се врява на комарджиите в съседната стая, мислите на младата жена се проясняваха постепенно и тя разбра, че любовта ѝ към Джим и страхът ѝ за него — страх, че тя би могла да го загуби — беше причината за нейната голяма нерешителност, за бремето, което тежеше върху нейните гърди и затрудняваше дишането ѝ. Със своето лекомислие тя бе наложила на Джим всички тези ужасни преживелици и затова сега желаеше да му се отплати за мъките, желаеше да изкупи своята вина, като му посвети себе си и целия си живот.

Джоана пролежа дълго време на леглото си, потънала в печални размишления, докато мъката разкъсваше сърцето ѝ. Тя се бореше срещу едно странно и болезнено желание да наблюдава играта между Келс и Гулден. И не можеше да бъде иначе, защото нейната съдба, нейният живот беше залогът между двамата разбойници.

Най-сетне желанието ѝ да бъде свидетелка на играта им стана непреодолимо. Джоана стана и се върна при наблюдателния си пост. Първият поглед, който Джоана хвърли през дупката, я скова от ужас. Промяната, започнала съвсем леко и едва забележимо, сега се проявяваше с остра и страхотна яснота. Грамадните купчини злато, изравнените шансове на играчите, чудните възможности, които се представяха на тези демони, адът, който се съдържаше в черната бутилка с уиски — всичко това бе превърнало бандитите в плячка на страстите им.

Изключение правеше само Гулден. В него не бе настъпила никаква промяна. Но когато Джоана разгледа останалите, кръвта в жилите ѝ се смрази. Келс беше бледен като мъртвец, но изглеждаше обладан от възторг, който едва сдържаше. Очевидно главатарят печелеше. Блики беше побеснял от ярост. Джеси Смит имаше още по-сърдит и мрачен вид от обикновено, но беше загубил присъщото си хладнокръвие. В погледа му, който държеше прикован в Келс, пламваше дива омраза всеки път, когато обявяват залога си.

Беди Джонс и Браверман горяха сякаш в треска, измъчвани от безсилно нетърпение кога ще настъпи и техният ред да вземат участие в играта. Бъд вече седеше до игралната маса и лицето му имаше ужасен вид. Джоана не беше в състояние да определи коя страст е взела връх у този бандит, но можа да разбере, че и той е в загуба.

Пайк и Босерт също така бяха загубили. Те стояха настрана, мърмореха с ненавист и гледаха яростно и завистливо.

Джим Клийв, върху когото натегнатата атмосфера също бе оказала своето влияние, стискаше юмруци. Лицето му бе станало бяло и очите му изпущаха мълнии.

А играта продължаваше, без да спира. Картите плющяха силно, юмруците се стоварваха върху масата, от време на време се разнасяше шум от претърколена златна торбичка или тъп звук от удар на злато по масата.

Тези от бандитите, които губеха, не преставаха да сипят свирепи проклетия. А онези, които печелеха, ставаха странни и сурови в изблика на животинската си радост. И едните, и другите играеха с нервна бързина и страстна разпаленост.

А над цялата тази дивашка сцена тегнеше наситената с напрежение атмосфера, върху която слагаха своя отпечатък суровите и необуздани нрави на тези хора. Разбойниците се приближаваха все повече към ужасната и фатална развръзка, която бе хвърлила зловещата си сянка още при започването на играта.

Внезапно Бъд се изправи на крака и наклони тялото си напред. Той държеше картите си с треперещи пръсти, лицето му беше разкривено от злоба, а пламтящите му очи се устремиха в Келс.

В следната секунда Бъд с буен жест захвърли картите си върху масата.

— На! — извика той с прегракнал глас и всичкият шум затихна мигновено.

— Не са годни за нищо! — отговори Келс иронично. — Знаеш ли някоя друга игра?

Бъд се наклони още повече, за да види картите в ръцете на Келс. Главатарят бе спечелил. Гърдите на Бъд се изпънаха и погледът му се втрени в Келс. Очите му изпущаха искри от бясна ярост.

— Опропасти ме!... Оплякоса ме!... Фалирах!...

По устните на бандита се бе появила пяна.

— Не беше много трудна работа! — отвърна Келс с тържествуващо презрение. — Махай се от играта!

Вече не възторгът от комара държеше главатаря в своята власт, а опиянението от победата.

— Казах, че ме опропасти! — изрева Бъд като обезумял. — Ти мамиш с картите!

Това обвинение подеждувва като някакво магическо слово. Бандитите занемяха и останаха неподвижни. Атмосферата се изпълни с електричество.

Келс беше бледен, но тържествуваше. Изгледът му беше съвсем нехаен и безгрижен.

— Добре, Бъд — отговори той, но тонът на гласа му не беше в хармония с особения му поглед. — Това е третият път!

Келс стреля с бързината на светкавица. Бъд се олюля и падна върху Гулден, но с едно-единствено движение на грамадните си мишци, великанът блъсна настрана смъртно ранения бандит. Бъд се строполи тежко на пода и остана неподвижен.

— Подайте ми бутилката! — добави Келс с треперещ, дрезгав глас. — И продължавайте играта!

— Мога ли да играя сега? — запита Беди Джонс алчно.

— Ти и Джим трябва да почакате още — отвърна Гулден. — Скоро играта ще продължи само между мене и Келс.

— Свършихме и с Блики — извика главатарят.

В думите му прозвуча подигравателна нотка. Златото не го интересуваше толкова. Той желаше да спечели голямата борба. Проявяваше се неговото самолюбие.

— Да играем по-бързо и на по-големи суми — предложи Блики в отговор. — Съгласни ли сте?

— Шефе, малко щастие те прави много високомерен — подхвърли Джеси Смит с мрачно презрение. — Няма да мине много време и сърцето ти отново ще затупти като на заек.

Златото лежеше на масата, струпано на купчини; само по себе си то не означаваше нищо, защото служеше само като средство за осъществяване на целите. Злото не се криеше в златото, а се коренеше в сърцата на хората. Бандитите ставаха жертва на безграничната си алчност и на удоволствието от насилието. А също и на омраза, свирепа и необузdana, изплуваше открито на повърхността и жадуваше за кръв.

— Гулден, промени играта, както тези господа желаят! — подигра се Келс.

— Двоен залог. Сечете картите! — изгърмя гласът на великана в следния миг.

Блики издържа още само няколко игри; след това, загубил целия си дял от плячката, се изправи — ожесточен, вероломен бандит, готов за убийства и кръвопролития. Но устата му остана затворена, а чертите на лицето му добиха дебнеш израз.

— Шефе, не можем ли вече да играем и ние? — запита Беди Джонс.

— Слушай, Беди, не бързай толкова да загубиш парите си — отвърна Келс. — Почакай, докато сразя Гулден и Смит.

Щастието се обърна и против Джеси Смит. Той загуби най-напред срещу Гулден, а после и срещу Келс. След това стана от мястото си — победен, но без да е загубил всичкото си злато. Посегна към бутилката с уиски и заяви:

— Момчета, струва ми се, че за мене ще бъде от по-голяма полза да се наслаждавам на рядкото щастие на Келс, като престана да участвам в играта.

Главатарят на бандата измери Смит с гневен поглед, като че ли предчувствието за неизбежния му провал го бе обладало вече. Челото му се помрачи, радостта изчезна от лицето му, по което отново пробягна присъщата му заплашителна сянка.

— Приближете се, момчета, и вижте поне веднъж какво се нарича истинска игра — каза той.

Играта бе достигнала фаза, при която Келс разполагаше с двойно повече злато от Гулден. На масата пред главатаря бе струпана грамадна купчина от малки кожени торбички, пълни със злато.

Келс и Гулден започнаха да залагат на един път по цяла торбичка. Картите биваха само сечени и спечелваше по-голямата.

Келс спечели първите четири удара. Колко бързо се възвърна радостният израз на лицето му! Странен човек беше този разбойник. След това загуби един път, спечели пак, спечели повторно и отново загуби.

Останалите бандити се струпаха около двамата играчи, но сега вече само Джонс и Браверман изгаряха от желание да играят. Всички мълчаха. Напрежение, потиснатост и зловещи предчувствия изпълваха въздуха.

Гулден захвана да печели непрекъснато и държанието на Келс се промени. Странна и печална беше гледката, която представляваше този властен мъж: неговата сила, неговата смелост и самочувствието му се

топяха постепенно под ударите на една капризна съдба. Настана момент, когато половината от златната купчина, която лежеше пред Келс, премина в притежание на Гулден. Великанът оставаше невъзмутим: той приличаше на грамадно животно или пък беше оръдие в ръцете на съдбата. А може би се чувствуваше като свръхчовек, който знае, че щастието е на негова страна. Както бе понесъл загубите си, така посрещаше сега и печалбите: с абсолютно безразличие. Докато ръцете на Келс трепереха, ръцете на Гулден останаха твърди, бавни и сигурни.

Няма съмнение, че за Келс представляваше отвратително мъчение да гледа как Гулден посреща победата със същото равнодушие, както и поражението. Самообладанието на един голям комарджия не се състои в търпеливото понасяне на загубата, а в дарбата да посреща с пълно равнодушие печалбата си.

Ставаше все по-очевидно, че Гулден е голям картоиграч, а Келс не е такъв. Великанът не притежаваше чувства, нито имате фантазия. А цялото същество на Келс бе изтъкано само от буйност и отчаяние, от ярост и надежда, която чезнеше все повече.

Главатарят на бандата започна да чувства засегнато своето тщеславие. Тази игра беше крайното, решително сражение. Презрителните и повече тържествуващи погледи на бандитите около него взеха да му подсказват към какъв край клони играта.

Несигурната ръка на Келс посягаше непрекъснато към някоя от бутилките с уиски. Веднъж дори, с леко проклятие, той захвърли празното шише през вратата.

— Е, шефе, не мислиш ли, че е време вече... — започна Джеси Смит.

Но безразлично какво искаше да каже, се опомни навреме и млъкна. Погледът на Келс, както и внезапното му движение, бяха недвусмислени.

Богинята на щастието, също така фалшива, както богинята на суетата, си траеше с Келс. Лицето на главатаря се проясни, когато той спечели няколко пъти поред. Но в момента, когато физиономията на Келс започна да губи мрачните си сенки и да се озарява от нова надежда, щастието пак му измени. Той продължи да губи. И с всяка торбичка злато, която губеше, Келс губеше и част от своето самообладание.

И когато накрая главатарят остана само с първоначалния си дял от плячката, той действително прояви онази страхлива нерешителност, която му бе предсказал Джеси Смит. Усилията на бандита да се окопити и да запази мъжествено държание пред очите на другарите си пропаднаха по твърде жалък начин. Бандитите гледаха с презрение своя главатар. Келс можеше да бъде силен и величествен, когато го заплашваха други злощастия и опасности, но в играта ставаше жалък. Келс беше от ония хора, които не би трябвало никога да играят на комар.

Една след друга, в бързо темпо, Келс загуби и последните две торбички, които му бяха останали от първоначалния дял. Пред Гулден се бе образувала грамадна купчина от малки и мръсни кожени торбички, кълни с оня жълт метал, който притежава, такава огромна мощ.

Изгледът на Келс не се поддаваше на описание.

Неговият образ изпълни Джоана с погнуса. Ако би могла, тя би извърнала погледа си от него. Но това беше невъзможно. Чувствуваше се като парализирана. Настъпваше моментът на последната катастрофа.

Келс гледаше като хипнотизиран в златната грамада. Челюстите му потръпваха конвулсивно. Очите му гледаха като очи на хванат в капан вълк. Но все пак изглеждаше, че не схваща пълното значение на това, което беше станало с него.

Гулден се изправи бавно, непохватно, тежко и застана до златната си камара.

И тогава, съвършено неочаквано, този грозен и бездушен великан, това животно, което с черна кърпа на лицето нападаше за обир невинни и никога не бе проявявало и най-нищожното чувство, изведнъж бе обзето от пламенна възбуда.

— Още една игра... последна! — ревна той. — Печели по-голямата карта... Залагам наведнъж всичкото си злато!

Бандитите пристъпиха напред като един човек и застанаха около масата със затаен дъх.

— Още една игра? — гласът на Келс откликна като ехо. — Но какво да заложа аз?

— Момичето!

Джоана се олюля и се удари в стената; адска болка прониза гърдите ѝ. Тя вкопчи ръцете си в гредите, за да не се строполи на пода.

Това беше значи последният и страшен удар, който съдбата ѝ нанасяше! Тя не можеше да откъсне погледа си от вкаменения Келс, но ѝ се стори, че забеляза как Джим Клийв се изправи с внезапно движение и застана неподвижен като Келс.

— Да цепим картите още веднъж: моето злато срещу момичето! — изгърмя гласът на горилата.

Келс направи бързо движение, сякаш искаше да посегне към револвера си. Но това движение замря още в началото. Ръката му затрепери като лист.

— Ти вечно се хвалиш със своята смелост! — продължи Гулден безмилостно. — Бил си най-големият картоиграч край границата!... Хайде да те видим сега!

Келс продължаваше да стои неподвижен. Сянката на съдбата витаеше над главата му.

За всички присъстващи бе явно, че главатарят е обладан от слабост, и раздиран от мъка. Предложението на Гулден би могло да означава неговия пълен и окончателен край.

Изглеждаше, че Келс се бори с цялата си душа срещу някакво решение, което бе почти взел вече... но, уви, само за да сложи оръжие като победен.

— Една-единствена игра: моето злато срещу твоето момиче! — повтори демонът-изкусител.

Всички бандити единодушно избухнаха в подигравателен смях. Те изпружиха шии към Келс, подобно на глутница от ръмжаци, разярени вълци.

— Не, дявол да те вземе, не! — извика главатарят с пресипнал глас, който издават безсилната му ярост.

Той протегна напред и двете си ръце, сякаш искаше да махне от очите си гледката на грамадната златна купчина, грозния образ на Гулден, вида на тези зловни и ехидни хора и призрака на едно страхотно изкушение.

— Е, шефе, сега вече страхът те завладя! — извика Джеси Смит.

Но нито златото, нито Гулден, нито най-злъчната подигравка от страна на другарите му запечата фаталната участ на Келс в тези върховни и критични минути от неговия живот.

Това направи безумният, непреодолим и ужасен шанс, който му предлагаше съдбата. Това дело постигна демонът на комара. Какви ли не видения са се промъкнали в душата на този комарджия? Но него не можеше да трогне нито картината на загубата, нито гледката на печалбата. Хазартът стоеше пред Келс, всесилният и всевластен хазарт гореше като пламък душата му, рушеше с огъня си и последните остатъци от доброто в сърцето на бандита. Хазартът победи и любовта му.

Келс не можа да устои докрай срещу страшното изкушение на шанса.

Безмълвно, само с едно движение на ръката, той даде израз на своето съгласие.

— Блики, размеси картите! — извика Гулден.

Блики побърза да изпълни нареждането на великана и след това удари силно колодата върху масата.

— Цепи! — извика Гулден, обръщайки се към главатаря.

Треперещата ръка на Келс се плъзна по картите.

В този момент Джим Клийв изведнъж стана господар на езика и движенията си.

— Не, Келс, недей! — викна младият мъж гръмогласно и скочи напред.

Но нито Келс, нито другите бандити чуха вика на Джим. Да, в този напрегнат момент те дори не забелязаха движението му.

Главатарят разцепи картите. Вдигна своята карта нагоре: беше купа поп.

О, какво преображение настъпи в него само в един миг! Като че ли неговото лице досега бе лице на труп, който внезапно се пробужда за хубав и деятелен живот.

— Само един ас може да бие тази карта! — промърмори Джеси Смит, нарушавайки със своите думи общото безмълвие.

Гулден посегна към колодата с уверен жест, сякаш предварително знаеше, че всички карти в нея са аса. Големите му очи, хлътнали в дълбоките си орбити, се впиха злорадо в Келс. Великанът разцепи колодата и преди сам да погледне изтеглената карта, я поднесе пред очите на Келс.

— Моето щастие ти не можеш да биеш! — викна той гръмогласно.

И хвърли картата си върху масата.

Картата на Гулден беше пика ас.

Келс сякаш се присви и стана по-дребен. Залюля се и щеше да се сгромоляса на пода.

Джим Клийв скочи чевръсто към главатаря и го хвана под мишницата.

— Келс, иди при своето момиче и се прости с него! — подигра се Гулден. — Бързо, бързо, изгарям от желание да я имам... Хайде, Беди и Браверман, сега на вас се отдава случай да разчистите своите сметки с мене.

Гулден седна отново и двамата бандити, които бе поканил на игра, веднага се отзоваха с готовност. Зрителите се струпаха плътно около тях.

Джим Клийв отведе зашеметения Келс към вратата, която водеше към стаята на Джоана.

За младата жена целият свят бе потънал в непрогледен мрак: тя беше в безсъзнание.

Когато Джоана дойде отново на себе си, лежеше на леглото, а Джим се бе навел над нея. Младият мъж беше почти обезумял от скръб, отчаяние и страх.

— Джим, Джим! — изохка Джоана, хващайки ръцете му.

Джим ѝ помогна да се изправи и седне. Тогава младата жена видя Келс, който стоеше до леглото. Главатарят изглеждаше жалък, оскотял, пиан. Но беше явно, че разбира значението на своето дело.

— Келс — започна Джим с лек, пресипнал глас, като пристъпи колебливо напред, държейки револвера си в ръка. — Ще те убия... тебе и Джоана... а после и себе си!

Келс го гледаше втренчено.

— Хайде. Убий ме. Убий и момичето. За нея това ще бъде най-доброто. Но защо искаш да умреш и ти?

— Аз я обичам. Тя е моя жена.

Тъпата безжизненост на Келс внезапно се преобрази в силно движение.

Джоана се хвърли в краката му.

— Келс... изслушайте ме! — замълви тя бързо и смутено. — Джим Клийв беше мой... любим... там, в Худли. Ние се скарахме. Аз го подиграх. Заявих му, че той няма смелост... да бъде дори истински

лош. Тогава той ме напусна... с гняв и огорчение. На следния ден тръгнах по неговата диря. Искях да го настигна... Вие сигурно си спомняте... как ме срещнахте. При мене се намираше и Робъртс... как вие убихте Робъртс... и всичко останало? След като аз и Джим се срещнахме тук около границата... не се осмелих да ви разкажа за нашите връзки. Опитах се да повлияя на Джим. Това ми се удаде... докато отидохме в Алдър-крийк. Там Джим подивя. Аз се омъжих за него... с надежда да го укротя и обуздая... Дойде денят на линчуването... В паниката ние бяхме разделени с вас. През нощта се скрихме и на сутринта се качихме в пощенската кола. Гулден, с черна кърпа през лицето, и бандата му нападناха пощата. Те помислиха, че вие сте ни изпратили с колата. Ние ги излъгахме, но се видяхме принудени да тръгнем с тях... и да пристигнем тук, в Кябин Гълч... Надявахме се, че като ви разкажем всичко... вие ще ни освободите... А сега... сега...

Силите напуснаха Джоана и тя не можа да продължи. Мисълта за Гулден я докара почти до нов припадък.

— Всичко това е самата истина, Келс — добави Джим разпалено и се изправи с целия си ръст пред слисания бандит, който едва вярваше на ушите си. — Заклевам се. Трябваше най-после да узнаете това!

— Бога ми, мое момче, едва сега разбирам всичко! — изпъшка главатарят.

Тъпото вцепеняване на духа и тялото, последствие от пианството, бързо изчезна от него. Разкритията, които чуваше, го накараха да изтрезнее веднага.

Джоана забеляза това само в миг... По израза на лицето му младата жена отгатна, че по-доброто аз в раздвоеното същество на разбойника бе взело връх. По лицето му тя прочете признаците на дълбоко и горчиво разкаяние.

Джоана падна на колене пред Келс и обгърна краката му. Той се опита да се отскубне от нея, но тя го държеше здраво.

— Станете! — заповяда ѝ главатарят властно. — Джим, дръпни я назад!... Момиче... не правете такива работи спрямо мене!... Не съм ли аз, който преди малко... на комар...

— Ти проигра само живота ѝ, Келс, само живота ѝ, заклевам се в това! — извика Джим.

— Келс, изслушайте ме — започна пак Джоана с умолителен глас. — Вярвам, че не желаете... този човекоядец да ме грабне в своята власт?

— Не, Бога ми, не! — отговори Келс измъчен. — Аз бях пиян, безумен... Простете ми, момиче... Вижте... откъде можех да зная какво ще стане?... Ах, всичко това е адско мъчение!

— Някога вие ме обичахте — зашепна Джоана кротко и нежно. — Обичате ли ме още?... Келс, не можете ли да разберете? Още не е късно да се спаси моят живот... и вашата душа... Не можете ли да схванете? Вие сте били лош. Но ако сега ме спасите... от Гулден... да ме запазите за моето момче!... Аз почти ви опропастих... Бог ще ви прости!... Отведете ни оттук... придружете ни в нашето бягство... и никога вече не се връщайте на границата!

— Може би ще бъда в състояние да ви спася — промълви Келс сякаш на себе си.

Изглеждаше, че иска да обсъди положението, но като че ли за това му пречеха умолителните ръце, които продължаваха да обгръщат коленете му.

Джоана усети, че по тялото на главатаря минаха потръпвания. Той като че ли порасна. Докосването на ръцете му накараха младата жена да потрепери.

Тогава, бледен и потресен, към нейната молба се присъедини и Джим:

— Келс, веднъж аз ти спасих живота. Тогава ти каза, че един ден ще си спомниш за това. Сега... сега е моментът... За Бога, не ме принуждавай да застрелям тази нещастница!

Джоана се изправи, но ръцете ѝ продължаваха да обгръщат Келс. Тя чувствуваше, че неговата смелост расте и разбираше, че в този момент той полага свръхчовешки усилия, за да се измъкне от бездната на своето падение.

Колко се радваше тя! Радваше се за него, за неговото спасение.

— Джоана, веднъж вие ми показахте какво нещо е в действителност любовта на една чиста жена. От този ден аз не съм същият човек. Станах по-добър в едно отношение... но по-лош във всичко друго. Силите ми намаляваха. Не се чувствах повече на мястото си в тази погранична област. Картината на онзи миг ме

преследваше неотлъчно. Вярвате ли ми? Въпреки всичко, което се е случило оттогава и особено днес?

Джоана чувствуваше копнежа на Келс, който той нямаше смелост да изрази. Тя прочете мислите му. И разбра, че той търсеше начин да поправи злото, което ѝ бе причинил.

— Още веднъж ще преживеете този миг — промълви младата жена. — Искам да ви призная дори нещо повече. Ако не обичах Джим и бях срещнала вас по-напред... бих ви обикнала... И все едно дали сте бандит или честен човек, без колебание бих ви последвала и до края на света!

— Джоана!

Той произнесе името ѝ като ридание — ридание от радост и същевременно от горест.

Джоана го погледна в лицето, но обилните ѝ сълзи я заслепиха. И когато Келс я притегли към себе си, с такава буйна сила, която свидетелствуваше за върховното му себеотрицание, тя се отпусна в прегръдките му, отдаде ръцете си, устните си, без нито сянка от измамност, всецяло нежна, любеща и страстна жена.

Келс я пусна и се извърна встрани.

В този момент Джоана чувствуваше, беше абсолютно уверена, че този странен и силен човек, този главатар на банда, е в състояние да се издигне до висини, също така недостижими, както дълбочината на бездната, в която бе паднал.

Младата жена изтри сълзите от очите си. Окрили я нова надежда. Едно силно и сладостно чувство ѝ даде нови сили.

Когато главатарят се обърна отново към нея, беше пак предишният Келс, същият, какъвто Джоана го познаваше от своите преживелици с него: хладен, спокоен, стоманен, с присъщата си почти любезна усмивка и със своите студени, бледи очи.

Само блясъкът, който сега озаряваше лицето на главатаря, беше нещо ново за Джоана.

Той не погледна младата жена, а се обърна към Клийв:

— Джим, съгласен ли си да правиш точно каквото аз ти кажа?

— Да, обещавам ти — отговори Джим.

— Колко револвера имаш?

— Два.

— Дай ми единия.

Клийв му подаде револвера, който през всичкото време бе държал в ръката си. Келс взе оръжието и го тикна в джоба си.

— Извади другия си револвер... и бъди готов! — каза той бързо. — Но не давай нито един изстрел, докато не падна аз... След това направи всичко, каквото е по силите ти... Запази последния куршум за Джоана... в случай, че...

— Обещавам — отговори Джим Клиив с твърд глас.

Келс извади ножа си от калъфката, която висеше на пояса му. Острието беше дълго и лъскаво. Главатарят скри острието на ножа в ръкава на дрехата си, а дръжката му запази в ръката си.

От устните му не се изплъзна нито дума повече. Не погледна и към Джоана.

Младата жена бе зърнала погледа на Келс, когато го прегърна и поднесе устните си към неговите. Това беше последният поглед на разбойника към жената, която боготвореше и за която се жертвуваше.

Келс излезе. Джим коленичи до вратата пред пролуката между завесата и стълбовете и започна да следи какво ще стане в съседната стая.

Силно олюлявайки се, Джоана се довлече пред цепнатината между гредите. Тя трябваше да види тази борба на всяка цена, дори кръвта да се смрази в жилите й... до мозъка на костите.

Бандитите седяха наведени над картите. Изглеждаха алчни и наежени.

Нито едно от мрачните лица не се вдигна, за да погледне, когато Келс се довлече до масата.

Гулден седеше с гръб към вратата.

Един слънчев лъч проникваше в хижата и Келс застана точно на неговия път, така че сянката му падна върху наведените глави на картоиграчите.

Колко зловеща беше тази сянка. Това беше мракът, в който златото не хвърля вълшебната си светлина.

Но пак никой не обърна внимание на главатаря.

Келс пристъпи по-наблизо. Внезапно го завладя страшна, непреодолима буйност. Тогава той направи един грамаден скок и заби ножа си в широкия врат на Гулден.

Грамадното тяло на великана се наклони, олюля се и прекатури масата, която събори пейките и хората. От гърлото на горилата изригна

страхотен рев, безобразен и задъхан.

Келс веднага блокира входната врата на хижата, с по един револвер във всяка ръка, но само револверът, намиращ се в дясната му ръка, забълва дим и червени пламъци.

В голямото помещение избухна невъобразима суматоха — дрезгави викове и писъци, които заглушиха грозния рев на Гулден.

Револверите на бандитите загърмяха. Сиви облаци дим обгърнаха сцената и с всеки изстрел димната завеса ставаше все по-гъста.

Червени мълни излитаха от пода — от револверите на повалени бандити, а също и от двата револвера на Келс.

Фигурата на главатаря престана да изглежда така пламенна и могъща; той бе станал сякаш по-малък. Тялото му се прегъна. Но червените светкавици, излитащи от неговия револвер на къси интервали, даваха да се разбере, че той не престава да се сражава.

Малко след това след един залп откъм лявата страна на главатаря, той залитна към вратата. Отривисти гърмежи от уинчестерова пушка заглушиха тъпите изстрели на револверите.

Гъстото було, което бе паднало пред погледа на Джоана, се разкъса — или може би димът се разнасяше встрани? — защото тя изведнъж започна да вижда по-ясно. Поведението на Гулден я смая, изпълни я с ужас. Очевидно великанът беше обезумял. Влачеше се пипнешком из стаята, през облаците дим, клатушкаше се наляво-надясно пред редиците на сражаващите се бандити и грамадните му лапи търсеха да уловят нещо. Изглежда, че чувството за ориентация и усетът за равновесие бяха престанали да действуват у него.

Грозният рев на Гулден продължаваше да заглушава адската врява, но постепенно отслабваше. Огромните му сили започваха да се изчерпват. Краката му се подкосяваха. Неочаквано той изтегли двата си големи револвера и започна да стреля — сляпо и безумно, без да се прицелва. Така уби Блики, който беше ранен.

Сред адската олелия Гулден се натъкна на Джеси и насочи двата си револвера срещу него. Джеси схвана грозящата го опасност, извика нещо и стреля мигновено. Тъй като в същия миг обаче и Гулден натисна спусъка, двамата се повалиха едновременно на дъските. Но Гулден се приповдигна отново, ревящ като настръхнал бик, с окървавено чело, представляващ все още страшна машина на

разрушението. Той като че ли гледаше в една посока, а стреляше в друга. Дълго време след като куршумите му се бяха свършили, продължаваше да натиска диво спусъците на револверите си.

Келс вече се бе свлякъл на колене, държейки само един револвер. И този револвер трепереше в ръката му... вдигаше се, даваше изстрел... падаше... отново се вдигаше... отново стреляше.

Лявата ръка на главатаря беше простреляна. Но по лицето му, което се мяркаше от време на време през тънките облаци дим, се разливаше някакво сияние.

Освен Гулден единственият, който още се държеше на крака, беше Пайк; но и той бе тежко ударен. След като изстреля и последния си куршум, Пайк захвърли револвера, измъкна един нож и се спусна срещу Келс. Той стреля още веднъж и улучи Пайк, но не можа да спре неговия устрем.

Тишината, която бе настъпила сред странныя хаос от виковете, писъци и гърмежи, действуваше зловещо. Великанът, който продължаваше да се клатушка и правеше опити да тръгне слепешком подир Пайк, приличаше на грамаден призрак.

Изведнъж Гулден напипа прекатурената маса, изкърти с едно-единствено дръпване крака ѝ и го размаха като боздуган над главата си. Ревът на горилата се бе превърнал в хрипливо свистене.

Пайк се препъна в трупа на Блики, падна и отново стана. Келс се изправи с мъка, олюля се, запрати непотребния си вече револвер в лицето на Пайк и с последни сили се хвърли върху него на решителна борба. Дватамата се залюляха наляво-надясно.

В това време великанът Гулден стигна до тях и се заклатушка над главите им.

Келс и Пайк продължаваха да се борят ожесточено. Внезапно Пайк се строполи на пода от страшния удар на Гулден, който бе стоварил дървения крак на масата върху главата му.

Силата на удара лиши Гулден от равновесие. Келс улови дръжката на ножа, който продължаваше да се подава от врата на Гулден, и започна да го тегли с всички сили. Гулден отново се изправи и това негово движение даде възможност на Келс да изтегли ножа от врата му. От раната бликна силна струя кръв и великанът се сгромоляса на дъските.

Келс изтърва ножа. Люлеейки се силно на краката си, той започна да се взира в зрелището, което се представяше пред очите му: безжизнените тела на бандитите и грамадното окървавено туловище на Гулден, който хъркаше в агония.

След това главатарят направи няколко колебливи стъпки и се строполи до вратата.

Джоана поиска да излети бързо навън, но тялото ѝ сякаш се бе схванало и тя едва запристъпя.

Джим, който също се затича към съседната стая, се видя принуден да се върне, за да я подкрепи. Така че на Джоана се стори безкрайно дълго времето, докато двамата стигнат при Келс.

Джоана коленичи до него и повдигна главата му. Лицето на главатаря беше бяло, очите му бяха отворени. Но тези очи бяха само прозорци на една отлитаща душа. Келс не позна Джоана. Съзнанието му беше мъртво. И животът бързо напускаше тялото му.

ГЛАВА 20

Джим Клийв помогна на Джоана да се качи на седлото и остана за миг до нея, държейки ръцете ѝ. Тъмнината пред очите на младата жена се разнасяше и мъчителната болка в гърдите ѝ започваше да претръпва.

— Горе главата! Дръж се здраво на седлото! — прозвуча сериозният глас на Джим. — Всеки момент може да се появи някой от другите бандити в селището... Препускай напред. Ще те следвам, водейки коня с товара.

— Ах, Джим, няма да мога да намеря пътя — каза Джоана.

— Вярвам, че ще го намериш. Сигурен съм, че ще си припомниш всеки метър от пътя, по който разбойниците те довякоха до Кябин Гълч. Но ти ще се увериш в това едва когато стане действителност.

Джоана пришпори коня си и не хвърли нито един поглед назад. Тя напускаше без съжаление Кябин Гълч, който бе станал арена на кошмарни събития. Каква утеха почувствува младата жена, когато навлезе в широката долина.

Пасящите коне вдигаха глави и цвилеха насреща ѝ. Джоана гледаше гъстите храсталаци, вълнуващата се висока трева, но не както по-рано. Колко странно беше това, че тя знаеше точно по кой завой да тръгне, не се колебаеше при кръстопътищата и чувствуваше по инстинкт коя е истинската посока. Изведнъж препусна коня си в такъв бърз тръс, та Джим и подвижна, че не е в състояние да кара товарния кон с такава бързина.

С всяка крачка напред бремето, което тежеше върху сърцето на младата жена, ставаше по-леко. Зад нея лежеше нещо грозно, ужасно и непонятно; а пред себе си виждаше бляскавата светлина, която я зовеше. Тази светлина не произхождаше от мирния, червен залез на слънцето, което багрете хълмовете. Тази чудна светлина се дължеше на някакво въображаемо сияние, което грееше пред очите на Джоана и кимаше към нея от другата страна на планините.

Дълго време преди да стигне до едно определено място, младата жена насочи коня си в това направление, защото си припомни, че бандитите бяха лагерували там, когато отиваха заедно с нея към Кябин Гълч. Полуизгорелите цепеници от лагерния огън, скалите, дървото, под което бе лежала — всичко това съживи в нея чувствата, които бе изпитвала тогава.

Джоана започна да се плаши от полумрака и когато нощта настъпи, започна да ѝ се струва, че злокобни призраци се промъкват между сенките. След като загуби от погледа си Джим, който незабавно се бе заловил да извърши всички приготовления за лагеруване през нощта, Джоана поиска да го извика, но гласът ѝ се схвана. А когато Джим се върна при нея, тя трепереше от страх, обляна в ледена пот.

Джим обви младата жена в завивки и я притисна в прегръдките си, но студът, който я парализираше и мрачното вцепенение на душата ѝ не се разнесоха, а продължиха да я терзаят.

Дълго време Джоана пролежа будна. Звездите светеха безмилостно. Щом си затвореше очите, тъмнината ѝ се струваше непоносима. Тя заспа, но скоро се събуди от страшен кошмар и не се осмели да заспи повторно.

Най-после се зазори.

Когато тръгнаха отново на път, едва забележимата пътека за Джоана беше нещо като широко шосе, което се простираше през дивите каньони, скалистите пустоши и гъстите храсталаци.

Младата жена продължаваше да язди неотклонно напред и все напред, озъртайки се наляво и надясно, изпълнена със загриженост и страх, че може да изтърве истинската посока, но постоянно откривайки наблизо и надалеч познати белези, които ѝ сочеха правилния път. Джим яздеше непосредствено след нея и гласът му започна да става по-звучен, когато от време на време ѝ казваше по някоя дума или подвикваше на товарния кон.

Всяка миля, която двамата оставяха зад себе си в тази дива и сурова местност, имаше такова огромно значение!

Не спряха да починат и хапнат, когато настана време за обед. Не спряха и когато достигнаха мястото на следващия лагер, за което Джоана си спомняше смътно.

След като бяха яздили дълги мили непрекъснато, залезът на слънцето ги свари на водораздела при входа на Загубения каньон.

На това място спряха за нощуване. Джоана похапна, пи малко вода и заспа дълбоко, като човек, останал свършено без сили.

При изгрев-слънце двамата бяха отново на крака и скоро конете им започнаха да напредват бързо през криволичещите каньони. Часовете летяха неусетно, а заедно с тях отлитаха и милите.

Към обед двамата стигнаха до малката открита колиба и слязоха от конете, за да си починат и да пият вода от извора. На това място Джоана не произнесе нито дума.

Все пак тя намери достатъчно сили в себе си да погледне в колибата — в същата тази колиба, където бе почти убила главатаря на бандата и след това го бе възвърнала бавно към живота, чрез непрестанни грижи и бдение до леглото му, прекарвайки дълги седмици сред абсолютното безмълвие на планината.

А фактът, че младата жена можа да погледне без страх в колибата, беше доказателство, че продължителното яздене и значителното разстояние до Кябин Гълч и действаха ободряващо.

Преодоляването на всички трудности и препятствия по техния път изпълваше младата жена с радост и нови надежди.

Двамата напуснаха това място точно такова, каквото го бяха заварили. Джим махна само картата за игра от кората на балсамовото дърво — прицелът на Гулден, с многобройните дупки от куршуми.

Двамата продължиха да яздят по-нататък, излязоха от каньона, прехвърлиха скалистия гребен на планината, навлязоха в друг каньон. Продължавайки пътя си напред и все напред, те преминаха покрай място, където Джоана бе лагерувала с Келс, преминаха цели мили покрай брега на един шумлив поток и най-сетне навлязоха в предпланините.

* * *

Около обед на следния ден, когато наближиха група дървета и гладка равнина, Джоана посочи с ръка пред себе си и каза:

— Джим... хей там, на онова място, бяхме на лагер с Робъртс, когато.

— Ти ще направиш едно отклонение от пътя... Аз ще те настигна — отвърна Джим.

Джоана направи широка дъга и накрая се натъкна на собствената си дияра, която се бе запазила толкова дълго време.

Не мина много време и Джим се присъедини към младата си жена. Той имаше измъчен вид. Лицето му беше бледо и влажно.

Двамата продължиха пътя си пак заедно и при падането на нощта устрои лагер си в място, където нямаше вода, по диярата, оставена преди месеци. Отделните стъпки в земята се виждаха ясно и отчетливо, като че ли бяха направени едва през вчерашния ден.

На следната сутрин Джоана направи откритието, че едновременно с изчезването на дивата погранична област пред очите ѝ бе изчезнала също и мрачната, омразна сянка на скръбта в нейната душа. Останала бе само една лека болка, но и тя постепенно намаляваше.

Сега Джоана отново бе добила способността си да мисли и разсъждава.

Джим Клийв се развесели. Бе заразен може би от радостното настроение на младата си жена. Двамата започнаха да си бърбят весело. Разговорът им пропъди окончателно и последните останки от мрачни чувства и мисли.

Яздейки един до друг, хванати ръка за ръка, карайки коня с товара пред себе си, двамата млади изминаха много мили, увлечени в разговор за предишните си отношения.

Слънцето залязваше пак, когато те заслизаха по хълмовете към малкото селище Худли. Сърцето на Джоана преливаше от щастие, а Джим само се усмихваше радостно.

— Няма ли да имаш пак разпавии с предишните си обожатели? — запита я той с лека ирония.

— Джим... не бива да разказваме веднага приключенията си! — промълви тя.

— Ще те представя като моя жена. Така всички ще повярват, че сме избягали заедно.

— Не. Ще кажат, че аз съм хукнала да те гоня! Моля те, Джим!

Пази всичко в тайна още за известно време. Иначе ще бъде много тягостно за мене. Леля Джейн например, как би могла да разбере всичко това?

— Добре, ще пазя мълчание, докато те обхване желанието да заговорим, но... при две условия — каза Джим Клийв.

— Какви са тези условия?

— Да се срещнем довечера под бориките, където се скарахме тогава... Точно като онази вечер... и все пак иначе. Желаш ли?

— С най-голямо удоволствие.

— А сега сложи маската на лицето си! Трябва да знаеш, Джоана, че рано или късно твоята история ще се разнася от уста на уста. И ще останеш Денди Дайл, докато живееш в близост с граничната област. Поноси маската ей така, само на шега. Представи се така само на леля Джейн... и на всички други!

— Джим! Аз бях забравила как изглеждам! — извика Джоана с отчаяние. — Пропуснах да взема дългото ти палто. Ох, не мога да се явя пред техните очи в това облекло!

— Трябва да се явиш. Пък освен това ти изглеждат великолепно в разбойническите си дрехи. Тази сцена ще ми достави голямо удоволствие. Каква сензация! Не разбираш ли, че те няма да те познаят, докато не свалиш маската... Моля те, Джоана.

Най-после младата жена се съгласи да изпълни желанието на съпруга си и постави черната маска на лицето си. Все пак сърцето ѝ се сви болезнено при слагането на маската.

Двамата минаха така по дървеното мостче към селището. Срещнаха ги неколцина мъже и жени, по чиито лица се изписа смайване при вида на странната двойка. Но щом познаха Джим Клийв, те бяха обзети от вълнение. Спуснаха се да тичат подир двамата конници и групата започна да расте бързо.

— Джоана, нали ще бъде чудно, ако чичо Бил е действително Овърленд от Алдър-крик? Ние донесохме с нас всичкото злато на Овърленд, до последния фунт. О, аз се надявам, вярвам дори, че той е твоят чичо... Нали ще бъде чудесно, Джоана?

Но Джоана не можа да отговори. Думата „злато“ ѝ подеждуваше като удар с нож.

След малко тя забеляза леля си Джейн заедно с две съседки. Трите жени стояха пред една дървена хижа и тъкмо започваха да проявяват интерес към приближаващото се шествие.

— За Бога! — възкликна едната от тях, с посивели коси и лицето ѝ изрази внезапна радост.

— Но това е Джим Клийв! — извика втората жена.

Джим скочи от коня и прегърна жената със сивите коси. Тя беше извън себе си от радост и вълнението просто я сковаваше. По лицето ѝ се отразяваха чувствата, които изпитваше.

— Джим! Ние никога не сме преставали да се надяваме, че ти... че ти ще доведеш Джоана обратно със себе си!

— Разбира се! — възкликна Джим, чието сърце не позволи да продължи тази комедия нито секунда повече. — Ето я!

— Кой?... Къде?...

Джоана се плъзна от седлото, дръпна маската си и с леко хълцане изтича към старата жена.

— Леличко! Леличко!... Аз съм Джоана... жива и здрава!... Ах, колко много се радвам, че отново се връщам у дома!... Не гледай дрехите ми... а гледай мене!

Радост, удивление, срам и смущение завладяха старата жена, но скоро всички останали чувства бяха задушени от неизразимата ѝ радост. Плачейки и произнасяйки несвързани думи, тя се наведе над Джоана. Но тогава, внезапно забелязала любопитната тълпа, старата жена я отблъсна от себе си.

— Ти... ти, безумно създание! Ти, разбойнико! Винаги съм казвала на Бил, че някой прекрасен ден ще извършиш лудории!... Марш, влизай вкъщи и се погрижи да свалиш веднага тия разбойнически дрехи!

* * *

Вечерта на същия ден, когато светлината на звездите проникваше през сенките, които се съгъстяваха постепенно, Джоана очакваше Джим Клийв под бориките. Беше една от ония прекрасни, тихи и бели нощи, които са толкова чести в планините.

Потокът плискаше водите си по камъните и вятърът шумолеше между клоните.

След завръщането си Джоана узна много новини, но най-чудната от тях потвърждаваше нейното предположение, че въпросният Овърленд, който бе открил златоносните полета в Алдър-крийк, беше действително чичо ѝ Бил Худли. Дълги години на безполезен и

изнурителен труд най-сетне бяха възнаградени с откриването на тези богати находища от злато.

Самата мисъл за злато беше противна на Джоана. Отначало тя бе настоявала да оставят всичкото злато в Кябин Гълч и действително би сторила това, ако Джим бе позволил. А сега се оказваше, че това злато, което не принадлежеше на Джим Клийв, беше собственост на чичо ѝ! Джоана едва можеше да повярва всичко това.

Тя щеше да чувства до края на живота си жестоката и съдбоносна власт на златото над хората. Нима съществуваше друг човек на земното кълбо, който да познава по-добре от нея силата и значението на златото? Колко ужасни и същевременно колко странни и поучителни бяха нейните преживелици! Тя се бе научила да не осъжда нито един човек, безразлично дали е почтен златотърсач или кръвожаден бандит.

Причината за всички злини Джоана приписваше на златото. Тя самата се съмняваше в неговата ценност. Не виждаше нищо благословено в него. Много добре обаче познаваше непреодолимата сила на златото да променя душите и характерите на хората. Можеше ли тя да забрави гледката на онзи грамаден мравуняк от прилежни златотърсачи в Алдър-крийк, които копаеха и промиваха златото, слепи и глухи за всичко друго, освен за жълтия метал?

Върху фона на въображението ѝ винаги щяха да се открояват фигурите на онези диви и сурови бандити, за които насието бе всичко.

Гулден — страшилището, горилата, човекоядецът! Колкото и да беше страшен споменът за него, Джоана не чувствуваше никакъв ужас при спомена за неговата чудовищна смърт. Изглежда, че за младата жена това бе едничкият спомен, който не ѝ причиняваше болка.

Но образът на Келс беше неизличим. Главатарят на бандитите продължаваше да живее в нейните спомени. Далеч от границата, в безопасност у дома си, Джоана можеше да гледа назад без страх и с по-голяма леснина. Но не всичко ѝ се виждаше напълно ясно и изглеждаше, че много неща завинаги щяха да останат тъмни за нея.

Тя виждаше Келс — жестокия бандит, организатор на кръвожадни банди, интригант и убиец. Той не би имал право на място в мислите на една чиста жена. И при все това Джоана му отделяше място в своите спомени. Тя не прощаваше нито едно от престъпните

му дела, не му прощаваше дори и лошите намерения. Тя знаеше, че нейният разум не е достатъчно голям, за да обхване виновността на Келс в пълните ѝ размери. Но Джоана беше твърдо убедена, че Келс бе най-злият и най-страшният характер в цялото погранично царство. Дивите условия на живота край границите бяха развили способностите на Келс. Мястото и времето бяха намерили своя майстор. В това се криеше цялата тайна. Срещу пороците и злото, които бяха присъщи за този бандит, се бяха изправили силата и благородството, които също така му бяха вродени. Единствено Джоана бе разбрала истинската същност на този човек, тъй като бе имала случай да бъде свидетелка на всички прояви и превъплъщения на неговата природа.

Всички черни престъпления, извършени от създателя на граничния легион, започнаха да избледняват в спомените на Джоана. Тя взе да изпитва разкаяние и почти съжаление. Но какво би могла да стори тя? Нямахе друг изход от невъзможното положение, което обстоятелствата бяха създали.

Също така не намери съдействие от страна на Келс в своя стремеж да създаде достойно място за него в човешкото общество. Той я бе отвялял, извършил бе лекомислени убийства с цел да остане насаме с нея, да прекара с девойката часове, които щяха да останат без смисъл и полза. След това я беше обикнал... и тази любов бе направила от него друг човек. Накрая бе проиграл на комар душата и живота ѝ — последно и страшно доказателство за злокобната сила на златото.

Но с предсмъртното, най-величаво дело на своя живот Келс бе спасил жената, която любеше, жертвувайки себе си. Той се бе разделил с нея хладнокръвно, със сияещо лице и лъчист поглед в бледите си очи и с привичната си любезна, иронична усмивка. И тогава... жестоката и непреодолима стихия на неговия живот се изля в последен, възхитителен подвиг.

Да беше я познал поне, след като всичко бе свършено... когато тя повдигна главата му... Уви, не... в неговите очи се виждаше само блясък, който бързо чезнеше — странният и тайнствен поглед на една отлитаща душа, която остава сама във вечността.

* * *

Внезапно шумолене на листата и леки стъпки изплашиха Джоана, изтръгвайки я от размишленията ѝ.

Изведнъж тя усети зад гърба си човек, който я прегърна. С тази своя прегръдка Джим Клийв доказва, че може да е радостен и щастлив любим, но никога няма да бъде добър артист. Защото в желанието си да преживее повторно тяхната съдбоносна среща и кавгата, която стана причина двамата да се озоват край границата, се провали напълно в ролята си. Гордостта на обладател прозираше в нежния натиск на обятията му, а в трепета на устните му се излъчваше блаженство.

— Джим, ти никога не си ме целувал така — засмя се Джоана. — Вярваш ли, че ако твоите целувки бяха така нежни и кротки тогава, бих се ядосала толкова много?

Но Джим се засмя щастливо.

— Джоана, точно така се промъкнах тогава зад тебе и точно така те сграбчих и разцелувах!

— Нима действително вярваш в това, което твърдиш? Не, аз все още си спомням тази сцена. Я седни тук и играй ролята на Джоана. Аз ще бъда Джим Клийв... Ще ти покажа точно как се разви тогава сцената.

Джоана изчезна сред мрака на горичката. След малко тя се промъкна отзад, безшумна като сянка... за да пресътвори онази силна сцена, която се бе запечатала завинаги в нейната памет.

Прегръдката ѝ беше толкова здрава и целувките и така буйни, че Джим не можеше нито да диша, нито да говори; почувствува се полузадушен.

— Ето така... точно така постъпи ти с мене — каза Джоана.

— Не вярвам, че съм могъл да бъда такава мечка — възрази Джим запъхтян.

— Но да, това е самата истина. При това не забравяй, че аз не притежавам дори и половината от твоята мускулна сила.

— Тогава мога да кажа само... че си имала право да ме прогониш... Едно нещо не биваше да правиш обаче: да ме последваш към границата.

— Ах!... Джим, не можех иначе... В своя гняв открих любовта си към тебе!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.